

1.
BASKI
100.000
ADET

Aşkın Hali

Bişnev!

Sinan Yağmur

roman

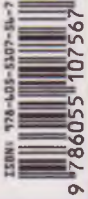
kapi

“Çocukken birçok aşk masalı okudum.

Büyüdüm, aşkı yaşadım.

Şimdi ben bir aşk masalı oldum.”

– Hz. Mevlana

Beşerî aşk, masalsi aşk, Platonik aşk, divane aşk, dostu aşk, Peygamber aşkı, ilahi aşk...

Tasavvul tarihinin en can alıcı olayları hakkında yazdığı romanlarla milyonlara ulaşan **Sinan Yağmur**, ilk defa bugünde geçen bir hikayeyle okurun karşısına çıkıyor.

Kendisini intihara sürükleyen bir ihanetin pençesinde kıvranan bir kadın: **Aylin**

Hayatında ilk defa viedan azabı kavramıyla tanışacak bir zevk düşkünü: **Cengiz**

Hayatını temellerinden sarsan bir iliramanın kurbanı: **Hace**

Sinan Yağmur, bu üç kahramanın Konya’da kesicecek hayatlarını **aşkın 7 farklı hali** üzerinde katman katman örüyor.

Sahabe’den Salvan bin Muatal ile Hz. Ayşe, Mevlana ve Şems, Leyla ile Mecnun, Ferhat ile Şirin ümitlerini kaybetmiş üç karakterin imdatlarına yenisip onları **aşk terapisine** alıyor.

Aşkın 7 Hali – Bişnev, olgun bir kalemin diliyle, iç huzuru arayanlara ve yaralı yüreklerle derman ve başucu kitabı olacak, yıllar boyu unutulmayacak bir roman.

Kapı No: 415
Edebiyat: 149

17,50 TL

www.kapiyayinlari.com
bilgi@kapiyayinlari.com

AYLİN VE CENGİZ

1. HAL

Bişnev!

*Akıllar uçmuş,
fikirler gitmiş,
duygular yerle
yeksan olmuşsa;
namus, edep,
en çok da aşk,
namustan,
edepten,
akıldan, fikirden
yoksunların diline
düşmüşse "aşk"ı
konuşmak senin
neyine!*

بی‌ش‌ن‌و

Bişnev!

"Ey aşk neredesin?" diye soran hey! Talipsen kara
bahta kör talihe... Aşktan şikâyet etme de dinle!..

Bizler gerçek insanlara âşık olmak isteriz, gölgelere
değil. Senin teslimiyetin sevgiliye yönelik değil,
aşka yöneliktir. Yani tek önemli olan aşka
ihamet etmemektir. Sevgiler
değişebilir; aşk baki
kalır.

Yorgun bir ıslık öpüyordu Ankara sokaklarını. Ölü-
mü bile üşütecek bir kan çığlığı yırtıyordu gecenin
kara perdesini. Yağmur yağıyordu başkente. Varoş-
larda bir telaş; yağmur dinmez de evlerimizi su basar endi-
şesi. Evinin bulunduğu semte çok uzak varoşlara nasıl ve ne
şekilde geldiğini bilmeyen bir kadın topuklu ayakkabısının
ucunu hınçla kaldırım taşlarına vuruyordu.

Saatler gecenin karanlığını gizleyip mahremiyeti kısa sü-
recek bir esrarla merakları celbediyordu. Saatlere kapatarak
gözlerini veya örterek saatlerin yüzlerini, sıyrılabilir miydi
zamandan? Bir an olsun zamansız yaşamak rüyası dahi bir
anın pençesindeyken, boşuna bu çaba, beyhude bu çile...

Yol boyu yürürken hıçkırıklar düğüm düğümdü boğazın-
da. Hani insanlardan çekinmese, kaldırımında biriken suyun
içinde diz çöküp gözyaşlarını yağmura karıştıracaktı. Olma-
dı. Atamadı. Sadece ağladı.

Hayatında ilk kez doğduğu şehir Ankara ona sahte, soğuk
bir şehir gibi gözüktü. İnsanlar, ışıklı tabelalar, renkli vitrin-
ler, asfalt yollar... Hepsi masalsı bir yalan gibi geldi. Yutku-
narak yürüyordu.

"Acı başka, hüsrân başka. Bende her ikisi de bir arada,"
diye söylendi.

Aldatıldığını öğrendiğinde ne hisseder bir insan? Neden
aldatılmıştır? Ya da nasıl olmuş da bu durumu fark edeme-
miştir? Sevgisinin karşılığı bu mu olmalıdır? Onu acıtan al-
datılmak mı yoksa aldanmış olmak mıdır? Bu soruya cevap

bulmaya çalışır. Ancak cevaplamakta zorluk çeker. Bunu hak etmediğini düşünür. Aldatılmanın ölüm acısı kadar insana acı verdiği düşünülür.

Aldandığını kabullenmekte zorlanıyordu Aylin. Ergin'den nefret etmekle başlayan duyguları sonrasında kendini değersiz hissetmesine doğru gidiyordu. Aldatılmak aşağılanmaktı artık. Aldatılmaktan çok aldanmaktı zoruna giden. Kendini suçlamaya başladı.

Artık ağlayamıyordu. Günler boyu ağlamaktan göz damarları kurumuştu. İçi ağlıyordu. Kalbinin sıkıştığını hissediyor. Ama gözyaşları akmak nedir bilmiyordu.

İçindeki acının yanı sıra öfke, nefret, aldatılmışlık ve korku vardı.

Herkesten ve her şeyden korkuyordu. Gelecekten, geçmişten düşünmekten ve insanlara tekrar güvenmekten çok korkuyordu.

Yalnız kalmaktan da çok korkuyordu.

Yapayalnız kaldığı evin duvarları üzerine üzerine geliyordu. Nefes alamıyordu. Çığlık atmak istiyor ama sesi çıkmıyordu bir türlü.

Sonra isyan başlıyordu. Yüreğinin en derinliklerinden gelen kocaman bir isyan!

"Neden?" diyordu. "Neden ben? Bu kadar mutlu hissederken kendimi... Sevdiğim adamı bu kadar mutlu ettiğimi zannederken. Neden oldu bütün bunlar?" Kimi sevgi azlığından şikâyet ederken kimi sevilenden sevgi fazlalığından azıyordu. Dünya sevgi çelişkileriyle dolu. Seversin şımarır, seversin yetinmez. Hangi yöne dönersen dön sevgi doyum nedir bilmez.

Aldanırsın.

"Senin için ölürüm!" diyenlerin içinde seni kaç kez öldürdüğünü işte o zaman anlarsın.

Anlarsın.

Islak dualara el açarsın ama öyle sırlıslıklamsın ki acıya batarcasına, cehennem değse kurumayacak kadar ısladığını anlarsın.

Ağlarsın.

Varsın yokluğun en dibinde kıvranasın. Yoksun ömrünü heba ettiğin varlığın içinde koskoca bir yoksunsun. Sana ait tek şeyin lekeli gözyaşları olduğunu ölümüne susarak anlarsın.

Boğazına kör bir bıçak gibi saplanır heceler. Her harf bir isyana çıkar ve isyanına sığınır.

Sevdiği adama isyan ediyordu. "Neden bana bu acıyı yaşattın. Aldatılmışlıkla beraber, korkunç bir öfke bıraktın içimde. Neden yaptın bunları, neden? Hangi sevdanın yuvadan atılmış leylek yavrusuydum da bunu yaşattın bana? Unutmak istiyorum," dedi fısıltıyla. "Unutmak istiyorum. Sana dair her şeyi, kokunu, gülüşünü, öpüşünü, sarılışını, seni seviyorum deyişini, sıcacık bakışlarını, beraber uyuduğumuzu, sevişmelerimizi, kavgalarımızı, hayallerimizi. Sana dair bir ihanet kalacak hatıramda," dedi.

Kelimeler zorla çıkıyordu belki ağzından ama karşısında Ergin varmış gibi konuşuyordu. İçi ürperdi birdenbire. O an sanki Ergin oradaymış gibi hissetti. Bir kadın sevdiği erkeği iki şeyi ile hatırlar: İlk öpüşü ve son bakışı. Ergin'in bakışları geldi, bir bıçak ucu gibi battı göğsüne. Alaycı, küstah bakışlarını görür gibi oldu.

Kafası öyle karışmıştı ki.

Artık hiçbir şeyi net düşünemiyordu. Kafasının içine düşünceler, anılar hepsi birden hücum etmişti ve artık ne düşüneceğini bilmiyordu. Aklına birden nedense mezarlığa gitmek geldi.

Üzerindeki ıslak kıyafetleri değiştirmeden apar topar koşar adımlarla binadan sokağa çıktı. Bir taksiye bindi ve kabristana gitti. Taksiciye kendisini dönene kadar beklemesini tembihledi.

İlk kez hava karardığında mezarlığa giriyordu. İçini bir ürperti kapladı ama aldırış etmedi. Her biri birbirinden farklı mezarlar arasında ilerliyordu. Kimi çok bakımlı, kimi de bakımsız belki de kimsesiz sade bir mezar... Kimi süslü mermer taşları. Kimi taşlardaki isimler silinmek üzere, yazılar belirsiz. Yaşamış, ömrünü tamamlamış ve şimdi bir avuç toprak kalmış binlerce insan bir arada. Kimi aile mezarlığı, kimi üzerini kuru otların bürüdüğü garip mezarı. 'Her ölünün geride bıraktığı nice öyküsü vardır,' diye düşündü Aylin.

Kim bilir ne aşklar yaşadılar. Sevdiler, sevidiler. Belki yalnızca sevdikleriyle kaldılar. Beklenen sevgililer bir türlü gelmediler, onlar başkalarına gittiler.

Her birinin kendine göre bir hikâyesi var. Ölü hikâyeler.

İhanet edenler. İhanete uğrayanlar. Yalnızca duvarlara ve geceye haykırdıkları aşklarıyla karşılıksız sevenler. Sevdğine doyamadan kendi elleriyle toprağa verip yaşama küsenler. Sevdğine kavuşanlar. Karşılıklı sevip de toplumun değer yargılarına boyun eğip yanılığa düşenler.

Sevdiği için can verenler. Vurulup fidan boyuyla yere düşen sevgililer.

Bu sessiz yatan insanların anlatacakları o kadar hazin öyküleri var da bunları duyacak kulaklar nerede?

Nihayet babasının mezarına gelmişti. Hıçkıra hıçkıra ağlayarak mezar taşına sanki babasına sarılıyormuş gibi sarıldı.

"Ben geldim baba kalksana!

Ah babam sağ olsaydın da sarılarak anlatsaydım neler neler yaşadığımı.

Gelinciğin geldi baksana baba!

Hayalimdi gelinlikle gelmek mezarına ama neylersin senin kıyamadığın kızına eloğlu çok kolay kıydı baba. Sen toprağın altında ben üstünde iki yalnızız babam. Derdimi anlayacak, beni koruyacak kimsem yok baba. Yalnızlık kimsesizlikmiş, kimsesizlik kanatlarının altına sığınacak kimsenin olmayışymış. Saçlarımı okşayan ellerini, kanatlarımı kaybettim baba.

Vakti miydi bu kadar erken gitmenin baba? Uyansana baba!

Madem sen uyanmıyorsun seni özleyen biricik kızın uyu-mak için yanına geliyor, bilesin baba.

Bekle baba; söz geç kalmayacağım. Bu gece senin koynun-da uyuyacağım bir daha uyanmamak üzerine."

Aldanışın ölümü bile susturan acısını yaşayan kadınlar nedendir bilinmez gözyaşlarını ilk önce babalarının mezarı başında dökmek isterler. O da öyle yaptı. Babasının mezarını son kez görmek istedi. "Yüreğinde yarasını biriktirip sessizce ölüme yürüyen babam neredesin? Babam kızın geldi yaranda yaralarımı da yer var mı? Bir kadın için erkeğin en dürüstü babasıymış, bilemedim."

Kimi kadına gelinlik kefen olur, kimi kadına ise kefen ge-linlik olur. Aylin bu gece gelinliğini giyecekti...

Mezara kapanıp ne kadar ağladığını bilmiyordu. Yorgun-du. Öyle yorgun ki ne yöne eseceğini bilmeyen bir rüzgâr gibi hissediyordu kendisini. Mezarlığın giriş kapısında bekleyen taksiye binip eve döndü.

Uykusuzluğunu atarken üzerinden bir an ürperdi genç ka-dın. Uykudan izler vardı ela gözlerinde. Odasına baktı uzun uzun ve anlamsızca...

Bakmayın siz perdeleri çekilmiş odaların loş ışıklarındaki hayatların ne de güzel olduklarına; nice üşüyen hayaller var-dır perdelerin arasından süzûlemeyen. Bir ucu hasret gecesi-ne açılır, diğer ucu hüsran gündüzüne.

Odaya sinmiş sigara kokusu ince bir sızı g'bi düşüyordu masanın üzerine. Mutfağa yöneldi. Kendine bir kahve yaptı. Kitaplığının önündeki cam masaya oturdu.

Bir yudum aldı kahvesinden. Acı bir efkâr sindi kahvenin kokusuna. Paketteki son sigarayı aldı eline. Yaktı kibriti. Dile geldi ateş. 'Birazdan söneceğim. Yak sigaramı, öleceğim.' Bir ah çekti sessizliğin ciğerine. O an sustu zaman. Bir nefes çekti şiir kokan, bir nefes çekti kül kokan. Bir duman göz gözünü görmüyor. O gözler görünmüyor.

Üzölmüyordu o dizelerin kül oluşuna. O kültün dumanını çekmişti ciğerlerine. Bir şiir karışmıştı kanına her nefeste. Bir Yusuf Hayaloğlu şiiri dolanıyordu damarlarında.

Yüzüne şiirler çarpar ağılarsın.

Sen artık buralarda duramazsın.

O büyük sessizliğin bağı mı olur?

Kimsenin bilmediği bir ağı mı?

Gider kendine gömölürsün.

Yoksa bu şehir bu sokaklar seni alır kullanır.

Santim santim çürürsün.

Hani el değmemiş bir yanın vardır.

Aynalara göstermediğin bir yüzün.

Kendine sakladığın hüznün.

Hadi durma üzölse de sen üzölürsün.

Kim fark eder boşluğunu

Ardın sıra kim ağılar?

Bir intikam gibi çıldırmış bu sevdalar.

*Bazen bir uçurum kalır, bazen de martıların ardından
velvele koparan bir leş.*

Sen artık hiçbir sözü kaldıramazsın.

Dirhem dirhem azalırsın.

Okuduğu yüzlerce şiir, söylediği şarkılar, can feda sevgiler ama bir şey eksik kalıyor yürekte. Nedir, nedendir bilinmez her şiir kekremesi tat veriyordu artık. Kalemimi aldı eline. İncelemekteydi kalem, tutuşmaktaydı dizeler. Titreyen parmaklarına iki şahit vardı: Kâğıt ve kalem. Yazdı. Ağladı. Yandı. Ağladı. Önce yazısına sonra yazgısına son verecekti. 'Son mektuplar neden hep hazine olur?' diye düşündü. Mektubun son kısmına geldiğinde kül tablasının içindeki duman da ateş de sönmüştü.

"Aşk, gözlerimin zehrini bulan taze bahar. Aşk, kimse-siz sokaklarımın en kalabalık yalnızlığı..."

Bir ömür, sanki bilmeden işlediğimiz bir suçun cezasını çekmek için verilmiş gibi. Böyle olmadığını biliyorum aslında. Ama en azından bazı geceler yaşama ilişkin sorgulamalarda bulunurken, bildiğim her şeyi unutup, yaşama yeni bir anlam vermek geliyor içimden. Olmuyor! Tüm ezberleri bozmak istiyordum düşüncelerim.

Önceleri, içinde bulunduğum çıkmazları sırf gençlik bunalımları sanırdım. Lakin bunca bedelden sonra tükenmesi gerekmez miydi? Omuzladığım yaşamın yükü biraz olsun azalmalıydı. Azalmak bir yana, gittikçe azgınlaşarak çoğalıyor. Olmuyor!

İçimde yaşayan apayrı bir ben var. Biliyorum ki o, bu dünyaya ait değil. Çünkü ne bana benziyor, ne de bir başkasına. Sürekli susuyor. Kendini anlatmak bir yana, ne istediğini söylemekten bile çekiniyor. Ama ben onunlayken yaşıyorum yalnızca. İşte can, bedenimin içindeki yaşamın adı sensin.

Ey can, senden özür dilerim. Sevgi nedir bilmez birisine seni emanet ettiğim için senden özür dilerim, ey beden kafesindeki can! Sabret birazdan özgür olacaksın.

Ey can, senden kalanları toplarken bir bir dökülüyor sabrımın sırça sıvaları. Rutubetini gecedan alan hercai yalnızlıklarım küf atıyor gözlerimin karasına. Bilmezsin sen

ayazda kalan düşlerin nasıl yeşerdiğini ya da vakitsiz gelen mevsimlerin takvimleri nasıl incittiğini. Sahi nereden bileceksin aşk yetimi bir yüreğin sahihsizliğini...

Ben nereden bilebilirdim ey can, söyle nasıl bilebilirim sevgisizliğin insanı celladına doğru götürdüğünü. Meğerse sevgisiz her kadının kaderiymiş şıpsevdi bir erkeğin kucağına düşmek.

Sevgisizlik suç mu? Ey gelişi gidişinden daha acı olan can. Söyle!

Ey can, artık ne gelişin düğün bayram ne de gidişin. Maviye çalan gecelerimde bembeyaz bir gelinlikle savrulur düşlerim. Gölgene dahi duacıyken en mahşeri yalnızlıklara uyanır kınalı avuçlarım. Bir de bakarım ki ne beyaz gelinlik örtmüş ruhumun yamalı yarıklarını, ne de avuçlarım kınalı. Sana senle gelen bir hayale uzanmış yine ellerim.

Ey can sen bilmezsin bazen öyle acıtır, öyle acıtır ki bu hayalden bozma gerçeklerim; sussam kabuk tutar yüreğimin oyukları, konuşsam adınla yanar âlem.

Sevgi en çok iki dudak arasında bir uçurum yalnızlığı yaşıyor. Dal değil köktür yalnızlık. Nereden kırılırsa kırıl-sın oradan kök salıyor. Oluru yok kaderini inkârın, ne yana gidersen git nasılsa her yol yeni bir yalnızlığa çıkmıyor mu? Ah kalbim! Aşkın hor görüldüğü yerde adın da, sanın da bir başkaymış. İşte küçülmeye başladığını ancak dilin kalbine çelme taktığında anlarsın. Anladım ki, yalnız bir kadın çok büyük bir gözyaşı koleksiyonuna sahipmiş.

Sen sevgilinin iki dudağı arasında saklı kalan yaşamları bilir misin? Söylenecek bir sözle et kemik yığınının hiçbir farkı kalmamış bedene yeniden can gelmeyeceğini...

İlk aşkı... İlk yenilgi. Başından belliydi aslında final. Kendini çok aykırı bir kimlikle tanımlamayı içine sindirebi-

len bu insana nasıl da inanmıştım. İlk ihanet ve çözölmeye kadar. Sonrası, bedeli canımla ödenecek bir aldanış. Çevremde sevillecek kimseyi göremiyorum.

Ah sen, benim yarım larımda tamamlanamayan, yabancı ruhların girdabına savrulan ten. Ne vakitler var ki yokluğunun zehri bal olur damağıma. Ve öyle vakitler var ki gidişinin kuru ayazında üşür kalırım.

Sen, benden kalanları toplayıp giderken heybende; ben, bana kalanların kırıntısında sana yol aradım. Bulamadım. En bilindik sevdaların, en aşikâr yalnızlıkların sokağında kayboldum. Kimi zaman bir köşe başında yolumu kesti hü-zün, kimi zaman arkama bile bakmadan kaçtım sana çalan her bakıştan. Ben ki yarım kalan heveslerimde, düşlerimde ve hatta gerçeklerimde seni 'ben' bildim. Yanıldım, yandım...

Ey can, ey damarımda kan olarak yürüyen can, artık gidelim seninle ölüm yurduna. Senin dermanın kesilsin jilet jilet. Benimse ölüm fermanım okunsun aşk bilmezlerin ihanet yatağında şen kahkahalarla.

Vurgun yediğimiz yer, yitirecek hiçbir şeyimizin kalmadığına en çok inandığımız yerdir.

Aldatılan bir kadını sadece kara toprak mı temizler? Sanırım öyle. Unutulamayan acıların yatağı sadece kara topraktır.

Söyle! Bu sevdâ, bin acıyla bir Sırat'tan geçebilir mi ey yâr? Yürek yarımı kanatan da sensin, tuz basan da. Bu aşkın benden alacağı kalmadı. Ne varsa umuttan, unutuluştan yana al senin olsun! Yeter yüreğimi bir ihanete rehin verişim. Şehvet artığı değildir bu aşkın karşılığı. Yanacaksa cehennemden beter yanmalı yüreğim. Ben yazarken ağladım sen okurken ağlama!

*Hayatta aldanmanın, insanları aldatmanın ustası ol-
duktan sonra daha çok üşür ateşe saldığın düşlerin.*

*Ertelenmiş ağlamalarım ve gözyaşlarımı bulutlara ema-
net verdiğim. İçimde kırk yara, kırk pişmanlık! Dili sustur-
mak kolay da, ya kalbi susturmak! İçine atmak ise görmez-
likten gelen bir mutsuzluğun sessiz şahidi.*

*Teni lekeli bir genç kadının feryadını hangi söz temizler?
Anlasana ey can, hızla kirlenen şu dünya denen gezegende
hangi ten lekesiz kalmış ki? Oysa bir hançer, bir yarayı bir-
den fazla yerinden kanatabilir. Acının boyutunu belirleyen
yaranın sayısı, kanın miktarı değil, hançeri vurandır.*

*Ah Ankara, seni yıkamak için toprak içiyor nice sevdä-
lilerin gözyaşlarını. Ve kaç yürek yol gözlüyor toprağa dök-
mek için kanını.*

*Yeri gelir ayrılığa da gülersin ve acı acılığını yitirir, elle-
rinle yaktığın ateşinde donarsın. Gecenin gündüze sessizce
geçişini bir ölüm koynunda seyredersin.*

*Bu şehirde zaman günahlara kuruludur. Ağlama boşuna,
arkandan 'Hakkını helal et' diye söylenen yalanlar senden
önce girer kabrine.*

*Her zaman sana olmadığın biri gibi davranan insanla
yaşamak işkencelerin en beteridir. İçine atmak acıtır ancak
görmezden gelmek daha da fazla acıtır. Hangi ihanet kabul-
lenilmiş ki ben susup razı olayım.*

*Hükümsüz bir aşkın ölüme hükümlü bir kurbanıysan
kendi kalemini kendin kıracaksın! En azından kendine ait
bir şeyin vardır: Ölüm!*

*Sormasın kimse beni. Sen bile sorma! Beni sorma, susa
susa tükenir, kusa kusa giderim ölüme. Beni dert etme! Ru-
hum gökyüzü kadar çıplak, kanım gözyaşım kadar ıslak.*

Mutsuz bir insan öldüğünde hiçbir şey hissetmez, ama mutsuz insan yaşarken, sadece ruhunun ölümünü seyreder. Ölümünü seyretmek ise, ölümlerin en korkuncu.

Kırılsın kader kalemim, bir intihara bedel biçilsin gençliğinin tazesinde helal bilmez ömrüm.

Seni yitirmek nasıl bir felakettir, asla bilmeyeceksin.

Gel ey can, ölüme yürüyelim!

Senin için ağıt yakanı bekleme. Herkes kendi uydurduğu yalana ağılar.

Aylin"

Acıdır ki canını yakan kararı da sana yükleyerek giden. Neyin kararıdır bu? İdam mahkûmunun son söz hakkı vardır var olmasına da ihanetin hükmü hangi kanunda yazılıdır.

Karar aldatandan değil aldanandan gelir.

Ne yapacaksa annesi eve dönmeden yapmalıydı. Banyoya girdi. Kapıyı arkadan kilitledi. Üzerindeki gömleği çıkarıp yere attı. Kot pantolonunun arka cebinden peçeteye sardığı jileti çıkardı. Vitrifiyenin yanında yere oturdu. Bu banyoda kaç kez gözyaşları dökerek ruhunu yıkamaya çalıştığını hatırladı. Hele içlerinde birisi vardı ki o günü hiç unutamıyor, kendisinden öğreniyor; dünyanın üstüne üstüne geldiğini hissediyordu. Sevdiği erkeğin kendisini önce içirdiği içkiyle sarhoş edip, sonra da ileride yapacakları düğün için neler planladıklarını anlatarak sihirli sözlerle aklını başından aldıktan sonra öpüşmeden ileriye giden o gün eve geldiğinde banyoda saatlerce ağladığı o ânı düşünüyordu. Sonra da "Nasılsa evleneceğiz," diyen Ergin'in "Benim bekâr dairem aşk yuvamız olsun, artık kafede orada burada buluşmak yerine evimizde buluşalım," deyip yaptırdığı yedek anahtarı kendisine uzattığında kadınlığa geçişindeki travmayı atlatmıştı. "Evimiz"

kelimesi ne kadar sıcak gelmişti de içindeki acıyı silip götürmüştü: "Evimiz."

O günden sonra kimi zaman Ergin'den önce aşk yuvalarına gidiyor, ortalığı topluyor, yemek yapıyor, makyajını tazeliyor, kokusunu sürüyor, Ergin'in hoşlandığı türden kıyafetler giyiyor; bütün bunları onun için yapmaktan ayrı bir mutluluk duyarak Ergin'in gelmesini bekliyordu. Pencerenin önüne oturuyor, çenesini eline dayayarak ilk tanıştıkları günü daha dün tanışmışlar gibi heyecan içinde gözünün önünde canlandırıyordu. Annesi ve ağabeyi onu fakültede derste sınırken o çoğu zaman aşk yuvasında erkeğini bekliyordu. Ergin kapıyı açıp birden karşısında Aylin'i görünce zıplayarak kucığına atlıyor "Sürprizzzz!" diye bağırıyordu. Ergin ise "Sus kadınım, sesini alçalt komşular duyar, sonra beni binadan atırırlar. Biliyor-sun bekârlara zar zor veriyorlar kiralık daireyi," diyordu.

Dakika dakika hatırladı her şeyi. Dünyü, düne ait her ânı.

Gecenin kalp atışları kirli içinde çarpıyor. Sessiz çığlıklar yükseliyor gökyüzüne, saçları kadar siyah, yüreği kadar binlerce ah. Günahlarını yalın ayak taşıyordu banyoya. "Bir meçhule yürüyüş bu kadar uzun mu olur Allah'ım!" diye söylenerek.

Aklında sadece bir tek soru var: Ölümün rengi nasıldır?

Oturduğu yerden kalktı; bir elinde jilet, banyo aynasının karşısına geçti.

Karşısında duran kadın kimdi? Kim bu yabancı? Yüzünde hayata dair hiçbir belirti yoktu; içi boşalmış balon gibi sönmüştü. Aynadaki yabancı kim? Bu kadın kendisi olamazdı! Kendine yabancıydı artık. Hayatta verilecek en zor kararı vermek üzereydi belki de. Belki değildi, kesindi.

Elinde tuttuğu jilet normal zamanda tartılsa ancak bir, iki gram gelirdi. Oysa onunla birazdan zayıf ve ince bir gövdeyi,

yaşaması boş ve ayrılması bir o kadar zor bir dünyadan uzaklaştıracaktı. Adına ölüm dedikleri gizemli şeyi bilmiyordu. Ölümüne dair hiçbir fikri yoktu. Bildiği, yaşamının ölmekten daha zor olduğuydu. Göğsünün kabarmasından, nefesinin kesilmesinden, içinde onu boğan sıkıntıdan artık bıkmıştı; dayanamıyordu ve bundan ancak ölümle kurtulacaktı. İhaneti hak etmemişti. Sahi, ihanet hak edilecek bir gömülme şekli miydi? Aldanmışlık hissinden daha büyük bir acı var mıydı?

Hiç ihaneti içine sindire sindire kabullenmek olur muydu? Can dayanır mı yeniden sevmelere? "Dayanmazsa aksın akan kan!" dedi.

Soluk alıp verişinin ritmi öyle hızlıydı ki nefesinden karındaki ayna buğulanmıştı.

Parmağını aynaya doğru uzattı; "E" harfini yazdıktan sonra geri çekti. Ergin'in nesini sevmişti? Tek tek bunları düşünmeye başladı. Aynı bölümde ama farklı sınıflarda iki üniversite öğrencisiydiler. Ergin bir üst sınıfta okuyor, iki dersten devamsızlıktan kaldığı için o iki dersi Aylin'in sınıfında alıyordu.

Ergin'in mavi gözlerindeki yangın bakışları, rüzgâr rüzgâr saçları, esmer teni, kalın kaşları önce göze çarpan sonra da kalbi çalan bir çekim alanıydı. Olgun duruşu, zeki gülüşü, hazır cevap konuşması; hele hele bir kadının aradığı sahip-tenici değil saygıya dayalı sığınmacı sıcaklığı kim bilir belki de bir uyku bozumunda seni kucaklayan, babacan bir güven veren hali babasızlığın yüreğindeki keder duvarını bir sevgi sarması gibi sarmıştı.

Sınıftaki diğer erkeklerden çok farklıydı. Hocaların akademik kaprislerine karşı sözünü esirgemeyen aykırı yapısı, hiç kimseye eyvallahı olmayan mert bir kişiliği vardı.

Hiç bahar görmemiş bir gülün aşka uyanmak için beklediği iklimdi Ergin.

Aylin artık onunla tanışmak ve "Bak ben buradayım" diye yüreğini ona açmak için fırsat kolluyordu. Nihayet bir ay sonra beklemediği tatlı bir gelişme oldu. Ergin kantinde tek başına oturan Aylin'in yanına gelmişti:

"Yanılmıyorsam sınıfta dersi dikkatle dinleyip not alan tek öğrenci sensin. Rica etsem notlarının bir fotokopisini almam mümkün müdür?"

Aylin kendi kendine 'Fotokopinin lafı mı olur kalbimi al-dın, kalbimi' diye içinden geçirdikten sonra:

"Hay hay ancak bir şartla."

"Neymiş şartın?"

"Bugün öğle yemeği senden."

Ergin tebessüm ederek elini uzattı:

"Anlaştık. Ben Ergin."

Aylin banyoda ne tarafa baksa Ergin'in hayali, yaşadıkları iyi kötü hatıralar gözünün önünde yeniden canlanıyordu.

Hayaldi artık Ergin. Hem de görüldükçe gerçeğinden fazla tiksinti veren bir hayal.

Hayalin aslıyla kim bilir kaçınıcı buluşmasında her şey bir anda olup bitmiş; o masum hayal, kendisiyle ölüme bile gözünü kırpmadan yürüyebileceğini sık sık söyleyen, en sevdiği insan tarafından yerle bir edilmişti.

Hayal, yerini aslına bir kez daha bıraktığında, Aylin, ela gözlerindeki kristal ısıltıları yitirdi. Gözleri karardı, sustu.

Süt beyaz bir kelebeğin kanatlarındaki tozlar dağıldı, uçmadı.

Çiçek renge küstü.

Ankara geceye teslim oldu yine.

Az önce aynaya yazdığı "E" harfini sildi. Nefret dolu bir ses tonu ile mırıldandı: "Yaban kokulu yalancı."

İnlemeye benzer bir sesle içini çekerek ağladı. Bir daha uyanmamak üzere uyumayı, hiçbir zaman alışamayacağı kahırların boğucu etkisinden kurtulmayı çok istiyordu.

Küvetin içine uzandı. Sol kolunu soğuk fayansın üzerine uzattı. Sağ elindeki jileti önce bileğindeki "Aşkım" yazılı dövmenin üzerinde hafif hafif sürttü. Yumruğunu sıktı. Damarlar dövmeden dolayı doğru dürüst gözüküyordu. Yumdu gözlerini, jileti çaldı bileğine dişlerini sıkarak.

Bileğine ilk kesigi attığında hiç acı hissetmedi. Bir çizik daha attı, ama yine acı yoktu. Vücudu uyuşmuş gibiydi ve belki de bedeni, ölüme beyninden daha erken hazırды... Derin bir çizik daha attı bileklerine. Son kesikler derindi ve biraz da canını yakmıştı. Onca şeyden sonra o kadarlık can yanması da neydi ki zaten... Üstelik bu kararı aldırان onca kötü şey varken...

Kalbindeki dinmeyen acının azalmasına damarlarından seramik duvara sıçrayan kanlar yardım ediyordu artık. Duvara sıçrayan kendi kanını görünce olup biteni anlamaya başlamıştı. Olsun! Artık dönüş yoktu.

Hayatın her yüzü bir hüzne çıkıyor. Siz isteseniz de hüznünden kaçamıyorsunuz. O gelip sizi can evinizden vuruyor. Yaşamak bazen müthiş acılar verir, ayrılığı ihanete bağlı insana. Yerin altı, üstünden daha sevimli gözükür. Ölümün penceresi hep açıktır.

Kanı küvetin içine boşaldıkça acısı artmaya devam etti. Bütün vücudunu bir titreme kapladı. Umursamadı. Sanki becerebilse, bileklerini koparacaktı. Jiletin elinden düştüğünü fark etmedi bile. Musluğu açtı. Seyrelererek pembeleşen kan damlaları hızla akarak süzüldü bilinmez bir boşluğa. Peşi

sıra akan damlalar, yine koyu bir kırmızılık oluşturdu kısa sürede. Onu yıllardır yaşatan kanın böylesine sessiz sedasız akışını izledi bir süre. Küvetteki damlaların oluşturdukları şekle anlamlar yükledi. Seneler önce bir trafik kazasında kanlar içinde cesedini gördüğü babasının yüzü belirliyordu şimdi gözlerinin önünde. Babası ona bakıyordu, ama kızıyor muydu, gülümsüyor muydu bilemiyordu. "Sana geliyorum baba." Derken küvetin zeminine başka şeyler de damlamaya başladı... Ağlıyordu. "Ne garip," dedi kısık sesle. "Ne garip. Bana ait olan ne varsa şu delikten doğruca kanalizasyona karışacak. Bileklerimden akan kanlar ve gözlerimden düşen yaşlar. Oysa ikiniz de birbirinizden öyle farklısınız ve öylesi- ne bana aitsiniz ki..."

Gözleri kararıyor ama içinde hiçbir yaşama isteği kalmadığı için gözlerini kapatarak karanlık bir boşlukta yitiyordu apansız. Böyle bir sona çoktandır istekliydi. Artık zamanını; onu var eden, kimliğini oluşturan hiçbir şeyin önemi yoktu. Kesik damarlarından sızan kanın her damlasında biraz daha kopuyordu kendinden, belki her şeyden.

Kan düşerken beyaz fayanslara Aylın zırlıyordu titreyen dudakları ile:

"Başuna çırpırına bileğim, yüreğim kadar ağlayamazsın!"

Her intihar fikri yüreğini acıtanlardan insikam alınak için canına kıymak, böylece kendini cezaların en beteri ile cezalandırmak değil miydi? Dünyaya karşı son bir ölüm oyunu oynamak değil miydi?

Kolunu gövdesinin altına aldı. Acıdan buruşan yüzüne sı- zan yaşlar, bileğinden boşalan hayata eşlik ederek bir ömrü hızla son ânına taşıyordu. Kalp atışları yavaşlarken, yattığı yerde kesik kesik nefes alıp vermeye başlamıştı.

Narin bir kelebek uçar yıldızlar ülkesine. Ateşler düşüre-
rek kana boyanan kanatlarından. Ölümüne sunduğudur canı.
Ezikliğini acıların derinliğinden tenine belemiştir. Uçtuğu
kadar kayıptır artık. İflah olmaz bir ısırgandır artık vuslat.

Evin dış kapısının açıldığını, her gece konken partisinden
yine hafif alkollü gelen annesinin sehpaye çarparak düşür-
düğü vazonun çıkardığı gürültüyü, her nasılsa hayal meyal
algılayabildi.

Seval Hanım, "Kızım! Kızım!" diye seslendi. Ses seda çık-
mayınca Aylin'in odasına girdi. Nedendir bilinmez sanki gö-
rünmez bir el onu masanın önüne kadar çekiyordu. Masanın
üzerindeki büyük mavi zarfı gördü. Zarfın üzerindeki alıcı
kısmına ölen eşinin ismi yazılmıştı. Şaşırdı. Bir anlam verme-
di. Aceleyle zarfı açtı. Okudukları karşısında "Aylinnnnn!" diye
çığlık atıp mektubu halının üzerine fırlattı. Dosdoğru banyo-
ya koştu yalpalayarak. Banyo kapısı kilitliydi ve anahtar deli-
ğinden baktığında anahtarın içeriden kilitlendiğini fark etti.

Güçsüz bedeniyle kapıya omuz vurdu olmadı. Bir daha de-
nedi. Yine başarısızdı. Hemen vestiyerin alt çekmecesinden
keseri alıp tekrar döndü. Olanca gücüyle kapı tokmağına ve
anahtarın dil kısmına sert darbeler vurdu. Kapı açılmıştı.

Küvette kanlar içindeki kızını görünce,

"Aman yâ Rabbi!" diye haykırdı. "Aylin sen ne yaptın? Allah
kahretsin Aylin! Sen ne yaptın?"

Aylin'i sarsarak kendine getirmeye çalıştı. Aylin'den ses
gelmiyordu. Hatta nefesi bile kesilmiş gibiydi.

Kocası öldüğü günden sonra hemen hemen her gün "Koca-
mı elimden aldım!" diye suçladığı, öfke kustuğu ve varlığın-
dan şüphe ettiği Allah'a şimdi yalvaran bir ses tonu ile dua
ediyordu. "Allah'ım sen kızımı koru! Allah'ım sen aklımı koru!
Kızım neden, neden?"

Deliye dönmüştü Seval Hanım. Birden banyodan çıkarak çantasını eline aldı. Cep telefonunu bulmalıydı. Çantanın içinde aramakla vakit kaybetmeyi göze alamadı. Çantayı ters çevirip yere boşalttı. Hemen telefona sarıldı ama panikle elinden düşürdü. Elinden düşürdüğü telefonu hızla alarak 112 Acil Servisi aradı titreyen sesiyle; adresi yazdırdı, evinde bir kaza olduğunu, en hızlı şekilde gelmelerini söyledi. Daha sonra oğlunu aradı.

"Ne cehennemdeysen çabuk gel! Aylin bileklerini kesmiş!" dedikten sonra, oğlunun kendisine karşılık vermesine fırsat bırakmadan telefonu kapatarak Aylin'in yanına koştu.

Seval Hanım, kan revan içindeki kızını kucakladığı gibi küvetten çıkarıp askıdaki havluyu da alarak salona götürüp kanepeye yatırdı. Kesik bileği havaya doğru kaldırıp havluyu bileğine sardı, en azından ambulans gelene kadar kanamayı yavaşlatmayı düşünüyordu. Öte yandan da sure okumaya çalıştı. "Ya-sin" dedi kekeleyerek gerisi gelmedi. Kur'an'ı bir safsata kitabı gibi görmüştü yıllarca. Şimdi ise çaresizlikten Kur'an'dan medet umarak kendince bilinç dışı davrandığını anlamıştı.

Aylin sedyeye konulup evden çıkartılırken oluşan küçük sarsıntıları hissetmiyordu; duyduğu tek şey başucunda ağlayan annesinin hıçkırık sesini bastıran acı siren sesinden başka bir şey değildi...

Aylin'in ayaklarından kasıklarına ateş basınç yapıyor; soğuk ateşle yanarken vücudu titriyor, midesi bulanıyordu. Sanki bir kara delikten aşağı doğru savruluyor, hızla dipsiz bir boşluğa düşüyordu. Hem göğsü sırtına doğru çekiliyor hem de canını yakan o ihanet ânını bir film şeridi gibi bulanık bir görüntüyle gözünün önünden geçiyordu.

Mezuniyet gününde gözleri hep onu aramıştı ama o yoktu. Herhâlde trafiğe takıldı diye teselli etmişti kendini ama na-

file. Ergin'in geçen seneki mezuniyet gününde kepi birlikte havaya fırlatmışlardı. Ergin "Darısı seneye!" diyerek Aylin'in kepinin yine birlikte havaya atma sözünü veriyordu. Ama yoktu. Telefondan aradı, çalıyordu ama açılmıyordu. Ergin daha önce hiç böyle bir şeyi yapmazdı. Meşgul bile olsa çağrıyı reddetmez, konuşurdu. Kaç kez aradıysa cevapsız kaldı aramaları. Aylin'in arkadaşları Ergin'in neden gelmediğini sorduklarında başını ne eğiyor nasıl bir mazeret bulacağını şaşırıyordu. Bütün bunlar bir yana dursun onun içindeki esas korku "Acaba aşkımın başına bir şey mi geldi?" sorusuydu. "Allah korusun!" diye içini kaplayan korkuyu yatıştırmaya çalışıyordu. Diplomasını alır almaz otoparktaki arabası ile öyle bir hareket etti ki yan taraftaki aracın tamponuna vurduğunu fark etmedi bile. Asla araba kullanırken telefonla konuşmazdı ama bu sefer durum başkaydı. Ergin'i tekrar aradı. Nafile, yine cevapsızdı.

Ne kırmızı ışık dinledi, ne de hız sınırı. Bir an önce varmalıydı aşk yuvalarına. Ergin son zamanlarda geceleri telefon konuşmalarını ve mesajlaşmayı azaltmıştı ve gerekçe olarak da "Başımda çok şiddetli ağrılar oluyor, doktor uyku bozukluğundan olduğunu söyledi aşkım; artık gece konuşması yapmasak?" demişti. Yoksa düşüp bayıldı mı? Acaba? Yoksa? Acabalar, yoksalar beyninin içini kemiriyordu. Evham düşerse bir insanın içine, türlü türlü kötü düşünceler gelir aklına. Seven merak eder, merak yerine gelir ve ardından yersiz endişeler peşinden getirir.

Nihayet ee varmıştı. Hemen asansöre yöneldi. Hay aksilik! Asansör meşgul! Vakit kaybetme endişesi ile hızla basamaklardan bir ceylan gibi sekerek binanın son katına çıktı. Çantasından anahtarı çıkardı. Kapıyı açıp odaları telaşla do-

laşırken mutfaktan iniliye benzer seslerin geldiği fark etti. Mutfağa girdiğinde gördüğü manzara erkek olsun kadın olsun âşık birisinin "Ölseymdim de görmeseydim" dediği türündi. Ergin ve dekan yardımcısı Gülçin yemek masasının üzerinde çırılçıplak sevişiyordu.

Aylin gerisin geriye ağlayarak daireden hızla çıktı. Asansörün kapısına vardığında yarı çıplak bir vaziyette Ergin ona yetiştii.

"Aylin açıklayabilirim, dur!"

Aylin elleri ile yüzünü kapatmış hıçkırığa hıçkırığa sarsılarak ağlıyordu.

"Aylin. İçeri gel konuşalım. Komşular bu halimizi görmesinler" diyerek Aylin'in omzunu tutmaya çalışan Ergin'e,

"Dokunma bana!" diye bağırdı.

"Ya ne kadar yüzüsüsün, korktuğun şey komşuların görmesi mi? Aşağılık hayvan!" deyip koşarak dairelerin zillerine basmaya başladı.

"Sen şimdi seyret komşuların ne göreceklerini."

Ergin olacakların endişesi ile hemen eve girip kapıyı kapattı.

Ergin oturduğu koltukta ellerini saçlarının arasına koymuş dirsekleri ile kulağını kapatıp Aylin'in apartman koridorunda yankılanan sesini duymamaya çalışıyordu. Gülçin yanına oturdu:

"Erginciğim bu kadar takma kafana... Birkaç hafta sonra ortalık süt liman olur. Çünkü bu kız sana deli gibi âşık. Aşk affedicidir."

"Aşk mı dedin? Bunu dedelerimiz, nenelerimiz yaşamışlar, bitti o düş tatlım."

"Peki, ne yapmayı düşünüyorsun?"

“Şimdi keyif zamanıdır. Kimseyi dert etmeyecek kadar değerlidir hayat. Gerisi boş söz, aptal avuntusu” derken hafifçe sırtarak Gülçin’e sarılıp,

“Yarım kalan bir işimiz var gibiydi, tamamlamaya ne dersin?” dedi.

“Bu yaşananlara rağmen bu kadar pişkin olmana şaşırmadım ama ben istemiyorum, tadım kaçtı. Duş alıp, giyinip çıkayım. Bir daha da görüşür müyüz bilemiyorum. Anlayacağın beni de tiksindirdin Ergin.”

“Öf beeee! Siz kadınlar hepiniz aynısınız. Al birini vur ötekine. Sen bir flörtüm olduğunu bile bile gel koynuma gir, sonra da trip at git. Unutma ki Gülşah Hanım, cinselliği duygusallığa doğru götüren her kadın diğer kadını nasıl alt ettiğinin zevkini çıkarmaya çalışıyordur.”

Ergin bütün bunların normal olduğunu savunacak kadar insanlıktan çıkmıştı. Halinden memnun, kendi zevkinin her şeyden üstün olduğuna inanıp insanları kullanmaktan ve daha sonra işi bitince kenara atmaktan hoşlanan bir âcizdi. İçinde vicdan azabından zerre kadar eser yoktu.

Hastane görevlilerinin telaşlı koşuşturmalarıyla bir odaya aldıkları Aylin’in başucunda birikenler, bir ömrün son ânına tanıklık ediyorlardı sanki.

Elinde telsizlerle Seval Hanım’ın yanına yaklaşan iki polis, Seval Hanım’ı tedirgin etmek için fazlasıyla yeterliydi. Arkası gelmeyecekmiş gibi peşi sıra yöneltilen sorulara, dilinde alkolün etkisiyle pelteleşerek çıkan sözlerle karşılık verdi.

Seval Hanım, sinirli bir sesle, “İfade alacaklarmış. Şu Aylin’in yaptığı rezilliğe bak ya! Medyada yer alacak kızımın marifeti, gel de sonra çevremize laf anlat. Resmen rezil olduk.

Ah Aylin bileğini keserken bu durumu hiç mi akıl etmedin?" diyerek söylendi.

Aylin, saatler sonra kendine geldiğinde, yaşadığı her şey, beyninde onu rahatsız eden, birbirine düğümlemiş ve hepsi unutmak istediği bir anı demetiydi yalnızca. Ölümün kıyısından dönmüştü ama bunun gerçekte Aylin için hiçbir önemi yoktu.

Abisinin hastaneye yetişmesinin Aylin'in hayata kaldığı yerden devam etmesi için nasıl bir umut taşıdığını orada bulunan hiç kimse kavrayamamıştı.

"Nasılsın deli kız?" diye sorarken gülümsüyordu. "Abi utanıyorum" derken Aylin ilk kez onun önünde gözyaşlarına boğuldu. Okan, kardeşinin yanaklarını parmağı ile silmeye çalışırken, eğilerek yanağından öptü, fısıltılı bir sesle, "Bunu bir kaza farz et. Utanılacak bir şey yapmadın. Her insanın aklından bazen canına kıymak geçer. Hiçbir şey eskisi gibi olmayacak artık; söz veriyorum sana. Seni hiç yalnız bırakmayacağım. Geçti canım, geçti artık. Hadi toparlamalısın kendini," diyebildi. Abisinin kollarında sanki bütün acılardan korunmuşçasına güven içerisindeydi. Her ikisi de sessiz kalıp sarmaş dolaş olmuşlardı.

Aylin iki günlük sıkıcı geçen hastane günlerinden sonra yeniden eve getirildiğinde çok bitkindi. Gözlerini odasının duvarlarında gezdirirken, her nasılsa zorla oraya getirilmiş gibiydi. Yıllarca uzayıp giden geceler boyu okuduğu kitapların dizili olduğu kütüphanesi bile yabancıydı ona. Gördüğü her şey yabancıydı da kendisi ne kadar tanıdık geliyordu kendine?

Bütün gün anlamsızca karıştırdığı kitaplarından tek söz okumadı. Dışarı çıkıp saatlerce dolaşmak istiyordu ama bunun için hiç gücü yoktu.

Masasının başına geçti, koltuğa külçe gibi yığılıp güncesi-ne o günün notlarını düştü.

"Boşluğa yuvarlandığımı algılayabilecek kadar kendim-deyim. Böyle sürmeyeceği çok açık. Beni rahatsız eden nedir bunu bile tam bilmiyorum. Neden bunca telaş? Neden çev-remdeki bütün insanların yanında yapayalnız kaldığımı dü-şünüyorum. Hayır hayır! Eminim. Çok yalnızım. Yüzüme gü-len hiç kimseye inanmıyorum artık. Her biri maskeli baloda yalanlarına ortak etmeye çalışıyorlar beni.

Yuvarlanıp gittiğim boşluğa direnecek gücüm yok. Allah bana bir yol göstermeli; eğer varsa... Hiç de inanasım gelmi-yor ama.

Her şey bir yalan tufanı gibi. Aşk, cinsel bir kandırmaca; din, insanları hipnotize eden bir yalan. Her şey yalan, her şey saçma."

Abisi Okan'ı arayarak çok sıkıldığını söyleyip eve erken gelmesini rica etti. Onun içten sevgisiyle biraz olsun rahatla-yacağından hiç kuşkusu yoktu.

Yatağına uzandı. Annesinin her defasında bir bahane bu-larak odasına girip çıkmalarına tepki vermedi. Onu ilk kez bu kadar tedirgin görüyordu. Yine de kaygılanmalarını çok yapay buluyor, çevresindeki kendisine benzeyen arkadaşla-rına karşı mahcup olmamak için yapılmış sevgi gösterileri olduğuna inanıyordu.

Abisinin söz verdiği gibi erken gelmesi, içinde bir anda ta-nımı yapılamayacak sevinçler duymasına neden oldu. Sesini duyunca yatağından doğruldu, kapıya yöneldiği anda usulca kapıyı açan Okan'la göz göze geldi.

"Bak sana ne aldım" dedi Okan, elinde tuttuğu özenle sa-rılmış paketi uzatırken. Aylin gülümsedi, "Abilerin bir tanesi," dedi.

"Çok sevdiğin bir şey var bunun içinde, bil bakalım ne olabilir?" diyen abisine gülümsedi.

"Yorma beni abi, ver hadi," demesiyle avuçlarına tutuştırulan paketi açmaya koyulması bir oldu. Paket açılınca bir cildi aniden yere düşen *Mesnevi* setine hayretle baktı. "Bilmeliydim kitap olduğunu," dedi. "İyi ama ben bu tür kitapları hiç okumam ki. Tasavvufila ilgilenmediğimi bilirsin. Sıkıcı gelmez mi bana?" diye sordu.

Okan, "Bir gönül hastasının ilacına hasta nasıl karşı çıkabilir ki?" dedi gülümseyerek. "Önyargılı olma Aylin; tam da şimdi gerekli bu kitaplar sana. Okumadan karar verme istersen," derken kendilerini izleyen annesinin yüzüne baktı. Onun içindeki boşluğun, Mevlana'ya burun kıvracağından hiç kuşkusu yoktu. Üstünde durmadı. Bütün hayatı kumar oynamak, içki, eğlence ve magazinden ibaret olan annesinden hiçbir anlayış beklemiyordu. Aylin'in içinde yuvarlandığı karanlık boşluğun tek nedeni olarak da bunu görüyordu.

Aylin, "Abi yalnız bir sıkıntım var."

"Neymiş?"

"Şimdi bu Mevlana kitaplarını okurken abdest alarak okumalıyım. Ben abdest nasıl alınır bilmem. Sadece kulaktan dolma sahip olduğum bilgiler var." Okan kahkaha ile gülmeye başladı.

"Kız gerçekten sen delisin. Ama tatlı delilerden. Mesnevi kutsal bir kitap değil ki abdest alsın. Abdest almayı kalk da sana öğretelim."

Okan önde Aylin arkada banyoya doğru yürürken Aylin'in içini bir titreme kapladı. Günler önce intihar etmek için girdiği banyoya şimdi manevi manada arınmak, abdest almayı öğrenmek için giriyordu. Derin bir iç çekti. Gözleri güzel bir iklime doğru açılmaya başlıyordu artık.

O gece Aylin, *Mesnevi* ciltlerini meraklı gözlerle karıştırdı.
İlk sayfadaki ilk kelime ilginç geldi:
Bişnev!

*"Bişnev in ney çün hikâyet mîkoned
Ez cüdâyihâ şikâyet mîkoned..."*

Dinle!

*Bu ney neler anlatır aşktan yana, ayrılıktan yana.
Ayrılıklardan nasıl şikâyet ediyor
Beni kamışlıktan kestiklerinden beri
Feryadımdan erkek ve kadın, etkilenen herkes
inlemektedir.*

Dinle!

*Ben yaralı yürekte kötülerini de gördüm iyileri de.
Ama yüreğimdaki yaranın sırrını kimse görmedi.
Nice diriler öldü acının kıyısında.
Nice ölümler dirildi ümidin bir nefesinde.
Üfleyen de bilmedi üflenene de.*

Dinle!

*Herkes kendi anlayışına göre benim sevgilim oldu.
İçimdeki esrarı araştırmadı.
Benim sırrım çılgılımdan uzak değildir,
Gel gör ki her kulakta onu işitecek kudret yoktur.*

Dinle!

*Ölmek doğmaktan, doğmak ölmekten gizli değildir.
Ney, sevgilisinden ayrılmış olanın dert arkadaşısıdır.
Ney aşkın kıymetini bilmeyene zehir, aşkı hak edene
panzehirdir.*

Aylin için bu sözler, içinde kıvranan bir inleyişin kelime kelime tarifiydi.

"Ey gönül, işlediğin suçlara, kusurlara karşılık, Hakk'tan özür dilemek için neler düşünüyorsun? O'ndan sayılamayacak kadar lütuflar, iyilikler, ihsanlar, vefalar gelmede; sende de bunca hatalar, kusurlar, cefalar görünmede..."

O'nun tarafından, bunca keremler, senden ise, manasız aykırı işler; O'ndan pek çok nimetler, senden ise sayılamayacak kadar çok hatalar suçlar, günahlar..."

Aylin okudukça sarsılıyordu. Mesnevi'de okuduğu bölümler, sanki acı ile sökülen içini harf harf kâğıda dökmüştü.

"İşlediğin günah yüzünden korkuyorsun, kurtulmaya çareler arıyorsun. Bir daha günah işlememeye karar veriyorsun; işte o anda bu duygularla için karıştığı, kendinden utandığın, kendini ayıpladığın, vicdanın sızladığı zaman düşünümüyor musun? Bu duyguları sana veren, bu pişmanlığa seni düşüren, senin içindedir. Sana çok yakındır. O'nu sen ne diye kendinde, kendi içinde göremiyor, hissedemiyorsun?"

Ateşe dokunuyormuş gibi hissetti kendini. Mesnevi cildini hızlı bir hareketle masasının üzerine bıraktı, arkasına yaslanarak gözlerini kapattı, bir süre hiç kıılmadan öylece kaldı. Yıllardır okullarda, en son üniversitede dağarcığına özenle işlenen bilgilerin hiçbirinin artık bir önemi yoktu. Ciltler dolusu yazılmış milyonlarca kitabın hiçbirisi Mesnevi'de okuduğu sözlere benzemiyordu. İşte tam da bu anda hayatının en önemli kahramanını bulmuş gibi olmasının bütün beynine hızla yayılan şoku, Aylin'i sarstıkça daha derin bir çıkmazda yapayalnız mı bırakıyordu? Abisinin gülümseyerek uzattığı bu kitap seti içindeki boşluğu doldurabilecek hangi ipuçları vaat ediyor olabilirdi?

Bunu anlamanın tek çıkar yolu Mevlana'yı ziyaret etmektir.

Aradığını içinde bulmaya başladığı ve artık iyiden iyiye kusmaya başladığı maddeye karşı o âna kadar hiçbir sözü-nü bilmediği bir bilgi yüzyıllar öncesinden çıkıp gelerek onu böylesine derinden nasıl sarsıyordu? Düşünme yeteneğini bir an yitirse, bu sözleri abisinin bir yerlerden derleyip kitap olarak bastırıp kendisine getirdiğine bile inanabilirdi.

İyi ama neden hiç kimse bugüne kadar kendisine bunlardan söz etmemişti. Annesinin dilinden Allah'a ait tek bir güzel söz duymaması onu boyutunu bilmediği hangi gerçeğe bu kadar uzak düşürmüş olabilirdi?

Bilgisayarını açtı, internette kısa bir gezinti yaparak Mevlana'yla ilgili bilgi edinmeye çalıştı. Ortaçağ'da yaşamış bir bilgenin maddenin çıkmazına düşmüş toplumlara bu kadar iyi reçeteler sunmasına çok şaşırdı. Bir an yaşadığı sarsılma, bir düşte olduğuna inanmasına neden olabilirdi rahatlıkla.

'Konya'daymış türbesi. İnanamıyorum, aynı coğrafyada bu insanı hiç tanımadan bu yaşıma nasıl gelebildim?' diye düşündü.

Ertesi sabah salonda dalıp gittiği televizyondan başını çevirip bakan annesiyle kısa bir süre göz göze geldi.

"Ben biraz hava alacağım," diyerek kapıya yöneldi. Seval Hanım okuduğu gazetenin üstünden bakışlarını Aylin'e yöneltti ama tek kelime etmedi. Yeniden iki yabancı oldukları bu evde birlikteyken bile yalnızlıklarına artık anlam aramaya çalışmayalı çok zaman olmuştu.

Aylin, kapıyı usulca çekerek dışarı çıktı. Yıllardır her gün yürüdüğü kaldırımlarda bir yabancıyı gezdiriyordu bilmediği menzillere. Adresi yoktu onun. Her nasılsa dünyaya getirilmiş, kimliksiz bir canlıydı yalnızca; belki de azalmanın sancılarını yaşadıkça çoğalacağı günlere hazırlanıyordu hiç bilmeden. Yürürken attığı her adım bir an önce sona ermesini

istediği uzun bir yolculuğa doğruydu. Saatine baktı. Günüñ bitmesine epey zaman vardı, neyi bekliyordu sahi? Bir türlü anlayamadığı, kendisini sürekli rahatsız eden hangi gerçeği bilmiyordu ya da biliyordu da nasıl unutmuştı ona ait olan her şeyi?

Seval Hanım kızının intihara teşebbüs ettiği o günden bu yana artık akşam eğlenceleri için evden çıkmıyordu. Yıllardan sonra yemek yapmak için girmediği mutfağa girer olmuştu. Kızına yemek yapmaya başlamıştı. O gün yardımcı kadına izin verdi. Kızı ile baş başa kalmak istiyordu. Masayı çeşit çeşit yemeklerle donattı.

Anne kız hiç konuşmaksızın yemeklerini yemeye başladılar. Sessizliği Aylin bozdu.

"Anne biliyorum ki benim için yersiz endişelerin var. Ama için rahat olsun artık öylesine bir çılgınlığı bir daha yapmak aklımın köşesinden bile geçmez."

"Kızım benimkisi biraz korku biraz da..."

"Evet, anne biraz da..."

"Geçmişte sana yapamadığım anneliği telafi..."

"Anne bu telafi hususunu zamana bıraksak olur mu? Seninle konuşmam gereken daha önemli başka bir şey var."

"Hayırdır kızım. Nedir? Yoksa o üzücü olaydan sonra bunu niye yaptığını hiç sormayışım mı? Eğer buysa bil ki acını tazelemek istemediğimdendir, yoksa merak etmiyor değilim."

"O konuyu çoktan kapattım. Hatta unuttum bile. Ankara'dan uzaklaşmak istiyorum. Hem kendimi dinlemek istiyorum, hem de bazı soruların cevabım bulmalıyım. Sen buna tatile çıkmak da diyebilirsin."

Seval Hanım kızının intihar olayını ve düştüğü bunalım döneminden bir psikolog arkadaşına bahsetmiş ve o da

mekân değişikliğinin faydası olacağını önermişti. Aklına birden bu öneri gelince kızının kararına olumsuz tepki vermedi.

"Nereye gitmeyi düşünüyorsun?"

"Konya'ya gideceğim," dedi. "Ne bulacağımı, doğrusu neyi, neden aradığımı bilmiyorum, ama gideceğim. Dün gece saatlerce Mevlana'yı araştırdım. Çok özel bir insan o."

"Konya mı? Kızım gidecek başka yer bulamadın mı? Konya bağınaz bir şehir. Sıkıntı yaşarsın. Başka bir şehre gitsen. Mesela bir sahil şehri yahut yurt dışına göndereyim ne dersin?"

"Anne sevgi ve hoşgörü elçisi Mevlana'nın yaşadığı şehir nasıl olur da bağınaz, yobaz olur? Bu peşin hükümlü yaklaşımın hep seni karanlıklarda tutuyor. Mevlana, 'Gel' derken ayırım gözetmezken sen gidişlere duvar örmekle çağdaş mı oluyorsun?" Seval Hanım aldığı cevap karşısında söyleyecek bir şey bulamadı. Sesi kısık bir şekilde,

"Ne zaman gidiyorsun?" dedi. "Arabanla mı gideceksin?"

"Sanırım yarın. Hızlı trenle giderim."

"Tamam canım. Ama beni habersiz bırakma, olur mu?"

"Bırakmam. Şimdi valizimi hazırlamalıyım. Sabah kahvaltıyı hazırlar, seninle vedalaşırız."

"Abin ne diyor bu geziye?"

"Çok sevindi. Nerdeyse mutluluktan havaya uçacaktı. 'Mevlana'ya ve Şems'e selamlarımı ilet. Bize dua etmeyi unutma!' diye sıkı sıkı tembihledi."

"Şems mi? Haydi Mevlana'nın beyaz elbiseli bir dansçı olduğunu az çok biliyoruz da Şems de kimmiş?"

"Ben de bilmiyorum, gidince öğrenirim herhâlde."

Seval Hanım kendi kendine,

"Önce Allah eşimi aldı elimden, sonra Mevlana oğlumu kopardı yanımdan. Bari Aylin turist gibi gidip dönse geri," diye söylenmeye başladı.

Aylin kahvaltıdan kalkınca cep telefonuna gelen mesajı gördü. Önce ürperdi "Ya Ergin'dense" diye. Sonra topladı cesareti açtı mesajı. Gelen mesaj ağabeyindendi:

"Yarın Konya'ya gideceksin. Seni güzel günler bekliyor, sakın aklından çıkarma olur mu? Bahtı kara olanı kucaklayacak bir yalnızlık dergâhı seni bekliyor, yeter ki yalnızlığına tek başına yürü. Eksilmeyen acıların ezikliğinde nasırlı eline al kalemmini, lekeli cümleleri gül tenli kâğıda dök. Unutma özgürlük tek başınalığa varanıdır."

Cengiz

"Hayat bir yankı vadisidir. Öfke kusarsan öfke, sevgi üflersen sevgiler gelir. Kalp ağzından çıkan neyse yüz ağzından kokan nefes de odur."

Yanlışın doğruya inatla saldırması gibi bir ruh hali içinde olan biriydi Cengiz. Attığı her adımda, söylediği her sözde, kayıtsız şartsız bir menfaat beklentisi olan, önüne çıkan herkesten faydalanmak için türlü numaralar çevirmekten bir nebze olsun çekinmeyen, hastalıklı bir ruh halinin sadık bir esiriydi.

Hani ruhunu şeytana satmış dediğimiz insanlar vardır ya, işte Cengiz tam da onlardan biriydi. Onun için her şey maddi anlamda para, manevi anlamda ise zevkten ibaretti. Kalbi, kapkara duvarlarla çevrili, üzerine asla güneş doğmayan ve topraklarında tek bir çiçek dahi açmayan kasvetli Ortaçağ şatolarından farksızdı. Geçmişindeki yoksul ve yoksun günlerin ezikliğini bastırmaya çalışan, sahip olduğu gücün benliğini sarhoş edip insanlara yukarıdan bakan biri olup çıkmıştı.

Annesi, bu kadar varlığına rağmen artık evlenip yuva kurmasını, çoluk çocuğa karışmasını söylediği gün kendini huzurevinde buluvermişti. Annesini oraya göndereli altı yıldan fazla olmuştu. Son iki yılda ise hiç ziyaretine gitmemişti.

Aslında Cengiz, yalnız da sayılmazdı. Parasına ve gücüne özenen bir sürü insan vardı etrafında. Çok da değer vermediği bu insanları etrafında tutmasının sebebi ise, onların Cen-

giz'in benlik duygusunu okşayan, sanki çok önemli biriymiş gibi hissettiren, egosunu tatmin eden söz ve tavırlarıydı.

Yaşadığı şehrin önemli işadamlarındandı. Onun önemli olmasını tescilleyen ise, yaptığı usulsüz işlerde verdiği rüşvetler karşılığında minnet duygularını kiralayan şehrin sözüm ona idarecileri ve ileri gelenleriydi.

Küçük bir inşaat şirketiyle başlayan ticaret hayatı zamanla büyümüş, dağıttığı rüşvetler sayesinde sahip olduğu arsaların imar durumlarında yapılan oynamalarla kârı on, on beş kat büyümüş ve onu daha başka yatırım araçlarına yönlendirmeye itmişti.

Cengiz, eğer bir arsaya göz koymuşsa mutlaka alırdı. Tacizlerle ve korkutmalarla Cengiz'in verdiği fiyata razı olmamaları asla söz konusu değildi. Eğer bir arsayı gözüne kestirmişse, etrafındaki arsalar ya da bu arsaların üzerinde evleri bulunanlar da bu tacizden, sahip oldukları arsaların büyüklüğüne göre paylarını mutlaka alırlardı.

Onu şikâyet etmek ise akıllarının ucundan geçemezdi. Çünkü Cengiz'le uğraşmak, doğrudan şeytanla uğraşmaktı! Şikâyet ettikleri zaman kazanacakları şeyin kaybedeceklerinin yanında hiç kalacağını biliyordu insanlar.

Bir keresinde ona karşı koyup diklenen bir ihtiyar olmuştu. Çok geçmeden evinde çıkan yangınla, eviyle birlikte kül oluvermişti.

Herkesin bildiği çok şey vardı, ama söyleyecek cesaretleri yoktu.

Onun, her yanından zenginlik akan yaşantısına kanan birçok kadın da oluyordu. Kimin ne söylediğine aldırmadan, sırf onun vaat ettiği şaşaalı hayata kendilerini kaptıran kadınların da sonları hüsrandan öteye gitmiyordu.

Şevval de, o kadınlardan biriydi. Dört ay kadar önce katıldığı bir arkadaş toplantısında tanışmıştı Cengiz'le. Etrafındakilerin uyarılarına kulak asmamıştı. Cengiz oyununu öyle bir romantizm üzerine kurmuştu ki, Şevval'ın kısa zamanda ona hayır diyecek fırsatı olmamıştı.

Evine ve işyerine her gün gönderilen kucak dolusu kırmızı güller, aldığı pahalı hediyeler; Cengiz'e göre bir oyun, Şevval'e göre ise sınırsız romantizm anlamına gelen küçük sürprizler ona karşı olan duygularının, etrafından duyduğu olumsuz sözlerle kulak asmasını engellemişti. Kimin ne dediğini umursamıyordu genç kadın.

"Herkes dört dörtlük olamaz. Herkesin sevapları olduğu kadar günahları da var. Yaptığı işin ne kadar zor olduğunun farkındayım. Güçlü olmasa nasıl ayakta kalabilirdi bu dünyada?"

İşte bazen kendi kendine, bazen de etrafındakilere söylediği bu sözler kendince yeterli oluyordu belki. Aslında insan önce kendi kendine söylediği yalanlara inanıyordu. Ya da inanmak daha kolay geliyordu. Kendi kendini kandıran bir insanın gözünün önüne bütün doğrular dizilse de bunun pek faydası olmuyordu.

Oysa Şevval, Cengiz'in başka kadınlara yaptıklarını bilen biriydi ve etrafındaki Cengiz'i tanıyanlar onun Şevval'e yapabilecekleri hakkında uyarılarda bulunuyorlardı. Tüm bunlara rağmen bir insan, bir kadın neden hâlâ inanmamakta ısrar eder, bilinmez.

Çünkü Şevval kendince çok özeldi. Diğer kadınlardan, Cengiz'in aldattığı, yarı yolda bıraktığı kadınlardan çok farklıydı. Şevval'di o. Bundan ötürü Cengiz artık değişmişti.

Bu dünya umut dünyasıydı çünkü. İhtimali zayıf bile olsa umutlarına, hayallerine kavuşacağı inancı, insanın diğer her

kötü ihtimali düşünmesine izin vermiyordu. Düşünüp de hayallerinin daha başlamadan suya düşmesini istemiyordu. Göle yoğurt çalan, ya tutarsa umudunu taşıyan bir neslin üyesiydi Şevval.

Hâlbuki Şevval, Cengiz gerçeğiyle çok kısa zamanda yüzleşecekti...

"Seninle görüşmemiz lazım" dedi telefonun diğer ucundaki Cengiz'e.

"Mesele nedir?"

"İstersen bunu yüz yüze konuşalım... Müsait misin?"

"Tabii, müsaidim. Senin için her zaman hem de... İstersen geleyim alayım seni. Yemekte konuşuruz. Olmaz mı?"

"Yok. Bu konu acil. Ben bir taksiye atlar, şirkete gelirim. Tamam mı?"

"Tamam hayatım. Sen nasıl istersen... Bekliyorum..."

Cengiz'in telefonun ucundaki yumuşak ve sevecen ses tonu Şevval'i hayli umutlandırmıştı. Ona vereceği haberi duyunca, belki de sevdiği adamı bu yolla nikâh masasına oturmaya razı edebilecekti kendince.

Yoldan çevirdiği ilk taksiye binip, şirketin yolunu tuttu. Yol boyunca onunla neler konuşacağını, Cengiz'in onu nasıl karşılayacağını düşündü. Hatta bir ara düğünlerini bile hayal etti.

Tanınmış bir modacının dikeceği bir gelinliğin içinde görüyordu kendini. Rüya gibi bir düğünle evlenecekti sevdiği adamla. Belki prensesler gibi, dört tane beyaz atın çektiği son derece şık bir arabayla ayrılacaklardı otelden. Ülkenin en ünlü şarkıcıları sahne alacaktı. Misafirlerine dünya mutfağından ikramlarda bulunacaklardı. Cengiz'in havuzlu saray yavrusu villasının hanımı olacaktı.

Bütün bu hayaller, birazdan vereceği haberle gerçekleşmeye başlayacaktı belki.

Taksi şirketin önünde durunca Şevval'i bir heyecan sardı. Taksinin ücretini ödeyip indikten sonra, şirketin döner kapısının önünde durdu. Birkaç kez derin derin nefes aldı. Güvenlik görevlisinin açtığı kapıdan içeriye ilk adımını attı. Hâlbuki buraya daha önce birçok kez gelmişti. Fakat şimdiki durum, öncekilerle kıyaslanmayacak kadar heyecan yüklüydü.

Asansördeki beş numaralı düğmeye bastı. Asansör beşinci kata çıkarken, aynadan kendine bakıyordu.

"Her şey çok güzel olacak Şevval" diye söylendi. Yüzünde engel olamadığı bir tebessümle.

Cengiz'in bulunduğu ofisin önüne geldiğinde, sekreterle karşılaştı.

"Hoş geldiniz Şevval Hanım. Cengiz Bey de sizi bekliyordu."

"Biliyorum. O yüzden buradayım zaten," dedi umursamaz bir tavırla.

Sekreterin açtığı kapıdan içeri girdiğinde, Cengiz sırtı kapıya dönük, pencereden dışarı bakıyor ve hararetle bir şekilde telefonla konuşuyordu.

"Ne demek olmaz diyor kardeşim?! Siz ne iş yapıyorsunuz orada! Onca para yatırdım ben bu işe! Üç beş kendini bilmez ahmağa ayıracak vaktim yok! Bana bir şey anlatma ulan! Sana ne diyorsam onu yapı!"

Telefonu kapatıp arkasını döndüğünde Şevval'i biraz tedirgin halde karşısında buldu.

"Canını sıkan bir şey mi var?" diye soran Şevval'e gülerek,

"Önemli bir şey değil hayatım. İş hayatı işte. Ufak tefek aksaklıklarla her zaman karşılaşıyoruz. Aşılmayacak bir şey değil," dedikten sonra Şevval'in yanına gelerek, yanağından öptü. "Neymiş bu kadar önemli olan mevzu?"

"Oturalım da öyle anlatayım istersen," diyen Şevval Cengiz'in çalışma masasının önündeki koltuklardan birine geçti. Cengiz de karşısındaki koltuğa geçip, oturduktan sonra,

"Anlat bakalım. Seni dinliyorum," dedi. Şevval tam lafa girecekti ki, "Dur bir dakika hayatım. Önce ne içersin onu söyle. Kusura bakma şimdi aklıma geldi... İnsanda kafa bırakmıyorlar ki."

"Su iyi olur."

Cengiz'in çağırdığı sekreter, bir bardak suyu getirdikten sonra, bardağı Şevval'in önüne bırakıp çıktı...

Şevval sudan bir yudum içtikten sonra,

"Sana söyleyeceğim şey ikimiz ve bundan sonraki hayatımız için çok önemli Cengiz," dedi.

"Evet?"

"Ben," dedikten sonra durakladı bir süre Şevval. Sonra tüm cesaretini toplayıp devam etti. "hamileyim..."

Cengiz en küçük bir tepki bile vermeden onu süzüyordu. Sanki taş kesilmişti. Bir süre öylece baktı karşısında oturan Şevval'e. Sonra başını geriye yatırdı. Odanın tavanını seyretti uzun uzun.

Cengiz'in bu tepkisiz hali Şevval'i şaşkına çevirmişti. On-
dan bir cevap gelmeden konuşmanın anlamsız olacağını düşündü. Öyle ya, ilk öğrendiğinde o da tıpkı Cengiz gibi şaşır-
mıştı bulunduğu bu duruma.

Aralarındaki sessizlik Cengiz tarafından bozuldu.

"Hamile misin?"

"Evet. Üç aylık olduğunu söyledi doktor."

"Kimden?"

"....."

Her türlü cevaba kendini hazırlayan Şevval böyle bir soru-
yu hiç beklemiyordu. İlk şaka yaptığını düşündü, karşısın-
da bir anda böylesine ruhsuzlaşan adamın.

"Ne demek kimden? Tabii ki senden Cengiz. Kimden olacak? Bu nasıl saçma bir soru böyle?"

"Nereden belli benden olduğu?"

"Ne diyorsun sen Cengiz? Aklın başında mı? Tabii ki senden!"

"Sen beni ne zannediyorsun?" dedi buz gibi bir tavırla. Artık Cengiz'in ağzından çıkan her kelime, yakıcı bir tokat gibi geliyordu Şevval'e. "Böyle kurnazca bir numarayı yutabileceğimi nasıl düşündün ki? Bana bak kızım! Ben her gün senin gibi kırk tane kendini kurnaz sanan tilkiyle aşık atıyorum!"

"Sen... Sen... Sen ne demek istiyorsun be!"

"Ne demek istediğim çok açık Şevval. Bu senden hamileyim numaraları eski Türk filmlerinde kaldı kızım. Şimdilerde daha yeni numaralar var!"

"Yok Cengiz. Bu sen değilsin. Şaka yapıyorsun değil mi?" dedi Şevval gülererek. "Ama helal olsun az daha kandırıyordun beni."

"Şaka mı? Ne şakası? Şaka yapacak durumda değilim ben. Hamileyim numarasıyla bana yamanacağını sanıyorsan peşin peşin söyleyeyim, avucunu yalarsın. İşte o kadar!"

"Ama..."

"Aması maması yok kızım. Benden olup olmadığı belli bile olmayan bir çocuk için hayatımı mahvedemem."

"Bu çocuk senden! Neden anlamak istemiyorsun?"

"Seninle beraber yaşamıyoruz. İki üç günde bir görüşüyoruz. Nereden bileyim başka erkeklerle de düşüp kalkmadığını?"

Her şeyi duymaya hazırды Şevval. Hatta duyabileceği en kötü şeye, aldiralım lafına bile hazırlamıştı kendini, ama böyle bir sözü duymayı hiç mi hiç beklemiyordu. Aslında hiçbir kadının duymayı hak etmediği bir ithamdı bu. Hayatı

boyunca böylesine aşağılandığını hatırlamıyordu. Hiç kimse-
nin karşısında böylesine küçük düşmemiştir. Hele ki kendisi-
ne evet dedirtinceye değin, dünyanın en romantik, en saygılı,
en özenli erkeği gibi davranan bir insandan bunları duymak
onu kelimenin tam anlamıyla şoka sokmuştu. Bir süre duy-
duğu sözlerin gerçekliğini algılamaya çalışan Şevval, en so-
nunda nihayet kendini toparlayabilmişti ve

"Bu kadar alçak birisi olduğunu bilmezdim. Allah senin
belanı versin!" diyerek oturduğu yerden kalktı.

Sadece bu kadarını söyleyebilmişti. Aklını kaybedecek
kadar sinirlenmişti ve karşısında pişkin pişkin oturan bu
ruhsuz adamın gerçek yüzünü daha yeni görmüştü. Demek
ki hakkında söylenen onca söz doğrudur. Onu her defasında
uyaran arkadaşlarına,

"Doğru benim doğrum, yanlış benim yanlışım!" diyerek ak-
linca Cengiz'i savunmuştu.

Şimdi ise içinde bulunduğu duruma inanmak şöyle dur-
sun üstüne üstlük hakaret edip onu bir sokak kadını, her
önüne gelen ile yatacak kadar bayağı gören bir Cengiz vardı
karşısında. Cengiz'e mi kızsın yoksa kendi aşkına mı yansın.
Şevval. 'Bir insanın kendine yaptığı kötülüğü başkası bu ka-
dar yapamazdı, ah geri zekâlı kafam' diye kendince düşünür-
ken oturduğu deri koltuktan aşağıya sanki kayıyormuş gibi
saygısızca yayılan Cengiz,

"Seninle güzel zamanlarımız oldu Şevval. Fakat buraya ka-
dar mış demek ki. Artık herkes kendi yoluna," dedi.

"Bu iş o kadar basit değil seni aşağılık pislik! Bunu senin
burnundan fitil fitil getireceğim! Bunu aklından çıkarma!"

Hırsla oturduğu yerden kalkan Cengiz, hışımına Şevval'ın
yanına gitti. Kolundan sıkıca kavrayıp kendine çekti. Şevval
canı yanarak bakıyordu yüzüne.

"Bana bak kızım! Bu sorunu kendi başına hallet, bu bir. Bir daha beni tehdit etmeyi bırak, bunu aklından bile geçir-me, bu iki. Bundan sonra aklın varsa karşıma dahi çıkma, bu da üç... Anladın mı?"

Şevval'in gözünden yaşlar akıyordu. Fakat bu Cengiz'in kavrayıp, mengene gibi sıkıldığı kolundan gelen acıdan dolayı değildi. Ortada bırakılmak, kandırılmak ve en kötüsü ucuz bir kadın gibi aşağılanmak zoruna gitmişti. Üstelik Cengiz'le tanıştığından itibaren daha on dakika öncesine değin kendi-ni dünyanın en özel kadını hissederken.

Hem sonra Cengiz'e ne yapabilirdi ki?

Cevabını Cengiz'le ters düşen herkes kadar iyi bildiği bir soruydu bu.

Hiçbir şey!

Şimdi çaresiz, burayı terk edecek ve kendi başının çaresi-ne bakacaktı. Neler yapabileceğini düşünecek çok vakti ola-caktı. Şimdi yapması gereken kendini bu pisliliğin çok uzağına taşımak olacaktı.

Öyle de yaptı. Şirketin bulunduğu binanın önünde durdu. Arkasına dönüp son kez bakmak istedi, ama bunu yapmadı. Gözlerindeki yaşı sildi. Böyle birine güvenmeyi seçtiğinde karşısına çıkacak olanların sorumluluğunu zaten almıştı. Yoldan geçen bir taksiyi durdurup, gideceği kadın doğum kliniğinin adresini verdiğiğinde, Cengiz yukarıdaki pencerenin ardından onu izliyordu.

Maun kaplama dolabın içine gizlenmiş mini buzdolabının kapağını açıp, içinden bir şişe viski çıkardı. Bir bardağa dol-durduğu viskisinden koca bir yudum almadan önce, pencere camına yansıyan suretine doğru sırtarak kadeh kaldırdı.

"Bir sorunu da böylece halletmiş oldun Cengiz Efendi. Şe-refe!"

Şeref yoksunu bir adamın, şerefine kadeh kaldırdığı anda telefon çaldı.

"Ne var?"

"Cengiz Bey, sizinle görüşmek isteyen bir bey geldi. Müsait misiniz?"

• "Al içeri bakalım..."

İçeri giren adamı tanımıştı. Nusret adında bir ihtiyardı gelen. Bir yıl önce ona bir daire satmıştı ve taksitler konusunda sıkıntılar yaşıyordu.

"Gel bakalım Nusret amca," diyerek masanın önündeki, az önce Şevval'in oturduğu koltuğu gösterdi. "Otur bakalım."

"Yok Cengiz Bey oğlum. Oturmayayım."

"Hayrola? Ateş almaya mı geldin?"

"Bizim şu son taksit için gelmiştim."

"Evet. Şu iki aydır geciken son on bin lira için... Hallettin mi?"

Nusret başını öne eğdi. Lafa nereden başlayacağını düşündü. Yüz on bin liraya aldığı evin kalan son on bin lirasını iki ay geciktirmişti. Türlü yolları denemiş olmasına rağmen bir türlü parayı denkleştirememişti.

"Birkaç bin lira kadar eksikim kaldı."

"Ne kadar bir eksik?"

"Dört bin lira kadar..."

"E oldu mu şimdi Nusret Bey? Vallahi anlamam. Hatır için iki ay sabrettim, ama bundan sonra sabretemem. Çocuk oynacağı mı bu canım? İki aydır her seferinde aynı terane!"

"Bana bir ay kadar daha müsaade edersen..."

"Yok efendim yok! Ben de müsaade de kalmadı, sabır da!" diye parladı Cengiz. "Valla bana göre hava hoş. Allah'tan tapuyı vermemişim. Yoksa uğraşacakmışız seninle."

"Bir uzlaşma yolu yok mu?"

"Aslında var."

"Nedir?"

"Evi boşalt, hesap yapalım, ben de o hesaba göre parayı ödeyeyim sen de kurtul, ben de."

"Nasıl olacaktı, o hesap?"

"Şimdi sen bana ne ödedin?"

"Yüz bin lira."

"O evin değeri şimdi 150 bin TL ama ben gaddar biri değilim, elimi öpene 120 bin TL'ye satarım. Sen 100 bin TL ödedin, arada 20 bin fark var. Bir yıldır oturuyorsun, 600 TL'den 12 ay, 7.200 TL eder; ev ikinci el oldu, yıpranma payı da var, toplam 10 bin TL'yi de ona say. 100 binden çık 10 bini kalan 90 bin TL'yi alırsın, borcun biter, evi de boşaltırsın."

Nusret, Cengiz'in yaptığı hesap karşısında ne diyeceğini şaşırılmıştı. Bu adam tam anlamıyla şark kurnazının tekiydi.

"Nasıl olur Cengiz Bey. Bu bildiğin soygunculuk!"

"İşine gelirse Nusret Bey! Mal benim, tapusu elimde. Bu akşam saat beşe kadar kalan parayı da tamamlayamazsan, yarın sabah kapı dışarı ederim seni. Son sözüm budur! Düşünüp, taşınıp vakit kaybetme istersen, git bana olan borcunu tamamla öyle gel!"

"Evladım bak..." demeye çalışsa da, kelimeleri Nusret'in boğazına tıkadı. "Haydi, haydi. Evladın falan değilim ben senin. Git bana paramı getir, sonra da ne halt edersen et!"

"Nereden bulayım o kadar parayı bu kadar zamanda. Biraz daha zaman olsa..." diyecek oldu, yine duvara çarptı.

"Nereden bulursan bul. Ben anlamam. İstersen git, kendini sat!"

Bu dünya kötüler için, iyilere rahatlıkla zulmedecekleri bir savaş alanı gibi görünse de, ah almanın ne kadar tehlikeli ol-

duğunu zaman bir şekilde gösterirdi. Sabır dediğimiz zaten iyiler için vardı. Kötülerin anladıkları ise sadece bu dünyaydı.

Genç yaşta zenginler kulübünün içinde kendisini bulan Cengiz eğlence ve zevk düşkünü, dur durak nedir bilmez bir halde yaşıyordu. Her yaşadığı zevkten zamanla bıkan Cengiz daha fazlasını istiyordu.

Çılgınlık adına yapmadığı eğlence, yaşamadığı macera kalmamıştı. Son zamanlarda kokain kullanmaya başlamış, jet sosyetenin içinde yaşadığı renkli hayatta nereye sürüklendiğini bilmeyen bir yaprak gibiydi.

Kişiliğini gün geçtikçe kaybetmiş, vurdumduymazlık içinde gününü gün eden birisiydi; bu gidişatın sonu nereye varacak diye dertlenmiyordu. Onda ne dün vardı ne de yarın. 'Çıkardın mı yaşadığın anın tadını sonuna kadar çıkarmalısın,' derdi. Hayat felsefesi, haz veren benim olsun da ne olursa olsun.

Ertesi gün kulübün yüzme havuzunun başında buzlu viskisini yudumlarken eline aldığı gazetede bir haber dikkatini çekti.

"Bağdat Caddesi'nde hız düşkünü iki gencin kendi aralarında yaptıkları yarış esnasında, virajı alamayan araç önce yoldan çıkıp sonra otobüs durağında bekleyen iki insanı ezip öldürmüştü. Ölenlerden birisi hamile bir kadındı."

Cengiz gazetede resmi çıkan ölenlerden birini hemen tanıdı. O hamile kadın Şevval'di. Bir gün önce geldiğinde odasından aşağılayarak kovduğu Şevval.

Gazetede haberi okuduktan sonra gün bitene kadar içinde korku ile karışık bir sıkıntı vardı. Ne yapsa ne etse aklı fikri o haberin verdiği tarifsiz sancıdaydı. Muhayyilesi donmuş, ne yaptığını bilmez bir halde akşamı zor etti. İçindeki leri paylaşacak bir sırdaşı da yoktu ki, içini döküp rahatlasın.

Yahut da ona "Oğlum ne dert ediyorsun; silah zoru ile kournuna almadın ya, üstelik kaderi buraya kadarmış. Allah ona böyle bir ölümü layık görmüş. Bebeğin kaderi de doğmamakmış. Bebeğin senden olduğu nerden malum?" diye konuşup avutacak birisi de yoktu.

Nedense Cengiz hayatında ilk kez vicdan azabı denilen acıyı hisseder olmuştu.

Ne yaparsa yapsın, yaptığı her bencilce davranışa kendince bir bahane bulan ve rahatlayan Cengiz için bu durumda hiçbir bahane, hiçbir gerekçe onu rahatlatmaya yetmemişti. Oysa ne yaparsa yapsın hep bir gerekçesi, haklı olduğu bir neden vardı.

"Ben yapmasam başkası yapacak!"

"Ben de zamanında çok ezildim, şimdi sıra bende, intikamımı alıyorum insanlardan."

"Aman canım o da aptal olup inanmasaydı."

"Benim yerimde o olsa sanki farklı bir şey mi yapacaktı!"

En iyisi bu gece kafayı demlemek diye, kendi kendine konuşup sahildeki bir bara yöneldi.

Karanlık ve kasvetli gecenin içinde, yüreğindeki karanlığın yarattığı kasvet yüzüne yansıyordu Cengiz'in. İçindeki sıkıntının sebebi böyle bir gece değildi elbette. Çok başka şeylerdi. Gökte bir yerlerde ay vardı, hem de pırıl pırıl parlamaktaydı belki; ama gece kadar kara bulutlar izin vermiyordu, tek bir zerre ışığın yeryüzüne düşmesine. Belki de sadece Cengiz'in yüreğine. Bir yerlerde çakan şimşeklerin gelip geçici parıltıları gökte ansızın ortaya çıkıp, yine ansızın kaybolmaktaydı.

Nihayet bara gelmişti. 'Oh be şimdi iki duble içince içim rahatlar,' diye düşündü arabasının anahtarını valeye uzatırken; "Bu arabadan Türkiye'de sadece üç kişide var. En ufak bir

çizik olursa ben de seni çizerim!" dedi. Hâlâ güçlüydü, hâlâ üstün görüyordu kendini başkalarından.

Saçı sakalı birbirine karışmış Cengiz, arada bir uğradığı gece kulübüne girdi. Kapıda duran fedainin verdiği selamı bile almaya üşenmişti. Yok gibi davrandı, saçları kısa kesilmiş koyu takım elbiseli insan azmanına.

İçerisi hayli kalabalıktı ve Cengiz, o kalabalığın arasında yalnızdı. Etrafına şöyle bir göz gezdirdi. İçerideki yüzlerin çoğunu tanıyordu, fakat hiçbirini gerçekten tanımıyordu. Belki birkaçı ile aldıkları alkolün etkisiyle sohbet etmişse de aklının başında olduğu zamanlarda hiçbirini hatırlamıyordu. Bara doğru giderken birisi omzuna dokundu.

"Naber Cengiz?"

Adamın suratına boş boş baktı. Bir yerlerden, belki de bu yerlerden tanıyordu. Fakat ne onunla, ne de başkasıyla oturup çene çalacak durumdaydı.

"Çıkaramadım," dedi soğuk bir şekilde.

"Nasıl çıkaramadın yahu?" diyerek sırtı karşındaki yarı ayık, yarı sarhoş adam. "Daha geçen gün şu masada, kadınlar hakkında konferans vermiştin bizlere."

"Bak," dedi sesini ciddileştirerek. "Ne seni, ne de sizleri hatırlıyorum. Burada olur böyle şeyler ve sen de çok takılma. Okey?"

Karşısında az önce kırık bir tebessümle bakan adamın yüzü birden asıldı. Bir şeyler diyecek olduysa da Cengiz onunla uğraşacak durumda değildi. İyi eğlenceler dileyerek adamın yanından uzaklaştı.

Bardaki boş bir sandalyeye oturdu.

"Hoş geldiniz Cengiz Bey" diyen barmenin selamını yalancı bir sırtmayla aldıktan sonra,

"Susadım," dedi. "Şöyle sert bir şeye ihtiyacım var."

"Her zamankinden diye düşünmüştüm ama madem zor bir gündü, o zaman sıkı bir şey hazırlayayım size."

"Zor olduğunu nereden anladın?"

"Benim işim bu Cengiz Bey. Kimin nasıl olduğunu anlayıp, ona göre içecek bir şeyler vermem için para ödüyorlar bana," dedikten sonra, dört sandalye solunda oturan adamı gösterdi. "Bakın mesela, şurada oturan adamın kılığına baktığınızda bir şirkette çok da önemli bir pozisyonda çalışmadığını anlamak mümkün. Alyansı daha çok yeni... Belli ki evlilik hazırlığı yapıyor ve büyük ihtimalle terfi almış. Ona hafif bir şeyler verip çok fazla sarhoş olmamasını sağlamak lazım. Çünkü insan öfkesi gibi, neşesini de kontrol edemez. Deniz ne kadar sakinse, fırtına o kadar yakındır!"

"Vay bel!" diyerek gülümsedi Cengiz. "Peki, benim analizim nedir?"

"İnanın bilmek istemezsiniz Cengiz Bey" diye karşılık veren barmen de gülümsüyordu. "Buyurun. İçkiniz!"

Gizemi çözülmüş her kibirli insan gibi; az önce küçümsediği barmen, bir anda gözünde büyümüş, kendi küçülmüştü sanki. Barmenin önüne bıraktığı kristal kadehteki içkisinden bir yudum aldı. Bir an nefesi kesilir gibi oldu.

"Epeyce sertmiş!" diye mırıldandı.

İkinci yudumu içtiğinde, yanındaki taburede bir hareket hissetti.

Siyah saçları omzuna kadar düşmüş, gözlerindeki parlaklık baktığı yeri aydınlatan, aydınlatığı kadar da yakan, üzerinde siyah bir derviş gömleği, günlerdir uykusuz kalmış gibi benzi soluk, sakalının ucu ağarmış, yaşlı bir adam oturdu. Görenlerin bir meczup yahut para isteyen bir âciz sanacağı bu adam, Cengiz'e doğru bakar ama o, adama önceleri aldırış etmez.

Adamın bir fısıltı halinde,

"Evlât! Vicdanı, sarhoş olmak bastırmaz. Marmara Denizi'ndeki suların hepsi içki olsa ve hepsini içsen de nafiye. Dinmez azabın. Susmaz," dediğini duydu.

"Anlamadım. Bana mı dediniz?"

Adam sessizce ona bakmaktaydı. Ashında adamın ettiği söz Cengiz'in içindeki sessiz bir çığlığın yankılanmasıydı adeta. Meçhul adama doğru dönerek,

"Sen azap nedir bilir misin?" diye sordu.

"Azabım önce kendimi bilmekle kayboldu."

Parayla her şeye gücünün yettiğini sanan Cengiz, az önce büyük söz eden ikinci insanın karşısında ezilmekten buna sığınıyordu. Dilenci yerine koyarak!

"İhtiyar git başımdan! Zaten derdim başımdan aşkın, bir de senin bu felsefi konuşmalarınla uğraşamam. En iyisi sana bir içki ısmarlayayım da başımdan git!"

"İçki bedenini uyuşturabilir, ama ya ruhun ne ile uyuşacak? Sen kadeh kadeh iç, sarhoş ol. Ben zaten içmeden sarhoş olmuşum."

"Kimsin? Ne istiyorsun benden?"

"Sana akıl vermeye değil, içinde canını yakan azabını dindirmeye geldim! Bugünkü haber seni çok sarstı değil mi?"

"Ne haberi? Anlamadım."

"Hani şu gazetedeki haber ve kanlı resimdeki kadın. Kovduğün kızın ölüm haberi, vicdanının ezildiği haber."

Cengiz duydukları karşısında iyice şaşırılmıştı. Sesi titriyordu.

"Vicdan azabı çektiğimi nereden biliyorsun?"

"Sarhoş iken ayık gibi, ayıkken sarhoş gibi olmandan biliyorum."

Cengiz yaşlı adamı tepeden tırnağa öylesine bir süzdü. Saçları gece karası, gözleri ateş, omzundan diz kapağına kadar siyah bir pardösü giymiş, üstelik mevsim yaz olmasına rağmen. Bakışlarında hem yakan hem de titreten bir esrarenizlik vardı. 'Bu adam ya tımarhaneden kaçmış bir deli yahut da kendine bir bela arayan derbederin teki,' diye düşündü. Kıyafeti, ses tınısı çok ilginçti adamın. Sustu. Başını diğer tarafa çevirdi. Yaşlı adam, tabureden kalktı; Cengiz'in sağ bileğini tuttu. Öyle bir sıktı ki, Cengiz'in gözlerinden birkaç damla yaş akacaktı neredeyse. O anda Cengiz bileğindeki yakıcı ateşi hissetti. Adam onun bileğini hâlâ sıkarak kulağına doğru eğildi:

"O kadın senden hamile kaldı. Şu durumda bir anne ve bir çocuğun katili olarak görebilirsin kendini. Kendi çocuğunun katili!"

Cengiz duyduğu bu söz karşısında sarsıldı. Tabureden sallanarak düşecek gibi oldu. Sanki eski çağlardan gelmiş gibi tuhaf kıyafetli yaşlı adam,

"Acılarınla yüzleşmeden onlardan kurtulamazsın. Aradığın bende. Beni bul!" diye fısıldadı. "Beni bul!"

Yaşlı adam ortadan kayboldu... Cengiz barmene yanında oturan yaşlı adamı tanıyıp tanımadığını sordu. Barmen,

"Ben senin yanında oturan birini görmedim..., Saatlerdir yalnızsın."

"Ne yani ben bunca vakittir kendi kendime mi konuşuyordum?"

"Cengiz Bey içkiyi fazla kaçırdınız ve doğru söyleyince de sinirleniyorsunuz."

Birkaç saat daha orada kaldı. Bardan çıktıktan sonra sarhoşluğuna aldırmandan valenin getirdiği arabasına binip evine gitti. Ama bileğindeki sıcaklık hafiflememişti ve kulağında hâlâ o cümle yankılanıyordu.

"Beni bul!"

Yatağına sızıp uyuyan Cengiz, ertesi gün öğle ezanı okunurken gördüğü kâbus ile kan ter içinde uyandı.

Acı fren sesi, lastik izi, kan revan içinde bir kadın. Kanlar arasında yatan bir bebek. Bebeğin yüzü kendi sureti içinde haykıran bir ses: "Babaaaaaaa!"

"Oh be rüyaymış!" diye söylenerek yataktan doğrulup düş almaya banyoya gitti.

Aklında ise hayal mi, hakikat mi olduğunu kestiremediği bardaki tuhaf adamın sözleri vardı. Uyku mahmurluğu, gece-den kalma sarhoşluğu olup biteni tam anlamıya anlamasına mâni oluyordu.

Öğleden sonra, kafasındaki tek başına cevabını veremediği sorulara cevap bulabilmek için bara tekrar gitti. Bar sahibine, bir gece önceki kamera kayıtlarına bakmak istediğini söyledi. Bar sahibi kendisine, bunun mümkün olmadığını, emniyet ya da savcı izni olmadan kayıtlara bakılmayacağını ifade etti. Cengiz cebinden bir avuç dolusu para çıkarıp adamın önüne koydu.

"Al sana izin belgesi!"

Cengiz kamera kaydını dikkatle seyretti. Tam üç saat boyunca, barda oturup kalktığı zaman zarfında tek başına oturup içki içtiğini ve yanına kimsenin gelip oturmadığını gördü. Aklı karışmıştı.

Sahilde uzun bir süre anlamsız bir şekilde yönünü kaybetmiş bir yolcu gibi yürüdü. Yorulmuştu. Nerede olduğunu, hangi semte geldiğinin farkında bile değildi. Gözü bir kafeye ilişti. Burası öğrencilerin rağbet ettiği bir kitap kafeydi. Cengiz'in kitaplarla arası pek iyi değildi. En son ne zaman kitap okuduğunu hatırlamıyordu bile. Bir acı kahve içip, dinlenmeyi düşündü.

Elini yüzünü yıkamak için lavabonun yerini sordu. Kasiyerin parmağı ile işaret ettiği yere doğru giderken raftan önüne bir kitap düştü. Eğilerek kitabı alıp rafa tekrar yerleştirmek istedi. Kitabın arka kapağındaki bir cümledeki harfler bir ok olup önce gözüne sonra gövdesine saplanıyordu adeta: "Ey dünya sarrafı, beni bul!"

Hafif bir şaşkınlıkla kitabı koltuğunun altına alıp önce lavaboya gitti, sonra deniz gören bir masaya oturdu. Kahvesini söyledi. Şems-i Tebriz'in hayatını anlatan bir romanı sayfalarını karıştırarak incelemeye başladı. Her baktığı sayfadaki cümlelerin keskinliği bıçak sırtı gibiydi.

'Bu adam sıra dışı ve acayip aykırı galiba, dün gece bardaki adam gibi. Gibi fazla, sanki kitaptaki adam dirildi de karşına çıktı,' diye düşündü. Bu romanı hemen burada okuyup bitirmeliydi.

Garsonu tembihledi:

"Bana her on dakikada bir çay getirip masaya bırak. Şeker istemem."

Zaman akıyordu. Acı bir ateş nehri olup hüznün yatağına akıyordu. Dün bir gazete yazısı ile başlayan azap hali şimdi Cengiz'i asırlar evvelinin meçhul yolculuğuna hazırlıyordu.

Cengiz mi kitabı okuyordu, kitap mı Cengiz'i belli değildi. Kitabın bir bölümü Cengiz'in içinde bir sur üflemişti.

"Mevlana medresedeki dersten sonra birkaç arkadaşı ile Şam Çarşısı'na gezmeye çıktı. Güneş tam tepedeydi. Kavurucu bir sıcaklık vardı. Ancak, Şam Çarşısı yine her zamanki gibi kalabalıktı. Mevlana'nın niyeti bir koku dükkânından gül yağı almaktı. Dükkâna doğru giderken birden karşısına saçları gece karası, gözleri ateş, omzundan diz kapağına kadar siyah bir ferace giymiş, görenin gördüğü an korkacağı, tuhaf bir adam dikildi. Mevlana'ya bir süre baktı. Mevlana olduğu

yerde donup kalmıştı. Bir heykel gibiydi adeta. Hareketsiz. Tepkisiz. O tuhaf, garip adamın gözleri ateşten bir mil olup vücudunu dağlamıştı. Adam Mevlana'ya doğru bir adım attı. Mevlana'nın sağ bileğinden sımsıkı tuttu. Sıktı. Daha fazla sıktı. Mevlana'nın alnından boncuk boncuk ter aktı. Kulağına doğru eğildi, ateşini üfledi."

Paragraf bitmişti ama kitap bitmemişti. Kitap bitmemişti bitmesine de Cengiz'in erimesi, külleri ellerinde bir deli rüzgâra yürüyen idam mahkûmu gibi bir erimeydi.

Tekrar tekrar okudu emin olabilmek için şahit olduklarına. Uzun süre kitaptan uzaklaşan gözleri bir noktaya kilitlenip kaldı, akli da okuduklarıyla yaşadıkları arasındaki paralelliğe.

Hemen muhasebe müdürü Çetin'e telefon açtı.

"Çetin Bey yanılmıyorsam sen oğlunun tasavvufla ilgilenmesinden kaygılanıyor, dert yanıyordun."

"Evet efendim ama affedersiniz de, şimdi oğlumun konuşmamızla alakası ne onu anlamadım."

"Oğlundan bir şeyi öğrenmeni istiyorum. Şems-i Tebrizi ile ilgili bildikleri neymiş. Kısaca öğren ve beni ara."

Biraz sonra telefonu çaldı. Arayan Çetin Bey'di.

"Cengiz Bey, Şems midir nedir, sorduğunuz kişi celladına âşık bir mahkûm gibi yaşamış ve öldürülüp kuyuya atılmış. Mevlana'nın dostuymuş. Türbesinin Konya'da olduğunu söyledi. Bildiği bu kadarmış."

"Teşekkür ederim Çetin Bey. Sizden bir ricam daha olacak. Birkaç günlüğüne İstanbul dışına çıkacağım. İşleri idare edersiniz artık. Acil bir konu olursa beni cepten arayın."

"Tamam efendim" diyerek telefonu kapatan Çetin hayretler içindeydi. Birincisi sürekli şirkette emir kipi ile ukala ses tonuyla patronluk taslayan Cengiz Bey'den "rica" sözünü ilk

kez duyuyordu. İkincisi de tasavvufla zerre kadar ilgisi olmayan Cengiz Bey durup dururken neden böyle bir bilgiye ihtiyaç duydu?

Belki de yüce olmadığını hissetmesiydi bu nazikliğinin nedeni. Öyle ya, her şeye gücü yeten ya da yettiğini düşünen Cengiz iki gündür yaşadıklarının hiçbirine ne güç yetirmişti ne de kendisini yönetebilmişti.

Kitabın kalan kısımlarını uçakta okumaya niyet eden Cengiz, kitap kafeden ayrılır ayrılmaz doğru havaalanına geçti ve bilet satış ofisine yöneldi.

"Konya'ya ilk uçağa bir bilet lütfen. Tek kişi! Business Class olsun."

Ah Cengiz! Ah ki ne ah!

Herkesin kendi sevgisini sevdiği bir dönemde sen sevgini sevmeyi de başaramadın.

MEVLANA VE ŞEMS

2. HAL

Bişnev!

*Hataya bedel,
günaha kefaret
biçmek senin
neyine!
Sevene aşkı hor
görmek senin ne
haddine!*

"Dedim; ağız tadı bal
ile olmaz, bana sultan
gerektir. Dedi; hal
iledir kal ile olmaz,
seven sevdiğine
kurban gerektir!"

Aylin, o gün öğleden sonra yanına aldığı küçük valiziyle birlikte Konya'ya giden hızlı trene bindi. Hayatında ilk kez hızlı tren yolculuğu yapacaktı. Yerine oturdu, hareket eden trenle birlikte içinde karmakarışık duygular kıpırdanmaya başladı. Hani bazen olur ya, insanın göğsü daralır, karın ve kasık bölgesinde bir sancı duyar. Adını koyamadığı, anlam veremediği, tarifsiz bir boşluğun içindedir. Tedirginlik, annesinin telkinleri, *Mesnevi*'den etkilendiği cümleler, hâlâ içini acıtan aldatılmanın dayanılmaz ağırlığı ve kendisini Konya'da bekleyen soru işaretleri...

Pencereden dışarıyı seyretmek istedi. Ama saatte 280 km hızla giden bir tren, yolcusuna manzarayı seyrettirmiyordu. Aylin içinden "Yaşantımız tıpkı bu tren gibi o kadar hızlı ki, yaşamamız gereken birçok güzelliği tadına varamadan, keşfedemeden ıskalıyoruz; bazen bir gül bahçesinin kenarından öyle hızlı geçiyoruz ki ne gülün güzelliğini, ne de kokusunu fark edebiliyoruz. Hayatın koşturma hızı, almamız gereken manevi hazı da aldırıyor bize. Her şeyimiz hıza bağlı... Elimizden gelse dünyanın güneş etrafındaki dönüşünü dahi hızlandırmaya çalışırız."

Tren Konya Garı'na geldiğinde ikinci ezanları okunmak üzereydi. Aylin bir taksiye bindi. Aylin bindiği taksiciye, "Mevlana yakınındaki bir otele lütfen."

"Konya'ya ilk kez mi geliyorsunuz?"

"Evet, ilk gelişim."

"Mevlana Türbesi'ni ziyaret edeceksiniz, öyle değil mi?"

"Evet."

"Türbe birazdan kapanır. En iyisi ziyaretinizi yarına erteleysin."

"Nasıl yani? Yirmi dört saat açık değil mi?"

"Mevlana makamı bir dergâh, bir türbedir. Ancak müze kabul edildiği için, mesai saatleri içinde açılır ve kapanır. Dilerseniz Üçler Mezarlığı tarafında durur, dışarıdan türbeye bakar, yeşil kubbeyi seyrederek ilk heyecanınızı yatıştırabilirsiniz. Bu arada unutmadan haddim olmayarak size bir şeyi hatırlatmak isterim."

"Buyurun nedir?"

"Hz. Mevlana'nın bir vasiyeti vardır. Bu vasiyet kendisini ziyaret adabı ile ilgilidir. O der ki, 'Beni ziyaretten önce hocamı ziyaret edip öyle gelin. Öncelik hocamındır.'"

"Mevlana'nın hocası kim? Kimi ziyaret edeceğim?"

"Şems-i Tebrizi."

"Şems, Mevlana'nın ne hocası? Ona neyi öğretmiş, hangi ilim dalını veya hangi alanda onu yetiştirmiş?"

"Aşk hocası. Hem maşuk, hem âşık. Hem Mevlana'nın hocası, hem de talebesi. Akıl veren değil, aşk sunan bir hoca."

"Tuhaf! İlk defa böyle bir hocalık türü gördüm. Öyle yapalım. Peki, Şems'in türbesi de mi kapanmak üzere?"

"Hayır, işte orası yirmi dört saat açık."

"Anlayamadım gitti. Mevlana belli saatlerde açık, Şems her zaman açık. Aradaki fark ne?"

"Aradaki farkı her ikisine gittiğinde hissedeceksin. Ben şimdi fikrimi açıklayıp, sende bir önyargı oluşturmayım. Önce seni Şems'in türbesine götürüyüm, sonrasında da Mevlana'nın yakınındaki bir otele bırakırım."

Ertesi Gün

Mevlana Türbesi'nin ana giriş kapısındaki bilet gişesi- nin önü, ziyaretçi kalabalığından dolayı izdiham halindeydi. Oflaya pufloya bilet alma sırasına giren Cengiz, "Bu ne ya! Memleketin her yeri paralı oldu, böyle bir yerin işletmecili- ğini alsam paraya para demem." diye bir yandan hayıflanı- yor, bir yandan da para ihtirasını kamçılıyordu. Grup halinde gelen Japonlar, İngiliz turistler Cengiz'in dikkatini çekmişti.

'Haydi, biz Müslüman'ız, Mevlana'ya geliyoruz. Bu sarı kedilerin, bu çekik gözlülerin, bu ecnebilerin türbede ne işi var? Demek ki Mevlana çok meşhur bir filozof!' diye düşündü kendi kendine. Gül bahçesinden iç avluya doğru hızlı adımlarla yürüyen Cengiz'in derdi, bu kalabalıktan önce türbeye girip çıkmaktı.

Bir zamanlar Şems'in, Mevlana'nın kitaplarını attığı ha- vuzun yerinde şimdi daire şeklinde büyük bir şadırvan vardı. Özellikle kadın ziyaretçilerin şadırvandaki suyu avuçlarına alıp, birbirlerine içmesi için uzatması Aylin'in dikkatini çek- ti. Ne ona su uzatacak birisi vardı, ne de onun avucunda su içireceği birisi vardı. Avucuna aldığı suyu yüzüne serpti ve türbenin iç ana kapısından kendince besmele çekerek girme- ye niyetlendi. Oradaki bir görevli Aylin'i kibarca uyardı.

"Hanımefendi, bu halde içeriye giremezsiniz. Ayağınıza galoş ve başınıza örtü takmanız lazım," diyerek kapı kenarın- daki, içinde eşarp ve şallar olan sepeti gösterdi.

Ayağına galoş takan Aylin, daha sonra sepetten bir şal çıkarıp başını örtmeye çalıştı. Hayatında ilk kez yaptığı bir şeydi. Nasıl örtüleceğini bilmiyordu. Bir yandan başını ört- meye çalışırken, diğer yandan da kapıya doğru yöneldi. Şalı sağdan sola doğru başına attığı esnada, şalın ucu suratına

çarpınca Cengiz, "Kör müsün be kadın, gözünün önüne bak-sana!" diye kızdı.

"Özür dilerim, sizi fark edemedim."

"Fark etsen ne olacaktı da, siz kadınlar hem aptal, hem sakarsınız!" diye yumruğunu sıkarak bağırdı. O esnada iç ka-pının sağ tarafındaki mermer ihata duvarının yanında duran, kıyafeti bir Asyalıyı andıran, uzun boylu yaşlı adam davudi bir ses tonu ile Cengiz'e doğru dönerek,

"Delikanlı! Sevginin ve hoşgörünün makamına giriyorsun. Ukala endamınla değil efendice, edebinle gir!" diye azarladı.

Cengiz sesin sahibine doğru baktığında içinde bir titreme hissetti. Öfkesi burnunda içeri girdi. Türbenin mescit bölü-mündeki çıkış kapısından, içerde yaşadığı manevi gizemin etkisiyle yürüyor mu, yürümüyor mu belli olmayan Aylin, galoşları ve şalı çıkarıp, sepetlerine koyduğunda Cengiz de birkaç adım gerisindeydi. İkisi birden az ileride ayakta di-kilmiş, kollarını göğüs hizasında birleştirmiş, başını havaya doğru kaldırıp, bir heykel gibi kıpırdamadan duran o tuhaf adamı gördüler. O adam biraz önce giriş kapısında Cengiz'e haddini bildiren adamdı. Merak dolu bakışlarla adamı biraz seyrettiler. Adamın nereye baktığını merak ederek, arka tara-fına geçtiler. Adam, yeşil kubbenin alemine konmuş bir serçe-ye bakıyordu. Sonra geriye dönüp önce Aylin'e, sonra Cengiz'e baktı. Her ikisi de adamın bakışları karşısında içlerinde bir yanış hissetti. İsmi meçhul, kıyafeti ilginç, bakışları efsunlu adam Aylin'in sol koluna bakarak,

"Kızım, bileğindeki çizikleri bandajla sakladın. Ama ya ru-hundaki çizikler ne olacak?" diye sordu. Sonra Cengiz'e dön-dü, "Delikanlı, sağ bileğin hâlâ yanıyor mu?"

Her ikisi de bu sorular karşısında şaşkınlıktan donakaldı-lar. Adam bu kez, "Siz ikiniz, tıpkı bazı insanlar gibi yüreği-

nizi bileğinizde mi taşıyorsunuz?" dedi ve oradan ağır adımlarla uzaklaştı. Cengiz ve Aylin birbirlerine baktı. Son yarım saat içinde yaşadıklarını daha önce hiç yaşamamışlardı. Bütün bunlar neyin nesiydi, neler oluyordu? Bu adam bir kâhin mi? Bir sihirbaz mı? Gözleri yakıyor, sözleri derinlere iniyor. Bir süre sustular. Sessizliği elini Cengiz'e doğru uzatan Aylin böldü.

"Merhaba, benim adım Aylin."

"Memnun oldum, ben de Cengiz."

"Şimdi söyle ne yapacağız?"

"Vallahi seni bilmem de, bu adamın bileğim hakkında söylediği doğrudur. Şu kolunu bir uzatsana," dedi ve Aylin'in gömleğinin sol yenini dirseğine doğru açtı ve bileğinin bandajlandığını gördü. Sonra kolunu bıraktı. Aylin,

"Benim için de söyledikleri doğrudur. Bileğimdeki jilet kesliğini bu bandajla kapatıyorum," dedi.

"Benim bir fikrim var. Bu adamda, bizimle ilgili öğrenmemiz gereken şeyler var. Ben derim ki, bu adamı takip edelim. Oturtup konuşalım. Bizim kendimizden bile saklamaya çalıştığımız bu halleri nasıl bildiğini ancak öyle öğrenebiliriz."

"Anlaştık, öyle yapalım."

Cengiz ve Aylin ismini dahi bilmedikleri meçhul adamı takip etmeye başladılar. Türbenin karşısındaki Üçler Mezarlığı'nın kaldırımında aheste aheste yürüyen adam, mezarlığın bitiminden sola doğru döndü, karşı yola geçti ve oradaki bir çayevine girip hemen çıktı. Daha sonra kalabalığın arasında kaybolup gitti. Cengiz, çayevinde az önce buraya girip çıkan seyrek sakallı, ince uzun boylu ye üzerinde duman rengi bir entari ve siyah bir yelek olan adamı tanıyıp tanımadıklarını sordu.

Ocağın başındaki adam,

"Haa, anladım. Şu bizim dervişî soruyorsunuz. Birkaç yıl önce Konya'ya geldi, geldiğinde üzerindeki pahalî kıyafete bakılınca zengin bir iş adamına benziyordu. Ara sıra buraya gelip çay içerdi. Çok titiz bir adamdı, ikide bir kravatını düzeltip dururdu. Hiç kimseyle konuşmaz, kimseye bir şey sormaz; sanki buralarda birisini bekliyormuş gibi, meraklı gözlerle dışarıyı seyrederdi. Sonra ne olduysa oldu, bu tuhaf kıyafetleri giydi, buraya da sık sık gelmeyi kesti. Kimisi ona şeyh, kimisi üstat, kimisi de hoca mıdır, hâce midir, o şekilde hitap ediyor. Geçenlerde bir bardak çay içmiş, yanında bozuk para yoktu. Az önce de o çayın parasını verip çıktı," dedi.

"Peki, oturduğu yerin adı, adresi yok mudur?"

"Valla ben bilmem. Sabah ezanında dükkâmı açar, ocağın altını yakar, akşam ezamına kadar ocağın başından ayrılmam. Şu sokakta kaç esnaf var, ne iş yapar onu bile bilmem. Şimdi bu adamın nerede oturduğunu ben nerden bileyim? Bildiğim sadece onun hakkında söylenenler. Onları da az önce sana anlattım."

Elinde kahveci askısı ile konuşulanları dinleyen küçük çocuk "Abi, ben oturduğu evi biliyorum. Siz dışarıda bekleyin. Ben şu çayları dağıtıp geleyim. Sizi o eve götüreyim," dedi.

Çaycı çocuk önde, Cengiz ve Aylin arkada, sille taşıyla döşeli sağında ve solunda cumbalı evlerin olduğu dar sokağa girdiler. Sokağın girişindeki duvarda Aziziye Mahallesi Mimar Sinan Sokak yazılı levha vardı. Çocuk, sokağın sol kısmında ahşap kapısı normal kapılardan daha büyük olan bir evin önünde durdu. Boyu kapının tokmağına yetişmiyordu. Cengiz, demir halka tokmağı birkaç kez vurdu. Çocuğa "Gidebilirsin artık, teşekkür ederiz," dedi. Ama çocuk nedense gitmek istemez gibi Cengiz'in yüzüne bakıyordu. Aylin, çocuğun neden gitmediğini anlamıştı. Cüzdanından para çıkartıp,

çocuğa uzattı. Çocuk teşekkür ederek ayrıldı. Cengiz görgü-süzlüğünden utandı. Ne de olsa hep almaya alışmıştı. Vermek onun sözlüğünde olmayan bir kelimeydi. Sonra tahta kapı açıldı. Başında yuvarlak bir Türkmen şapkası olan Doppa, sırtında işlemeli bir yelek olan Üzeyir'di kapıyı açan.

"Buyurun, ne istemiştiniz?"

"Üstadı görmeye geldik."

"Nereden geldiniz ve Hacemizi önceden tanıyor musunuz?"

"Hayır, tanımıyoruz. Konya dışından geldik."

"Hacemiz şu anda meşkte. Siz şimdi su sofada bekleyin, münasip olduğunda sizi içeriye alırız. Tavanı, suzanî kilimle kaplı, üç duvarının birinin hasırla, diğerinin ahşapla ve sonuncusunun kerpiçle kaplı olduğu sofa tıpkı bir antika dük-kânına benziyordu. Tavanın sol köşesinde el yapımı tahta bir beşik, sağ köşesinde tek kefeli bir terazi ve karşısında el do-kuması halıya işlenmiş bir Mevlana resmi. Tahta kapının tam arkasında iki kanatlı, bir ayna vardı. Aylin ve Cengiz otur-dukları sofada meraklı bakışlarla bütün bunların ne anlama geldiğini düşünürken, Üzeyir tekrar yanlarına geldi.

"Hacem sizi bekliyor, beni takip edin."

Önde Üzeyir, arkalarında Aylin ve Cengiz ince uzun bir ko-ridordan "Hu Meydan-ı Şerif'e girdiler. Tavanı saydam cam kubbeli, büyük bir sohbet alanının içindeki kadınlı erkekli, yaşlı genç, kimisi kulağı küpeli, kimisi mini etekli, kimisi türbanlı, kimisi sakallı kalabalık misafir topluluğu, salonun dört yanını çevreleyen sedirde oturuyordu. Üzeyir, Cengiz ve Aylin salonun tam ortasında durdular. Karşılarında Hacı, Hacı'nın sağında bir neyzen, solunda bir kudümzen oturu-yordu. Üzeyir,

"Huuuu! Destur!" diye hafifçe eğildi. Daha sonra onlara dönerek "Size daha önceden söylemeyi unuttum. Cep telefo-

nunuz açıksa kapatın," dedi ve üçü birlikte Hâce'nin çaprazına doğru bir yerde, yere diz çöküp oturdular. Neyzen ney üflerken, birkaç kişinin ağlama sesi duyuldu. Sonrasında kulları sarsan bir "düm" sesi geldi. Ardından ikinci bir "düm" sesi... İnsanın irkilip, bütün vücut organlarının titrediği bir sestir bu. Kudümzen ve neyzen faslından sonra Hâce sohbetine başladı.

"Huuuu kırkılar, yediler! Huuuu pirler, erenler! Hayırlar fethola! Şerler defola! Sohbetimizin başı bismillah, bereketi zikrullah, nihayeti aşkullah ola! Bu sohbet meclisi, aşkını meşk edenlere açıktır. İç huzuru için bir ümit sesi, bir hoşgörürü nefesi arayan yürekler içindir. Hasbihâlimiz halimize şifa ola! Rabbim basiretimizi açsın. Gönümüzdeki kin, nefret, zulmet, gıybet ve haset gibi kirleri temizlesin.

Evet yârenler! Hz. Pir Mevlana, *Mesnevi-i Şerif*'ine 'Bîşnev!' diye başlar. Peki neden? Bîşnev, 'Dinle!' demektir. Dinle ki, içindeki inleyiş seni boğmasın. Dinle ki, dilsiz, alfabetiz mana kalbine aksın. Dinle ki, açılmaz sandığın kapılar sana açılsın. Dinlemek anlamaktır. Kim konuşursa konuşsun; ağzından ballar aksa da, söylediği her kelime bir müjde taşısa da, dinlemeyi bilmiyorsan tıpkı denizin ortasında susuzluktan şikâyet eden avare gibisin.

İlk emri 'Okul' olan kitabı ve kutsal hitabı dinleyemezsen bu okuma, okuma değildir. Mevlana içindeki suskunluğun bir hüsrana değil de, bir muştuya dönüşmesi için dinlemeye dikkat çekiyor. Görünüşte cansız, kuru bir kamış olan neyin bile bir feryadı olduğunu anlatıyor. Ve diyor ki: 'Ey ayrılıktan, gamdan, çilden, imtiyandan, insandan, kahrından, bin çeşit acıdan feryat eden yürek! Et ve kansın. Ama kuru bir kamış kadar can değilsin. Hep şikâyet edensin. Neyin şikâyetini duysan, insanlığından utanırdın.' Neyzenimiz üfledi. Ku-

dümzenimiz vurdu. O halde ney, neyi anlatır, kudüm nereye vurur? Bunu anlayalım ki, kalp kapılarımız hikmete açılsın.

Mevlânâ'nın *Mesnevi*'sine '*Bişnev in ney*' (Dinle neyden!) diye başlaması, Onun kulağın ve işitmenin önemine dikkat çektiğini göstermektedir.

'Neyi dinle ki neler neler anlatıyor, Allah'ın gizli sırlarını söylüyor.' Kur'ân-ı Kerim'in Taha Suresi'nde;

'Korkmayınız! Ben sizinle beraberim, işitirim ve görürüm,' mealindeki ayeti, işitmeyi görmeden önce vurgulamaktadır. Önce dinle! Sonra gör! Nihayetinde gel Allah aşkına!

Mevlana'da ney hem kamıştan yapılmış, bildiğimiz, ülediğimiz neydir; hem de bütün nefislerden, maddi hırslardan arınmış insan-ı kâmilidir. 'Neyi dinle!' diyerek kendilerine işaret edilmiştir. Neyin içi boşaltılmış, bütün kötülüklerden sıyrılmış olduğu halde, neyzenin nefesine terk edilmiş ve 'Hû' sesini çıkarmaktadır. İnsan-ı kâmilin vücudu da neye benzer, neyde yedi perde vardır, bunlar insanın uzuvlarına benzetilmiştir.

'Ney yârinden ayrılan kişinin dostu ve arkadaşıdır. Onun perdeleri bizim perdelerimizi yırttı.'

Kudüm ritimdir... Kudüm zamandır... O 'düm' sesi içinde bütün bir tarihin ve medeniyetin nabızı atar. Çünkü âlem bir ritim, bir nabızdır. Şeyh Galip'in dediği üzere,

'Aşk neyle kudümle gelir, düğün müdür matem midir bilinmez; ah, ah...'

İnsan bu demleri dinlerken önce fena âleminde bulunduğu farkına varıp 'gurbet'i iliklerine dek hissederek; daha sonra beka âlemine hasret duyar; daha sonra 'Hamdık piştik elhamdülillah,' diyen Yunus misali hikmete ulaşır. Hikmetle hemhâl olur.

Yoksa maksat kudüm sesi değildir. Kudüm sesinin alıp götürdüğü yerdir asıl maksat. Orası için 'yer' demek ne kadar doğruysa elbette.

İlk kudüm sesi 'Kün-Ol' emrini temsil eder. İkinci kudüm sesi kıyametin kopuşu öncesi sur üflemesini temsil eder. Olmak ve ölmek.

Şairin dediği gibi,

Dinle!

Geleceğini biliyorum bir gün

Kanatlarıyla yaseminlerin.

Gözyaşımın çiçekleri buğulu

Kıyamete hazır gecelerim!

Bu hoyrat akşamüstleri var ya

Nasıl üstüme üstüme eskâr!

Gitmek var ya

Seni bırakıp gitmek!

Gel!

Bütün eflatunlarınla gel,

Selli sulu yağmurlarınla!

Her el edişimde

Bakır çalığı bulutlarla, örtünüyorsun

İnce yüzün su damlası!

Kudüm sesleri geliyor kirpiklerinden

Ağır aksak semailerle dönüyorsun

Geleceğini biliyorum bir gün

Akşamın alacasına takılı gözlerim

Gel!

Gecelerim artık hazırdır kıyamete!"

Okuduğu şiirin sonunda Hacı'nın gözleri buğulanmıştı. Salondaki herkes bu mistik havadan etkilenmişti. Dinleyicilerin bir kısmı başını öne eğmişti, bir kısmı gözlerini kapatıp

başım sağa sola yatırılıyordu. Özellikle Aylin, Hacı 'bişnev'i açıklarken gözyaşlarını tutamamıştı. Bir ara oturduğu yerden, cezbelenmiş gibi titrediği oldu. Banyoda yaşadığı o ölüm provası aklına gelmişti. Çay ikramından sonra Hacı, sohbeti kaldığı yerden devam etti.

"Tasavvuf, incitmek değil, incindiğin yerden yeniden filiz atmaktır. Tasavvuf, bir özenti, moda yahut popüler bir kültür değildir. Tasavvuf, gönülleri tamir eden bir şifahanedir. Söyleyin bana, hangimizin yarası yok? El-Hak, hepimiz yaralıyız! Peki, bu yarayı iyileştirecek olan nedir? Gönümüzde hangi el dokunacak? Hangi ses bizi hakikate çağıracak? Yetmez mi hayal kırıklıklarındaki parçalanmışlığımız? Nereye dek rüzgârın önündeki kuru yaprak gibi savrulacağız? Hani gözlerine baktığınızda içinizdeki közü söndürecek bir güneş gözlü? Nerede suratımıza çarpılan, başımıza kakılan, ayıplayan, kınayan, dil yarasını dindirecek o ümit sesi? Bütün bu soruların cevabını tasavvufta bulursunuz. İnsan, çelişkili bir yaratık. Hem kaybolur, hem bulunmak istemez. Hem arar, hem de ne bulduğunu bilmez. Şems'in Mevlana'ya 'Beni bul!' demesi, hakikatte 'Kendini bil!' demektir. Aşığın görevi, maşuğunun yanına değil, yarasına gelmektir. O nedenle tasavvuf, insanı insanda bulma yoludur."

Hacı'nın son cümleleri Cengiz'i öyle bir sarstı ki, bağırmamak için kendini zor tuttu. Hacı konuşmuyor, sanki onun içini okuyordu. İçini okumak bir yana, sanki onun canını okuyordu. Vurgun yemişti Cengiz. Hem de ne vurgun!

Hacı, oturduğu yerden ayağa kalktı, salonun ortasına kadar yürüdü ve durdu. Hiç kimse ne yapacağını tahmin edemiyordu. Sağ elini havaya kaldırdı, Hu Meydan-ı Şerif'in kapısının yanında oturan dinleyiciden başlayarak işaret parmağını bütün dinleyicilerin üzerinden geçirdi. Ve sonra tekrar yerine oturdu.

"Şimdi herkes gözlerini kapatsın. Bu dünyada en çok neyi istediğini düşünsün. İdealler, dertler, aile, mal, mülk, diploma, kariyer, alkış, şöhret, hasret ne varsa sizin için olmazsa olmaz, hepsini aklınıza getirin. Gece uyudunuz, sabah uyanıyorsunuz. O gün için birçok planınız vardı; toplantılar, banka, ihale, askerden gelecek çocuğunuz, kızınızın mezuniyet günü, katılacağınız ödül töreni ve bunun gibi birçok plan... En güzel kıyafetinizi giyindiniz; ceketinize göre gömlek, pantolonunuza göre ayakkabı yahut eteğinize göre çizme, mantonuza göre eşarp... Parfümler, kokular, aynanın karşısında geçen dakikalar... Tamam, işte hazırsınız. Sizi gören beğenecek. İmrenecek insanlar size. Başardınız, bütün bakışlar üzerinizde toplanacak. Elbisenizi konuşacaklar, etiketini, markasını merak edecekler. Zaten sizin istediğinizde bu değil mi? Sonra binadan aşağıya indiniz, sokaktasınız. Ama tuhaf bir şey var sokakta. Sokak bomboş. Kimse yok. İçinizden acaba 'Bugün sokağa çıkma yasağı var da ondan mı kimse yok?' diye düşündünüz. Sokağa park etmiş bütün arabaların kapılarının açık olduğunu gördünüz. Ortada ne bir hırsızlık var, ne de arabanın sahipleri. Karşıdaki bankanın kapısı da açık. Alarm ve kamera sistemi de kapalı. Bankadaki bütün dövizler ve altınlar sizin. Alışveriş mağazalarının vitrininde bakıp bakıp bayıldığınız kıyafetler, hepsi sizin... Sevgilime okurum diye gece yazdığın, sana göre dünyanın en güzel aşk şiiri olan kâğıt cebinde. Ama o şiiri okuyacağın kimse yok. Bağırдың. Seslendin. Sesine cevap veren yok. Korktun. Hemen tekrar dairene çıktın. Koşarak anne ve babanın odasına gittin. Yatak boş. Onlar odasında yok. Karşı odaya geçtin. Eyvah, kardeşin de yok! Bütün bunlara anlam veremedin. Panikledin. Binadaki bütün dairelerin zillerine basarak aşağıya indin, kimse yok. Çünkü binada kimse yaşamıyor. Ve anladın ki yeryüzündeki tek insan

sensin. Ve gaipten bir ses duydun. 'Ey insanoğlu! Gördüğün, görmediğin her şey senindir. Ve senin için bundan sonra her gün güneş sabah sekizde doğacak, akşam beşte batacak. Isı da her gün yirmi derece olacak. Yaşa yaşayabildiğin kadar!'

Çıldırmağa başlarsın. Çünkü dertleşeceğin insan yok. Dizinde ağlayacağın annen yok, başını okşayacağın çocuğun yok. Anla artık, insan yok! İnsan yok!

İşte, tasavvuf yokluğun ve yoksulluğun içinde insanı insanda bulmanın en erdemli yoludur. İnsan yoksa mutluluğun, huzurun, gülümsemenin ne tadı olabilir ki! Yeryüzü halifesi ve yaratılmışların en şerefli olan insanı ancak içi Hz. İnsan olan bulabilir. Bulmak ve bunamamak arasındaki dengeyi tasavvuf terazisi sağlar.

Şimdi gözlerinizi açın. Önce birbirinizin yüzüne bakın. Ne kadar kolay değil mi, yüz yüze, göz göze bakışmak? Peki, neden yürek yüreğe bakışmayı ve yüzleşmeyi bu kadar kolay beceremiyoruz? Çünkü bizim tasavvuf aynamız kırık ya da puslu! İslam'ın güzel yüzü olan tasavvufun ışıklarının kalbinize girmesine izin verin!

Konya dışından gelen yârenlerimizin bir kısmı bu akşam yolcular. Sizleri dua ile uğurluyoruz. Hakkınızı belal ediniz. Aşk ile huuuuu!"

Hace daha sonra yanına gelen Üzeyir'in kulağına bir şey fısıldadı. Üzeyir sağ elini sol göğsüne koyarak, eğilip "Eyvallah, huuu!" dedi. Aylin ve Cengiz salondan dışarıya doğru çıkan kalabalığa bakarken, kendi durumlarının ne olacağını tahmin edemiyorlardı. Hace'nin dediği gibi bizler de gitmeli miydik yoksa...

Üzeyir; "Hacem, yatsıdan sonra sizi tekrar buraya bekliyor. Sizinle baş başa sohbet edeceğini söyledi. Yatsı namazından sonra görüşmek üzere, eyvallah!" dedi.

Bişnevthane'de Akşam

*"Ey Hamûş! Bana bir yara bağışla özü huş.
Bağışla ki durulsun bu sonsuz savruluş."*

Cengiz ve Aylin Bişnevthane'nin ikinci katındaki küçük odaya girdiklerinde, Hace'nin kendilerini beklediğini gördüler. Üzeyir, konuklara oturacakları yeri gösterdi.

Bu küçük oda çok tuhaftı. Kapısı ancak eğilerek girilecek kadar alçak, hiçbir penceresi olmayan, hafif küf kokan; yerde de hasırdan başka bir eşyanın olmadığı gizemli bir odaydı.

Cengiz ve Aylin önce odayı sonra da Hace'yi süzmeye başladılar.

Üzerinde siyah haydariye, başı önünde yere bakıyor; derin derin düşüncelere dalmışçasına düşünceli görünüyordu. Çekik gözleri taş zemine çakılıp kalmıştı. Bembeyaz seyrek sakalı, uzun boylu, sevimli, bir o kadar da gizemli bir yüzü vardı. Çarşı esnafından öğrendikleri kadarıyla nereden geldiği, ne iş yaptığı bilinmeyen ketum bir adamdı. Sanki asırlar öncesinin kuytu köşelerinden çıkıp da gelmiş, hâlâ sevdasını Mecnun'un ayak bastığı yerlerde arıyordu. Ona herkes "Hace" diyordu. Yani "eğitmen, pir." Kimine göre yarı deli, yarı ermiş bir pir-i faniydi.

Hace elindeki sarı kehribar tespihi minderin üzerine bıraktı.

"Hoş âmedî! Hoş çağrıldınız! Mevlana ve Şems'i ziyaret etmeyi birçok kişi arzular. Arzulamak yetmez. Çağrılan gelir.

Çağrılmak için de hazır olmak lazım gelir. Siz hazır oldunuz, çağrıldınız; nazır olunca da uğurlanırsınız."

"Nazır olmak derken burayı anlamadım?" dedi Cengiz.

"Nazır olmak dış âleme değil iç âlemine nazar etmek, yüzeyseli değil derinliği keşfetmek demektir. Yüzeysellik hamlık dönemidir, derinsellik yanma devresi ve pişmek de nazır olmak demektir. Nazır olana da nazar dokunmaz."

Sert bir zeminde üstelik bağdaş kurarak oturmaya alışkın olmayan Aylin'in bacakları uyuşmuş, ayakları karıncalanmış ve bir kaşınma hali almıştı. Elleri ile bacağına ovuşturdu:

"Hocam size nasıl hitap etmemiz gerekiyor?"

"Şunu en başında belirtiyim ki ben ne bir şeyhim ne de bir müşşid. Ben bir eğitmenim. Kendi halinde münzevi ve mütevazı yaşamaya çalışan birisiyim. Ad ve soyadı fani, baki olan ise güzelliştir. Bu yüzden mütevazı bir mahlas olarak bana Hâce'yi uygun gördü dostlarım."

"Hâce'nin anlamı nedir?"

"Hâce tasavvufta ışıık tutan pir, yolu hatırlatan eğitici anlamına gelir. Tasavvufta ilk Hâce hitabı Şah-ı Nakşibendi için kullanılmıştır. Talebeleri ona Hâce diye seslenirlerdi. Benim kökenim de Doğu Türkistan olduğu için olsa gerek buradaki ihvanlar bu isimle hitap ettiler. Ben de onlar hoşnut kalsınlar diye hitap ettikleri tarzın üzerinde durmadım. Siz bana nasıl hitap etmek isterseniz onu söyleyin, tercih sizindir."

Cengiz, Mevlana türbesinde olup bitenlerin sırrını öğreneceği vaktin geldiğini düşündü:

"Bugün bizi çok şaşırttınız. Sanki geçmişimizi bizden daha iyi biliyorsunuz. Yahut da bizimle ilgili bilgilerin olduğu bir kitabı önünüzde açmış da okuyor gibisiniz. Yırtıcı bir aslanın gazabından kurtulan kişi, bu iyiliği yapanın meşhur

olup olmadığına bakmaz. Öyleyse insanlar niçin bilgiyi meşhur kişilerde arıyorlar?"

"Sizinle ilgili bilgilere vâkıf değilim; yüreğinizi okur gibiyim, o kadar. Bu arada sizlerin halinden ancak derdi aynı olanın anlayacağı için olsa gerek, içinizdeki çığlıklar bana çağrı olarak düşmüştür. Deli sandıklarınızın kimisi, aslında bilgedir de siz bilemezsiniz.

Cemaatle kılınan namazlara katılmayan bir meczup vardı. Bir cuma günü insanlar onu güç bela ikna ettiler. Fakat imam okumaya başlar başlamaz, meczup öküz gibi böğürmeye başladı. İnsanlar onun deliliğe geri döndüğünü düşündüler, ama aynı zamanda ona yardım etmek isteğiyle namazdan sonra ondan bir açıklama istediler:

"Senin hiç Allah'tan haberin yok mu da, cemaatle namazdayken öküz gibi böğürüyorsun?"

Meczup şöyle cevap verdi:

"Ben yalnızca imamın yaptığını yapıyordum. O namazda okurken bir öküz satın alıyordu, ben de o yüzden öküz gibi konuştum!"

Bu tuhaf sözler imama ulaştırılınca imam itiraf etti.

"Allahuekber dediğim sırada çiftliğimi düşünüyordum. Elhamdülillah diye okumaya başladığımda ise bir öküz almayı düşünüyordum. İşte tam bu esnada birinin böğürdüğünü duydum."

"Sizin de mi böyle esrarengiz bir hikâyeniz var?" diye soru Aylin.

"Her insan bir hikâyedir kızım. Yeter ki herkes kendi hikâyesini doğru okusun."

"Hikâyenizi dinlemek isteriz. Mümkün mü?"

"Kismet olursa yarın gece anlatırım. Şimdi sabaha kadar sürecek bir tasavvuf terapi sohbetimiz başlıyor. Uykunuz gelmesin diye birazdan kahveler gelecek. Sonrası Allah Kerim."

"Neden tasavvuf terapi, biz hastalıklı kişiler miyiz de böylesine bir deyim kullandınız?"

"Tasavvufu anladığınızda ki bugün Hu Meydan-ı Şerif'teki sohbetimde tasavvufu anlayacağınız şekilde anlatmaya çalışmıştım, demek ki yeterli olmamış... Oysa tasavvuf hakikatin ruhunu kaçırmamaktır.

İmam Gazali, Meryem oğlu İsa'nın hayatından bir hatıra aktarıyor;

Bir gün Hz. İsa, yol kenarında bir duvarın üzerinde perişan bir vaziyette oturan birkaç kişi görmüş. Onlara sormuş: 'Sizi böyle kederlendiren nedir?' Onlar 'Cehennem korkumuz bizi bu hale soktu,' diye cevap vermişler.

Yoluna devam etmiş ve yol kenarında çok üzgün duran bir grup insana daha rastlamış. Sormuş: 'Sizi böyle kederlendiren nedir?' Onlar 'Cennet arzusu bizi bu hale soktu,' diye cevap vermişler.

Yoluna devam etmiş ve üçüncü kez bir grup insana daha rastlamış. Çok ızdırap çekmiş bir halleri varmış, fakat yüzleri parlıyormuş.

Hz. İsa onlara sormuş: 'Nedir sizi böyle yapan?' Cevap vermişler: 'Hakikatin ruhu. Biz gerçeği gördük, bu da bizi daha küçük hedeflere ilgisiz kıldı.'

Hz. İsa şöyle demiş: 'İşte kazananlar bunlardır. Hesap günü, Allah'ın huzurunda olacak olanlar bunlardır.'"

Aylin Allah'a inancı olmayan bir annenin kızıydı. Hace'den duydukları ise ruhundan akan tarifsiz bir sızıydı. İslam dininin bu denli ruhu okşadığını daha önce hiç işitmemişti.

"O halde İslam nedir, Müslüman kimlere denir Hacem?"

"Vakti zamanında bu sorunun aynısını Hasan-ı Basri'ye de sordular: 'İslam nedir ve Müslümanlar kimlerdir?' diye.

Şöyle cevap verdi, 'İslam kitaplarda, Müslümanlar ise türbelerde.'

Günümüzde de durum hâlâ değişmedi. İnsanlar din adına sömürölmekten keyif alıyor. Toplumun en aşağı sınıfı, dini sömürenlerdir. Allah'a, bir işçi gibi ücret bekleyerek ibadet etmek kulluk değildir.

Vaktiyle bir derviş vardı. Tefekkür içinde otururken yanındaki şeytanı fark etti.

'Niçin orada zararsızca oturuyorsun?' dedi derviş.

Şeytan yorgunlukla kafasını kaldırdı: 'Camilerde sahte hocalar ve kılavuzlar arttığından beri, bana yapacak iş kalmadı.'

Bize düşen Hz. Peygamber'in mescitlerinde İslam'ın güler yüzünü bulup hakikatin ruhunda yolculuk yapmaktır. İşte tasavvuf yargılamaksızın, yormaksızın, seni kulluğa çağıran ümit kervanıdır. Tasavvuf arınma, tertemiz olarak huzura çıkma gayretidir. Tasavvuf temizlenirken aynı zamanda temizlemektir.

Çamaşırı temizlemek için önce suya batırır, ıslatırız. Sonra kuruturuz. Kurutacağımız bir şeyi niye ıslatıyoruz? Niçin böyle bir temizlik yapma yoluna giriyoruz? Çünkü başka türlü temizlenmiyor da ondan. O halde Allah bizi sırf kurutsa, temizlenemeyiz. Bazen ıslatır. Yani bazen acılarla, ızdıraplarla, kötü muamelelerle, iftiralarla terbiye eder. Ondan sonra onu güzel karşıladığımızda içimizde huzur oluşur. İşte huzur da cemaldir."

"Bu temizlenme sırasında geçmişteki günahlarımızın verdiği vebal yükü ile cennetten ümidi kesip sürekli gündemimize cehennem giriyorsa ne yapmalıyız?" diye sordu Cengiz.

"Tasavvufun cennet cehennem problemi yoktur. Tövbeden tevazuya giden, Allah'ın her hükmüne razıdır. Tasavvuf insanın kendi içine yaptığı yolculuktur. Bir ilim değil bir yaşam şeklidir.

Akıllı bir kişi benim hiçbir şeye ihtiyacım yok demeyip, kendini dünya kirlerinden arıtmaya, asli temizliği ile meydana çıkartmaya gayret etmelidir. Bu arınmanın yolunu da bize tasavvuf göstermiştir. Kişinin kendini Allah'ın gözetimi altında hissetmesi ve bu şuurla davranıp yaşaması tasavvuf adını alır.

Allah'ın gözetiminde olduğunu bilmek, kendini sorumlu görmeyi kazandırır. Tasavvuf, dilde hiçbir şey, gönülde her şeydir. Sufilik bir kalp bilgisidir. Ama kalp, kalp olarak yaratılmadan önce Allah oradaydı. Beytullah, Beytullah olalı, Allah gidip orada oturmadı.

İnsan gerçek anlamda Yasin'de insan oluyor. Sidre-i muntehayı geçen, aklını bile bırakan, aşkıyla her yeri aşan, ondan sonra gene aklına dönüp halka hizmet edene kul denir. Kul, Allah'ın aşk ve muhabbetine hiçbir şeyi tercih etmeyendir. Tercihini isabetli yapmak edeptendir. Edebin okulu, diploması yoktur. Edebi gün gelir bir edepsizden öğrenirsin. Gün gelir içindeki sıkıntılara sabrın, sana hikmet dersi veren kişileri karşına çıkarır.

Hz. Şibli diyor ki; 'Allah'ım bana üç hadise ile edebi öğretti.' Öğrencileri 'Nedir bu üç hadis?' diyorlar.

Birincisi; bir hanım geldi yanıma. Kocasını başka bir kadına âşık olmuş ve onu terk etmiş. Son derece üzgün, perişan, saçları darmadağın. 'Bana kocamı bulun, yalvarıyorum size. Size Allah sevgilisi diyorlar. Yalvarırım kocamı bulun.' diye geldi. Ben de kadını edebe davet edeyim diye hanıma dedim ki, 'Saçını başını topla ve üstüne dikkat ederek öyle gel karşı-

ma.' Kadın suratıma bakakaldı. Dedi ki, 'Aman yâ Rabbi, ben bir koca aşkıyla saçımı başımı göremiyorum da, senin için Allah âşığı diyorlar. Nasıl benim saçımı, başımı, kıyafetimi gördün?' deyince bundan çok büyük ders aldım, diyor.

İkincisi bir çocuktü. Mumu yaktım 'Oğlum,' dedim çocuğa. 'Bu mumun ışığı nerden geliyor söyle bana.' Oğlan gülererek mumu üfledi ve 'Nereye gittiyse oradan geliyor,' dedi. Üçüncüsü bir sarhoştü. Çamurların içinde yalpa vura vura yürüyordu. 'Oğlum, niye bu kadar içiyorsun? Bak çamurlara yuvarlanacaksın. Kirleneceksin,' deyince sarhoş ağzıyla 'Ey koca Şibli, ben çamura yuvarlanırsam beni bir kova su temizler. Sen bende kusur gördün ya, sen yuvarlanırsan seni hiçbir şey temizleyemez,' dedi.

'İşte gerçek edebi bu üç kişiden öğrendim,' diyor İmam Şibli."

"Bizler de İmam Şibli gibi egomuzdan sıyrılıp kurtulabilir miyiz?"

"Mevlana'ya boşuna çağrılmadınız ya. Sessiz çılgılığınız sizden önce buraya gelmiştir, buna inanın. Ve yine inanın ki nefsinizin afetlerinden kurtulmak en kolay kurtuluştur. Zorlaştıran inadınız değil ihmalinizdir.

Sakın nefsimden kurtulamam demeyin, hemen Kerim olan Allah'ın eteğine yapışın, sizi nefsinden kurtaracaktır. Benlik, Allah'ın sırrını gizlediği kaptır. Fakat insanlar isme doğru yönecekleri yerde kaba takılıp kalırlar. Yani şekil öne çıkıyor. Şekil öne çıkar. Ben demek önemli olur. Hâlbuki bende gizli olan bir ben vardır ki, Allah'a ait isimdir o. Hani can-ı candır gibi.

Tıpkı Hz. Mevlana'nın hikâyesindeki at idrarının üzerine bırakılmış saman çöpünde oturup gezen ve 'Var mı benim gibi kaptan-ı derya!' diyen sineğin haline benzer.

Nefsin birinci kılıç darbesi egodur. Mana âleminde yüzdüren ilim, benlik değildir; rızadır, razı olmaktır.

Dışarıdan öğrendiğimiz, bize öğretilen, işte kitaplarda okuduğumuz, ailemizin zenginliği, güzelliğimiz, aklımızın belki çok olması; bütün bunları topladığımız zaman 'Ben çok önemliyim, benim her şeyim var. Benim unvanım da var, makamım da, param da var,' diye insanların birbiriyle yarıştıkları şey, aslında birbirlerinin kişilikleridir. 'Allah'ım beni affet,' der, sonra gene 'Ama ben haklıyım,' der. Yani ikisi arasında... İnsan 'Allah'ım sen bilirsin,' ile 'Ama ben de haklıyım,' arasında gelgit yaparak egosunun asalağı olur. Enaniyet, kör benlik, ego; isimleri çeşit çeşit olan bu hastalıktan bizi kurtaracak olan da aşkımadır.

Aşk bizim bütün ayıplarımızın, maddi ve manevi hastalıklarımızın aziz devasıdır, ilaçtır. İlahi aşk yüzünden egosundan kurtulan kimse, hırstan da, ayıptan da, kötülüklerden de tamamıyla temizlenir. Şems'in sevildiği gibi sevilirseniz sevinmekte hakkınız olur. Şems sürekli şöyle sevinirdi:

'Ey bizim sevdası hoş olan, güzel olan aşkımadız, ey bizim bütün manevi hastalıklarımızın, dertlerimizin tabibi; sevin, şad ol...'

Şems'in iç huzurunun bir sebebi de dış seslere kapalı olmasıydı. Dış ses içindeki evham denilen pamuğu tutuşturan kıvılcımlara benzer. Evham seni ehramlaştırmaya kadar götürür. Yani kibir... Yani kendini üstün görme hastalığı... Bu hastalığa yakalanan kişi kendisine iyilik yapmak isteyen düşmanı olarak görür.

Peygamber Efendimiz ile Ebu Cehil karşılıklı otururlarmış; Ebu Cehil bütün bir gece, yarın onu nasıl alt ederim diye düşünmekten uyuyamazmış. Peygamber ise Allah'ına ibadet

ederek gecelerini geçirir; mutluluk ve huzur içinde yatarmış. Dolayısıyla ikisi arasındaki farka bakın, kime zararı var? Ebu Cehil'in acısının yalnız kendine zararı oldu. O kadar benlik ve kibir ehliymiş ki; öldürmek üzere bir Müslüman onun üzerine oturduğunda, düşünün öldürülecek, sorduğu soru şu olmuş: 'Sen bir Müslüman olarak nasıl benden daha yukarıda olursun?' Ebu Cehil'in ölüm ânındaki derdine bir bakar mısınız Allah aşkına; öldürülmeye razı, yeter ki kendinden üstünü olmasın.

Bütün bu hastalıkların en büyük ilacı başkalarına hizmetle vakit geçirmektir. Kime yardım edebilirim demeye başlıyor ve dünya cennete dönüyor.

Eğer sokağa çıktığında kendini bütün yaratılmışlardan aşağı görmüyorsan, insanlık makamına yükselmemişsindir.

Bir tane derviş, kaymakamın odasına girmiş. Kaymakamın odası çok kalabalıktır. Bizim derviş de başlamış tespih çekmeye. O sırada kaymakam girmiş içeriye. Herkes ayağa kalkmış. Bizim derviş tespih çektiği için fark etmemiş kaymakamın içeri girdiğini. Kaymakam, 'Sen!' demiş, 'Niçin kalkmıyorsun? Çabuk kalk!' Adamcağız da kalkmış ama biraz utanmış, 'Kimsiniz, tanıyamadım, affedin,' deyince; 'Kaymakamım,' demiş. 'Hatta vali olacağım, hatta başbakan, belki de en üst mevkiye kadar yükselip cumhurbaşkanı bile olabilirim.' Bunun üzerine 'Sonra?' demiş derviş. Kaymakam düşünmüş, bundan sonra başka ne olabilirim diye. 'Hiç işte,' demiş, 'daha ne olabilirim?'

Derviş, 'İşte! Ben o hiçim, onun için kalkmadım,' demiş. 'Hiç işte' diyebilmek...

Dinle!

Dinle ey nefis! Ne yaparsan yap. Ne söylersen söyle. Ne edersen et. Hepsinin sonu hiçe çıkmıyor mu?"

Hiçlik yolunda dosta ihtiyacımız olduğuna göre günü gelince dostumuzda gönlümüzde hiçleşmez mi?

Kızım siz dost denilince ne anlıyorsunuz? Siz iyi olunca size iyi olana mı dost diye sarılıyorsunuz? Hiçliği getiren dost senin için hiçleşmez, iki ruh tekleşince onun varlığı yokluğundur zaten. Dost dediğin yüreğini sana post niyetine serendir. Dost olmak çok önemli. Dostluk, Mevlana'nın, Mesnevi'nin, hayatın dönüm noktası aynı zamanda. Hatta belki Mesnevi'nin yazılmasının nedeni, çünkü Şems de Mevlana'nın dostu. Sekiz yüzyıldır yaşayan bir dostluk.

İki insan birbirine gönülden bağlanınca, artık onlar birbirinden ayrı değillerdi. Bedenleri birbirinder. uzak düşse de gönülleri beraberdir.

Hiçbir âşık yoktur ki, sevgilisi onu aramadıkça o sevgiliyle buluşmayı dilesin.

Günümüz insanı dostluğu bilmediğinden Mevlana ile Şems'in dostluğunu da doğru anlamıyor.

Dost kelimesinin tek muhatabının Allah olduğunu bildirmek. Öyleyse Allah'ın açısından dost kim, ona bakalım.

Dostunun yaptığı sıkıntı ve beladan kendi yapmışçasına yüzü kızaran kişiye dost denir.

Evet, bugün insanlar bunu anlamakta çok zorluk çekiyorlar. Nasıl olur, iki insan bu kadar birbirini sever, Mesnevi yazdıracak kadar? Böylesine büyük bir dostluk.

Bugüne bakarsak, yani arkadaşlıklar, dostluklar, adı böyle olmasına rağmen çok hızlı tükeniyor, tüketiliyor. İnsanlar bir mekâna girince başkalarına yabancı diye selam vermiyor. Arkadaşlıklarını da, dostluklarını da çabuk harcıyor. Komşularına da selam vermiyor. Selam vermek bile bir zorunluluk hâlinde. Hâlbuki insanların yalnızlığı inanılmaz boyutta ve bu yalnızlık birçok hastalığında nedeni zaten, dost ve arkadaş

aslında bizim bu yalnızlığımızda, Allah'a varan yolda yoldaş olanlar değil midir?

Dost, bizi Allah'a götüren köprü demektir. Yani elimi tutup bende kalıpları yıkan, kuralları yıkan ve bende Allah'tan başka hiçbir şey bırakmayan kişiye dost denir. Anne ve baba yeryüzüne indirir, dost mana âlemine yükseltir. Gaybı anlatır ve öğretir.

Dostluk ben söyleyeyim sen dinle ricası da değildir. Dostluk şikâyet makamı değildir. Çünkü şikâyet insanı Allah'tan uzaklaştırır.

İnsanlığın en büyük iki hastalığı şehvet ve şikâyet. Etrafına bir bak, en çok hastalananlar, hastalıktan şikâyet edenlerdir. Erkek daha çok şehvetle, kadın ise daha çok şikâyetle imtihan ediliyor.

Dostlukta dosta kahr yok, sana gelip dostunu şikâyet edenlere yüz vermek yoktur.

Hatırını çekeceksin dostun, hizmetinde bulunacaksın. Senelerce, senelerce hiçbir şey beklemeden diz çöküp emirlerini dinleyeceksin."

"Mevlana'ya sorarlar: 'Ey pirimiz! Sen ki durmadan Şems'ten bahseder durursun. Her sözünde onu hatırlar, şiirler söylersin. Şems gelmeden önce sen bir Allah dostu, bir bilge adam; sultanların, vezirlerin görüşmek istediği bir yüce kişiydin. Şems sana ne sağladı ki onu bu kadar yüceltirsin?' Hazret-i Pir şöyle cevap verir: 'Şems'ten önce ısınacak bir yorganım, yiyecek bir tas çorbam varsa bu bana yeter diye düşünür, mutlu olurdum. Şems'ten sonra anladım ki, dünyada ısınacak yorganı olmayan bir kişi varsa benim yorganım bana yetmemeli, içecek bir tas çorbası olmayan insanlar varken bir tas çorbayla mutlu olmaya hakkım yoktur.'

Yusuf'un atıldığı kuyu ile Şems'in atıldığı kuyu arasındaki tek fark, birinin diri olarak çıkıp da diğerrinin ölü olarak çıkarılması değildir.

İnsan ömrünün sonunda yine kendi kuyusuna mı döner? Yoksa dünya büyük bir kuyudur da ondan mıdır içimizdeki feryat? Kurtulmak isteyişimiz göğsümüzü sarıp duran acılardan; bizi nefessiz bırakan, bedenimizi parçalamak istemesine isyan ettiğimiz ince sızılardan kaçmak isteyişimiz? Bu nasıl bir esaret?

Beşerî aşkta seven, sevdiği andan itibaren sevdiğini öldürmeye başlar. Hangi seven sevdiğinden ayrı düşmemiş ki! Sonu vuslat olan hangi aşk, bahsedilmeye değer bulunmuş? Ayrılık aşkın kaderi. Kader; yaratanın yarattığına biçtiği hüküm. Hepimiz O'na döneceğiz. Allah, hiçbir kulunun başka bir kulunu, kendisini sevdiği gibi sevmesine müsaade etmez.

Mevlana, aşkının sırrına yaklaşmak için yol gösteriyor: 'Birden tülünü kaldırırsan sana kendini tanıtmaz.' Arûs-ı zîba; süslü gelin. Yaklaşmayı, sevmeyi bilmezsen hakikat bir canavar kesilir ve seni yutar."

Cengiz ne geceleri sabaha kavuşturmuştu eğlence ve zevk adına. Sarhoş olarak uyur sonra başı zonklayarak uyanır, içinde ağır bir incinme hissederek uyanırdı. Bazen uyandığına bin pişman olurdu. İlk kez uykusuz geçirdiği bir gecedен huzur alıyor, uykuyu aramıyordu. İç huzura kavuşma hasreti gittikçe derinleşti. Değişmeliydi ama nasıl?

"Hacem değişmek, geçmişin pisliklerini temizlemeyi öğrenmek çok zor bir iş midir?"

"İnsanı anlamak zor değildir. Zor olan değişime açık olanı umutsuzluğa atmaktır. Herkes kendince haklıdır. Bazen öyle olur ki, haklı olduğunu düşünen bir kişiye, bir şey öğretmek

haklı olmadığını düşünen bir kişiye öğretmekten daha zordur. Bir suçluya öğretmek, bir azize öğretmekten daha kolaydır.

Bir gün bir adam -büyük bir suçlu, katil, geçmişte günah-kâr- Mevlana'ya onun yoluna girmek için gelir. Geldiğinde insanları onun içeri girmesine izin vermeyecek diye korkuyordu; dervişler onun Mevlana'yı görmesine izin vermeyebilir çünkü. Bu yüzden dergâhın çok kalabalık olmadığı bir zamanda gelir. Ve adam ana kapıdan girmez, duvarın üzerinden atlar.

Onun dergâha girdiği esnada Mevlana hasta ziyaretinde olduğundan dergâhta değildir. Adam yakalanır. Dervişlere, 'Bir şey çalmaya veya bir şey yapmaya gelmedim, sadece beni ana kapıdan içeri sokmayacağınızdan korktum. Herkes beni bilir. Buralarda tanınmış birisiyim. Bu civarın en çok nefret edilen ve korkulan kişisiyim, herkes beni tanır. Bara izin vermeyeceğinizden korkmuştum. Bir mürid olmak istediğime inanabilirsiniz.' diye meramını anlatmaya çalışır.

Bunun üzerine onu Mevlana'nın en büyük müridlerinden birisi olan Hüsameddin Çelebi'ye götürürler.

Hüsameddin Çelebi bile bu adamı görünce titremeye başlar. O tehlikeliydi, o tescilli bir günahkardı çünkü. İmkânsızdır; bu adamda herhangi bir değişiklik yapmak, imkânsızdır! Hüsameddin'e göre bu adamın ıslahı için Mevlana dahi bir şey yapamazdı.

Hüsameddin Çelebi, 'Bu adamı dergâhtan dışarı atın, onu hemen buradan uzaklaştırın. Çünkü Mevlana bile bu adamda başarısız olacaktı. O tescilli bir günahkardır. Nası ki Mevlana tescilli bir şeytandır, o da tescilli bir eskıyadır. Seksen bin hayat gördüm ve bunun ötesine gidemiyorum. Bu kadarı yeterli' der.

Bunun üzerine adam geri çevrilir. Kendisine hiçbir fırsatın tanınmaması onu çok incitir.

Canlı olarak Mevlana'nın yakınında olamayacağını anla-
yınca intihar etmek ister. Ana kapının hemen köşesindeki du-
vara gider ve kafasını duvardan duvara vurup kendini öldür-
meyi tasarlar. Ve ansızın hasta ziyaretinden dönen Mevlana
o adamı görür: Onu durdurur, dinlemek, derdi nedir anlamak
üzere adamı içeri alır.

Ve anlatılanlara göre yedi gün içinde adam bir sufi olur;
yedi günün içinde aydınlanmış bir adam haline gelir. Şimdi
herkes çok şaşkındır. Hüsameddin Çelebi, Mevlana'ya gider
ve 'Bu nasıl olur?' diye sorar. Mevlana cevap verir:

'Sen onun geçmişine baktın ama onun geleceğine bakma-
dın. Ve geçmiş geçmiştir! Bir kimse herhangi bir an değiş-
meye karar verdiğinde değişebilir. Belirleyici olan kararın
kendisidir. Ve bir adam, seksen bin hayat boyunca ızdırap
çektiyse o bilir ve o değişmek için yanıp tutuşur. Ve onun de-
ğişme amacının yoğunluğu sonsuzdur. Bu yüzden yedi günde
de o gerçekleşebilir.'

Suçluluk hisseden insanlar kolaylıkla dönüşürler. İyi, hak-
lı hisseden insanlar çok zor dönüşürler. Dini tam manasıyla
yaşadıklarını düşünen insanların değişmesi çok zordur,
dindar rolü yapmayan insanlar daha kolay dönüşür. Bu tıp-
kı şuna benzer: Uyuyan bir insanı uyandırmak kolaydır ama
uyku taklidi yapanı uyandırmak çok zordur."

Sabah ezanları okunana değin süren ilk gece sohbetinde
Aylin ve Cengiz kendilerini yeniden doğmuş bir bebek gibi
hissediyorlardı. Acı ve azabın yerini aşkın affedici okşayıcı-
lığı almıştı. Yol yorgunuydular; ancak aşka yolculukta yürü-
mek içinse capcanlı ve heyecanlıydılar.

Hace, yeni doğan günün öğle vakti buluşmak üzere her iki-
sini otellerine yolcu etmeyi düşünüyordu.

"Sizin için hem beden hem de ruh manasında yorucu bir gün oldu. Dilerseniz dinlenmeye geçebilirsiniz. Nasılsa daha çok görüşeceğiz. Yanılmıyorsam otelde kalıyorsunuz öyle değil mi?"

"Ben otelde kalıyorum ama Cengiz Bey nerede kalıyor bilmiyorum."

"Efendim ben İstanbul'dan Konya'ya günü birlik gelmiştim. O nedenle kalacak yere bakmadım. Zaten sabah da olmak üzere, ilk uçağa atlar giderim."

"Evlat ne zaman geldin ki şimdi gitme planları kurarsın?"

"Anlamadım efendim?"

"İçindeki 'Beni Bul'a yürümeden gidilmez. Birkaç hafta misafirimizsin."

"Siz nasıl isterseniz öyle olsun," dedi ama akıllı İstanbul'daki işlerindeydi.

"O halde sabah namazını Şems-i Tebrizî Camii'nde kılalım. Cami bahçesinde biraz sohbet ettikten sonra Aylin oteline geçer biz de gerisin geriye tekrar buraya döneriz. Yukarıdaki odalardan birisinde kalırsın."

"Sizlere zahmet vermeyeyim. Bir otele yerleşirim efendim."

"Bizimle kalmalısın çünkü daha uzlete gireceksin."

"Uzlete girmek mi? O nasıl bir şey?"

"Sonra konuşuruz haydi cemaat gelmeye başlamıştır, namaza yetişelim."

Cengiz utana sıkıla mahcup bir ses edası ile

"Efendim namaz kılmayı ve abdesti bilmiyorum." der.

"Kim biliyordu ki," diye güldü Hacı.

"Aylin kızım sen biliyor musun abdest almayı?"

"Evet efendim, abim Okan öğretmişti."

"Cengiz evladım şadırvanda yanımda dur ve beni seyret, abdest almayı öğrenmiş olursun."

"Peki ya namazı nasıl kılacağız onu da bilmiyoruz."

"Onu da seyrederek öğrenirsiniz."

"Ama Elham'dan başka bir dua okumayı bilmiyorum ki."

"Elham'ı oku o zaman. Hanemizde misafir kaldığınız günler içerisinde sure ve ayetleri yârenler size öğretecektir. Şimdilik Elham yeter. Size bir sır vereyim mi? Siz benden şanslısınız. Çünkü ben buraya ilk geldiğimde Elham'ı da bilmezdim," dedi ve güldü.

"Ben sizlerle birlikte mi namaz kılacağım?"

"Camii içinde kadınlar için ayrılmış yukarıdaki bölümde kılacaksın. Namaz çıkışı avluda buluşuruz."

Namaz sonrası üçü birlikte İshak Paşa Türbesi'nin hemen yanındaki eski bir banka oturdular. Hacı başını havaya kaldırıp derin bir nefes çekti içine, sonra da saldı nefesini. Bunu art arda üç kez yaptı. Gözlerini kapadı. Avuç içlerini ovuşturup tekrar açtı ve nefesini avuçlarına üfledikten sonra ellerini yüzüne sürdü. Bunu neden yaptığını anlamayan Cengiz ve Aylin'in meraklı sessizliklerini Hacı böldü:

"Şu türbenin altında aslında bir kuyu vardı. Sonra taşlarla doldurup kör kuyu yaptılar. Buralara hizmet etmeyi kendine görev addeden bir garip derviş olan İshak Paşa ölünce vasiyeti üzerine kuyu kapağının üzerine defnettiler onu," diyerek sağ elinin işaret parmağıyla İshak Paşa Türbesi'ni gösterdi.

"Neden kuyuyu kapattılar ve niçin vasiyeti böyleydi. Bu kuyunun özelliği ne ola ki?" diye sordu Cengiz.

"Sana 'Beni bul!' diyen adamın cesedinin atıldığı kuyu olduğu için."

"Şems bu kuyuya mı atıldı? Peki ya cami içindeki sanduka neyin nesi?"

"O sandukanın içi boş."

"Sanduka ölü çeyizidir. Tıpkı siz kadınların çeyiz sandığı gibi. Yıllarca el emeği göz nuru harcar içini doldurmaya çalışırsınız. Sonra da güvelenmesin diye ara sıra bezleri çıkartır havalandırırsınız. Oysa aklınıza gelmez ki kefen dediğin de çeyizlik bir bezdir."

"O halde Şems'in cesedi bu kuyuda öyle değil mi?"

"Değil."

"Kabri nerede peki?"

"Size Şems'in kabri mi lazım, kalbi mi? Ölüsüne değil dirisine talip olun. Çünkü âşıklar ölmez!"

Cengiz heyecan dolu titrek sesi ile,

"Bize Şems'i anlatır mısınız? Mevlana onda ne buldu ki cihana kafa tuttu? Şems'in çekim gücü ne olabilir ki insan terk-i dünya eder?" dedi.

"Zamanı gelince anlatacağım. Endişe etmeyin size Mevlana'nın Şems'ini de Şems'in Mevlana'sını da anlatacağım. Her şey sırasıyla. Haydi, kalkalım artık. Uzun bir yolculuk bekliyor bizleri."

Öğleden sonra Alâeddin Tepesi'nde buluşmak üzere kalktılar. Aylin Mevlana Türbesi yanındaki otele, Hacı ile Cengiz Bişnevhaneye döndüler.

Alâeddin Tepesi

"İnsanlar mutlu olmak istediklerini söyler ama gerçekte bunu istemezler. Onlar kaybolmaktan korkar. İnsanlar aşk konusunda çok aptallaştı. Onu hemen istiyorlar. Onu hazır kahve gibi istiyorlar."

O gün öğleden sonra Alâeddin Tepesi'ndeki bir çay bahçesinde buluşan Aylin ve Cengiz bir gün önce ne halde Konya'ya geldiklerinin ve şu an neler hissettiklerinin düşüncesindedirler. Hace uzaklardan gözüktü. Elinde küçük bir çanta vardı. Selam verip karşılarna oturdu.

"Nasılsınız bakalım. İyi dinlenebildiniz mi?"

"Teşekkür ederim," diyen Aylin'e Cengiz,

"Son zamanlarda bu kadar rahat bir uyku çektiğimi hatırlamıyorum," diyerek eşlik etti.

"Sizin adınıza sevindim. Eh şimdi çayı kim ısmarlıyor?" dedi, naif ve tatlı bir gülümseme yayıldı yüzüne. Çaylar geldikten sonra Hace,

"Beni nasıl gördüğünüzü bilmiyorum ama beni bir mürşid olarak değil; dost ve yâren olarak görün."

"Ama insanlar size şeyh, mürşid diyor."

"Onlara bakmayın siz, insanlar der. Kimin ne dediği değil, kimin nasıl gördüğü değil; sizin kendinizi nasıl görüp haddinizin farkında olmanız önemli. İnsanların deyişleri değişir. Bir bakarsın seni göklere çıkartır. Bir bakarsın, yerin dibine batırır. Yönünüzü kuru kalabalıklar değil iç sesiniz belirle-

sin. Zaten aradığınız iç huzur değil miydi? Dışa dönük olanın içinden nasıl haberi olabilir ki?"

O esnada garsonun yan masadan kendilerine doğru geldiğini gören Hacı, "Evladım çaylarımızı tazeler misin?" dedi. Az sonra çayları getiren garson bardakları masaya servis ediyordu. Aylin'e kaçamak bakışlarla bakarken son bardağı masanın üzerine devirdi ve "Allah kahretsin!" deyince, "Mühim değil evladım git bez getir de silelim" diye garsonun hayıflanmasına engel olduktan sonra Hacı, Aylin ve Cengiz'e yöneldi: "Göğes bakması gereken yere bakmaz. Güya kızımıza hava atacaktı. Baktı, bardak devrildi. Hatayı Allah'a bağladı. İnsanlar hatalarına Allah'ı bahane etmeye, eksikliklerine Allah'ı karıştırmayı çok severler. Güya kıt akıllarınca suçlarına Allah'ı ortak etmeyi isterler.

Meşhur Nasrettin Hoca hikâyesidir:

Hoca yeni bir gömleği ucuza getirmeye çalışıyordu. Hıyvanla bir terziye gitti. Terzi onun ölçüsünü aldı ve dedi ki, 'Bir hafta sonra gel -inşallah- gömleğin hazır olacak.'

Hoca bir hafta kendini zor tuttu ve sonra terziye geri gitti. Terzi, 'Bir gecikme oldu ama -inşallah- gömleğin yarına hazır olacak,' dedi.

Sonraki gün hoca geri döndü. 'Üzgünüm ama tamamen bitmedi,' dedi terzi, 'Yarın yine gel, hazır olacak, inşallah.'

'Eğer Allah'ı karıştırmazsan, ne kadar sürecek? İyisi mi Allah'ı karışdırma. Gömlek bitecek mi bitmeyecek mi onu söyle!' diye sordu öfkeyle hoca."

Aylin ve Cengiz ilk kez duydukları bu fıkra karşısında güldüler.

"Fıkrayı duyunca güldünüz, güzel. Gülmeyi konuşalım biraz da. Gülmek, gergin ruhu gevşetmektir.

Büyük bir Çin imparatoru, büyük bir Zen ustasını görmeye gitti. Zen ustası yerde yuvarlanıp gülüyordu ve onun müridleri de gülüyordu. Onun bir fıkra ya da buna benzer bir şey anlatmış olması gerek. İmparator utanmıştı. Gözlerine inanmadı, çünkü davranış öyle uygunsuzdu ki; şöyle söylemekten kendini alamadı o.

Ustaya dedi ki, 'Bu uygunsuz! Senin gibi bir ustadan bu beklenmez, bazı görgü kurallarına uyulması gerekir. Sen yerlerde yuvarlanıyor, delirmiş bir adam gibi gülüyorsun.'

Usta, omzunda yayı olan imparatora baktı; eski günlerde onlar yay ve oklarını yanlarında taşırdı. 'Bana bir şeyi söyle; bu yayı her zaman gergin, gerili, gerilmiş mi tutuyorsun veya hut onun gevşemesine de izin veriyor musun?' dedi.

İmparator, 'Şayet biz onu sürekli olarak gerili tutarsak esnekliğini kaybedecektir. O zaman herhangi bir işe yaramayacaktır. Ona ihtiyaç duyduğumuz zaman esnek olsun diye kullanılmadığı zamanlarda gevşek olması gerekir,' dedi.

Ve usta dedi ki, 'Benim yaptığım da işte bu.'

Şunu da aklınızdan çıkarmayın. Her gülmek, şımarık değildir. Şımarık dünyadaki halinden habersiz kalmandır.

İnsan, gerçekten dünyanın şımarık çocuğudur. İçinde ki her şey, insanı rahat yaşatmak ve ona cilve yapmak için yarışır. Fakat bu şımarıklığın bozmadığı çok az insan vardır. Kendilerini kurtuluşa ulaştıran eli ısırmayanların sayısı ise çok daha azdır.

Şımartmanın bozmadığı insan, yılan sokmasını bir sevgi ısırması olarak görür. Fakat şımartmanın bozduğu insanlar ise, sevgi öpücüğünü bile yılan ısırığı gibi görürler."

Cengiz, "Peki, açlığım hissettiğimiz sevgiyi nasıl ve ne şekilde almak mümkün?" diye sordu.

"Nasıl sevgi alacağını düşünmektense vermeye başla. Verirsen alırsın. İnsanlar yakalamak ve elde etmekle daha ilgilidir.

Aşk bir ticaret değildir, bu nedenle iş adamı gibi olmayı bırak. Aksi takdirde yaşamını, aşkı ve onun içindeki tüm güzellikleri ıskalayacaksın."

"O halde mükemmelliği aramak boşuna bir arayıştır."

"Mesele mükemmellikteki âcizlik değildir. Arayanın dengelessnessidir. Yaşamı boyunca mükemmel bir kadın arayışı yüzünden bekâr kalmış bir adam tanıdım. Yetmiş yaşına gelmişti. Bir gün birisi ona şöyle sordu; 'Seyahat edip durmaktasın; Anadolu'dan Avrupa'ya, oradan da Asya. Ülke ülke dolaşıyorsun. Bir tane bile mükemmel kadın bulamadın mı?'

Yaşlı adam çok hüzünlenmiş. 'Evet, bir seferinde buldum. Bir gün, çok uzun zaman önce mükemmel bir kadınla karşılaştım.'

'O zaman ne oldu? Niçin evlenmedin?' diye sordum.

Üzüntülü bir şekilde, 'Ne yazık ki o da mükemmel bir erkek arıyordu,' dedi.

Mükemmel birisini ararken kendi muhteşemliğini kaybedersin. İnsanlar sadece mükemmel bir erkek ya da mükemmel bir kadın bulduklarında seveceklerini zannederler. Saçmalık! Onları hiçbir zaman bulamayacaksın çünkü mükemmel kadın ve mükemmel erkekler mevcut değildir. Ve şayet var iseler senin sevgini umursamayacaklardır. Onlar geçici olanla ilgilenmeyeceklerdir.

İki varlık mükemmel olduğunda, onların aşk ihtiyacı senin aşka olan ihtiyacınla aynı değildir. Tıpkı günümüzün aşk arayışında olanların Mevlana ve Şems'in dostluğunu anlamadıkları gibi.

Senin için mümkün olan aşkı bile anlamıyorsun, bu yüzden sen, bir dervişin başına gelen aşkı yahut Allah'tan sana akan sevgiyi anlamaya muktedir değilsin, onu anlayamayacaksın.

Mükemmeliyet talep eden insanlar son derece sevgisiz, nevrotik insanlardır. Onlar bir sevgili bulsalar bile mükemmellik talep ederler ve bu talep yüzünden aşk mahvolur.

Bir erkek bir kadını sevdiğinde ya da bir kadın bir erkeği sevdiğinde hemen talepler devreye girer. Kadın, sadece erkek onu sevdiği için erkeğin mükemmel olmasını talep eder. San-ki adam bir günah işlemiş gibi! Artık onun mükemmel olması gerekir, artık o tüm engellerini bırakmak zorundadır. Artık o bir insan olamaz. Ya insanüstü hale gelecektir ya da sahte yapmacık olacak, kandıracaktır.

Onlar rol yapmaya ve oyunlar oynamaya ve 'mış' gibi yapmaya başlarlar. İnsanlar aşk adı altında sadece birbirlerine rol kesiyorlar. O yüzden birbirlerinin kalbine bir hayvan inine girer gibi girmeye çalışıyorlar. Sevgililer sevgi adına rekabet edip birbirlerinin huzurunu kaçırmada gayet başarılıdır."

"Hacem seven, sevilen için özel değil midir ki?"

"Özelden kasıt esas yerini unutmamaktır. Hz. İsa çölde dolaşırken, bardaktan boşanırcasına yağmur yağmaya başlamış. Bir mağaranın köşesindeki çakal inine sığınmış. Yağmur dindiğinde vahiy gelmiş. 'Çakalın ininden çık, çünkü yavrularının huzurunu kaçırıyorsun!' Hz. İsa; 'Rabbim, çakal yavrularının sığınacak yeri var ama Meryem'in oğlunun başını sokacak bir ini, sığınacak bir yeri yok!'

Mevlana der ki; 'Çakalın yavrularının evi olsa bile, onları evlerinden dışarı atacak bir sevgilileri yok. Seni kovma lütfunda bulunması ve her vücuda uymayan şeref gömleği gösteriyor ki, sen onun için özelsin. Seni yersiz yurtsuz ya-

4
pıyor ve güvendiklerinin arasına katıyor. Bu, yüz milyon gök ve yerden, ülkeden, bu dünya ve öteki dünyadan, tahttan ve makamdan çok daha değerlidir, bu kovma çok daha fazlası, daima daha fazlasıdır.”

Cengiz elindeki kalem ile peçetenin üzerine Hace'nin söylediklerini not almaya çalışıyordu. Bunu fark eden Hace:

“Evlat kâğıda, peçeteye yazma. Kalbine yaz ki sana reçete olsun!” diye onu uyardı.

“Nerede kalmıştık, ne anlatıyordum?” diye sorunca, Aylin, “Sevgililerin birbirine nasıl zarar verdiklerinden bahsediyordunuz” diye cevap verdi.

“Teşekkür ederim. Maşuk Allah'tan korkmazsa âşığını he-
lake sürükleyebilir.

Eşlerinizi aşkla seviniz. Bu da Allah'a duyulan aşkın bir parçasıdır. Güzelliğin değerini anlayınız ve onu yakınlarınızda arayınız. Elbette sevdiğiniz kadınların güzel yanları size birer ibrettir. Nefsi güzellikten etkilenmeyen, güzel yüzden hoşlanmayanın fıtratı bozuktur; tedaviye ihtiyacı vardır. A şaşkın, a biçare! Eğer aşkı tatmamışsan, dünya nimetlerinden nasibin kesilmiş demektir. Hiç âşık olmamışsan git de otları, eşeksin sen.

Fuhşa yol açan tutkudan bahsetmiyoruz biz, iffet ve şerefi harama müsaade etmeyecek, Allah'la ve maşukasıyla arasındaki güzel ilişkisini kirletmeyecek kadar güçlü olan zarif kulların aşkından bahsediyoruz.

Ebubekir Sıddık, halifelik döneminde Medine sokaklarını dolaşıyor ve kapı kapı evleri kontrol ediyordu. Bir kapının önünden geçerken içeriden ağlama sesi duydu ve sese kulak verdi. Bir kadın hem şiir okuyor, hem gözünden sıcak yaşlar döküyordu. Şiirde diyordu ki; ‘Ey yüzü güzellikte ay olan, hatta aydan üstün olan! Senin ışıltılı yüzünün katında güneş

âcizdir. Anamdan henüz süt emmeden önceydi ki senin yakut renkli dudağım anarak hasretinle kalbim kan emiyordu.'

Halife Ebubekir beyitten çok etkilendi ve kapıyı çaldı. Gözyaşlarını silerek kapıya çıkan kadına sordu.

'Hür müsün, köle misin?'

'Köleyim ey halife.'

'Bu şiiri kimin sevgisiyle okuyor ve sıcak yaşları kimin için döküyordun?'

'Ey halife, Hz. Peygamber'in nurlu kabri aşkına beni hali-me bırak.'

'Gönlündeki sırrı ve gözyaşlarının sebebini öğrenmeden buradan adım atmayacağım.'

Cariye buz gibi bir ah çekti ve Haşimoğullarından birinin adını andı. Ebubekir bu cariyenin efendisini buldu ve onu satın alıp sevgilisinin yanına gönderdi.

Beşerî aşk ile ilahi aşk arasındaki fark nasıl ortaya çıkar?

Yaradan'ın aşkı içeriden dışarıya çıkar; oysa yaratılanın aşkı dışarıdan içeriye girer. Nereye kadar nüfuz edebileceği kişinin aşk yeteneğine göre değişir. En ziyade tesir ettiği zaman kalbin dış zarına kadar gelebilir.

'Yusuf'un güzelliği Züleyha'yı çarptı.' (Yusuf, 30)

Çarptığı zaman aşk kalbin zarına gelebilmişti. Eğer oradan içeriye girseydi Züleyha velayet makamına geçecekti. Çünkü aşkın önündeki tüm perdeler kalktığında nefis de aşka tutulmuş olur ki o vakit dünya, yaratıklar, şehvetler, arzular, her şeyi terk eder.

Sizin âşık dediğiniz her kim ise tam bir riyakâr. Bırakın başkalarını, kendisine karşı bile riyakârdır o. Hatta yalan söylediğini bile bile söylediği yalandan hoşlanır. Neden böyle davranır biliyor musunuz? Sevgilinin hayalinin onu kuşatmış olmasından. Böylece o kendini sevgili huzurunda bilir ve aşkı

sevgiliden beslendiği için onun hoşuna gidecek şeyler yapar. Yalan söylemek ve riyakârlık dâhil."

"Aşk denilince aklıma gelen iki kelime var: Acı ve cefa. Siz bu duruma ne dersiniz Hacem?" diye sordu Aylin.

"Yusuf kadar güzel bile olsan yine de seni çukura düşürürler. Çünkü zamane insanların işi gücü âşıklara cefa etmektir. Kabahat aşkın değil, aşkı bilmeyenlerindir. Bilinmeyen daima tehlikeli gözükür. Kim yaklaşırsa tehlikeye insanlarca tehlide uğrar." Cengiz oturduğu sandalyeyi düzeltti:

"Aşkın kontrolü bizim elimizde değil mi?"

"Aşk, aşkın bir şeydir. Onu idare edemezsin. Şu idare etmeye çalışanlar onun bütün güzelliğini kaçırmırlar. O zaman en fazla, o bir cinsel rahatlamaya dönüşür ama bütün ince ve derin alanlar dokunulmadan kalır.

Aşkı keşfedemeyenlerden sürekli şunu duyarsınız:

'Yetérince erkek değilsin.'

'Kadınlığın beş para etmez!'

Hiç kimse gerçekte hasta değildir. Aslında, toplumun kendisi hastadır, bireyler kurbandır. Toplumun terapiye ihtiyacı var; bireylere sevgi gerek."

"Nasıl âşık olmalı, bir yolu var mı?"

"Bu soruyu bütün insanlar soruyor. Onlar ne istediklerini anlamıyorlar. Âşık olmak demek artık bir yol, bir teknik, bir yöntemin olmaması demektir. Bu yüzden ona 'aşka düşmek' denir; sen artık kontrol eden değilsin, sen basitçe içine düşsensin. Bu yüzden kafa merkezli insanlar aşkın gözünün kör olduğunu söyleyecektir. Oysa aşk, bütün gerçekleri olduğu gibi gösteren yegâne gözdür.

Aşk ilahidir. Yeryüzünde kutsal olan bir şey varsa, o da aşktır ve aşk, aynı zamanda başka her şeyi de kutsallaştırır.

Aşk, hayatın gerçek kimyasıdır; çünkü o, basit metali altına dönüştürür."

"Aşka doğru olan yolculuğa nasıl başlamalı?"

"Soruyu bir kez sorduğunda yolculuk çoktan başlamıştır, sen yoldasın.

Allah sana aşkın geldiği yoldan gelir. Şayet Allah'ı bulmak istiyorsan, hayatın vahşi enerjisine uyumlu olmak zorunda kalacaksın. Aşk ilk göze çarpanıdır, yolculuğun başlangıcıdır.

Her ilişki kendi tabiatında meyve verir. Şeyh-mürîd, hocatalebe, kadın-erkek. İşin edebi bu. İşin başı bu. İlim sonra, kalem sonra.

Adım başı aynı dert: 'Sevdim ama âşık olamadım.'

Genç bir kızın avuçlarındaki sıcaklığı dahi bilmeyen genç, hangi gûnahtan dönme hakkına sahiptir? Tövbe etmek sadece aklından geçiyor, kalbinden değil.

Bir kez daha her şeyi geride bırakarak bak gözlerime. Bir kez daha ellerin titresin gözümü gölgeleyen saçıma dokunurken. Bir kez daha beni düşün. Beni düşündüğünde bir kez daha gözlerin dolsun. Bir kez daha benim için üzü. Bir kez daha benim için yak zulmet gemilerini. Bir kez daha benim için düş yere, bir kere daha benim için hançerlen. Ben senden beter olayım o zaman. Anla ki acılarımızdan hayat bulsak... Son bir kez... Son kez.

Sevgililer arasında uyumu bozan şey, bir tarafın sürekli kendini uyanık sanmasıdır. Diğer ise aptal. Sevgi 'aptalı bul' oyunu değildir.

Şunu anlamak zorundasın ki, eğer bir erkek sokaktaki güzel kadınlara, çevresindeki daha önce kendisini mutlu hissetmesini sağlayan unsurlara ilgisini kaybederse ki, senin istediğin şey budur; sen onun senin dışındaki hiçbir şeyle ilgilenmemesini istersin.

Erkekler tarafında durum değişik mi? Elbette hayır. Onlar kendileri dışındaki hiç kimse ile kadınlarının ilgilenmemesi- ni ayarlamaya çalışıyorlar. Her iki taraf da birbirini çıldırt- maya çabalıyor.

Uzakdoğu ülkelerinde, yüz binlerce kadın kocalarıyla bir- likte ölü yakma odunlarında canlı canlı yakılmıştır. Bu ko- canın o kadar çok sahiplendiğini gösterir ki, sadece kendisi canlı iken kadına sahip olmayı istemekle kalmayıp, öldükten sonra ne olacağından da endişelenmektedir.

Ve bunun sadece kadınlara uygulandığını görebilirsin. On bin yıldır tek bir erkek dahi ölü yakma ateşine atlamamıştır."

Çay bahçesinin köşesindeki masada bir patırtıdır koptu. Herkes tartışma seslerinin geldiği tarafa bakıyordu. Az önce sessiz sakin bir şekilde pastalarını yiyip çaylarını içen karı koca nedense şimdi kavgaya başlamışlardı. Kavganın nedeni erkeğin bağırmasından belli olmuştu:

"Ne diye elin adamına teşekkür ediyorsun. Çay getirmek onun işi zaten. Parayı ödeyecek olan benim. Bana teşekkür etme, garsona gülerek teşekkür et. Nankör karı!"

Karısı lafın altında kalır mı? O da gücü yettiğince karşılık veriyordu kocasına:

"Evde kılıbık davranır sokakta çarşıda herif geçinirsin. Kılıbık!"

Etraftakiler eşleri sakinleştirip oradan uzaklaştırmaya çalışırken Hace anlatmaya başladı:

"Anlaşılan bizim garson ortalığı karıştırdı. Kavga edenlere gelince; onlar öylesine kıskanç, o kadar sahiplenicidirler ki, nasıl sevgi dolu olabilsinler? Koca, eşini sevdiğini söyler ama bu sadece hükmetmektir. Kadın kocasını sevdiğini söyleyip durur ama günde yirmi dört saat cehennem azabı çektirir. Mümkün olan her şekilde kocasını çirkin bir şeye indirgiyor.

Kılıbık koca çirkin bir şeydir. Ve problem şudur ki, öncelikle karısı kocasını bir kılıbık kocaya indirger ve sonra ona olan ilgisini kaybeder. Çünkü nasıl kılıbık bir kocaya ilgi duymaya devam edebilirsiniz? Kahraman bir koca ister, ardından kılıbıklaştırır. Bu yaman bir çelişkidir. Durun size bununla ilgili bir hikâye anlatayım.

Bundan asırlar önce Pakistan'ın büyük imparatorlarından biri olan Akbar'ın hayatında küçük bir öykü vardır. Her türden özel yeteneğe sahip insanlarla son derece ilgiliydi ve Hindistan'ın her tarafından en yetenekli dâhilerden, 'Akbar'ın sarayının dokuz mücevheri' olarak bilinen dokuz kişiyi toplamıştı.

Bir gün danışmanlarıyla öylesine dedikodu yaparken, 'Geçen akşam karımla tartışıyordum, tüm kocaların kılıbık olduğu konusunda çok ısrarcı. Büyük çaba sarf ettim ama o, 'Pek çok aile tanıyorum ama henüz kılıbık olmayan bir koca bulamadım. Sen ne düşünüyorsun?' diye danışmanlarına sordu.

Danışmanlardan biri olan Birbal, 'Belki de o haklıdır çünkü siz bunu kanıtladınız. Siz kendiniz de kılıbık bir kocasınız, öyle olmasaydınız onu bir güzel pataklamış olurdunuz. Ancak o zaman siz, görevini yapan bir koca olduğunuzu kanıtlamış olurdunuz,' dedi.

Akbar, 'Bunu yapamam çünkü onunla yaşamak zorundayım. Başka birisine karısını dövmesini tavsiye etmek kolaydır. Sen kendi karını dövebiliyor musun?' dedi.

Birbal, 'Hayır, yapamam. Ben basitçe kılıbık bir koca olduğumu kabul ediyorum ve sizin eşiniz haklı,' dedi. Ancak Akbar, 'Bu bir şekilde kanıtlanmak zorunda. Mutlaka başkentte en azından bir tane kılıbık olmayan bir koca olmak zorunda. İstisnası olmayan hiçbir kural dünyada mevcut değildir ve bu ilmi bir kural dahi değil,' dedi. Birbal'a 'Benim güzel

Arap atlarımdan biri siyah, biri de beyaz. İki tanesini al ve başkenti dolaş. Eğer kılıbık olmayan bir adam bulabilirsen ona şöyle bir seçme şansı tan: Atlardan hangisini beğenirse benden ona bir hediye olsun,' dedi. O zamanlar da atlar çok kıymetliydi ve bunlar en güzel atlardandı.

'Gereksiz bir şey, eğer öyle arzu ediyorsanız gideceğim.' dedi Birbal.

Gitti ve herkesin kılıbık olduğunu gördü. Bunu anlaması çok kolaydı. Birbal sadece o kişiyi ve karısını ön kapıya çağırırdı ve kocaya 'Sen kılıbık mısın, değil misin?' diye sordu. Erkek karısına bakıp 'Tek başımayken sormalıydın, bu doğru değil. Bu gereksiz yere sorun çıkaracak. Sadece bir at için hayatımı mahvedemeyeceğim. Sen atlarını al, onların ikisini de istemiyorum,' derdi.

Ancak evinin önünde iki kişiye masaj yaptıran bir adama geldi. O şampiyon bir güreşçiydi ve çok güçlü bir adamdı. Birbal, 'Belki de bu adamdır. O, bir silah bile olmaksızın herhangi birini öldürebilirdi, eğer senin boynunu tutsa işin biterdi,' diye düşündü. Birbal, 'Size bir soru sorabilir miyim?' dedi. Adam ayağa kalktı ve 'Soru mu? Ne sorusu?' dedi. Birbal adama, 'Siz kılıbık mısınız?' diye sordu. Adam, 'Önce birbirimizi selamlayalım, bir elimizi sıkalım,' dedi. Birbal'ın elini sert bir şekilde sıktı ve 'Gözlerinden yaş gelene kadar ellerini bırakmayacağım. Bana böyle bir soru sormaya nasıl cüret edersin?' dedi.

Birbal nerede ise ölüyordu; o da çelik gibi bir adamdı ama gözünden yaşlar gelmeye başladı ve 'Sadece elimi bırakt! Sen kılıbık değilsin! Böyle bir şey sormak için anlaşılan o ki yanlış yere gelmişim. Fakat karınız nerde?' dedi. Adam yerini gösterdi ve 'Bak orada, kahvaltımı hazırlıyor,' dedi. Çok ufak tefek bir kadın adamın kahvaltısını hazırlamaktaydı.

Kadın öylesine küçük ve adam o kadar büyüktü ki, Birbal bu adamın kılıbık olmaması olasılığının gerçekten mümkün olduğunu düşündü. Bu adam, kadını öldürebilirdi! O nedenle, 'Artık araştırmada daha ileri gitmeye gerek yok. Bu iki siyah ve beyaz attan istediğin bir tanesini kılıbık olmayan bir adama kralın verdiği bir ödül olarak seçebilirsin,' dedi.

Ve tam o an, o küçük kadın, 'Siyahı seçme! Beyazı seç yoksa hayatını cehenneme çeviririm!' dedi. 'Hayır, ben zaten beyazı seçecektim. Sen sadece sesini çıkarma!' dedi adam.

Ve Birbal, 'Sen ne siyahı, ne de beyazı alıyorsun. Bu iş bitti, sen oyunda kaybettin. Sen bile kılıbık bir kocasın,' dedi."

Hace'nin anlattığı hikâye Cengiz'i güldürmüştü. Gülmesi bitince,

"Aşkın kucaklayıcılığını görmeyip birbirini hırsına göre kuşatmaya çalışanların yaptığı tek şey, inadına savaşımdır. Erkek, dünyada her türlü hırsı için savaşıyor. Kadın erkekle savaşıyor, çünkü korkuyor. Öyle değil mi?" diye sordu.

"Evet, aynen böyle oluyor. Onlar aşkın özgürlüğü için savaştıklarını sanırken tutkunun müebbet esiri olduklarını unutuyorlar."

Aylin tam da sormayı düşündüğü tutku kelimesini duyar duymaz,

"Aşkın tutku ile bağlantısı var mıdır?" dedi.

"İnsanların normalde kullandığı anlamıyla 'aşk' sözcüğü, aşk değildir. O tutkudur. Ve tutkunun can yakması kaçınılmazdır.

Birisine karşı tutkuyla yöneldiğinde, ne kadar o aşkmış gibi davranabilirsin? Yüzeysel bir şey aşk gibi gözükcektir ama birazcık deşelersen altında saklanan şey katıksız tutkudur. Tutku hayvansıdır. Bir kişiye tutkuyla bakmak, saldırmak, aşağılamak, o kişiyi bir şeye, bir nesneye indirgemek... Hiç kimse kullanılmaktan hoşlanmaz.

Tutku ve aşk arasındaki fark budur. Tutku, diğer kimseyi birtakım arzuları tatmin etmek için kullanır.

Aşk, bunun tam tersidir. Diğer kişiye kendi içinde bir amaç olarak saygı duyar. Bir kimseyi kendi içinde bir amaç olarak sevdiğinde, o zaman incinme hissi yoktur.”

“Peki, anne babaların çocuklarına tutkunluğunu nasıl açıklayacağız?”

“Anne babalar asla çocuklarının kendilerine ait olduğunu söylemezler, onlar asla çocuklarına hükmetmek istediklerini söylemezler ama gerçekte yaptıkları şey budur. Onlara yardım etmek istediklerini söylerler; onların zeki olmalarını, sağlıklı olmalarını, mutlu olmalarını istediklerini söylerler. Fakat –bu fakat çok büyük fakattır– o kendi fikirlerine göre olmalıdır. Çocuklarının mutluluğuna dahi anne babalarının fikirleri karar vermelidir; çocuklar anne babalarının beklentilerine göre mutlu olmak zorundadırlar. Çocuklar zeki olmalırlar. Ama aynı zamanda söz de dinlemelidirler. Anneler babalar çocukları için sürekli bir korku içindedirler. Ömür biter de onların çocukları adına korkuları bitmez. Korkudan kaynaklanan bir geleceğe aşk ekemezsiniz.”

“Kalbimizdeki korku yine oradaki sevgi ile birlikte değildir midir? Yani bir anlamda korku sevgiden kaynaklanmıyor mu?”

“Korku asla sevgi değildir ve sevgi asla korkmaz. Aşkta kaybedecek hiçbir şey yoktur. Aşk niçin korksun? İnsanlar normalde nefretin aşkın zıddı olduğunu zannederler. Bu yanıltır, kesinlikle yanlış. Aşkın zıddı korkudur.”

“Hissettiğimiz acı korkudan mı yoksa sevgiden mi beslenir? Ölümü önemseyen hangisidir ve ölüm korkusu acıların en büyüğü sayılmaz mı?”

“Acı acıdır. Acının reddedilmesi, hayatın acı verici olmaması gerektiği iddiasıdır. Ölümü önemsemeyen zihin ölümdür. Ölüm korkusunun olmadığı yerde ölecek olan kişi kimdir?”

Öğrenilmesi gereken büyük şeylerden birisi de dinlemektir. Olabildiğince sessiz bir şekilde dinle. İlgisiz bir şekilde dinleme. Diğerlerinin konuşmaya bir son vermelerini istiyormuşsun ve onlar dostun olduğu için yalnızca kibar olmak adına dinliyormuşsun gibi dinleme.

Şems'in dediği gibi:

'Kitapta ne okuyabilirsiniz ki?'

Şems ne diyordu? Şems'in sözlerini hatırlayalım.

'Sizler ne okuyorsunuz? Yoksa mabetlerin duvarlarına ve kubbelerine altın suyu ile yazdığınız vasiyetleri mi okuyorsunuz? Ya da kalbinizin duvarlarına kazıdığınız canlı gerçekleri mi?'

Minberlerin üzerinden öğrenip, mantıkla ve her türlü laf canbazlığıyla savunduğunuz inançları mı okuyorsunuz?

Gökyüzü, satılan veya kiraya verilen zengin bir cennet değildir.

Ey deccaller ve din simsarları! Sizler, insanlara kendi gökyüzünüzü satıyorsunuz. Fakat elde ettikleriniz, yeryüzündeki insanların paylarıdır ve yine sizler, yeryüzünü bir cehenneme çeviriyor; diğer taraftan da insanları oradan kaçmaya itiyorsunuz? Ayete ters davranıp da niye insanları yeryüzündeki bir paya karşılık gökyüzündeki paylarını satmaya zorluyorsunuz?

Eğer sizler, kitabınızdakini iyi anlasaydınız, insanlara yeryüzünü nasıl gökyüzüne dönüştürebileceklerini öğretecektiniz. Kimin kalbi gökyüzüne ait olursa, yeryüzü onun için gökyüzü; kimin kalbi yeryüzüne ait olursa, gökyüzü de onun için yeryüzü olur. İnsanın kalbinde, kendisi ile insanlar, diğer varlıklar ve Allah arasında var olan bütün engelleri ortadan kaldırarak kalbindeki gökyüzünü göstermediniz mi?

Kalbin kendisinden kaçmıyorsanız, kalbe bağlı olan ateşten nereye kaçacaksınız?

Gölgelerinize sarıldığınız sürece, cennet aramanız ve herhangi bir cehennemden kaçmanız boşunadır!

Bir insan için cennet, diğeri için de cehennem olan, cennet diye adlandırılmayı hak etmez.

Nasıl ki canlı bir üzüm salkımının bir dalı kesildiğinde yeni kökler doğar ve hâlâ anne üzümle bağlantısı olan verimli bir üzüm haline gelirse, insan da böyledir. Sizler, ilahi üzüm bağında canlı birer dalsınız.'

Şems korkusuzluğun ışığıdır. Sevgi korku yatağına yatılsa bekâretini kaybetmiş, tacize uğramış mağdura dönüşür.

Yürek o yataktır. Sevgi ise masumiyetle doğan bebek. Sevgiyi ya da herhangi bir duyguyu baskı altında tutmak bir suçtur, ruhu sakatlar. Sevgiden daha çok korku üzerine odaklanır ve günah olan budur işte.

Korkuya daha fazla önem vermek günah, sevgiye daha fazla önem vermek ise erdemdir.

Çünkü kişinin hayatın daha yüksek doruklarına, Allah'a ulaşması sevgi aracılığıyla olur. Korku dolu birisi büyüyemez. Korku sakat bırakır, felç eder, o cehennemi yaratır.

Tüm felçli insanlar -psikolojik olarak felçli, spiritüel olarak felçli- cehennem hayatı yaşar. Ve onu nasıl yaratırlar? Sır, onların korku içerisinde yaşamalarıdır; yalnızca hiçbir korku olmadığı zaman belirli bir şeyi yaparlar ama o zaman geride yapmaya değer hiçbir şey olmaz. Yapmaya değer olan şeylerin tümü, etrafında belli başlı korkulara sahiptir. Şayet âşık olursan, korku vardır çünkü reddedilebilirsin. Korku der ki, 'Âşık olma, o zaman kimse seni reddetmeyecek.' Bu doğru -şayet âşık olmazsan, hiç kimse seni asla reddetmeyecek- ama o zaman reddedilmiş olmaktan çok daha beter olan sevgisiz bir varoluşu yaşayacaksın. Ve şayet birisi seni geri çevirirse, başka bir kişi seni kabul edecektir.

Hiçbir kadın şu iki hususta asla yanılmamıştır: Sevildiğini hissetmek ve aldatıldığını bilmek.

Kadınlar neden Şems'e hayrandır? Şems'te onları çeken yan Şems'in harbi yüreği, bakir ruhu, mert ve dürüstlüğü... Şems'in sivri ama zekâ dolu cevapları, keskin ancak rıyasız sözleridir ancak Şems'in çekim alanı sadece bunlarla kalmaz. Günümüz kadını yüreği ile dili bir erkek istiyor. Yalpalayan, sabah iltifat edip akşam hakaret eden erkekten bıkmış usanmış. Babası da, kocası da, oğlu da, kardeşi de olsa erkeklerin Şems misali olmasını istiyor. Hatamı yüz­süz­lüğün boşluğuna değil, bizzat yüzüme söylesin. Bana maske takıp şirin gözükürken gerek kendi ailesine yahut da gerekse benim aileme mızımız çocuklar gibi arkamdan konuşmasın. Sevişmesi benimle kavgası da benimle olsun. Beni ailem ve evlatlarımla yaralamasın. Yanlışsam sırtarak sen doğrusun demesin. Adam olup beni doğrultsun. Üç şey ile beni parçalamasın: Yalakalık, yalan ve ihanet. Benim yalnızlığıma saygı duysun ve saygıya dayalı himayesine alsın, köleleştiren sahiplenmeye değil.

Şems zeki, Şems olgun, Şems cesur, Şems dirayetli, Şems bambaşka. Kimseye 'eyvallah'ı yok ki onu bekleyene eyvah dedirtsin.

Erkekler neden bir Kimya Hatun istiyor biliyor musunuz? Dışına değil içine özensin. Dışarısı için değil evi için güzelleşsin. İffet, hayâsı hayatının baş tacı olsun da onu başlar üstünde arşa kadar taşıyayım istiyor. Beni kapıda kabirde bekleyen sorgu melekleri Nekir Münker gibi değil, küçük bir tebessümle hafif bir tatlı dil ile beklesin. Erkeklerin kadınlardan istediği çok da fazla bir şey değil aslında. Şairin dediği gibi: 'Bende sabır sende naz. Gündüzlerden vazgeçtim düşümde biraz sen gülsen yeter!'

Herkes aşktan, sevdadan, kuru sevgilerden, hayal ürünü sevgililerden bahsediyor da ne beklemesini bilen var ne de erdiğine şükreden. Gülden, sevdadan dem vurmak dile kolay. Mesele beklemesini bilmektir. Ve beklemek gözün akrep ve yelkovanı bakması ile değil verilen söze biat edilmesi ile olur. Aşkın yolunda en ufak bir tembih bile kutsal emanet sayılmalı iken beklemesini biatlaştıramayanlar ancak inatlaşmayı marifet sayarlar. Mevlana'nın Şems'i kırk yıl beklemesi boşuna değildi. Mesele kılı kırk yarararak bekleyiş değil mesele kırk ayağın da kırılma aşkın yolunda 'Ondandır'-deyip desturunca yol gözlemektir, takvim yapraklarını yırtmak değil. 'Nerede kaldın? Neredesin!' diye yoklama çekmek gibi hasret çekilmez."

Hace, berrak bir suyun akışı gibi konuşuyordu ve zamanın nasıl geçtiği anlaşılmıyordu. İkinci ezanları okunmaya başladı:

"Bana müsaade. Bîşnevhanede yârenler beni bekler. Namazdan sonra siz de hanemizdeki bahçeye gelin."

O gün ikinci vakti, Bîşnevhanenin bahçesinde Aylin çiçekleri sularken, Hace kendi kendine konuşuyordu. Üstat konuşurken, Aylin kafası karışık, gözleri dalgın ve morali bozuk bir durumdaydı.

"Söyle Aylin gönülden gönle bir kapı var mıdır?"

Hace'nin sorusuyla kendine gelince, gözlerini açtı ve anlamadan cevap verdi:

"Vardır var olmasına da, kapı nedir ki ortada duvar bile kalmadı."

"Aşk açısından ne dediğini bilmiyorum zannedersin kendini. A kızım sen aşk rıı yaşadın da açısından şikâyet edersin?"

"Üstadın söyledikleri doğrudur ve doğru olması gerekir."

"Bunu içinden söylemen daha doğru değil mi? Sevginin dudaklarından birçok öpücükle kendini zehirleyen sen değil

misin? Şimdi de kendi zehirli sevginin hatırasıyla üzüntü duyan yine sen değil misin?

Dostlar! Önce kendinize dost olunuz. Dost verdiği sözü tutana denir. Kendinize verdiğiniz sözü tutamazsanız Allah'ın dostluğunu hangi yüzle isteyeceksiniz?

Hızlı ve boğucu yaşıyoruz. Havasızlık değil gürültü boğuyor bizi. Ezbere yaşıyoruz. Ezerek ve ezilerek gürültüye koşuyoruz. Böyle olunca da Allah'ın bize seslenişini duyamıyoruz.

Her şeyin sahtesine zamanla alışılırsun. Ancak aşkın sahtekârlığına alışamazsın, aksine canın yanar. Parkta, caddede yahut deniz kıyısında el ele tutuşup yürüyen sevgililer görürsünüz. Parmakları birbirinin hayatına perçinleşmiş, sevgi gösterisi yaparak yürürler. Oysa erkeğin yüzünde bıkkınlık, kadının gözlerinde umutsuzluk vardır. Aynı yöne atılan adımlarda ayrı dünyanın hayalleri. Kendilerini kandırmışlıklarını iltifat ile örten iki zavallı. Acınması gereken de birbirlerine verdikleri acı değil, aşka çektiirdikleri sahtelik sancısıdır. Günümüz sevgilileri acıya da, sahtekârlığa da yapışık yaşamayı nefes alıp vermekten sayıyorlar.

Tenlere, dillere, mekânlara, farklılıklara takılmayan iki kuş! Tebessüm ve gözyaşı. Bırak uçsunlar. Kafese sokma. Bırak aksınlar."

Aylin gözyaşlarına boğuldu.

"Üstat, cehaletime yazıklar olsun. Kalbimin henüz temiz olmadığını biliyorum. Bugün kalbimi temizlemek istiyorum. Beni bitirmek üzere olan bu sırrın yükünden kurtulmak istiyorum."

"Aşk acısından ağladığını sanıyorsun. Yanılıyorsun. Yaşamadığın bir şeyin acısını nasıl yaşarsın ki? Ağlayışın kalbinin kirliliğinedir. Kalbini temizlemek için çektiğin acı mıdır,

değil midir önce onu temizlemen lazım. Bunun için sana yol gözükteü."

"Nereye Hacem?"

"Yarın birkaç günlüğüne Amasya'ya gitmelisin!"

"Amasya mı? Neden?"

"Gittiğinde göreceksin. Döndüğünde öğreneceksin."

"Neyi öğreneceğim?"

"Aşkı yaşamadığını. Boşuna canına kastettiğini. Yarın için git otele hazırlığını yap. Dönüşünü Cengiz'le birlikte merakla bekleyeceğiz."

Aylin'in Konya'dan kısa süreli de olsa gideceğini duyduğunda Cengiz'in içini burukluk kapladı. Başı öne eğik olup biteni anlamaya çalışıyordu.

Hace: "Senin hazırlığın onunki kadar kolay değil."

"Ben de mi yola çıkacağım efendim. Hangi şehre gidiyorum?"

"Cengiz şehrine," diye gülümsedi Hace.

"Sen de yarın sabah namazından sonra kendi içsel yolculuğuna çıkacaksın yani uzlete çekileceksin."

"Uzlet mi? O da nedir efendim?"

"Cengiz çok sabırsızsın evladım. Hele bir akşam olsun anlatacağım uzleti sana."

"Hacem, Amasya'ya gitmeden evvel sizin hikâyenizi dinleyecek miyim?" diye sordu Aylin.

"Bu gece anlatacağım. Yola çıkmadan bir hanım eliyle demlenmiş çay içsek. Bize çay yapar mısın Aylin kızım?"

"Memnuniyetle efendim."

HACE VE HÜLYA

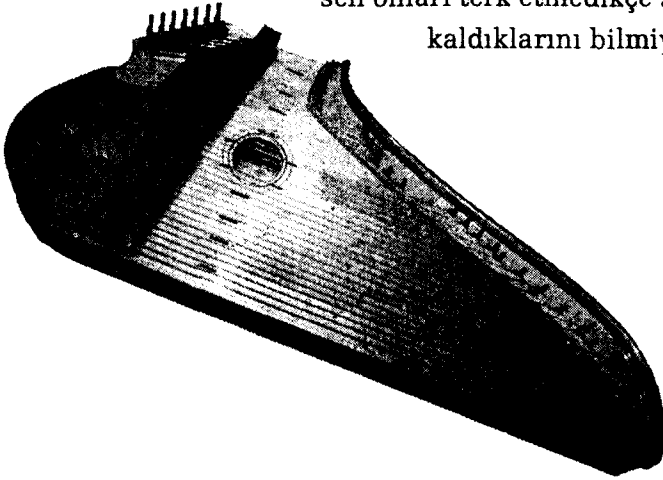
3. HAL

Bişnev!

*Ey aşkın
yakmasına
nankörlük eden.
Yanmayı odunun
ateşte yanması
mı sanırsın ki
yakınırsın?*

"Terk edilmenin acısını çekenlere acıyı. Onların
mağduriyetlerine değil, cahilliklerine merhamet
edin. Çünkü seni terk ettiğini sananlar,
sen onları terk etmedikçe sende
kaldıklarını bilmiyorlar."

A ylin ve Cengiz'in Konya'ya gelişlerinin ikinci gecesinde Hacı, hikâyesini dinlemek isteyen iki meraklı yolcuyu daha fazla heyecanlandırmak istemiyordu. Kim bilir belki de hikâyesi onların değişimine yeni pencereler açacaktı.

"İşte şimdi geldik benim hayat öyküme:

Babam seneler önce Çin zulmünden kaçıp, Doğu Türkistan'dan Türkiye'ye yerleşmiş. Ben burada doğmuş bir Uygur Türkü'yüm.

Hep tek başımaydım, tek başıma.

Zengin bir ailenin tek çocuğu olarak geldim. İş hayatı, ihaleler, koşturmacı ile geçen gençliğimde dünyada yaşanacak ne varsa her şeyin tadını ala ala yaşayan bir insandım. Eğlence hayatın göz kamaştıran bütün renklerini gördüm. Ailem durulup uslanmam için evlenmem gerektiğini söylüyor, bir bakıma mantık evliliği yapmam için ısrar ediyordu. Bense aşk evliliği kurma derindeydim. Kurdum da. Hoş kurdum da ne oldu? En büyük darbeyi kurduğum evlilikten alıp vurulacaktım. Neyse bu aşk meşk işine sonra geliriz...

Karakter olarak son derece içine kapanık, dışarıdan iyi görünen, normalin üstünde akıllı kabul edilen birisiydim.

İş hayatımda başkalarını küçümserken, başkalarını yerden yere vururken aslında başkaları için yaşamış, kendini yaşayamamış zavallı bir işte.

İnsanlar, büyük küçük işlerinde bana danışırdı, ama ben hiçbir işimde kimseye danışmazdım. İnsanlar yoğunluklarını

ve şikâyetlerini bana anlatırlardı, ama ben bunlardan hiç kimseye bahsetmezdim. Sırlarını bana açarlardı, paralarını bana emanet ederlerdi, ama ben sırrımı açacak ve paramı teslim edecek hiç kimseye gereksinim duymazdım. Ben insanlarla bir arada olurdum ama onlara pek karışmazdım. Ben insanların bedensel güç, akıl ve irade açısından eşit olmadıklarına inanırdım. Çünkü zirvede olanlar var, aşağıda olanlar var, bir de iki arada bir derede olanlar var. Ben, benden daha saygın ve gayretli olanlara bakardım. Altımda olanlara ise asla...

Bütün bunları bilmeme rağmen, korkağın biriydim. Erkek ya da kadın, bir kişiye yaklaştığımda dünyanın bilmece ve gizemlerle dolu olduğunu hissediyordum.

Ben korkağın biriydim. Çünkü o zamana değin dünyamdaki bilinmeyenleri öğrenmeye çalışmamıştım. 'Ben kimim? Nereden geldim? Nereye gidiyorum?' Kendime bu soruları sormamıştım.

Otuz yıldır didiniyordum, çabalıyordum; alıyordum, veriyordum, saçmalıyordum ve gevezelik ediyordum, peki ne elde etmiştim?

'Niçin'i elde etmiştim sadece. 'Neden'den başka bir şey de elde edememiştim.'

"İş hayatınızdan aşka ayıracak zamanınız olmadı mı?"

"Benim de kendime göre bir aşkım oldu. Daha doğrusu aşkı yaşadığımı sandım. Yanıldığımı, beni ve oğlumu bırakıp yeni bir hayat için Amerika'ya kaçan Hülya'nın bıraktığı iki satırlık mektubu okuyunca anladım. Mektubunda olmadık hakaretler ediyor ve beni sapıklıkla itham ederek mektubunu bitiyordu. Ve kâğıdın en altına ruj ile yazılmış ismim bana en büyük tokattı. Oysa ismimi onun dudaklarından duyduğum ilk günü hatırladığımda dünyanın en mutlu adamıydım.

'Cemil'

Sadece bir kelimeydi. Bu kelime de benim adımdı. Ben hayatımda binlerce defa bu adı duymuş ve kâğıt üzerinde binlerce defa görmüştüm. Sayısız sebeplerle, kaç kez o adla imza atmıştım. Hiçbir zaman da içimde şimdi duyduğum aşırı heyecanı duymamıştım. Sanki kulaklarım 'Cemil' kelimesi için gözlerimle yarışıyordu. O kelimayı herhangi bir insanın ağzından değil, Hülya'nın ağzından duyuyordum. Ama bu nerede ve ne zamandı?

Deniz kıyısında duymuştum onu. Ay ışığında bir gece gezisinde ilk defa yanımda olmayı kabul edip deniz ve aydan başka hiçbir şeyin bize eşlik etmesini istemediği bir gecenin aydınlığında...

Üstünde oturduğumuz taş ne kadar da güzeldi! Sırtını karaya, yüzünü denize çevirmiş bir kral tahtına benziyordu sanki! O sert taş, dibine iki boy kadar yaklaşan dalganın üzerinde ipekten daha yumuşak görünüyordu bize.

Ne kadar da aydınlıktı o gece! Hava ne kadar da temizdi! Yıldızlar ne kadar da parlaktı! Ne kadar sevimli bir ay vardı! Dalgaların hisırtısı kulaklara o kadar tatlı geliyordu ki! O gece, Rüya sadece 'Cemil' diyerek benimle konuşuyordu. Ben de ona 'Hülya' diyordum.

Söyleyeceklerimin deniz dalgaları kadar çok olduğunu sanmıştım. Ancak, konuşmak için ağzımı açtığımda, onun adından başka telaffuz edecek bir şey bulamamıştım. Sessiz ve titrek bir sesle,

'Hülya!' dedim.

Deniz ve ay birden susmuş, hava da sessizliğe bürünmüştü. Yıldızlar donmuştu. Bütün dünya sarhoş olmuştu. Dünyanın kalbi sanki ikimizin kalbinde çarpmaya başlamıştı. Hayatımda ilk kez, kendimi kaybetmenin mutluluğunu ve başka birinde erimenin sevincini yaşamıştım.

Tek bir bedende bütünleşmiştik. Bu tek beden her şeydi ve her şeyin içindeydi, başı ve sonu yoktu.

Onun, mutluluğun kalbini, fikrini, vaktini ve her şeyini işine veren benim gibi birini esir alabilmesine hayret etmiştim. Hatta kendimi, bir kadının bakışının, sesinin, dokunuşunun ve nefesinin neden olabileceği bütün günahlardan uzak görüyordum.

Sevgimi hiç mi hiç hesaba katmamam ne büyük bir aptallıktı benim için!

Sevgi mutluluğumun, zaman devam ettiği sürece, var olacağını sanmam ne büyük bir aptallıktı! İşte, şimdi ondan geriye kalan sadece anılar!

Üzücü anılar! Kanaryanın kaçtığı kafesi hatırlatıyor insana.

Dumanın boğduğu, ateşin yuttuğu; saçlarını, alnını, kaşlarını, gözlerini, yanaklarını, burnunu, dudaklarını, beynini, kanını, kafasındaki tüm hatıralarını, kelimelerini, korkularını, ümitlerini, temennilerini ve arzularını içine alıp yok ettiği Hülya'dan düşüncemi nasıl uzaklaştırabilirdim! Bütün bunlardan geriye sadece rüzgârın savurduğu küller kalacaktı. Mükemmel bir mimarisi olan heykel, birkaç dakika içinde kaybolup gidecekti. Hayat ve hareket dolu olan bir ömür, sanki hiç olmamış gibi yok olacaktı. Geriye sadece çığlık ve bağrışmalar kalacaktı."

"Hülya Hanım sizi neden terk etti? Kaçışının sebebi ne?"

"Uğradığım iftiralar tufanım oldu. Ne olduysa işte o geceden sonra oldu.

Bir gece şirketteki haftalık toplantıdan sonra yorgun argın bir şekilde arabamla evime gidiyordum. Yalnızdım. Yolum sık bir ormanın kenarından geçiyordu. Ne araba ne de insan vardı yolda. Bir kavşakta yardım isteyen bir ses duydum. Ses, bir kadın sesiydi. Daha sonra ses birden kesildi. Bunun üze-

rine hemen durdum, arabadan indim ve sesin geldiği ormana daldım. Yıldızların ışığı altında, yerden kalkıp koşmaya başlayan bir insan gölgesi gördüm ve hemen saklandım.

Sesin sahibini görmek ümidiyle olduğum yerde biraz durdum. Birden yerde, kaçan gölgenin kalktığı yerde, karartıya benzer bir şeyin yattığını gördüm. Arabadaki el feneri aklıma geldi. Hemen onu almaya koştum. Dönüp de el fenerini o tarafa tuttuğum zaman yıldırım çarpmışa döndüm ve yerimde donakaldım. Yerde elbiseleri parçalanmış genç bir kız yatıyordu. Saçları darmadağındı. Beyaz elbisesi karnına kadar sıyrılmıştı. Gözleri kapalıydı. Yüzü kanlar içindeydi. Kolları iki tarafa açılmıştı. Baygın görünüyordu. Fakat bir ara gözlerini açtı ve kapattı. Anladım ki koşmakta olan gölge ona tecavüz etmiş, benim ayak seslerimi duyunca da kaçmıştı.

Bu durumda ne yapmalıydım? Onu terk edip gitmeli miydim? Allah korusun! Buna kalbim dayanmazdı.

Zavallı kızı arabanın arka koltuğuna yatırdım. Arada bir inleyiş sesleri ile sayıklayan kızı en yakın hastaneye götürmeliydim. Hastanede polis, kız baygın olduğu ve hayati tehlikesi olduğu sürece benim gözetiminde tutulacağımı belirtti. Sabaha doğru kız kendine gelebilmişti. Zar zor da olsa ifadesi alınabilmiş ve tecavüze uğradığını, şiddet uygulandığını yarı baygın ağlamaklı bir halde anlatmış. Teşhis için beni kızın yatıldığı odaya götürdüler. Odaya girdiğimde beni gören kız önce bir çığlık attı. Ardından kızı bir titreme aldı ve olanca sesiyle 'Bu o! Bu o!' diye bağırdı. Tekrar bayıldı. Yaşananlar karşısında ben şok geçirmek üzereydim. Neler oluyordu? İnsanlık yapıp iyilik etmenin karşılığı iftiraya mı uğramaktı?

Kızın, doktorların durdurmakta zorluk çektiği bir kanaması vardı. Ayrıca kalp atışlarında bir yavaşlama oldu ve o günün akşamında da öldü. Sonuç olarak ben yargılandım. Te-

cavûz ve cinayet suçundan yirmi beş yıl hapis cezasına çarptırıldım. Ancak Allah acıdı bana. Altı ay sonra, gerçek suçlu yakalandı ve o kız ile onun yaşında ve daha küçük yaşlarda dört kıza daha tecavûz ettiğini itiraf etti. Böylece işime, onuruma ve insanlar arasındaki itibarıma gelen zarar telafi edilmeden, üstelik benden özür bile dilenmeden serbest bırakıldım.

Cezaevinde kaldığım bu altı ay süre boyunca benim içeride içim içimi yerken dışarıda yakın bildiğim, dost gördüğüm insanlar çoktan arkamdan kuyumu kazmışlardı. İş ortağım şirketteki bütün malları üzerine geçirmekle kalmamış bir hayli borcu da bana yıkmış. Alacaklılar babamın kapısına dayanmış. Garibim, ne var ne yok satmış; benim hayalî borçlarımı kapatmaya çalışsa da yetmemiş. Çevrenin dedikodusu, icra dosyaları derken bir gece kalp krizinden vefat etmiş. Geçmiş zaman... Geçerken delip onulmaz yaralar bırakmış. Geçmiş zaman, benim haberim olmadan... Olanların çoğunu içeride kahrolmayayım diye anlatmamış tek ziyaretçim olan yaşlı annem.

Dünyada tek güvenebileceğimi kişi olarak sarıldığım, aşkım diye ismini sayıkladığım kızım tek çocuğumuz olan oğlumuzu anneme teslim edip yurt dışına kaçmış. Ne kadar daire, arsa, taşınır taşınmaz gayrimenkulüm varsa hepsini onun üzerine yapmıştım. Altı ay içinde bir kez bile ziyaretime gelmemesinden bazı şeyleri anlamalıydım ama insanlığı unut ile unutmaya arasında gel git yapan bir aciz değil midir haddizatında? Mahkûm olduğum ilk günden özgürlüğüme kavuştuğum güne kadar özlemimi çektiğim ailem dağılmıştı.

Ben içeride uğradığım haksız iftiradan ve katil damgasından nasıl kurtulacağımı düşünürken dört elle sarıldığım insanlar olmadık iddialarla, iftiralarla yaramı delik deşik

etmişler. Adım sapık, işim nitelikli dolandırıcılık diye anılır olmuş. Şirketteki bayan personeli sürekli taciz eden birisi olup çıkmışım. Ben neymişim de haberim yokmuş. Hatta zimmetine para geçirdiği için görevine son verip işten attığım, haline acıyıp mahkemeye vermediğim muhasebeci hanım benim onu sürekli el ve söz ile taciz ettiğimden işi bıraktığını orada burada konuşur olmuş. Sen düşmeye gör, ipini çekmek için sıraya giren çok olur. Nerden baksan tutarsızlık. Nerden tutsan bütün umutlar kopuk. Sırtımda bıçak, sinemde dil yarası. Zaten bela geldi mi arka arkaya gelir, kallesçesine gelir. Tek tek, ara ara gelse göğüslemeye çalışır, altından bir şekilde kalkarsın. Ya her yandan hücumla geçerse ne yapacaksın? İsyan. Kime isyan? Herkese. Önce kaderine. Sonra kadını dediğin aşk ile sevdiğine. Sonrasında ayırt etmeksizin bütün uzak yakın insanlığa.

Şimdi söyle hangisine yanacaksın? Uğradığın haksızlık bir tane değil ki. İyilik yapmaktan tiksindir mi insan? Günü geliyor iğreniyorsun iyi niyetinden. Keşkeler, eyvahlar düğümleiyor boğazını. Duvarları parmakların kırılana, avuç içlerin kan dolana kadar yumruklamak istiyorsun. Kolay. Yumruklamak elinde. Peki, kalbinin yıkılmaya yüz tutmuş duvarlarını neyle yumruklayacaksın? Nasıl susturacaksın cinnete doğru koşturan kuduz yanını? Kudurmak üzereydim. Çaldırmak bile hafif kahrı içimdeki öfke tufanının yanında. Bir sel olup bana haksızlık edenleri önüme katıp sürüklemek istiyordum. Uykusuzluk içinde kıvrandığım o altı ay boyunca ve çıktığım da karşılaştığım yıkılmışlığında sürekli şunu söylüyordum:

'Allah'ın neden ben? Ne kötülüğüm oldu bu insanlara?'

Kendimi bir dıvara çakılmış çivi gibi hissediyorum. İnsanların bana astığı, taktığı her şeyi taşıyan bir çivi.

Sıfırı tüketmiş, sevdiklerince terk edilmiş bir insan ne yapar? Serseri kurşun gibi sağa sola çarpar ya, benim çarpacak yönüm de yok. Üstelik inancım darmadağın. Güven... Ne kuru ne yavan bir kelime. Sadece kelime. Diri değil, leş. Artık kimse bana güvenden bahsetmesin! Allah'a bile güvenim yok!

'Neymiş? İlahi adaletmiş. Peh! Geçin bunları!' diye bir yandan kaderin sahibine isyan ederken, ne yaman bir çelişkidir ki, yaşadıklarımın bir kurtuluş ümidi beklediğim de sadece Allah'tı.

Bana iftira atanlar arasında en çok eşiminki zoruma gitmişti. Ona göre ben bir sapıktım. Cinsel sapkınlığı olan bir zavallıydım. Birisini kötüleyip, aşağılamak sizi aklamaya, suçsuz göstermeye yetmez.

İnsanlardan nefret eden, isyan ettiği Allah'tan umudunu kesmiş, bitik bir adamdım. Yitiktim. Yani kendini kaybetmiş bir âciz.

Gururum incinmiş bir zavallıdan başkası değildim artık. Gel de üzülme. Nereden nereye! İnsan hayatı bir kere sorgulamaya görsün, sonunda kadere kadar vardırır işi. Tıpkı benim gibi, bazılarının kaderi sürgündür.

Yaşadıklarımı ne unutturabilir? Durmadan hatırladığım ihanetlerden bir lahza nasıl sıyrılırım? Uyusam. Keşke uyuyabilsem. Lakin yastığa koyduğum başımın içinde dönen dolaşan niyeler, nedenler ve nasıllar! Kapanan ışığın zihnimdeki köhne düşüncelere yaktığı kıvılcımlar. Sessizliğin, aklımda bangır bangır bağırması. Biraz kendimden geçsem, bir anlığına şu dünyadan sıyrılabilsem... Lakin ne mümkün...

Aslına bakarsan, mümkünmüş ve ben bunu tesadüfen öğrendim. Markette alışveriş yaptığım sırada, kasada sırada önümde bekleyen iki kişinin konuşması.

Dün gece çok sarhoştum. Artık nasıl içtiysem, hiçbir şeyi hatırlamıyorum. Olduğum yerde sızıp kalmışım. Gözümü bir açtım öğlen olmuş!

Elimdekileri bırakıp alkollü içeceklerin bulunduğu reyna gittim. Daha önce böyle bir deneyimim olmamıştı. Tatları neye benzer, onu bile bilmiyordum. Rastgele bir şişe alıp kassaya gittim...

Eve geldiğimde ilk deneyimimi yaşamıştım. Berbat bir tadı vardı. İçilecek gibi değildi. Tadı, kokusu midemi ağzıma getirmişti. Fakat sızıp kalmamın yolu bu şişenin içindekinden geçiyordu.

Sarhoşluğu hissetmeye başladığımda artık ne tadını ne de kokusunu umursuyordum.

Şişenin içindeki bitmemişti ama ben oturduğum koltukta kendimden geçmiştim.

Zamanla bu durum daha kronik bir hal aldı. Eskiden birkaç kadehte sızan ben, her gece şişeleri ardı ardına devirmeye başlamıştım. Sonu yoktu. Yeniden başladığım noktadaydım. Daha keskin şeylere ihtiyacım vardı...

Nihayet bir uyuşturucu satıcısını bulmuştum. Bedenim uyuşmalıydı. Uyuşmalıydı acılarım. Ruhum uyumalı ki bedenimin azabı hafiflesin. Narkotik bir hap hangi nankörlüğün telafisidir? Alkolik bir adam hangi çöp tenekesinin boş şişe müdavimidir? Sorular. Sancılar. Haftalar aylar süren kaçışlar. Kimden? Neden? Ah bir bilebilsem!

İçim yanıyor. Dünyanın bütün yangınlarını benimle mi tutuşturdular? Kıyamet midir nedir kopacaksa kopsun artık!

Her gece başka bir kâbus... Her gece birbirine geçmiş kördüğüm...

Başlıyor boş vermişlikler. Yaşama sebebini biri sorsa bilmiyorsun. Vakit öldürmüyor, aksine vakitlerine işkence ediyorsun.

Tek bir çabam var, unutmak. Hatta yok saymak... Eskisinden daha çok boğuluyorsun. Ne bir çaren var, ne de bir ümidin... Kaybettiklerin geliyor aklına.

Koca dünya nasıl dar gelebilir, bunu en iyi sen biliyorsun...

Sen iyice duvarlar örmüşken aşka, sadakate, dürüstlüğe kafanda binbir soruyla giriyorsun hayatın içine. Aslında hiç girmiyorsun içeriye.

Sen sadece sen kalıncaya kadar kaybediyorsun neyin varsa... Ve kaybettikçe anlıyorsun zaten senin olmadıklarını. Gerçekten kazandığını, asla kaybetmeyeceğini..."

Aşk Çarpar Çarpmasına Da Hani Çarpılan Nerede?

*"Cehennem, acılarının en dibe vurduğu anda
'Yok mu beni anlayan?' diye sorduğun yerde başlar."*

"Kimini güneş çarpar, kimini su. Kimi kurakta, kimi kuru ayazdadır. Kimi kalabalıklarda sağır feryat avazdadır. Aşk bu, geldi mi arar bulur ve çarpar. Aşk dedimse et kemik kokulu hani şu bildiğimiz türden değil. Aşk dedimse hani önce sevip sonra terk eden, seni senlikten tiksindiren aşk değil. Aşk dedimse ilahi aşk kıvılcımını kastettim.

Nefret ettiğin Allah'a şah damarından vurulup âşık olmayı kastettim aşk deyince. Sarhoş kafayla Allah bulunur mu? Bulunur. Oysa ayık kafa ile Allah'a ukalalıkla kulluk etmeye çalışan onca insan varken.

Allah, kendisini arayanı önce çilelerle sarhoş ettirip sonra da arattırır. Kimi sarhoş şişe sarhoşudur, kimi sarhoş da neşe sarhoşudur. Kadeh şarabı erikten, üzümünden yapılır. Kader sarhoşu çileden, sabırdan yazılır.

Kumkapı'da zil zurna sarhoş olduğum bir akşam Binbirdirek'teki bir köhne binanın bodrum katındaki tek odalı evime giderken yolumu şaşırılmış Beyazıt'taki Çorlulu Ali Paşa Medresesi'nin önünden geçiyordum. Sağa sola salınarak, duvardan masadan tutunarak medrese avlusundaki nargile

bahçesine girdim. Tömbeki tütünlü bir nargile söyledim, bir bardak da demli çay.

İçki, çay ve nargile karışırsa bir vücuda, buna mide mi dayanır? Az sonra oturduğum yere böğüre böğüre kusmaya başladım. Garsonlar benim sarhoş olduğumu anladılar ve beni tekme tokat dışarı attılar. Taş kaldırıma yüzükoyun düşmüş uzanırken bir el dokundu omzuma. Sonra koltuğumun altından kavracağı gibi kaldırım duvarına yaslar vaziyette beni oturttu. Bana yardım etmeye çalışan bu adamı bir yerden tanır gibiydim. Ama nereden? Çıkaramadım. Cebinden çıkardığı bez mendil ile çenemdeki kusmukları sildi. Elbisemdeki tozları çırpı. Bana eski zamandan kalmış bir tanışlık bakışları ile bakıyordu.

‘Seninle bir çorbacıya gidelim mi?’ dedi. Olur, manasında kafamı öne doğru salladım. Çorbacıdan sonra gözlerimi duvarları turkuaz boyalı, tavanı ahşap kaplama ve kapı tarafından pencereye kadar el işi ceviz kaplama rafları kitaplarla dolu bir odada açtım.

Üzerimde ince bir battaniye vardı. Yataktan doğrulup nerede ve niçin burada olduğumu anlamaya çalışırken bitişikteki odadan insanı dinledikçe halden hale sokan, içini dingingleştirip bir yandan da titreten, titrettikçe ciğerden gözlere doğru gelen bir ağlama sızısına benzer sesler duydum. Merak ile oraya yöneldiğimde kapısı ardına kadar açık şark usulü döşenmiş odaya girdim. Pencere kenarında sırtı oda kapısına dönük, yüzü pencereye çevrili bir şekilde elinde kamışa benzer bir kaval çalan o adamı gördüm. Kapı kenarında durup öylece hem seyrettim hem de dinledim. Müzik sesi beni büyümüş, sanki bir başka âleme yolculuğa çıkarmıştı. Bu adamın her hali başka türlü tuhafliklarla doluydu. Mesela pencere

kenarındaki çiçek saksılarının arasına birer tane ayna koymuş, onlara müzik resitali sunuyordu. Tuhaf doğrusu. Aynalar, çiçekler ve kaval. Benim kapı önünde ayakta dikildiğimi görünce elindeki kamışı pencere pervazına doğru yukarıdan aşağıya hafif eğimli duracak şekilde bıraktı.

'Uyandın mı?' diye gülümsedi. 'Sabah-ı şerifler hayrola. Buyur gel otur. Birazdan kahvaltınız gelir.'

'Çaldığınız kaval güzelmiş,' dedim. Yüzüne ılık bir tebessüm yayıldı, parmağı ile oturmamı istediği yeri gösterip,

'Kaval değil bu musiki aletinin ismi neydir... Ve ney çalmamaz üflenir,' diye karşılık verdi.

'Çiçekler arasındaki aynalar neyin nesi?'

'Ayna sadece görmek istediğini göstermeye yaramaz. Ayna, ben sendenim, sen bendensin de der. Çiçeklerin sevgi kokusu yayması için, birbirlerine renk cümbüşü sunması için aralarına ayna koyarım. Ney dinleyince de yaprakları ile sema ederler. Zikir çekerler.'

Ney, sema, zikir... Bütün bunlar daha önce duymadığım sözcükler. Bu adam ya bir medyum yahut da bir illüzyonist olmalı diye düşündüm kendi kendime.

'Ben hâlâ bu ayna konusunu anlamış değilim.'

'Ayna içinde göremediğine bakmak içindir. Dışı cam kim yası, içi ise söz simyasıdır. Bakmasını bilene, duymasını bilene. Aynaya bakan kişi nasıl ki yalnız kendi hayalini görürse, sureti değil de aynayı gören göz ona ait değildir. Neye bakarsanız bakın, hep Allah'ı tespih edin. İşte bu zikirdir.'

Sustu kaldı, 'Allah!' dedi. Sonra devam etti kaldığı yerden. 'Söz dahi bir kaderle yaratılmıştır. Kader seni bir gölgeye dönüştürmez. Bunu ancak sen başarabilirsin. Bu yüzdendir ki, sözün sarf edildiği anın başındaki kişi bil ki sözün sonundaki kişi değildir. Sessizliğin örsüne vuruldukça sözün kıy-

metini daha da arttırasın. Bu yüzden zamanın sayfasını hızlı çevirme. O yüzden bak nasıl da geçiyor söz gibi zaman da. Sen de onun adımlarına kaptırırsan ne olur sözün hali?’

‘Peki, beni bana getirecek olan o aynalı söz nerede?’

‘Bazen sağında, bazen solunda, bazen önünde, bazen de arkada... Ama ille de yanında... Birinin hep seninle olduğunu hissettin mi? Sabah gözünü açıp hayatına devam etmeden, onun seninle geçecek saatler için çoktan hazır olduğunu biliyor muydun mesela? Aslında bu hazırlığın sen doğarken yazıldığını peki? Hayatı sorguladığının aksine, aşkı sorgulamıyor ve bu yüzden bir şeyleri aşk sanıp teslim oluyorsun. Oysa bilmiyorsun, o hâlâ sağ tarafında... Bir şeylerle yolların kesişiyor... Sen yaşamaya devam ediyorsun. Hayatında bir şeyleri değiştirmeye gidiyorsun. Onun yeri ise hâlâ arkada... Mutsuz biriyim diye düşünmeye başlıyorsun. Boğuluyorum, yok mu ah bir dinleyen, diyorsun. İşte orada seni tamamlayacak bir şeyleri görüyorsun. Feda ediyorsun onca biriktirdiklerini. Yeniden bir hayat başlıyor ve o arkandan sana bakıyor. Duygusuz değil, tebessüm ediyor yeni heyecanına ve mutluluğuna. Sen hep önüne bakıyorsun delice bir hırsla. Çoğala çoğala değil, azala azala ilerliyorsun. O, arkandan dokunmak istiyor sana. Oysa sen her defasında bir hamle ile omzunu çekiyorsun. Kalemın yine gelip aşka dayanıyor ama bir harf öteye geçemiyorsun. Yoruluyorsun. Aşk diyorsun, ama yüksek sesle hakaretler işitiyorsun. Ve sen aşk dediğini her gün bir başkasına anlatıyorsun. Bir an aşkı düşünüyorsun. Hayatı sorguladığının aksine, aşkı sorgulamıyor ve bu yüzden bir şeyleri aşk sanıp teslim oluyorsun. Oysa bilmiyorsun, o hâlâ sağ tarafında... Bir şeylerle yolların kesişiyor...’

‘Benim derdim aşk değil ki, hayat ve insanlar.’

'Hepsi aşktan dostum. Hepsi aşktan. Hayat da, hayatın içindeki gördüğün görmediğin her şey de aşktan. Zaten ayna da burada devreye giriyor. Göremediğini sana hatırlatmak için... Sen içindeki nefreti sıvı kusmukları boşaltır gibi boşaltamazsın.'

'Aynam mı kırık? Ondan mı içim kan, kusmuk?'

'Aynan yok ki, kırılmış olsun.'

'Aklanma derdinden aydınlanma hevesim tükendi.'

'Aklanman mı önemli aşk ile akıllanman mı?'

'!?'

'İsminin manasını hiç düşündün mü Cemil?'

'İsmimi bildiğine göre beni tanıyor gibisin.'

'Evet, rahmetli baban benim dostumdu. Yurt dışında ataşe olarak çalıştığım için sadece yıllık izinlerimde onu ziyarete gelirdim. Birkaç defa da seni onun yanında görmüştüm. Tabii aradan yıllar geçti.'

'Babamın bir dostu ile karşılaşmak beni mutlu etti. San-ki onu yeniden yaşadım gibi hissettim. Peki, isminin manası neymiş merak ettim.'

'Allah söylüyor senin ismini; Fe sabrun Cemil.'

'Yani?'

'En güzel şekilde sabredin! Sabredin şerre sonunda hayırlar gelir! Sabredin acılara, kaypaklıklara... Kayıplara sabredin ki gariplik nimeti ile bulunanlardan olun. Sabredin ihanet edenlere ki benim dostluğumu kazanın. Güzelce sabredin. Sabredin insanların ikiyüzlülüğüne, yüzüne başka arkana başka konuşanlara. Sabredin bela dört bir yandan gelirse gelsin, nasılsa benim yanım yönüzlük değil mi, diyor. Sizi terk edenlere sabredin ki kavuştuğunda seni hiç terk etmeyen ben olayım. Sabreden güzelce sabretsin ki kimsesizliğine kimsesizlerin kimsesi yetişsin. İftiraya sabret. Aldanışa ha-

yıflanma şükret. Sabır, Allah'ı en çok bela ve şer anında hatırlamaktır. Sen iyi iken herkes sana iyi olur. Hele bir düşün. Hele bir yok de gör kim dost kim düşman. Sabrın sahibi sen iyi iken de kötü iken de daima sana iyi olandır. Sabredin güzelce. Güzellikle sabredin. Cemil güzelliştir. Güzellik en güzelden gelen sabır hediyesidir.'

'İyi güzel konuşuyorsun da Cemil'in hali ne vakit Cemil-leşecek? Ben güzelliikten bile iğrenir olmuşken halim vaktim nasıl gözükecek ki aynada?'

'Halin zamanı, zamanına sahip olmaktır. Hal, yine sensindir ama daha çok farkına varmaktır. Kendinin farkına vardın mı, halin de farkına varırsın. Oysa zamanın haline baktığında etrafındakileri değil de, nefsinin gösterdiğini görürsün. Orada bekleyişleri bulursun. Sonra korkularını, endişelerini, ümitlerini görürsün. Bekleyiş, beklemek gibi değildir artık.'

'Artık beklemekten de bıktım usandım. Beklenen değilsem beklemenin ne önemi var?'

'Seni bekleyen bekliyor.'

'Kim bekliyor beni?'

'Allah.'

'Nasıl beklerim beni bekleyen Allah'ı?'

'İlahi aşkın yolunda beklersin ancak.'

'Yine mi gelip çattık aşka?'

'Bu senin bildiğin türden bir aşk değil. Bu aşkların aşkı, âşıkların şahıdır. Aşka yolculuğa çıkana vuslat garantisi verilmiştir.'

'Benim aşk yolculuğum hep çilelerle döşenmiş bir ucu dipsiz uçuruma, diğer ucu çığlık çığlık boğulduğum ummana çıkıyor.'

'Hayır Cemil! Senin aşk yolculuğun henüz yeni başlıyor.'

'Nereden başlıyor yolum, yolculukta nasibime düşen ne?'

'Sorularının cevabını da halinin melalini de Konya'da bulacaksın.'

'Konya'da beni ne bekliyor?'

'Seni sona değil sana getirecek mürşidler. Öyle mürşidler ki insanlar onların kabrini ziyaret ederken kendi kabirlerini görmezler. Öyle mürşidler ki deniz güneşe baygındır. Güneş, denize vurgun.'"

Yeşil Kubbenin Gölgesindeki Şehir

*"Rabbim senin aşkını alevlendirecek bir mürşid ile
şereflenmeyi bana nasip eyle!"*

— Şems-i Tebrizi

"Konya'ya geldiğimde ilk önce Hz. Mevlana'nın makamını ziyaret ettim. Burada en çok dikkatimi çeken husus, insanların ziyaretten çıktuktan sonraki yüzlerindeki o rahatlama idi. Ama ne hikmetse ben rahatlayamamıştım. Mevlana'yı ziyaret sıradan, turistik bir gezi gibi geldi bana. İçimi boğan kasvet ve bütün insanlardan nefret edişim dinecek sanırken, aksine geldiğim gibi aynıydım. Bir eksiklik olmalıydı bende. Ben mi hazır değilim arınmaya? Yoksa layık değil miydim bu dergâhta iç huzuru bulmaya? Oysa diğer ziyaretçiler ferahlık dolu bir ruh haline bürünmüştü. Onlarda olup da ben de olmayan neydi?

Baba dostumun tembihi olmasaydı Konya'da bir saat daha durmayıp hemen İstanbul'a dönecektim. Mevlana Türbesi yakınında tek odalı bir ev kiraladım. Hayatımı sürdürmem ve masraflarımı karşılamak için kendime bir iş bulmalıydım. Selçuklu dönemine ait yemekler yapan Lokmahane isimli lokantada bulaşıkçı olarak işe başladım.

Geçmişte uğradığım haksızlıklar, yaşadığım acı olaylar, bütün insanlara şüphe ile bakmama ve kimseye güvenmemeye sevk etmişti beni. İnsanlardan uzak durarak bir nevi ken-

dimi güven altına alıyordum, araya koyduğum mesafelerle özel alanıma girilmesine mâni olarak. Bu nedenle kendi işimden başka hiçbir kimsenin işine karışmıyor, ara sıra şefin 'Servise yardım et!' uyarısına hiç kulak asmıyordum. Sağır, dilsiz bir adam gibiydim. Zoraki konuşmaların dışında konuşmuyordum. Ya da bana anlatılanlara sadece gülümseme ile cevap verip, sohbetin devamının gelmesini engelliyordum. Bu gizemli tavırlarımla işletme sahibi Harun Bey'in dikkatini çekmiştim. Bir akşam iş çıkışı beni çağırıp,

'Bana kahve içmede eşlik eder misin?' dedi. Nedense kabul ettim. Kahve geldiğinde Harun Bey,

'Kahveye keyif tadı veren ne pişirildiği bakır cezve, ne de fincanın içindeki telvesidir. Kahveye tat veren karşında oturup içen yârın cemre gözlerindeki tatlı cilvesidir. Anladığım kadarıyla evli değilsin. Ben hayatımdaki bütün mutluluklarımla mimarı olarak eşimi görürüm. Senin de ev bark kurup mutlu olmanı isterdim,' dedi. Başımı hafifçe sallayıp,

'Ağyarın ağusunu içmekten, yâr varlığına da yürek darlığına da kapattım kendimi,' diye karşılık verdim.

'Aylardır burada çalışıyorsun. Kimin nesisin, nereden geldin, bu gidişatın sonu ne olacak diye soracak değilim. Belli ki bir arayışın var. Ancak kimi arayan vardır, adanmayı bilmez. Kimi arayan vardır, bulduğunu bilmez,' dedi ve bana okumam için bir kitap uzattı.

Kitap, Mevlana ve Şems'in dostluğu üzerineydi. O gece okumaya başladığım kitap beni içine çekti. Ben mi kitabı okuyordum, yoksa kitap mı beni bilmiyordum. Hele ki Şems'in maşuku için canını feda etmesi ve son söz olarak,

'İsterdim ki ölümüm senin gözlerin önünde olsun. Gör ki, aşk için ölmek ne demekmiş!' sözü beni derinden etkilemişti.

Kendi kendime, 'Şimdi günümüzde Şems gibi bir dost bulmak ne mümkün? Mevlana gibi bir âşık görmek ne mümkün?' diye mırıldandım.

Aylardır Konya'da olmama rağmen, Şems'in varlığından habersizdim. Sordum, soruşturdum. Onun türbesi olarak bilinen, kuyuya atıldığı bahçeye yapılan Şems-i Tebrizî Camii'ne gittim.

Hava kararmıştı. Cami ıssız, تنها bir mahallede idi. İlmal edilmiş, unutulmuş, *garip* bir mekândı. Mevlana kadar bilinmiyordu. Hatta Konya halkının *çoğu*, bu camiden ve Şems'in atıldığı kuyudan habersiz yaşıyordu. Ancak Mevlana'nın türbesinde bulamadığım manevi huzuru, ne hikmetse burada bulmuştum. Belki de Şems'in *garipliği* çekmişti beni içine. Mevlana'ya bunca iltifat varken, tüm dünya tanırken ve ziyaretine gelirken, Şems ise hâlâ yalnızdı, hep olduğu gibi yalnızlık ve yanlış anlaşılmalık...

İnsanların hâlâ ona sırt çevirmesi, belki de Şems'in yazgısıydı.

Mevlana Türbesi gözüme, etrafı betonlarla kaplanmış bir inşaat şantiyesi gibi gözüktü. Sanki toprağın bağrından çıkmış bir gülün üzerine çimento yığını serpilmiş. Gülün görüntüsü var ama kokusu başka yere gitmiş. Anladım ki, insanlar Mevlana'yı sevme adına, onun manevi kokusunu kaçırmışlar. Şimdilik Şems-i Tebrizî Makamı için böyle bir endişe yok. Keşke âşıkların makamını olduğu gibi bıraksalardı. Ama neylersin, insanoğlu bu! Gözünü ne toprak doyurmuş, ne de beton! Manevi lezzetin doyuruculuğunu yaşamayan insan, hâlâ maddi zevklerle yetinmeye çalışıyordu.

O günden sonra her iş çıkışı *evime* gitmeden önce, Şems-i Tebrizî'nin atıldığı kuyunun karşısındaki bankta oturup, kendimce sessiz bir yolculuğa çıkıyordum. Meğer insanın kendi kendiyile baş başa kalması kadar insanı kalabalık hissettiren

bir şey yokmuş, bunu anlıyorum orada. Hele ki anlaşılmadığım, değer verilmediğim ortamlardaki ıssızlığın, insanların yanındaki yalnızlığın sanki en zıt kutbu, yalnızlığında bulduğum kendim, kalabalığım...

Orada oturmak bana iyi geliyordu. Neler neler düşünmüyordum ki orada bulunduğum saatler... Zamanın farkında olmadan, zamana hapis kalmadan...

Sanki ağaçların arkasından Şems aniden çıkıp gelecek gibi hissediyordum. Kimi geceler durup dururken, ıhlamur kokusunu alıyordum, ne tuhaf! Oysa yakında uzakta herhangi ıhlamur ağacı yoktu.

Mevsim yaz ve hava çok sıcaktı. Öyle ki, gece bile kavurucu, bunaltıcı bir sıcak vardı. Bense her gece oturduğum banka oturmuş, Şems'in Mevlana'ya neler kattığını düşünüyordum. Kendi kendime,

'Yâ Rabbi! Şu anda yaşayan ve sana âşık olan bir kulun yok mudur? Bulsam da, göremediğimi o görende görsem! Ne olur, sana dost olan bir âşık çıkarsan karşıma. Ah, ne olur! Bilsem nerede olduğunu ve gitsem arasam onu,' diye söylenirken bankın diğer ucuna bir elinde sopa, diğer elinde buğday başağı olan yaşlı bir adam oturdu.

Hava çok sıcak olmasına rağmen sırtında kalın bir palto, o da yetmezmiş gibi boğazı kaşkol ile sarılıydı. Delinin biri diye düşünüp, o yaşlı adamdan korktum. Ne yapacağı belli olmaz bu adamın, kalkıp sopa ile bana vursa imdadıma yetecek kimse yoktu. Banktan usulca kalktım ve hızlı adımlarla yürümeye başlamıştım ki,

'Evlat! Aradığımı bir tuvaletin önünde bulacaksın,' dedi ve elindeki sopayla yerdeki taşa vurmaya başladı. Bense duyduklarıma şaşırılmış, içimden, 'Be adam, ne aradığımı sen ne-

reden biliyorsun, aradığımı bulacaksam bula bula tuvaletin önünde mi bulacağım? Onca temiz ve güzel yer varken!' diye söylendim, yoluma devam ettim...

Konya'ya gelişimin dördüncü ayıydı. Ramazan gelip çatmıştı. Ve yıllar sonra yeniden oruç tutmaya başladım.

Çalıştığım yere yerli ve yabancı turistlerden oluşan bir kafile geldi ve diğer çalışanlar gibi ben de servise yardım ettim. Servis yaparken içimden,

'Hadi yabancılar din, iman bilmiyorlar. Oruç onlara farz değil. Bizimkilere ne oluyor? Zıkkım yiyin! Oruç tutmadıkları gibi bir de üstü, başı açık dolaşıyorlar,' diye onlara buğzettim.

İçimden gelmeyerek, tabakları taşıdım durdum. Kafileyi yedirip içirdikten sonra namaz kılmak için Selim Sultan Camii'ne doğru kaldırımda yürürken, yolun karşısındaki bir işyerindeki mutfak tüpünün patlaması ile etraf bir savaş alanına döndü. Cam ve metal parçaları yola savruldu. Benim haricimde önümde ve arkamda yürüyen birkaç yaya yaralanmıştı. Bana zarar gelmemesine ve en ufak bir çizik olmamasına hayret ettim.

Şadırvana varıp abdest almadan önce tuvalet ihtiyacımı gidermek istedim. Tuvaletin ana kapısına geldiğimde yaşlı, aşırı zayıf, saçı sakalına karışmış, yanakları içine çökmüş ve elmacık kemikleri bir bıçak gibi dışarı çıkmış tuvaletçi-yi ilk kez görüyordum. Üzerindeki elbise yamadan geçilmi-yordu. Çorapsız, çıplak ayağıyla beton zemine bağdaş kurup oturmuş, bacağının kaval kemikleri etten sıyrılmış gibi çok incedi. Çirkin ve zayıf adam içimde bir iğretilik uyandırdı. Tuvaletten içeri girerken içimden,

'Be hey adam! Ahın gitmiş, vahın kalmış. Bir de bu halinle tuvalet kokusu altında çalışıyorsun. Git evine, ölümünü bek-

le. Bu iskelet torbasına benzeyen halinle yaşısan ne, yaşamasan ne!' diye kendi kendime konuştum.

Tuvaletle girip kapıyı kapattım. Daha sonra çıkarken az önce rahatlıkla girdiği ve boyumdan yüksek olan kapının üst kirişine kafamı çarptım. O anda gözüm karardı. Sanki kafatasım kırılmış gibiydi. Acıdan gözümünden yaş gelmişti. Öfkeyle tuvaletin ana kapısından çıkarken, cebimden çıkarttığım metal parayı, o zayıf, yaşlı tuvaletçiye kızgınlıkla fırlattım. Birkaç adım atmıştım ki, kendisinden beklenmeyen davudi bir ses tonuyla,

'Önce tüp patladı, akıllanmadın. Sonra kafanı patlattın, yine akıllanmadın. Akıllanman için ille de canının patlaması mı lazım?' dediğini duydum.

'Neler oluyor? Bu adam nerden biliyor tüpün patladığını ve içerde kafamı çarptığımı? Nasıl bildi?' Hemen geriye döndüm, önünde diz çöküp, 'Amca. Bana diyeceğin başka bir şey yok mu?' dedim.

'Akşam namazına Şems Camii'nde ol! Diyeceğimi o zaman derim...'

Akşamı zor etmiştim. Mesele karnımın açlığını iftarla bastırmak değil, yüreğimin açlığını bu garip, yaşlı adamdan alacağım söz ile doyurmaktı. Nicedir içimde anlam veremediğim o ıssızlığın çaresini arıyordum sanırım.

Akşam ezanından önce Şems Camii'ne vardım. Ezanlar okundu, namaza durduk. Cemaat çıkana kadar kapının ağzında bekledim ama o yoktu.

Dışarı çıktım, sağa sola bakındım. Caminin arkasını doluştım. Hâlâ yoktu. İçimi tuhaf bir korku sardı. Bu acıya dayalı bir korku değildi. Sanki cennetin kapısına kadar gelmiş de, geri döndürülecekmiş gibi bir korkuydu. Yani kaybetme korkusu. Derin bir nefes çektim, bir de ne göreyim! Hemen

ileride çimlere serdikleri gazetelerin üzerinde iftarını açan dokuz on kişi ve içlerinde o ihtiyar adam da var. Onun karışındaki yer boştu. Hemen oraya oturdum, bağdaş kurdum. Göz gözeydik. Taze yumurtalı pideden kopartıp, tam ağzıma götürüyordum ki

‘Ne o, oruç mu açacaksın?’ dedi.

Başımı ‘Evet’ manasında salladım.

‘Bugün yeterince ölü eti yemedin mi? İnsanları günah kazanında pişirmedin mi? Oruç tutmayanlardan iğrenmedin mi? Kendi kendine onlar için gıybet etmedin mi? O halde tıka basa doymuşsun karnını!’

Elimdeki pide parçasını gazetenin üzerine bıraktım. Ne demek istiyordu, önce anlamaya çalıştım. Belli ki gıybetten bahsediyordu. Yani bir Müslüman’ın, bir başkası hakkında onun hoşnut olmayacağı şekilde konuşması. O, gıybeti ölü eti yemekten, hatta zinadan bile daha büyük günah gören bir dinin mensubuydu, bense dinî bilgileri, ilkeleri yaşam içerisinde hatırlamıyordum bile. Sadece namaz gibi, oruç gibi belli başlı vecibeleri yerine getirince, iyi ve yeterli Müslüman’ım zannımı yüzleştim o kısacık anda. Oysa ne demişti en Sevgili,

‘Dilleri ile insanları kıranları, ibadetleri temizleyemez!’

Ne dese haklıydı. Kendimden utandım. Dile getirmesem de, tuvaletçiye, oruç tutmayanlara yakıştırdığım cümlelerden utandım. Benliğimden utanıp, kendime bir başkasıymış gibi bakarken, biraz tiksindim o görünenden. Ben onların yerinde olsam, bana dense ne kadar kötü hissederdim, o hissi yaşadım. Yutkundum, bir şey diyemedim, diyemezdim.

Sonra oturduğu yerden kalktı, Şems’in atıldığı –sonradan İshak Paşa Türbesi yapılan yer– kuyuya doğru yürüdü. Bense arkasından onu takip ettim. Kuyunun yanındaki ağaçtan kurumuş bir dalı kopardı. Dalın ucunu göğsüme batırırcasına

değdirdi. O anda sanki ucu ateşten bir ok, göğsümden girip sırtımdan çıkmış gibi hissettim. Yanıyordum. O ise dalı batırmaya devam ediyordu.

'Burayı temizlemeden ne beni, ne de Mevlana'yı anlayabilirsin!'

'Nasıl temizleyebilirim?'

'Saflaşmaya bak! Kendini aklamadan, aşkın meclisine destur diyemezsin!'

'Nerede aklayabilirim?'

'Aklanacağın adres Adıyaman'da... Oraya git!'"

Burası Adıyaman

*"Herkes seni seviyorken ve kimse seni kandırmıyorken
güvenmek çok kolaydır. Fakat tüm dünya aldatıcı
ve herkes seni kandırmakta kararlı olduğunda bile
güvenmeye devam et. Güvenin ta kendisi seni tekrar
ve tekrar kendine geri getirecektir."*

"Etrafı Nemrut ve Mahmud-ı Ensari dağları, di-
ğer yanda Pirin Mağaraları öte yanda Turuş
Kaya Mezarları ile çevrili Adıyaman'a gel-
diğimde gece olmuştu. Cebimdeki para sınırlıydı o nedenle
ucuz bir otel aradım. Odaya girer girmez uykusuzluktan üze-
rimdeki elbiseleri bile çıkarmaya halim olmadığından o hal-
de yatağa uzandım. O gece beni kan ter içinde bırakacak bir
rüya gördüm.

Rüyamda Azrail yanı başımda dikilmiş derin kazılmış bir
çukuru bana gösteriyordu. Bense ona yalvarış halindeydim.

'Kabirden nefret ederim.'

'Fakat kabir senden nefret etmiyor ki.'

'Fakat ben, bugün oraya girmeye hazır değilim.'

'Daha önce hiç kimse hazır oldu mu ki sen hazır olasın!'

'Öncelikle bitirmem gereken çok işim var.'

'Mesela?'

'Mesela, kalbim teklemeye başladı. Kalp ameliyatım var.'

'Hiç merak etme, mezar o işi halleder.'

'Beni terk eden karım! Onunla acı günlerim oldu. Beni en
kötü günlerimde terk edip gitti. Şu an sanki onun benden

af dilediğini duyuyor gibiyim. Yaptığı alçaklığı öğrendiğim anda onu affettiğimi de bilmesini isterim.'

'Merak etme! Kabir seni ona muhtaç etmeyecek.'

'Peki, çocuğum? Omzumda büyük bir yük benim o. Onu çok seviyorum. Doğduğu an, sanki dünyanın en mutlu insanı ben olmuştum. Onun hayatını güvenceye almadan bu hayat-tan nasıl çekip gidebilirim ki?'

'Mezar onun hayatım da güvenceye alacak.'

'Şirketimi haksız yere elimden aldılar. Ortağımla savaş-mayıp şirketimi ve servetimi şimdi çöpe mi atayım?'

'Endişelenme, mezar onları da halleder. Kabir senin bütün işlerini yapacak ve borçlarını da halledecek.'

'Öyleyse, öleceğim ânı bilmek istiyorum. Nasıl öleceğimi bilmek istiyorum. Kalp krizi mi geçireceğim, beyin kanaması mı? Boğulacak mıyım? Serseri bir kurşuna mı kurban gideceğim? Nasıl öleceğimi bilmek istiyorum. Hangi acılara dayanmam gerekecek? Acaba karım ölüm haberimi nasıl karşılayacak? Üzülecek mi? Acı hissedip bir damla da olsa gözyaşı dökecek mi? Üzüntüsünü ve pişmanlığını dile getirecek mi? Yazık oldu, diyecek mi?'

'Dinle! İlk emri oku olan kitabı sana anlatmam için önce dinle! Öldükten sonra kim senin ölüm haberini duyuracak? Nereye gömüleceksin? Borçlarını kim ödeyecek? Alacaklarını kim toplayacak? Sevgiliye yazdığın şiirler sevgiye ihanet eden dudaklar tarafından okunacak. Ecelin nefesi enseni öpünce, gazetelerin ve internetin yaydığı kötü iftiralar, sinir bozucu entrikalardan, rezaletlerden, haksızlıklardan, yalanlardan, hilelerden, açgözlülerden, kinden, yapmacık isteklerden, sana eşlik eden hüznü dolu sevinçlerden tiksineceksin. Sadece kabir kitabını okumaya başlayacaksın. Dinle!'

Sürekli, 'Dinle! Dinle!' diye başlayan ve biten bu sözler karşısında ben olduğum yere çakılı bir kazık gibi hareketsizdim. Azrail bana iyice yaklaştı. Ensemden ayağıma kadar akan bir ateş teri... Titreme... Korku... Bağırmaya çalışmak ama açtığın ağzından hava bile çıkmaması. Aman Allah'ım neler oluyor?

Azrail bana bir kâğıt uzattı. Kâğıt dediysem bildiğimiz kâğıttan değil. Üzerindeki yazı dediysem kalem ile yazdığımız karalamadan ibaret bir yazı değil. Daha önce hiç görmediğim tuhaf sembollerden ibaret, okusan okunmaz silsen silinmez bir şekil yumağı. Ayna su karışımı bir kâğıt. Her harfi bir mağara kokusu tüten bir yazı. Şekli şemaii farklı. Birden yazı benim okuyacağım hale geldi.

'Ey aldanış ile arayış arasındaki yolcu! Dinle! Aşkı arama! En iyisi sen, kendini ara. Kendini nerede bulursan, orada aradığın her şeyi ve her insanı da bulacaksın. Kayıpsın... Hepiniz sımsıcak su içiyor ve sonra da neden suya kanmadığınıza şaşıırıyorsunuz. Hepiniz ölümü azık olarak yiyor, sonra da niye hayatı elde edemediğinize şaşıırıyorsunuz. Hepiniz, ateşi buz üzerinde, ışığı da demirde arıyorsunuz. Yeryüzünde kendilerini bulanlar, yeryüzünü ve gökyüzündeki mutlu azınlıktır. Bir şey karşılığında verilen sevgi, sevilenin üstünde bir borçtur. Unutma ki hayat kabuk ve özden oluşur! Sen kabuklarda özü ara. Çünkü kabuklar geçicidir. Öz ise kalıcıdır. Körlerle görenler bir değildir.'

Birden ayaklarımın altındaki betonlar kum ve toprak haline geldi. Bacaklarımı çektim yukarı. Artık kurtulmam mümkündü. En iyisi kaçıp uzaklaşmaktı. Rühaydı. Kâbustu. Kaçmak lazımdı. Azrail'den kaçmaya çabalarken bir yandan da çığlık atıyordum.

'Kabiirrrr!'

Uyandıgımda sabah ezanı okunuyordu.

Müezzinin 'Haydi kurtuluşa!' diyen sesi. İnsanları yeni bir günün ziyafetine çağırıyor, ziyafet sahibinin huzuruna çıkma-ya ve yeni bir açlık ve susuzluk için ona şükretmeye çağırıyor.

Allah'ım! Sen nimeti ağızların sulanacağı, fakat doyama-yacakları şekilde sunarsan, ben ne yapabilirim?

Sen sağ elinle verdiğini sol elinle alırsan, ben ne yapabi-lirim? Oysa sen cimri değilsin, cömertsin, hem de ne cömert!

Belki de seçimimi iyi yapamıyorum ve senin ziyafetinden açlık ve susuzluk yaratan şeyleri alıyorum. Belki de edep sı-nırlarının dışına çıkıp payımdan fazlasını almaya kalkışıyo-rum ve bu sefer payımı da kaybediyorum.

Yeni bir gün!

Hangi gün yeni değil ki! Önceleri her sabah yatağımdan kalkar ve sayısız işler yapardım. Şimdi yegâne işim var: Ken-dimi bulmak.

Bu sabahın uyandırıp rızık peşine gönderdiği ve bu sa-bahtan başka bir sabahı göremeyecek olan binlerce insan ve hayvan! Fakat onlar bunu bilmiyor. Bunun için çaba sarf edi-yor, didiniyor ve didişiyorlar. Bunların arasında gülenler de var, alay edenler de; ağlayanlar da var, yas tutanlar da. Hepsi hayatın kuyruğuna yapışıyorlar, ama bu yapışma bebeğin anne-sinin memesine yapışması gibi değildir.

En yüksek sesiyle 'Domates, hıyar, patlıcan!' diye bağırın şu seyyar satıcı bile senden daha yararlıdır. Elbiselerini yı-kayıp güneşte asan şu yaşlı kadın da senden daha iyi. Çünkü onları bir daha giyemeyeceğini bilse, onları yıkamaz ve güne-şe asmazdı.

Otelin terasından sokakları seyredip kahvaltı için resto-rana inerken nedendir bilinmez durduk yere yıllar önce bir gazetede okuduğum haber aklıma geldi.

Bir keresinde evinin bahçesinde sabah güneşi altında güneşlenen felçli bir adamın yaşanmış ilginç ve düşündürücü olayıydı bu haber... Bahçesinin kapısı açılmış, birden bir köpek içeri girmiş. Adam onu görünce, korkudan bağırması ve bacaklarındaki kan hemen harekete geçmişti. Bir sıçrayışla evin kapısına varmış. İçeri girip kapıyı kapatmış. Daha sonra da normal bir insan gibi yürümeye başlamış. Acaba o anda o kamı bacaklarına veren güç neydi?

O güç daha önce neredeydi? Daha önce değil de neden o anda ortaya çıktı? Acaba yaşama sevgisi miydi bu güç? Fakat adam, yaşamı doğduğundan beri seviyordu. Acaba yaşama sevgisi, yaşadığımız hayatın koşullarına göre azalıyor, çoğalıyor ya da zayıflıyor mu?

Ve şimdi ben ruhu ve yüreği felçli bir adam olarak hangi gücü bulacaktım bu şehirde? Beni bana getirecek olan mucize nereden ve nasıl gelecekti?

Bilmiyordum. Sadece hissediyordum. İçimden boşalan enerjinin buralarda bir yerde tekrar bir daha terk etmeyecek şekilde içime dolacağını hissediyordum.

Bütün insanlar, arzularıya uzak veya yakın tarihte bir randevuları varmış gibi yaşarlar; aç ve ekmek, hasta ve sağlık, köle ve özgürlük, fakir ve servet, işsiz ve iş, bilinmeyen ve bilinen, sevgili ve sevilen gibi...

Sanki bu dünyada ve ahirette mutlulukla randevuları varmış gibi yaşarlar. Oysa ben, sadece kabirle olan randevum için yaşıyorum. Çünkü ben, son anlarını yaşayan ve son gününe veda eden bir insanım."

Yusuf Diye Bir Garip

*"Vicdanı üşüyenlerden ol! Senden daha kötü
durumda olan birinin elini tutuyorsan,
üşüyen birini gördüğünde çıkarıp ceketini
titreyen o kişinin üzerine örtüyorsan,
aşlında tuttuğun el de örttüğün
sırt da senin vicdanındır."*

"Öğleye doğru şehri gezmeye niyetlendim. Adıyaman'da neyi yahut kimi arıyordum bilmiyordum. Adıyaman Kalesi'ne çıkıp şehri tepeden kuş bakışı seyrettim. Kaleden inip Cendere Köprüsü etrafında dolaştım. Oradan Oturakçı Pazarı'na geçip burada ne aradığımı kendi kendime sorgulamaya başladım. Adresini bilmeyen adımlarım aradığıma götürecek miydi? Dalgın bir halde hangi caddeden geçtim, nerelerden yürüdüm bilmeksizin birkaç saat dolaştım. Uzun, ince bir sokağa girdim. Kerpiç duvarlardan örülü yılların yorgunluğu ile kamburu çıkmış, çöktü çökecek bir hale gelmiş evlerin sonundaki kır bahçesine girdim. Bahçenin dip tarafındaki kahvehaneye oturdum. Oturduğum masanın hemen yanındaki masadakiler bana tuhaf tuhaf bakıyordu. Yabancı olduğum her halimde belliydi. Az sonra kahvecinin sesi duyuldu:

'Boyu yerin dibine batasınca Yusuf'u gören oldu mu? Yine kayboldu deli herif.'

'Yine şehir postanesine gitmiştir. Delilenme birazdan gelir. Sen de o garibin üstüne çok gidiyorsun.'

'Siz işinize bakın. Bu delileri köteksiz bırakırsan başına bela çıkarır. Karnını doyurduğumuz yeter de artar bile.'

Ben birazdan münakaşaya dönecek ortamı dağıtmak için, 'Rica etsem bir çay getirir misiniz?' dedim.

'Kazana su çektim. Birazdan kaynayınca getiririm.'

Az sonra saçlı dağınık, sakalı bıyığı ile karışık, bir eli sarıgılı birisi masama bir bardak çay bıraktı. Kısa boyluydu. Son derece zayıf bünyeliydi. Uzun siyah saçları, kara, iri ve çukur gözleri vardı. Yüzü ise çiçek hastalığından kalma izlerle doluydu. Gözleri donuk bakıyordu. Bir tabure alıp karşıma geçti.

'İçindeki ateş çaydan daha sıcak. Kızma! Affet! Bağışla ki bağışlanasın,' dedi ve hemen kalkıp ocağın başına doğru yalpalayarak koştu. İçimden, bu az önce kahvecinin bahsettiği deli Yusuf sanırım, diye düşündüm. Kahveciyi masama buyur edip oturduktan sonra ona Yusuf'u sordum. Kahveci yarı acıma yarı hayıflanma ile başladı anlatmaya.

'Tam üç sene önce böyle bir günde gelmişti bana. Yarı çıplak, başı açık, sırlıslıklamdı. Kendisine, 'Oğlum ne istiyorsun?' deyince bana, 'Beni yanında hizmetkâr olarak kabul eder misin?' dedi. İçimden, 'Allah rızası için sevap olur, zaten benim de bir yardımcıya ihtiyacım var, biraz çalışsın bakalım. İyi mi kötü mü ortaya çıkar,' dedim. Kendisine 'Karın tokluğuna çalışır mısın?' diye sorunca, 'Evet,' diyerek başını salladı. O zaman onu işe aldım, ısıttım, yedirdim, elbiselerini kuruttum sonra da çalışmaya başladı.' Kahveci sustu. Gözleri dolu dolu oldu. 'Kendine ismini, babasının adını, nereli olduğunu, kaç yaşında olduğunu sorunca, bilmiyorum, derdi. Görüp görebileceğim en garip insandı. Delinin tekiydi. Hayır, hayır! Arapça, İngilizce, Fransızca ve Almanca konuşuyordu; üstelik okuma yazması olmadığı halde. Bunca lisanı nasıl öğrendi bilen yok. Kim bilir daha da neler biliyordu. Ne yapsan etsen, ağ-

zından tek bir laf alamazsın. Sessizce gidip gelir. Ondan bir şey istendiğinde şimşek hızıyla, fakat çıt çıkarmadan getirir-di. Benimle ya da başkalarıyla evet veya hayırın dışında nadiren konuşur. Müşteri olmayınca, yalnız başına bir sandalyede oturur, kafasını ellerinin arasına alır; neredeyse hareket etmeden sanki yere çakılmışçasına boş gözlerle bir saat, iki saat, üç saat önüne yere bakar. Bu adamdan daha esrarengiz birini görmedim, görmeyeceğim de. Ne acıktım der, ne de yoruldum. Bazen buradan sessizce kaytarıp kaybolur ortadan. Sonra da aniden çıkıp gelir. Anlam veremediğimiz bazı tuhaf huyları var.'

'Ne gibi huylar bunlar?'

'Buradan aldığı bahşiş ve haftalığını biriktirir ve şehrin dışındaki mezarlığa giderdi. Biz önceleri paraları bir kabre gömüyor diye düşündük. İçimizden birisi onu takip etmiş. Meğerse yol üzerinde bir kasaba uğrar. Kucağına aldığı et ve kemiklerle mezarlık bitişiğindeki virane bir evde sahipsiz kedi ve köpeklerin karnını doyururmuş. Bir diğer huyu da iki üç günde bir sürekli postaneye gider, çuvalla gelen mektup ve resmî evrak zarflarını ilçe, köy, mahalle kutularına yerleştirmekten mutlu olur.'

'Okuması yazması yok demiştiniz, bu nasıl oluyor.'

'Vallahi beyim buna biz de akıl erdiremiyoruz. Zarfın üzerine bakmadan eline aldığı gibi onları doğru bölüme koyduğunu ve hiç hata yapmadığına şahit olmuş memurlar var.'

'Ben ondan rica etsem benimle de mi sohbet etmez?'

'Sanmıyorum. Ama bir şansını dene. Üzerindeki takım elbise ve kravatı verirsen belki.'

'Takım elbise ve kravatı Yusuf ne yapacak ki?'

'Kendisi için değil de bir öğrenciyi sevindirmek için alır. Sonra da konuşur mu konuşmaz mı ben bilmem. Ancak Yu-

suf'la sohbet için kahvehanenin kapanma saatini bekleme-
lisin.'

'Tamamdır. Akşama görüşmek üzere, eyvallah.'

Kahvehaneden ayrılınca üzerime yeni elbise almak için alışveriş merkezine gittim. Eh ne de olsa üstümdeki takım elbiseyi ve kravatı Yusuf'un dilini çözmek için feda etmiştim.

Kahveci ve Yusuf ocağın başında bardakları yıkıyordu. Se-
lam verdim. Elimdeki çantayı masanın üzerine bıraktım.

'Amca, akşam çayın vardır inşallah.'

'Kazanın altını yeni söndürdüm. Ama Yusuf nasılsa bura-
da gece boyunca. Birazdan sana çaydanlıkla çay demler sa-
baha kadar içersiniz.'

Kahvehane ocağında Yusuf ile baş başa kalmıştım. Masa-
nın üzerindeki çantadan kıyafeti çıkarıp

'Yusuf duydum ki öğrencileri sevindirmekten hoşlanıyor-
muşsun. Bunu sana hediye etsem biraz sohbet edebilir mi-
yiz?' dedim.

'Benimle konuşacağın ne olabilir ki? Sen elbisesi ve hayatı
gıcır bir adamsın. Ben sana ne verebilirim ki?'

'Bana doğruluğu öğret.'

'Doğruluk niyetle olur, ifade ile değil. Çünkü ifadeler ni-
yetleri örter. Bunun için insanların doğrucuları ve yalancı-
ları birbirine karışık bir biçimde, sürekli bir azap içindeler.
İnsanların suskunlarından olan ben, nasıl yalan söyleyebi-
lirim? İyi niyet, ancak doğru olmayan ifadesi ile yalan söy-
ler. Kötü niyet ise doğruyu taklit eden ifadesi ile yalan söyler.
Sözler doğru ve yalandan ibarettir. Susmak ise hilesi ve yala-
na olmamak bir doğrudur. Bunun için insanlar konuşurken,

konuşmak çok zor ve tehlikeli bir iş.'

'Neden bu kadar değerli bir susmayı tercih ettin Yusuf? Ko-
nuşmak çok zor ve tehlikeli bir iş?'

'İnsanlar, konuşanlar ve susanlar diye ikiye ayrılır. Ben suskunlardanım. Benim dışındakiler ha bire konuşurlar. Dilsizler ve bebekler ise, Allah'ın ağızlarına vurduğu mühür dolayısıyla konuşmazlar. Oysa ben, kendi ağzımı kendi elimle mühürledim. Ben susmanın tadım anladığım halde, konuşanlar konuşmanın ızdırabını anlayamadılar. Bunun için insanlar konuşurken ben hep sustum.'

Sesi işitilmeyecek derecede kısıktı. Hareketleri yavaş ve sakindi. Yüzü asıktı, zayıftı; sanki yanakları içerden kemiğine yapışmıştı. Parmakları tırmık uçları gibiydi. Elbisesinin çoğu düğmeleri kırık ve eskiydi. Gözlerinde ay ışığı gibi bir parıltı vardı. Sakin, soğuk, derin ve üzgün bir parıltı.

'Peki, susunca huzuru buldun mu? Neden hayvanları besleyip onlarla mutlu oluyorsun? Bu insanlar canını çok mu yaktı?'

'Ben, insanlar arasında yalnız bir hayat yaşıyorum. İnsanlar içinde yalnız yaşamakla hayvanlar içinde yalnız yaşamak arasında dağlar kadar fark var. Çünkü vahşi bir hayvanın yanında güvende olabilir, şefkat ve sevgi ile onun yakınlığını kazanabilirsin. Eğer başarısız olur da vahşi hayvan sana saldırırsa, vücudundan başka bir şeyini parçalayamaz. İnsanlar ise şefkati ve sevgiyi senin zayıflığın kabul eder, senin ebedi ruhunun aylak aylak dolaşmasını uygun görürlerken, koydukları kanunlardan korkarak fani bedene zarar verimekten kaçınırlar. Ne bir kanun ne de bir mahkeme, onlara engel olabilir. Bunun için vücudumu onların dillerine bir malzeme olarak bıraktım, fakat ruhumu sessizliğe mahkûm ettim. Yüzümde çiçek hastalığının izlerini gördüler ve beni 'çopur yüzlü' dediler. Sessizliğe bürünmüş ve kör bakışlarımdan uzak ruhum için ise bir isim bulamadılar. Bunun için beni, duyguları karışık biri olarak kabul ediyorlar. Fakat ben, ses-

sizliğimin arkasından kalplerindeki görüyor ve fikirlerini okuyabiliyorum. Çünkü ben, onların düşüncelerini konuştukları ile değil, konuşmadıkları ile kavıyorum. İşte bunun için insanlar konuşurken ben hep sustum.'

'Beni ilk gördüğünde de içimi okudun, beni yakını kavradın. Öyle değil mi?'

'.....'

'Anlaşıldı, henüz derinlerde değiliz. O halde Yusuf sana bir sorum daha var. İnsanlar seni neden kayda değer birisi olarak görmüyor. Bu seni rahatsız etmiyor mu?'

'İnsanlar bir sabah uyanıp kendilerinin ve başkalarının adlarını unutsalar onlara ne olurdu acaba, bir bilebilsem! Kayıtlarının yok olmasıyla hayatları da yok olmaz mı? Çünkü onların her biri hayat ve hayatın anlamı için değil, adı için ve adıyla yaşar. İnsanoğlunun, adını kayıtlardan silersen hayattan da silindiğini zanneder. Acaba insanlar, kayıtlarının suyun üzerindeki yazıdan başka bir şey olmadığı; hiçbir sesin hakikatte işitilmediği, hiçbir gözyaşının akmadığı, hiçbir iniltinin duyulmadığı, hiçbir fikrin doğmadığı, hiçbir kelimenin konuşulmadığı; ancak ebedi yazgının arzularının hüküm sürdüğü korkunç dünyanın kayıtlarından başka kaydın söz konusu olmadığını bir gün anlayacaklar mı? Orada ne isim, ne soyadı, ne nesep, ne de rütbe var. Sadece yapılan işler, düşünceler ve duygular var. Bırak insanlar birbirlerinin adlarını kaydetsinler. Kaderin, büyük âlemin kayıtlarında bana yazdığı şeye razı geldim.'

Şimdiye kadar ne konferanslar dinledim, ne kitaplar okudum ve nice filozof geçinen insanlar tanıdım. Yusuf'u dinledikçe hepsi de silindi hafızamdan, değersizleşti. Yusuf uzun bir süre yine sustu. Onu konuşturmam lazımdı. Adıyaman'da

olmamın hikmeti ya Yusuf'taydı yahut da o hikmete götürecek anahtar andaydı.

'Yusuf, insan bir başka insanın kanını niye döker?'

'İnsan eskiden olduğu gibi şimdi de bilmediği şey uğruna kardeşini öldürüyor. Hem de Allah yolunda... İşte insanlar! Henüz tarihin bile bir eşini görmediği öyle bir savaşa girdiler ki... Binlercesi, milyonlarcası boş yere ölüyor. Neden? Yeryüzü dar mı geliyor onlara? Yeryüzü olduğu gibi duruyor. İnsan hem bilmez, hem de inkâr eder. Bilmediğini inkâr etmek, insanın doğası gereğidir. Öyleyse insanoğlu, niye kendini inkâr etmiyor? İnsanoğluna gönül gözünün, etten ve kandan olmayan bir kulağının olduğunu; derin düşünme ve sessizlik sayesinde gözünün göremediğini görebileceğini, kulağının duymadığını duyabileceğini söylersen sana alınak ve deli der.'

'Vakit gece yarısına yaklaştı ve sen hâlâ bana söylediğin ilk cümleyi; hani içimin çaydan sıcak olduğu o sözü açıklamadın. Söyle Yusuf, benim derdimin ilacı nerede?'

'Dinle! Derdin kendisi inlerken senin inleyişini duyar mı sandın?'

'Dinliyorum dinlemesine de; içimdeki kin ve nefreti, insanlara olan isyanımı söndüremiyorum.'

'Sana çalınan iftirayı dünyanın sonu, kendi kıyametin görürsün öyle mi?'

'.....'

Bu kez susma sırası bana gelmişti. Yutkundum. Soluğum durmuştu adeta. Yusuf devam etti konuşmasına:

'İlacım nerede, ilacım nerede diye ısrar edeceğine; derdim ne, derdim değer mi kendimi kahretmeme diye sorsana kendine!'

'.....'

'Ateşe sırrım ancak ateş açar.

Affet, ama af dileme!

Denizi denizden başkası sulayamaz.'

'O halde Yusuf beni ateşe götür, beni sulayacak denize götür.'

'Safvan ile aklanmaya bak!'

'Safvan kimdir, nerededir? Göster gideyim.'

'Safvan türbesindedir.'

'Bir ölü mü beni diriltecek?'

'Allah dostları ölmezler!'

'Safvan'ın türbesi nerededir, Safvan, kimin neşi kimin necisidir?'

'Safvan'ın kabri Samsat'tadır. Buraya yakın. Abdestini al ziyaretine gidelim. Onun hayat hikâyesini sana anlatacağım ama benim anlattığımı kimseye söylemeyeceksin!'

"Tamam söylemem."

ASHAB-I NUR SAFVAN VE HZ. AYŞE

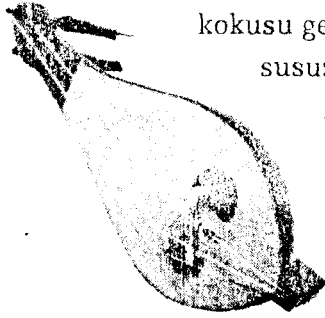
4. HAL

Bişnev!

*Yangın yerine
bak! Yüreğın
yetmiyorsa
yaklaşma sakın
ateşel Can'ı
Canan'a teslim
hazır değilsen
"Ben Aşk'ım" diye
çıkma meydana.*

"Dualarının âmini bir dost
kokusu getirmiyorsa genzine,
susuzluğuna denizi de içsen
ne fayda!"

"Yusuf ile bir taksiye binip Adıyaman'a on kilometre uzaklıktaki Taşkuyu ve Çiçek Köyleri arasında kalan Doğanlar Mezrası denilen mevkide, yüksek bir tepeye vardığımızda sabah ezanı okunmak üzereydi. Türbegâhın içindeki mescitte Yusuf imam oldu, ben de ona uyup namazı kıldıktan sonra Safvan bin Muattal'ın kabrinin olduğu bölüme girdik. Yusuf yüksek sesle,

'Esselamu aleyke Sahabi-i Pâki!' diye akşamdan bu yana kısık sesle konuşan adamın sesine benzemeyen bir şekilde bağırdı.

'Sahabi-i Pâki ne demek, ilk kez böyle bir hitap tarzı duy-dum?'

'Aklanmış, ak Sahabi demektir.'

'Neden aklanmış, başına ne gelmiş ki böyle bir isimle anılır olmuş?'

'Sabret, birazdan şu gördüğün ağacın altına oturunca anlatacağım.'

'Neden burada değil de, o ağacın altında?'

'Hikâyenin sonunda anlayacaksın neden o ağacın altında anlattığımı.'

Yusuf, türbe içerisinden aldığı kilimi ağacın altına serdi ve başladı anlatmaya:

'Mekke yakınlarındaki Süleym kabilesinin reisinin tek çocuğuydu Safvan. Kabilesi ve babası onun lider olacağından eminlerdi fakat Safvan'ın böyle bir niyeti taşımadığını da bilmiyorlardı. Safvan bin Muattal kabına sığmaz bir avcıydı.

Alıp başını dağ tepe, çöl ova, diyar diyar gezen ve ailesinin yaşadığı köye nadiren uğrayan gezgin ruha sahip bir gençti.

Kabileleri ona Safvan isminden çok, Rahvan diye hitap ederdi. Uzun boyu ve upuzun bacakları ile koşuda onu geçen olmazdı. Rahvan giden at gibi, adeta rüzgârı yarıyordu.

Kabilesinin hemen hemen hepsi putlara tapan Safvan, henüz küçük yaşta iken babası ile birlikte yeni putlar satın almak için Mekke'ye gelmişti. Babası pazarda put ararken o, yaşta olan çocukların hasır torbalara hayvan dışkısı doldurup, bir yöne doğru koştuklarını gördü. Onların ne yapmak istediklerini merak ederek peşlerinden o da koştu. Az sonra gördüğü manzara karşısında çocuk aklı ile şaşkına uğradı.

Çocuklar getirdikleri hasır torba içindeki dışkıları evlerinin damına çıkartıp boşaltıyor; sonra tekrar gerisin geri dışkı toplamaya çıkıyorlardı. Toplanan dışkıların ne işe yaradığı biraz sonra anlaşılmıştı.

Damı üzerindeki genç erkekler ve yaşlı kadınlar ellerinde topaç haline getirdikleri dışkıları yoldan geçen bir adamın üzerine fırlatıyorlar ve dam üstünden, yolda yürüyen bir kişiye hakaretler ile ağır küfürler sayıyorlardı.

'Peki, ama neden?' diye düşündü.

Bu adam ya azılı bir hırsızdı yahut ırz düşmanı olmalıydı ki, ahali hep birlikte ona hakaret ve pislik atmak için gayret ediyordu.

Çocuk Safvan'ı esas hayrete düşüren ise, bunca aşağılama ve hakarete rağmen üzerine pislik fırlatılan adamın başını yukarı kaldırıp da dam üstündekilere hiç tepki vermemesi idi. Kadın ve çocuklar,

'Mecnun! Deli adam!' diye bağırıyordu. Safvan kendi kendine,

'Mesele anlaşıldı. Bu adam meczubun teki ve tehlikeli bir hasta olmalı ki, halk onun şerrinden ancak bu şekilde kurtuluyor,' diye düşündü bu kez.

Adam üstü başı dışkı, saçı sakalı idrardan ıslanmış bir şekilde sokağın sonunda kaybolunca dam üstündekiler sevinç çığlığı atarak birbirlerini kutluyorlardı. Safvan adamı takip etmek istedi. Onu bir ağacın altında dinlenirken buldu. Kararsızdı.

'Yanına varsam mı, yoksa uzaktan mı seyretsem?' dedi kendi kendine.

Cesaretle kendini topladı. Usulca ağacın dibinde oturan adamın karşısına geçti. Entarisi ile elini yüzünü temizlemeye çalışan adama uzun uzun baktı. Az sonra göz göze geldiler. Gözlerinde tatlı bir bakış vardı. Safvan nedense kendini şimdiye kadar olmadığı kadar güvende hissetti. Normalde hiddetli olması gereken meçhul adam kızmak bir yana yüzündeki nur ile tebessüm dolu bir bakışla karşılamıştı kendisini. Safvan cebinden çıkardığı mendille henüz ismini bile bilmediği adamın saçındaki hayvan pisliklerini, bulaşık sularını temizlemeye başladı.

'Amca bunlar senden ne istiyorlar? Onlara ne yaptın da sana böyle kin kusuyorlar? Sen bu şehirde istenmiyorsun galiba. Herhâlde bu şehre zorla gelen bir yabancı olduğun için...'

'Hayır, evladım,' dedi adam. 'Onların çoğu akrabamdır.'

'Akraban mı? Bu nasıl olur, anlamadım. Onlara ne kıydın, ne de başını kaldırıp karşılık verdin. Neden?'

'Onlar bilmiyorlar. Ben onlara yaptıkları ile karşılık veremem.'

'Peki, amca seni kollayıp gözetecek kimin kimsen yok mu?'

'Beni kimsesizlerin kimsesi olan korur. Beni Allah gözetir.'

'Allah mı? Allah dediğin kabile reisinizin ismi midir?'

'Hayır, kâinatın sahibi...'

'Amca senin ismin ne?'

'Muhammed.'

'Ne iş yaparsın?'

'Çobanım.'

'Amca eğer bu şehirden ve halktan rahatsızsan bizim köye gel ben babama söylerim sana iş verir.'

'Teşekkür ederim yavrum. Rabbim izin verene kadar bu insanların arasında olmam lazım.'

Biraz sonra onların sohbetini Safvan'ın babasının tok sesli bağıırışı keser.

'Safvan nerelerdeydin? Seni her yerde aradım. Çabuk buraya gel! Köye döneceğiz.'

'Demek adın Safvan. Güzel bir ismin varmış. İsmi ile müsemma olasın ve Allah'a emanet olasın oğlum.'

Bu tanışmanın üzerinden tam sekiz yıl geçmiş ve Safvan artık yağız bir delikanlı olmuştu. Hz. Peygamber'in ashabı ile Medine'ye hicret edişinin üzerinden beş yıl sonraydı. Bu zaman içerisinde Bedir ve Uhud Savaşları olup bitmişti.

Mekkeliler özellikle ilk savaşın ağır hezimetine daha net bir karşılık vermek ve Müslümanlardan intikam almak için daha kuvvetli bir ordu kurma hazırlığındaydı. Bu nedenle ci-var köylerden güçlü kuvvetli gençleri ücret karşılığı orduya katmak niyetiyle bir heyeti Süleym Köyü'ne gönderdiler. Gelen heyet kabile reisini ve ileri gelenleri topladılar. İçlerinde Safvan da vardı. Safvan'ın çevikliği ve ok atmadaki namı ta Mekke'ye kadar ulaşmıştı. Safvan'ın babası gelenlere,

'Gençlerimiz kiminle savaşacaklarını bilmek ister?' diye sordu.

'Muhammed ile savaşacaklar.'

Safvan yıllar önce duyduğu bu ismi hatırlamıştı. Birden öne çıktı.

'Kablesince işkence mağduru edilen Muhammed mi? Onun size ne zararı dokunmuş ki şimdi de savaşmak istersiniz?' dedi.

'O adam tam bir bozguncudur. Kardeşi kardeşe düşman etti. Babayı oğuldan soğuttu. Dinimize, ilahlarımıza başkaldırdı. Mekke'de huzur koymadı. Şehirden avenesi ile gizlice kaçtı. Medine'de güç, kuvvet topladı. İki kez üzerine gittiysek de onu alt edemedik. Şimdi daha güçlü bir ordu kurarak ondan ve onun yolunda olanlardan kurtulacağız. Sizden yardım istiyoruz. Tabii ki bu yardımı asla karşılıksız bırakmayacağız.'

'Bir adam sizi ne hale sokmuş. Bizim Muhammed ile alıp veremediğimiz yoktur. Varın gidin kendi işinizi kendiniz halledin.'

Safvan gelenlerin umutlarını boşa çıkaran bir tavır takınca Mekkeliler,

'Duyduk ki sana Rahvan derlermiş. Bu unvan yiğithane mi delalettir, yoksa savaştan korkup kaçmana mı?' dediler. Safvan bu cevap karşısında ayağa fırladı ve kılıcını çektiği gibi heyet sözcüsünün boğazına dayadı.

'Buraya gelişiniz rahatınızın kaçmasundan mı, yoksa dertsiz başınıza dert açmak için mi?'

Babası hemen oğlunu sakinleştirdi.

'Safvan! Gelenler konuğumuzdur, konuklara kılıç çekilmez!'

'Onlar da konuk olduklarını bilip ukalalık taslamasınlar!'

Baba sonra kılıcını kınına sokup hızla çadırı terk etti. Koşmaya başladı. Dur durak bilmeden, soluğu kesilmeden koşuyordu. Nihayet bir tepenin üzerinde durdu. Gece çökmüştü. İs-siz karanlığın içinde kendine yoldaş olan sadece hatıralarıydı.

Geçmişte, Hz. Muhammed'le yaptığı konuşma ve Hz. Muhammed'in yüzü gözlerinin önünden gitmiyordu. O anları bir daha hatırladı. İçindeki ses sürekli aynı şeyi tekrarlayıp duruyordu.

Geceyi orada geçirdikten sonra içindeki sesi dinleyip Medine'ye gitmeye karar verdi.

Öğleye doğru Medine'ye vardı. Çok susamıştı. Bir Yahudi şarapçıya uğradı, testi testi şarap içti. İçindeki hararet hâlâ kesilmemişti. Onun kanmak bilmez bir iştahla içtiğini gören şarapçı, art arda bu kadar şarap içen birine ilk kez şahit oluyordu.

'Yabancı için ne kadar yanmış böyle? Nereden gelir kime gidersin?'

'Nereden geldiğimi unuttum, ama kime gideceğimi iyi biliyorum.'

'Kime gidiyormuşsun bakayım?'

'Muhammed'e gidiyorum. Onu nerede bulabilirim?'

'Şu kendilerine Müslüman diyenlerin peygamberi olan Muhammed'e mi?'

'Evet. Hani şu doğduğu memleketten kovulan adam.'

'Onu mescitte bulabilirsin. Bu yolun sonunda kerpiçten yapılı, hasır tavanlı yapı mescittir. Şimdi namazdan çıkmak üzereler. Mescittekiler dağılmadan elini tez tut.'

Safvan mescide doğru yöneldiğinde, Yahudi niyetini açığa vuruyordu.

'Sarhoş olarak git de, seni iyi bir dövsün bu Müslümanlar. Hele bir de Ömer'in eline düşersen vay haline vay! Akşama gülecek eğlence de çıktı!'

Sağa sola sallana sallana yürüyen Safvan, mescidin kapısına yaklaştı. İçeriden sesler geliyordu; bu seslerden bir tanesi çok tanıdıktı.

'Evet,' dedi, 'doğru yere gelmişim!'

Mescitten içeri daha adımını atar atmaz kimi meraklı, kimi de öfkeli bakışların arasında kaldı. Ağzı iğrenç bir şekilde içki kokuyordu. Ashab'dan bazıları tam ayaklanıp bu sarhoş yolcuya haddini bildirecekti ki kapı önünde ürkek duran misafiri gören Hz. Peygamber tebessüm içinde ayağa kalktı. Yıllar öncesinden tanışmış iki eski dost gibiydiler. Peygamberin güler yüzlü ve sevinç dolu bir şekilde ayakta beklediğini gören Sahabe bu manzara karşısında hayret ettiler. Az sonra Hz. Peygamber Safvan'a doğru yürümeye başladı ve kollarını açarak,

'Hoş geldin kardeşim. Hoş geldin!' dedi.

Safvan bu nazik karşılamadan hoşnut olarak Hz. Peygamber'e doğru yaklaştı. Hz. Peygamber, Safvan ile kucaklaştı. Cübbesini çıkarıp, hasırın üzerine sererek onu buyur etti. Safvan,

'Beni tanıdın mı?' diye sordu.

'Elbette tanıdım Safvan. Bu güzel yüz unutulur mu? Seneler önce mendilini çıkartıp saçımı, sakalımı temizlemiştin.'

'Sana ve getirdiklerine inanmaya geldim. Kabileme reis olacakken senin ayağının tozunu koklamayı şeref bilmeye geldim. Dudağım içki ile ıslak ama yüreğim kuru. Beni ihya et. İçimdeki yangınları dindir.'

Hız. Peygamber (s.a.v.) tane tane Kelime-i Şehadet getirdi. Safvan hece hece tekrarladı. Tekrar birbirlerine sarıldıktan sonra Hız. Peygamber mescide, olup biteni merak eden ashabına yönelerek

'Bu gördüğünüz genç, arşın gölgesinde serinleyecek olan gençlerdendir. Seneler önce yaptığı iyilik sonrası Allah'ına onun hidayete ermesi için niyaz etmiştim. Hamdolsun nasip oldu. Safvan artık sizlerin kardeşidir. Bundan sonra ona ben ikinci Yusuf diyeceğim. Çünkü hem yüzü, hem de yüreği Hız. Yusuf Peygamber gibi güzel.' dedi.

Safvan'm hidayete erişinden aylar sonra Beni Mustalik Gazvesi yapılacaktır. Hz. Peygamber tüm hazırlıkları yaptırdıktan sonra genç Safvan'a da savaşta nerede görev almak istediğini sordu. Safvan ise ne görev verilirse seve seve yapacağını söyledi.

Safvan, yol ve iz sürmede mahir bir özelliğe sahipti. Gökyüzüne bakarak hava durumunu, yıldızlara bakarak yol emniyetini sağlamada meşhur bir takipçiydi. Bu özelliklerinden dolayı Resulullah ona, orduda artçılık görevini verdi. Yani bu iş, ordunun arkasından gelerek, düşmanın takip edip etmediğini kontrol etmek ve ordunun yürüyüşü esnasında geride kalan varsa onların güvenliğini sağlamak görevi idi.

Safvan, bundan sonra Müslüman ordusunun arkadan takip eder ve ordudan geri kalarak yollarını şaşıran kimseleri bulup getirirdi. Ayrıca ordudaki neferlerden düşen eşyaları alıp sahiplerine ulaştırırdı. Böylece Safvan bin Muattal'ın ismi bundan böyle *Sakatü'l-Ceyş* (Ordu Artçısı) olarak bilinmeye başladı.

Hz. Peygamber (s.a.v.), Hendek Savaşı'ndan sonra, 'Artık sıra bizde, bundan sonra bize saldırıların karşılığını vereceğiz,' diyordu.

Gerçekten de böyle oldu. Hendek Savaşı'na, dolayısıyla Medine kuşatmasına katılan ve Medine'ye saldırmayı düşünen bütün kabilelere seferler düzenlemeye başladı.

İşte bu seferlerden biri de hicri beşinci senede Medine'ye saldıracakları ihbarı alınan Mustalikoğullarına karşı yapıldı. Hızla hareket edilerek düşman hazırlık halinde iken bastırıldı. Fazla bir zayıat verilmeden düşman etkisiz hale getirildi.

Bu savaşta iki olay ön plana çıktı. İkisinde de münafıklar bu olayları kullanarak Müslüman topluluğu karıştırmak istediler.

Ensar-Muhacir Kavgası

"İftiralar karşısında alayvari değil, ayetvari tavır alın!"

Beni Mustalik Savaşı sonu, Müreysi Kuyusu başında Muhacirlerden biri ile Ensar'dan biri arasında, sıcağın da tesiriyle bir kavga çıktı. Bu olay üzerine bu iki kişinin yardımına koşan Ensar ve Muhacirler kılıçlarını çekip neredeyse birbirleriyle savaşacaklardı. Meselenin bu şekilde büyümesi üzerine Hz. Peygamber olaya müdahale edip,

'Bırakın şu Cahiliye Dönemi adetlerini' diye müdahale ederek, Ensar ve Muhacirleri ayırıp meseleyi yatıştırdı. Ancak, olayı gözleyen münafıkların lideri Abdullah bin Übeyy, Hz. Peygamber ve Mekke'den hicret eden Muhacirleri kastederek,

'Besle köpeğini, yesin seni! Demek onlar böyle yaptılar ha? Kendi yurdumuzda bize hâkim oldular. Çoğaldılar. Bize karşı soy sopları ile çokluklarıyla iftihar ettiler! Vallahi, Medine'ye dönersek, muhakkak, en şerefli ve güçlü olanlar (Medineliler), şerefsiz ve güçsüz olanı (Hz. Peygamber ve Muhacirleri) oradan sürüp çıkaracaktır!' dedikten sonra, kavminden yanında bulunanlara yöneldi ve 'Bu, sizin kendi kendinize yaptığınız bir şeydir. Beldelerinizi onlara helal ettiniz, peşkeş çektiniz! Mallarınızı onlarla bölüştünüz! Vallahi, eğer siz ellerinizdeki ni tutar, onlardan esirgerseniz, muhakkak, sizin yurdunuzdan başka bir diyara yönelir, giderler. Sizler onların uğrunda ölüp evlatlarınızı yetim ettiniz ve azaldınız, onlar ise çoğaldılar. Onun (Resulullah'ın) yanındakilere nafaka (zekât ve sadaka) vermeyin ki, onlar onun etrafından dağılıp gitsinler!' dedi.

Olay Hz. Peygamber'e anlatılınca, Hz. Peygamber çok üzüldü ve İbn Übeyy'i hesaba çekti. İbn Übeyy ise bu sözleri

söylemediğini iddia edip, inkâra gitti. Ancak bu konuda şu ayetler indi, onun bu inkârını yalanladı ve yalancılığını ortaya çıkarıp herkese rezil etti:

'Onlara: Gelin, Allah'ın Peygamberi sizin için mağfiret dilesin, denildiği zaman başlarını çevirirler ve sen onların, büyüklük taslayarak uzaklaştıklarını görürsün. Onlara mağfiret dilesen de, dilemesen de birdir. Allah onları kesinlikle bağışlamayacaktır. Çünkü Allah, yoldan çıkmış topluluğu doğru yola iletmez. Onlar, Allah'ın elçisinin yanında bulunanlar için hiçbir şey harcamayın ki dağılıp gitsinler, diyenlerdir. Oysa göklerin ve yerin hazineleri Allah'ındır. Fakat münafıklar bunu anlamazlar. Onlar, and olsun, eğer Medine'ye dönersek, üstün olan, zayıf olanı oradan mutlaka çıkaracaktır, diyorlardı. Hâlbuki asıl üstünlük, ancak Allah'ın, Peygamberinin ve müminlerindir. Fakat münafıklar bunu bilmezler.'

İbn Übeyy, bu şekilde ayetlerin onu yalancı çıkarması sonucu rezil oldu ve intikam almak için yeni bir fırsat kollamaya başladı. Kolay değildi. Medine'de lider bir kimse konumunda olan İbn Übeyy, bütün toplumun huzurunda sahtekâr durumuna düşmüştü. Bu onun için çok küçültücü bir durumdu. Bunun intikamını almak amacıyla her türlü fitneye başvuracaktı. O da artık fırsat kollamaya başladı.

Hz. Peygamber olayın sıcaklığıyla insanların meseleyi tekrar tekrar konuşup yine dedikodu, kargaşa çıkmaması için orduya hızlı yürüyüş emri verdi. Hatta hiç âdeti olmadığı şekilde insanların konuşmalarına engel olmak için hiç mola dahi vermeyerek yorgunluktan bitap düşünceye kadar orduyu yürüttü. Ancak bu tedbirlere rağmen İbn Übeyy, fitne için dış bilemeye karar vermişti. Ordudakiler nihayet yorgunluktan uykuya dalacakları bir an gelince Hz. Peygamber mola emri verdi.

İfk Olayı

"Allah masum kullarını aklar."

Hz. Peygamber'in (s.a.v.) âdetlerinden birisi de şuydu. Herhangi bir savaşa çıkarken eşleri arasında kura çeker ve kurada kim çıkarsa savaşta yanına o eşi refakat ederdi. Beni Mustalik Seferi için yapılan kurada Hz. Ayşe çıkmıştı.

Kadınlar yolculukta deve üzerinde hevdec denilen, etrafı perdelerle çevrili bir oturakta yolculuk ederdi. Hevdecin içerisi dışarıdan görülmezdi ancak içeriden dışarıyı gayet iyi gözükdü.

H. Ayşe de savaş sonrası dönüş yolunda hevdecinin içindeydi. Arada hevdecin tülünü hafif çekip H. Peygamber ile konuştukları da olurdu. Dönüş yolunda ordusunun başında en önde gitmekte olan H. Peygamber'in sürekli olarak eşinin yanı başında devesini yürütmesi imkânsızdı.

Mola yerine gelindiğinde herkes gibi H. Ayşe de ihtiyaçlarını gidermeye çalıştı. Ve ne oldu ise işte bu molayla birlikte oldu. Olanları H. Ayşe annemizden dinleyelim:

'Mola yerinden biraz uzağa doğru tek başıma hacetimi gidermeye gittim. Hacetimi yerine getirdiğim zaman dönüp hevdecimin yanına geldim. Bir de boynumu yokladım ki Yemen'in gözboncuğundan dizilmiş gerdanlığım kopup düşmüş. Hemen geri dönüp gerdanlığımı aradım. Fakat onu aramak beni epey oyaladı. Benim devemi hazırlayan kişiler gelip hevdecimi yüklemişler. Onlar beni hevdecin içinde sanıyorlarmış.

Ben gerdanlığımı aradığım esnada ordu, verilen molayı tamamlayıp Medine'ye doğru hareket etmeye başlamış.

Ordu gittikten sonra ben gerdanlığımı buldum. Sonrasında ordunun konakladığı yere geldim fakat oralarda ne bir çağırın, ne de bir cevap veren kalmıştı. Bunun üzerine ben orada evvelce bulunduğum konak yerime geldim. Ve onlar beni hevdecde bulamazlar da aramak üzere dönüp yanıma gelirler, diye düşündüm. Başka bir yere kıpırdamamın imkânı yoktu. Üstelik yol bilmem, iz bilmem. Ordunun peşinden yetişeyim desem çölde kaybolurdum. En iyisi mola yerinde beklemektir. Nasılsa yokluğumu anlayınca beni bulmak için geri dönenler olacaktı. Yerimde otururken uykum geldi ve uyumuşum.'

Müminlerin annesi Hz. Ayşe uyuyadursun. Olayın bundan sonrası için Safvan'a sözü verelim.

'Beni Mustalik Savaşı'nı kazandığımızda bütün Sahabe'yi tebrik eden Hz. Peygamber beni de tebrik etti ve

'Safvan'ım ardımızı sana dayadık. Ordumuzun Medine'ye sağ salim kavuşması için sen arkamızdan düşman geliyor mu, ne olup bitiyor diye kontrol ederek dikkatlice bizi takip et. Olur ya kardeşlerimizden birisi yolunu kaybeder yahut savaş eşyalarımız düşer. Sen artçı olarak görevini layığı ile yerine getir,' diye tembihledi.

Ordu hareket ettikten saatler sonra keşfe ve etrafı kolaçan etmeye başladım. Kimi zaman yaya, kimi zaman devemin üzerinde ordunun izini takip ederek geliyordum.

Ordunun daha önce mola verip ayrıldığı yere yaklaştığımda bir de ne göreyim, bir kayanın üzerine kıvrılıp uyumuş bir kadın. Bu kadın kimdir, kimin nesidir diye düşünürken onun

uyanması için birkaç kez öksürdüm. Kadıncağız uyandı. Bana doğru döndüğünde onun Ayşe Annemiz olduğunu fark ettim.

'İnnâ lillahi ve innâ ileyhî râciun. Annemiz, siz miydiniz? Hayırdır inşallah.'

'Evet benim.'

'Allah'ın rahmeti üzerine olsun! Neden geride kaldınız?'

'Mola yerinden uzakta kaybolan gerdanlığımı bulmak isterken ordu yokluğumu fark etmemiş ve gitmiş. Ben de burada beni nasılsa bulmak için dönerler diye bekleyişte iken uyuyakalmışım.'

Bundan başka aramızda herhangi bir konuşma geçmedi. Ben daha sonra deveyi yere çöktürdüm. Ayşe Annemiz deveye bindi. Devenin yularından tutarak yola koyulduk. Ordu ikinci kez mola vermişti ve biz onlara yetişmiştik.

Mola verilen yere yaklaşırken bizi ilk önce Hassan Sabit gördü. Sonra Mıstah Üsase gördü. Ardından münafıkların başı Abdullah Übeyy bize sırtarak manalı manalı baktı. Annemizi Resulullah'ın bulunduğu çadıra götürdüm. Resulullah mola yerinde Ayşe Annemizin kaybolduğundan habersizdi.

İbn Übeyy fırsatı kaçırmadı ve bir müddet önceki rezilliğinin intikamını almak üzere kulaktan kulağa ortalığa şu sözü yayıyordu:

'Bakın! Bakın! Peygamberin hanımı bir adamla gecelemiş ve geliyor!'

Münafıkların başı İslam'ı tam kalbinden vuruyordu. İftira attığı kadın, Peygamberimizin eşi, bizlerin annesi ve İslam'da Hz. Peygamber'den sonra gelen adam konumundaki Hz. Eubekir'in kızıydı.

Artık Medine çalkalanıyordu. Herkes bir şeyler söylüyor, türlü türlü yorumlar yapıyordu. Ertesi gün Medine'de dedi-

kodu kaynakken bu fitne konuşmalarından ne benim haberim vardı ne de Resulullah ve eşinin. Meğerse iki Müslüman ağız birliği edip münafıkbaşı ile iftira rüzgârını estirmeye başlamış. İftiranın pis kokusu ilk önce Ayşe Annemize ulaşmıştı.

İftira olayını ilk duyduğunda kahroldum ve gayriihtiyari şu sözler ağzımdan döküldü:

‘Vallahi haram yere hiçbir dişinin eteğini kaldırmadım.’

Bu iftira olayı içime çok dokundu. Durum çok ağırıma gidiyordu. Çünkü ben, cahiliye dönemimde bile asla zina yapmamış, kimsenin namusuna yan gözle bakmamıştım.

Kendimi Hz. Peygamber’in en yakınlarından görüyordum. Uzak diyarlardan gelip Hz. Peygamber’e sığınmıştım. Onun uğrunda memleketimi, anne babamı, kabile reisliğini terk etmiş, gurbette yaşıyordum. Böyle bir olayı nasıl düşünebilirdim? Hayatımı kendisine feda ettiğim Hz. Peygamber’in namusu benim de namusumdu.

Meselenin bununla kalmadığını göstermek zorundaydım. Zoruma gideni temizlemeliydim. Öncelikle bana ve Ayşe Annemize şiirleri ile alayvari iftira çalan, hakaret eden Hassan b. Sabit’e haddini bildirmeliydim.

Birkaç tane münafık reisi İbn Übeyy’in etrafına oturmuşlar; önlerinde şarap testileri, kendi aralarında konuşuyorlardı. Übeyy benim geldiğimi görünce,

‘Bakin kim geliyor, hem Peygamber aşığı geçinir hem de Peygamber’in hanımı ile aşk yaşar. Oh ne âlâ!’ dedi.

Etraftakiler gülüşmeye ve reislerini destekleyen sözlerle bana sataşmaya başladılar.

‘Eh Ayşe ne yapsın canım, bizimkisi yaşlandı, Ayşe ise genç. Ne de olsa gençlerde bulacak aradığını!’

‘Hem âşıklar hem de akıllılar. Medine’de buluşamayınca çölü yuva yaptı bizim âşıklar.’

Yumruğumu sıkıp onların üzerine doğru gidiyordum ki sokağın başında Hassan Sabit belirdi. O da münafıklara eşlik ederek bir şiir okumaya başladı:

'Genç sevgililerin yanağı gülün tomurcuk haline benzer,
Hem patlar hem kızarır.

Köyden bir diken geldi şehirdeki gülü sevdi.'

Hassan'ın bu şiirini oradakiler alkışladı ve şiir okumaya devam etmesi için ısrarcı oldular.

Kendimi bir yana bıraktım; Resulullah'ın güzide merhemine uzanan bu hakarete daha fazla tahammül edememiş-tim. Bu cezasız kalmamalıydı. Ona doğru yaklaştım.

'Ben şair değilim, ama iffetimi korurum ve Allah'tan korkmadan, kuldan utanmadan iftira atanın da gözünü oyarım. Benim kılıcımdan sakın, çünkü ben bir kulum!' diyerek onun üzerine atladım.

Hasan ile birlikte yere düştük. Onu altıma aldım. Kılıcımı çıkarıp sağ gözüne sapladım. Münafıklar beni onun üzerinden alıp dövmeye başladılar. O esnada benim gibi sonradan Müslüman olan Cüreka koşup beni onların elinden alıp kaçmamı söyledi.

Medine'nin kuzeyine doğru nereye gittiğimi bilmeden koşmaya başladım. Ben şair değilim ama onurumu korurum ve günahı bıraktığımdan beri birisine iftira atan iftiracıdan korunurum.

Peşime dört beş kişi düştüyse de beni yakalayamadılar. İçlerinde benim kadar süratli koşan kimse yoktu. Sonradan öğrendim ki sapladığım kılıç darbesi sonucu Hassan'ın sağ gözü kör olmuştu. Durumun bu hale gelmesine üzüldüm. İmkânım olsa helalleşmeye giderdim. Ancak artık firariydim. Hassan'ın kabilesinin kanımı dökmesi değildi endişem. Ölümünden korkmuyordum. Korkum utancımdaydı. Bu iftira-

dan aklanana kadar Resulullah'ın karşısına çıkamazdım. Onun yüzüne bakamazdım.

Çölde yapayalnızdım. Şikâyetim yalnızlıktan yana değil, Peygamberimin kokusundan, nur cemalinden mahrum kalmaktı.

Uzun bir yolculuğun içine düşmüş gibi yorgundum. Göl-gem bile beni terk edecek gibiydi.

Hassan Sabit'in gözünü kör ettiğim o olay sonrası önce-den fısıltı halinde konuşulan iftira dedikoduları artık yüksek sesle dilden dile, evden eve yayılmış ve benimle Hz. Ayşe arasında bir aşk olduğu dedikodusu Peygamberimizin kulağına kadar gitmişti.

Yeryüzünün en çirkin iftirasının mağdurları sadece ben ve Hz. Ayşe annemiz değildik.

Elbette ki bu olayın acısını, bizimle beraber Ayşe'nin babası Ebubekir ve hanımı da yaşıyordu. Ancak en mağdur olanı hiç şüphesiz ki Resulullah'tı.

Bu sefer münafıklar, hedefi iyi seçmişlerdi. Henüz genç yaşta bir kadın olan, evliliği öncesinde, kokuşmuş Mekke toplumunun içerisinde bile kendisine temizliği şiar edinmiş olan Ebubekir'in kızı, Resulullah'ın sevgili hanımı Ayşe'yi hedef seçmişlerdi. Kendisine böylesi çirkin bir iftiranın atıldığı bu kadın, suçsuz ve masumdu. Ayşe Annemiz, bu tür bir şeyin olacağına ihtimal bile vermiyordu. Çünkü o âna kadar böyle çirkin bir olay hiçbir kimsenin başına gelmemişti. Bu yüzden de, ne yapacağını bilemiyordu.

Hz. Peygamber de neticede insandı. Söylentilerin kulağına kadar gelmesi, fitne rüzgârının haremine kadar dilini uzatması onu bir hayli üzmüştü. Peygamberimiz de bir insan olarak, böylesine acı bir durumda her erkeğin hissettiği şeyleri hissediyordu. İnsanların arasında, eşine yapılan bu iftiradan

dolayı, o da rahatsızlık duyuyordu. Bunun da ötesinde yolunu aydınlatmasına alışkın olduğu vahyin gecikmesinin kahredici yalnızlığını yaşıyordu. Eşinin suçsuzluğuna dair pek çok kanıt elde etmesine rağmen yine de şüpheden kurtulamıyordu.

Olay, Medine'de gitgide yayılıyordu. Şüpheyi kırmaya, eşinin suçsuzluğuna dair alametlere inanmaya muvaffak olamıyordu. Çünkü o, her şeye rağmen bir insandı.

O da, yuvasına dokunulmasına rıza göstermeyen, ancak kalbine düşen küçük şüphenin doğurduğu rahatsızlığı hissedenden ve kesin bir delil bulamadığı için de bunu söküp atamayan dürüst insanlar gibiydi. Bütün bu zorluklara rağmen Hz. Peygamber, olaya akl-ı selim ve sağduyu ile yaklaştı.

Hız. Ayşe'ye karşı önceki ilgisi ister istemez azalmıştı ve durumun Allah tarafından bildirilmesine kadar nasıl bir davranış göstereceğine karar veremiyordu. Dedikoducuların sesini kesmenin, hele hele sessiz düşünüp fısıltılı konuşan, içi başka dışı başka nifak ehlini bertaraf etmenin bir yolu olmamıştı. Ahlakından şüphe etmediği iki insan şimdi münafıkların fitne malzemesi ediliyordu. Bir an önce kıvılcımın daha büyük bir yangına dönüşmemesi için ne yapması gerekliyse onu yerine getirmeliydi.

Ayşe ile boşanması çözüm olamazdı. Yazık ki annemiz Ayşe'nin ne günahı vardı? Zaten mağdur konumundaydı. Elbet olayı Allah aydınlatacaktı. Ancak vahiy gelece kadar mutlaka tedbir bakımından bir şeyler yapılmalıydı.

Sadece gerçeğin ortaya çıkmasına yardımcı olması düşüncesiyle konuyu özellikle kendi ailesi arasında yetmiş bulunan Ali bin Ebî Tâlib, Üsâme bin Zeyd, Ayşe'nin azatlı kölesi Berîre, Zeyneb binti Cahş, Ümmü Eymen ve Ebu Eyyub el-Ensârî ile istişare etti. Ortak fikir, yapılan ithamın Hz. Ayşe'yi tanıyanlardan sorulup soruşturına ile gerçeğin ortaya çıkarılması olacaktı.

Hiz. Peygamber Ashab'ı ile bu konuyu istişare ettikten sonra mescide gitti ve Abdullah Übeyy'den şikâyetçi olduğunu açıkladı.

'Eziyeti aileme kadar uzanan bu adamdan beni kim kurtarır? Vallahi ben eşim ve eşimle beraber olduğu söylenen Safvan hakkında hayırdan başka bir şey bilmiyorum. Safvan, ben olmadıkça ailemin yanına girmezdi!'

Bunun üzerine Üseyd Hudayr ayağa kalkarak,

'Ey Allah'ın Resulü, vallahi ondan seni ben kurtaracağım. Eğer o, Evs kabilesinden ise boynunu vururuz. Yok, eğer Hazrec'li kardeşlerimizden ise, emredersin emrini yerine getiririz,' dedi.

Bu söz üzerine Hazrec'in ileri gelenlerinden olan Sa'd ayağa kalktı. Aslında Sa'd, iyi bir insandı. Fakat kabilecilik duygusu kabarmıştı.

'Allah'a yemin olsun ki, yalan söylüyorsun. Hazreclilerin boynunu vuramazsın. Bu iftiracıların Hazreclilerden olduğunu zannediyorsun. Eğer bunlar senin kavminden olsalardı, böyle konuşmazdın!' dedi. Bunun üzerine Üseyd Hudayr tekrar ayağa kalkarak Sa'd Ubâde'ye,

'Yalancı sensin! Biz onu öldüreceğiz. Sen ise münafıksın ve münafıkları savunuyorsun!' diye karşılık verdi.

İşte bu sözler üzerine Evs ile Hazrec arasında kavga çıktı. Öyle ki, birbirlerini öldürmeye bile teşebbüs ettiler. Resulullah hâlâ minberdeydi. Sürekli onları sükûnete davet ediyordu. Nihayet sustular ve Resulullah minberden indi.

Münafıkların amacına ulaşmasını Resulullah önlemiş oldu. Münafıklar istiyordu ki attıkları bu iftira ateşi önce Peygamber'in evini yaksın sonra Müslümanlar arasında fitne yayılıp kabilecilik çatışması sokağa yansısın. Müslümanlar birbirlerinin kanını döküp birlik beraberlikleri parçalansın.

Sonrasında Peygamber'in etrafından dağılsınlar ve böylece Medine'nin kontrolü yine kendilerine geçsin.

Çöldeki firari hayatımda yemeden içmeden kesilmiş bitap bir haldeydim. İçim daralıyor, adeta gökyüzü üstüme çöküyor, kendimi boğuluyor gibi hissediyordum. Beni rahatlatan üç şey vardı:

Namaz, niyaz ve masumiyet gözyaşları akıtmak...

Kirpiğimden çocukluğumun gözyaşları akıyordu.

Yine bir ikinci vakti kızgın kumlara diz çöküp ağlarken arkamda bir çıtırtı sesi duydum. Döndüm baktım, Abdullah Revaha'ydı gelen.

'Safvan! Günlerdir seni aradım! Evladım bu halin nedir? Resulullah seni merak edip duruyor.'

Resulullah'ın beni merak ettiğini duyunca ağlamam arttı.

'Ağlama kardeşim! Allah elbette sizi aklayacaktır. Unutma yeryüzündeki en çetin imtihan şekli, iftira mağduru olmaktır. Hatırla Hz. Yusuf'u, hatırla Hz. Meryem'i.'

'Ama benim imtihanım kaldırılır gibi değil. Yenilir yutulur tarafı yok. Bir evlat annesi ile zina eder mi? Benimkisi dayanılmaz bir acı. Ben sevdalıyım olduğum, uğruna çekinmeden tereddüt etmeksizin canımı vereceğim Peygamberimin yüzüne nasıl bakarım?'

'O bu dedikodulara inanıyor mu sanıyorsun? Gel birlikte dönelim. Hassan'ın kabilesine karşı da seni ben koruyacağım. Söz!'

'Rabbimin bizi aklayacağı âna kadar sürgün hayatım devam edecek.'

'Bir ihtiyacın varsa söyle, güvendiğim bir adamımla göndereyim.'

'Allah razı olsun. Tek isteğim Resulullah'a selamımı söyle.'

Ben çölde kendi kendime bir sürgün hayatı yaşarken Medine'de Ayşe Annemizin hali ise içler acısı bir hal almıştı.'

Ayşe yaşadıklarını şu şekilde anlatacaktı:

'Safvan'ın beni bulup da ikinci mola verilen yere getirdiğinden hemen sonra bir titreme ve halsizlik haliyle ağır bir hastalığa yakalandım. Sürekli uyuyor, parmağımı kaldıracak kadar bile olsa dermanımın kalmadığını hissediyordum. Bazı geceler ateşten şuurumun kaybolduğu da oluyordu. Hasta halim iki hafta kadar sürdü. İyileşmiştim. Ben olup bitenlerden habersiz, hasta yatağında yatarken meğerse Medine'de dedikodu kazanları kaynarak, neredeyse söylentiler civar beldelere kadar ulaşmıştı da benim haberim bile yoktu.

Bizler, o zaman Arap olmayanların evleri yanında edindikleri şu helaları, kokusundan tiksindiğimiz için, evlerimizin yanında bulundurmaz, Medine'nin kirlarına çıkardık. Kadınlar, her gece oraya ihtiyaçlarını gidermek için giderlerdi.

Ben, yine bir gece Mistah bin Üsâse'nın annesi ile hacet giderme yerimin olan Menası tarafına çıkmıştım. Mistah'ın annesi, çarşafına takılarak düşünce

'Mistah yüzünün üzerine düşsün, kahrolsun!' diyerek oğluna beddua etti.

Ben 'Ey anal Ne diye oğluna beddua ediyorsun?' dedim. Sustu, cevap vermedi. İkinci kere ayağı dolaşıp düştü. Yine,

'Mistah yüzünün üstüne düşsün! Kahrolsun!' diye beddua etti.

Ben, 'Ey anal Ne diye oğluna beddua ediyorsun?' dedim. Yine susup cevap vermedi. Üçüncü kere düştü. Yine,

'Mistah, yüzünün üstüne düşsün, kahrolsun!' diye beddua etti. Ben yine 'Ey anal Ne diye oğluna beddua ediyorsun? Be-

dir Savaşı'nda bulunmuş bir zata beddua edilir mi?' dedim. O, 'Vallahi, ben, ona senin aleyhinde söylediklerinden dolayı beddua ediyorum!' dedi.

'O, benim için neler söylemiş?' diye sordum.

Bunun üzerine, Mıstah'ın annesi, iftiracıların söylediklerini bana teker teker anlattı. Duyduklarım karşısında oraya düşüp bayılmışım. Tekrar hastalanıp yatağa düştüm. Hastalığımda bana annem Ümmü Rumân bakıyordu.

Bir gün yine Resulullah, selam verip yanıma girdi. Beni görmezlikten gelip anneme ismimi zikretmeden,

'Hastanız nasıldır?' diye sordu.

Resulullah'ın bu tavrı çok zoruma gitti. Hele hele bir kadının hasta halinde daha alıngan ve kızgın olduğunu da düşünürsek ona gücenmiştim. Artık kendimi tutamadım,

'Yâ Resulallah! Şimdiye kadar görmediğim eziyeti görüyor ve çekiyorum. Bana izin versen de babamın evine gitsem. Hastalığıma orada baksalar olmaz mı?' dedim. Resulullah bunun üzerine,

'Gitmende bir mahzur yok!' dedi.

Ben, babamın evinde kalıp, aleyhimdeki haberin iç yüzünü anlamak istiyordum. Resulullah, yanıma bir hizmetçi katıp, beni babamın evine gönderdi.

Babamın evinde ilk işim annemi sorguya çekmek oldu.

'Anneciğim, halk benim aleyhimde neler söyleyip duruyormuş da, siz bana hiçbir şey hissettirmediniz?' dedim. Annem,

'Kızcağızım,' dedi, 'sen kendini hiç üzme! Sağlığını düşün. Vallahi, bir kadın senin gibi güzel ve kocasının yanında sevilen birisi olsun ve onun birçok ortakları bulunsun da onu kıskanmasınlar ve onun aleyhinde birtakım laflar çıkarmasınlar, bu pek nadirdir,' diye cevap verdi.

'Babamın, bundan haberi var mı?' dedim.

'Evet,' dedi.

'Resulullah'ın da haberi var mı?' diye sordum.

'Evet,' dedi. Kendimi tutamadım, ağladım. Babam, damda Kur'an okuyordu. Sesimi duyunca, indi. Anneme,

'Nedir bunun hali?' diye sordu. Annem,

'Hakkındaki dedikodulardan haberi olmuş,' dedi. Babamın da gözleri yaşla doldu.

O gece, sabaha kadar sürekli ağladım. Gözyaşlarım kesilmiyor, bir an bile uyuyamıyordum. Öyle ki, ağlamaktan ciğerlerimin parçalandığını hissettim. Babamın da o gece gözüne uyku girmemiş, sürekli Yusuf Suresi'ni ağlayarak okuyordu. Sabah namazına beni kaldırmak için yanıma geldiğinde ben hâlâ ağlamaktıydım. Yanıma oturdu. Saçımı okşadı. Yanaklarımı öperek,

'Kızım! Ayşem! Vallahi, bizim halimizi, Yusuf'un babasının şu sözünden başkasına benzetemiyorum: Sabır ne güzeldir. Sizin söylediklerinize karşı ancak Allah'a sığınılır!' dedi.

Sonra döndüm ve yatağıma uzandım. O anda suçsuz olduğumu biliyordum. Allah'ın da suçsuzluğumu ilan edeceğine inanıyordum. Fakat Kur'an'dan bir ayet indirerek beni temize çıkaracağı aklıma gelmemiştir. Yine de Allah'ın suçsuz olduğumu bir rüya ile uykusunda, Resulullah'a bildirmesini bekliyordum. Resulullah'a aklanma ayetleri gelince o da baba evime koşarak benim yanıma geldi:

'Ey Ayşe, Allah'a hamd et. O, seni temize çıkardı!' demek oldu. Bunun üzerine annem benden Resulullah'a teşekkür etmemi istedi. Ancak ben,

'Hayır! Vallahi onun için kalkmam ve Allah'tan başka kimseye de hamd etmem. Benim suçsuzluğumu Allah bildirdi!' dedim. Ardından Allah,

'Bu iftirayı ortaya atanlar, içinizden bir gürühtür!' diye başlayıp devam eden Nur Suresi on ayetini indirdi.

'O yalan haberi getirenler, içinizden bir topluluktur. Siz onu sizin için şer sanmayın. Tersine o sizin için hayırdır. Onlardan her kişi, işlediği günahın cezasını görecektir. Onlardan o yalanın en büyüğünü idare edene de büyük bir azap vardır.'

'Onu işittiğiniz zaman inanan erkek ve kadınların, kendiliklerinden güzel zanda bulunup, bu, apaçık bir iftiradır demeleri gerekmez miydi? Ona dört şahit getirmeleri gerekmez miydi? Mademki şahitleri getirmediler, o halde onlar Allah yanında yalancıların ta kendileridir.'

'Eğer size dünyada ve ahirette Allah'ın lütfu ve rahmeti olmasaydı, içine daldığınız yaygarada size mutlaka büyük bir azap dokunurdu.'

'Çünkü siz, onu dillerinizle alıveriyorsunuz ve hakkında hiç bilginiz olmayan bir şeyi, ağızlarınızla söylüyorsunuz ve onu önemsiz bir iş sanıyorsunuz. Oysa o, Allah yanında büyüktür.'

'Onu işittiğiniz zaman, bunu konuşmamız bize yakışmaz; hâşâ, bu, büyük bir iftiradır demeniz gerekmez miydi? Allah size öğüt veriyor ki, eğer inananlar iseniz böyle bir şeye bir daha asla dönmeyesiniz.'

'O namuslu, bir şeyden habersiz, inanmış kadınlara zina iftirası edenler, dünyada da ahirette de lanetlenmişlerdir. Onlar için büyük bir azap vardır.'

'O gün, dilleri, elleri ve ayakları yaptıklarına şahitlik edecektir.'

Peygamberimiz, konu ile ilgili vahiy geldikten sonra çıkıp halka bir hutbe irat etti. Sonra da gelen Kur'an ayetlerini onlara okudu.

Bilahare, yapılan iftirayı dilleriyle yaymakta en çok ileri giden Mıstah bin Üsâse, Hassan bin Sâbit ile Hamme binti

Cahş'a had vurulmasını emretti. İftiracılara had olarak sek-sener kamçı vuruldu.'

'Buraya kadar yaşananlardan da anlaşılmıştır ki; olayın hedefindeki gerek ben gerekse Hz. Ayşe Annemiz, gerçekten çok mağdur durumda idik. Üzerimize atılan iftirayı hangi delille silebilirdik? Ne söylerlersek söyleyelim, 'İnkâr ediyor,' denilecekti?

Hz. Peygamber de çok sıkıntılı idi. Olayın gerçekliğini kabullenemezdi. Reddetse ona da, 'İnkâr ediyor, olayı kapatıyor,' denilecekti. Medineli Müslümanlar ne yapacaklarını şaşırmışlar; kimisi olayı kabulleniyor, kimisi olaydan şüpheleniyor, kimisi de bunu reddediyordu.

İşte Medine bu şekilde bir ay kadar çalkalandıktan sonra Nur Suresi'ndeki ayetler nazil olarak toplumsal sıkıntı giderildi. Hem Hz. Ayşe, hem de ben üstümüze çalınan iftiradan Allah'ın inayeti ile kurtulduk hamdolsun.

Müjdeli haberi Abdullah Revaha'nın oğlu getirdi.

'Babamın selamı var. Resulullah haber saldı, Safvan'ımı getirin!'

Medine'ye girdiğimizde mescidin damında Bilal-i Habeşî ezan okuyordu. Hayatımda içimi bu kadar mest eden ezan buydu. Namaz sonrası Resulullah yine yüzündeki tatlı tebessüm ile bana baktı. Onun bakışı içimi öyle yaktı ki ağlamaya başladım. Ben hıçkıra hıçkıra ağlarken Resulullah,

'Hassan ve Safvan kalsın!' dedi. Hassan sağlam kalan tek gözü ile bana öfke dolu bir şekilde bakıyordu. Resulullah önce bana sarılarak, 'Ağlayacaksan beraber ağlaşalım,' dedikten sonra Hassan'a doğru yönelerek,

'Hassan işlediğin suçtan dolayı ben hakkımı helal ettim. Allah da bu dünyadaki cezayı ayette belirtti. Şimdi Safvan

ile helalleş,' dedi. Hassan ise, 'Ey Allah'ın Sevgilisi, benim de sevgilimsin. Lakin o benim bir gözümü kör etti. Kısas istiyorum!' diye karşılık verdi.

'Sen onun dünyasını ve ahiretini kör etmeye çalışırken o senin bir gözünü kör etmiş çok mu? Haremime alaycı bir şekilde dil uzattın. Safvan o kılıcı kendi nefsi için değil haremimin izzeti için vurdu. Şimdi ikiniz birbirinize sarılın ve bu günden sonra sizi tövbe kardeşi ilan ediyorum. Bundan sonra da şiir okumayı bırakmanı istiyorum.'

O günden sonra Resulullah'ın yanından ayrılmaz oldum. Onun verdiği görevleri canla başla yapıyordum.

Hz. Peygamber, bazen Medine'deki topluluğuna bazı duyurular yapardı. Bu duyuruları yapmak için bazı Sahabe'ye görev verirdi. İşte bu Sahabe'den biri de bendim.

Hz. Peygamber bir seferinde içki yasağı ile ilgili ayet geldikten sonra hangi şeylerin içki, hangilerinin içki olmadığını netleştirmek için duyurular yaptırıyordu. Çünkü Sahabe'nin içtikleri her şey alkollü olmayıp haram değildi. Resulullah, içki yasağının duyurulması için beni görevlendirdi; Medine halkına,

'Küpte nebiz yapıp içmemelerini, bunun haram olduğunu ve yasaklandığı' ilanını yaptım. Ayrıca Medine etrafında güvenliğin sağlanması için kurulan birliğin başına beni geçirdi. Resulullah'ın bana güvenmesi ve askerî görevler vermesi beni mutlu ediyordu.

Hayatımda iki üzücü olay yaşamıştım. Birisi iftira olayıydı. Rabbime hamdolsun aklandım. Ancak ikinci üzüntüm hiçbir şeye benzemiyordu ve telafisi de mümkün değildi. Ömür boyu bu üzüntü içerisinde kaldım.

Antakya bölgesindeki halkın Resullulah'tan isteği üzere oradaki kervan yolunun güvenliğini sağlamak amacı ile ku-

rulan yirmi kişilik birliğin başında komutanlık yaptığım esnada Resulullah'ın Yüce Sevgili'ye kavuştuğu haberini aldım. Cenazesine katılamamıştım. Resulullah'ın vefat haberi beni öyle sarstı ki konuşma yeteneğimi kaybedip bir kekeme olmuşum.

Hız. Peygamber'in vefatından hemen sonra Arabistan'daki birçok bölge Müslüman birliğinden ayrılmaya teşebbüs etti. İlk halife Hz. Ebubekir Ridde Hareketleri denilen bu eylemlerle çok yoğun şekilde mücadele etti. Bu mücadelede onun kurduğu orduda yer aldım.

Cezire bölgesine giren Müslüman ordusu, Urfa'da ikiye ayrıldı. Bir kısmı doğuya Diyarbakır bölgesine doğru gidip oraları fethetmeye devam ederken, bir kısmı da kuzeye, Adıyaman bölgesine doğru yöneldi. İşte hicretin on sekizinci yılında bu bölgeye doğru yönelen ordunun başında da ben vardım. Benimle beraber, Habib bin Mesleme el-Fihri komutasındaki ordu Sümeysat'a (Samsat) gönderildi. Burada Sümeysat ve çevresini fethettikten sonra Cezire bölgesi genel komutanı olan İyaz bin Ganm bölgeye geldi ve yöre halkıyla yapılan Ruha Antlaşması'na göre her evden bir dinar vergi ile iki müdd buğday almak konusunda anlaştı. Bu şekilde Adıyaman bölgesi fethedildi.'

Yusuf anlatmaya devam ediyordu:

'Bölgenin fethinde komutan olarak önemli işlev gören Safvan bin Muattal, Samsat'ın fethi sonrası bu bölgelerden sorumlu komutan olarak buraya yerleşmeye karar verdi. Bu kararının en önemli sebeplerinden biri bu bölgenin Bizans sınırında bulunup devamlı saldırıya açık bir yer olmasıydı.

Bizanslılar Toros hattının kuzeyine çekilip Toros hattını tahkim etseler de, zaman zaman bu bölgelere saldırılar dü-

zenleyebiliyorlardı. İslam tarihinde Ribat denilen bir anlamda sınır karakolu görevini üstlenmişti. Buradan da zaman zaman gerektiğinde Bizans topraklarına seferler düzenliyordu. Nitekim o dönemin ünlü kalesi Kernah bu seferlerin birinde fethedilmişti.

Safvan bin Muattal, ömrünün yaklaşık altı yılını Hz. Peygamber ile geçirmişti. Bundan sonraki iki yıl Medine'de Hz. Ebubekir ile beraber olmuş, onun gönderdiği ordulara katılmıştı. Bundan sonraki altı yılını önce Irak, sonra Şam bölgesindeki seferlerde geçirdi. Hayatının geriye kalan senelerini ise Adıyaman bölgesinde tamamladı.

Dört halife dönemi boyunca buraya hâkim olmuştu. Ömrünü İslam'ın yücelmesi için savaşlarda geçirmişti. Çünkü sınır bölgesine yerleştiğinden sürekli düşmanla sıcak temas halindeydi.

Bizans'ın artık kendi dertleri ile meşgul olup kendilerini ihmal ettiğini düşünen Ermeniler büyük bir ordu kurup Medine'ye saldırmak için yola çıktılar. Onlarla ilk karşılaşılacak yer Samsat Kalesiydi. Savunma hazırlıklarını yaptırdı ve kuvvetleriyle onları beklemeye başladı.

Ermeni kuvvetlerinin ilk saldırısı hayli çetin olmuştu. Lakin kale bu saldırıya direnmiş ve düşmemişti. Her iki tarafın da verdiği zayıf kolayca telafi edilecek biçimde değildi. Bizanslılar ilk saldırıda kolayca zaptedebileceklerini düşündükleri kale önünde hiç beklemedikleri bir savunmayla karşılaşmışlar; karşılarındakilerin direncini kavradıklarında, hayli kalabalık olan ordularının anlam veremedikleri bir yenilgiyle geri çekilmesine engel olamamışlardı.

Bizanslılar için yapılacak ilk iş komutanın değiştirilmesi ve ordunun tekrar toplanması olmuştu. Aradan uzun zaman geçti. Bizans ordusunun hazırlıkları tamamlanmaya yakındı.

Kale dışından gelen haberlere bakılırsa, bu kez daha azgın bir saldırı gerçekleşecekti. Lakin Müslüman askerler için savaşta ölmek kadar şerefli bir durum yoktu. Şehit olarak Allah'ın huzuruna çıkmak, bir Müslüman için en önemli durumdu.

Bu bilinçle ordusunu hazırlayan Safvan bin Muattal da hazırlıklarını tamamlamış, Bizans ordusunu beklemeye koyulmuştu.

Saldırı, bir öncekinden daha çetindi. Bir ara kalenin düşeceği söylentisi yayıldı. Esir düşmek kadar küçültücü, incitici bir durumu hiçbir asker kabul etmiyordu.

Bizans ordusundaki askerler ise kaleyi bu kez alacaklarını anlamışlardı. İşte bu rehavet onlara pahalıya mal olmuş, yüzlerce zayıatla tekrar geri çekilmek zorunda kalmışlardı.

Toros Dağlarının diğer yakasında kıyametler kopuyordu. İmparatora kesin zafer müjdelemek isteyen komutan harp alanında ölmüştü. Kalan komutanların içini ise kesif bir huzursuzluk kaplamıştı. İmparatorдан gelen haber ise bu huzursuzluğu iyiden iyiye doruk noktaya çıkarmıştı.

Bir sonraki saldırıda da zafer kazanılmazsa, bütün komutanları arenada aslanların önüne atmaktan bahsediyordu. Huzursuzluk, panik haline dönmüştü. Hiçbir komutanın gözüne uyku girmiyordu. Günlerce savaş planları yapılmıştı ve her birinde ölümcül açıklar bulunmuştu.

Tünel kazarak kalenin surlarına zarar vermek de mümkün değildi. Zemin çok sert ve kayalıktı. Bu plan da işleyecek gibi değildi. Bir kere çok uzun zamana ve yeraltında uzunca bir zaman geçirecek yetenekli askerlere ihtiyaçları vardı. Haydi bulundu diyelim, bu kez de ortaya çıkacak gürültü planlarını başlamadan bitirirdi.

Komutanlardan bir tanesi, 'Ya kaleye sızmak için başka bir yol bulunursa,' dediğinde masanın diğer ucundaki bir başka komutan şarap kadehini hızla masaya çarptı.

'Homeros'un *İlyada*'sındaki gibi bir Truva Atı öneriyorsan, sende o tahta at kadar akıl yok derim!'

Rütbece daha alt olan komutan başını önüne eğdi. Bu kez bir başka komutan ayağa kalktı. Bir Ermeni'ydi ve ordu içinde çok da güven vermeyen bir hali vardı.

'Bizim girmemize gerek yok!'

'Ne demek istiyorsan açık söyle!'

'Duyduğuma göre kalenin savaş konularında çok yetenekli bir komutanı varmış. Safvan dedikleri bu adamla bir şekilde yüz yüze görüşmenin bir imkânı bulunmalı.'

'Nasıl olacak bu?'

'Bilmiyorum ama bir yolunu çok yakında bulacağım. Bizans'ta oyun bitmez!'

Gerçekten de Bizans'ta oyun bitmezdi ve de öyle oldu. Ermeni komutanın aklına sabaha yakın bir saatte ilginç bir fikir geldi. Bütün komutanları topladıktan sonra fikrini anlatmaya başladı.

'Biz ona gidemiyorsak, o bize gelecek!'

'Devam et!'

'Onu barışla kandıracağız. Kalenin komutanı olduğunu kabul edeceğiz. Biliyorsunuz ki ona sadece biz saldırmıyoruz. Zaman zaman onun birlikleri de bizim üzerimize saldırılar yapıyorlar.'

'Arapların taktiğini anlamak güç. Düzenli gibi görünüyorlar ama vur kaç taktiğinde de hayli ileriler...'

'Haklısınız. Zaten benim derdim de dediğim gibi savaşmak değil. En azından şimdilik... Dedim ya ona bir barış sunacağız. Onu bir tepeye anlaşıma yapmak üzere davet edeceğiz. Ona imparatorun uydurma bir mektubunu sunacağız ki sanıyorum imparator buna pek kızmayacaktır; kalenin ve çevrenin onun kontrolüne bırakıldığını, zayıfın karşılanamaya-

cak ölçüde olduğunu anlatıp inanmasını umacağız,' dedikten sonra yumruğunu masanın üzerine indirdi. 'Sonrasında hızlı bir pusu ile Safvan'ı ortadan kaldıracamız!'

Dedikleri gibi yapmaya karar verdiler. Kaleye bir haberci gönderip, Safvan'la bir anlaşma yapmak istedikleri iletili.

Uzun zamandır süren savaşa bir-nokta koymak gerekiyordu...

Adamlarıyla kalenin yakınındaki bir tepeye gelen Safvan'ı durumdan şüphelendirmemek için ellerinden geleni yapmışlardı.

'Sizlerin şarap içmediğinizi biliyoruz. Safvan. O yüzden biz de sizi ağırlayacağımız sofraya şarap koymadık. Fakat bu barışın hatırına yine de soframıza buyurup bizimle yemek yemeniz bizi mutlu edecektir.'

Yapılan bu teklifi kabul eden Safvan, hazırlanan sofraya oturdu. Bizanslılar ise ancak Safvan ve yanındakilerden sonra masaya oturdular.

Yemeğinden daha birkaç lokma almıştı ki, Safvan'ın başı dönmeye başladı. Durumu fark ettiğinde ise iş işten çoktan geçmişti. Zehirlendiğini anladığında kalkmak istedi ama olduğu yere yığıldı. Adamları ise çoktan ele geçirilmişlerdi. Onu yıkan savaşımdan ölmekti. Bizans'ın oyununa kurban gitmişti.

Kollarına giren askerler onu tepeden aşağıya attılar. Öyle uyuşmuştu ki yere düştüğünü ilk anda anlayamadı. Sırtüstü düştüğünden, sırtındaki bütün kemikler kırılmıştı. Ciğerlerine batan, karnını parçalayan kemiklerden dolayı ağzından kan gelmeye başladı. Doğrulup kalkmasının lükânı yoktu.

O sırada yukarıdan kendini izleyin Ermeni komutan, adamlarına büyük bir taş getirmesini emretti.

'Tam üzerine yuvarlayın!' diye bağırdı.

Yarı açılan, yarı kapanan bilincinin arasında anlatılan bir olayı aklına getirdi bu.

Habeşli Bilal'e de böyle bir eziyet reva görülmüştü. Allah'ı inkâr etmediği için üzerine koca koca kayalar yığılmıştı da onun aklından Allah'ı inkâr bir anlığına da olsa geçmemişti.

'Allaaah!' dedi Safvan, kesik kesik çıkan iki nefesinin arasında.

Koca kaya, yuvarlanarak üzerine geliyordu. Yarı açık olan tek gözüyle kayaya baktı. Gözünü kapadı sonra... Sonra...

Sonra kırılan kaburga kemiklerinin sesini duydu. Artık nefes alamıyordu. Üzerindeki koca kaya önce kemiklerini parçalamıştı, parçalanan kemikler de ciğerlerini delik deşik etmişti. Kaya öyle şiddetli düşmüştü ki üzerine, ağzından fışkıran kan neredeyse bir adam boyu kadar yükseğe çıkmıştı.

Vücudundan boşalan kan, küçük kırmızı bir gölet halini almıştı. Ne gırtlığında bir nefes, ne de vücudunda bir damla kan kalmıştı. Şahadet getirecekti belki, olmadı.

Lakin öldüğünde aklından o mukaddes cümle geçiyordu...

Zaman geçip ortalık durulunca, kaledekiler cesedini alıp, uzağa taşıdılar. Aliah'ın adı zikredilerek mezarına kondu...

Bir zaman sonra mezarın başına bir ihtiyar geldiğinde ortalıkta kimseler yoktu. Sıcak bir öğle vaktiydi. İhtiyar esasının ucuyla eşelediği mezarın başucuna bir tohum daktı. Tohumun olduğu yeri eliyle okşarken, üzerini örttüğünde gözünden yaşlar dökülüyordu. Kırbasından döktüğü suyun, tohumun üzerindeki toprak tarafından yutulduğunu görünce kalktı ve geldiği gibi ağır adımlarla uzaklaştı.

Bu ihtiyarın kim olduğunu, nereden gelip, nereye gittiğini belki kimse bilmiyordu ama inanılan bir gerçek varsa, o

toprak tarafından yutulanın, Peygamberimiz Efendimiz Hz. Muhammed'in (s.a.v.) kendi elleri ile Cennetü'l-Baki Mezarlığı'na diktiği bir ağacın tohumu olduğuydu...'

Yusuf'un anlattıklarını dinledikçe gözlerimden dinmeyen yaşlar dökülmeye başladı. Bir yandan ağlıyor diğer yandan isyanımdan hayıflanıyordum:

'Gelin! Gelin ey iftira mağdurları! Şu ağacın altında Safvan ile birlikte ağlaşalım.'

Yusuf cebinden çıkardığı mendili bana uzatarak

'Şimdi söyle bakalım Safvan kadar mı yaran derindir? Bak nice peygamber, nice Allah aşığı iftiraya uğradı. Sen şimdi dünya başıma yıkıldı diye düşünüyordun ya yüreğini Safvan ile yıka. Ve nefret ettiğin insanların arasından Safvanlar çıkarmaya bak.

Başına bir musibet gelmiş bir insanın başkasını değil de sadece kendisini kınadığını henüz duymadım. Herkes, ya Allah'ı ya, şartları ya, da insanları kınar.

Bu dünyada takva sahibi olduklarını iddia edip, başlarına bir musibet geldiği vakit 'O, Allah'ın bir sınamasıdır,' diyenler de var. Oysa bütün insanlar gibi onlar da Allah'ın sınamacı değil de öğretici olduğunu unutmuşlardır. O, ancak sınamanın neticesini bilmeyenleri sınar.'

'Ah Yusuf, yârenim Safvan'ın hikâyesinden çok şey öğrendim, bunların en başında da şunu belledim ki Allah kullarına bazen zevkle, bazen elemle, bazen lütfederek, bazen de onları mahkûm bırakarak öğretiyor. Benim nasibime de iftira ve iflas acısı düşmüş...

Her iflas bir ölüm değil midir?

Garip bir durumdu benimkisi! Neredeyse ölümden başka bir şey düşüneydim. Sanki onu her adımda ensemde

hissediyorum, her lokmada onu çiğniyorum, her nefeste onu soluyorum, bedenimin bütün liflerinde onu duyuyorum, ellerimin değdiği her şeyde ona dokunuyorum; gördüğüm, duyduğum her şeyde onu görüyor ve onu yaşıyordum. Daha önce de hakkında çok düşünmüştüm. Fakat bugünkü düşüncem dünden farklı. Dün ölüm, üzerinde çalıştığım bir hastalığı, şimdi ise o beni inceliyor. Uzaktı, yakınlardı; bir isimdi, fakat şimdi resim haline geldi.'

'Bundan sonraki kararın ne olacak?'

'Bilmiyorum Yusuf'um, bilmiyorum.'

'Kararsızlık, gelecekle ilgili pişmanlık korkusundan doğan bir zayıflıktır. Ve kararsızların hayatla olan kavgası hiç bitmez. Hayat kavgası insanların dillerinden ve kalemlerinden hiç düşmeyen iki kelime... Bir kararın varsa bil ki kaderin önünden yürüyorsundur.'

'Konya'ya geri döneceğim. Sonrasını Allah bilir.'

'Yani artık insanların arasına karışacaksın. Artık nefret etmiyorsun değil mi insanlıktan?'

'Elbette etmiyorum. İnsanlar, en fazla, kafeslerinden kaçıp kendilerinden daha uzakta uçan birini görmekten nefret ederler.'

Ey olgunlaşmak isteyen insan!

Seninle alay eden nefsime yazıklar olsun! Artık vicdanım, senin için sızlıyor. Evet vicdanım senin için sızlıyor. Çünkü olgunlaşmaya giden yol çok kaygan.'

Samsat'tan ayrılıp Adıyaman'a doğru giderken gözlerim buğulu, ruhum yaralı bir şekilde Safvan ağacının kokusu sinemde Safvan bin Muattal'ın türbesine doğru bakarak sessizce helalleşip vedalaştım o, Peygamber dostu Sahabi-i Paki ile.

Ruhunu edeple besleyenler okusun, gidişatında ahenk isteyenler okusun. Dört yanı kirle sarılanlar, aldanişlara ayağı karılanlar okusun.

İmtihan ki yalnızca bir derlemedir...

İftira... Yüreğinde dilsiz acıları dalgalarca büyüten yiğitlerin deryaya düşürdükleri gümüş aynadır, paslı ve soğuk...

Saf altını sahtesinden ayırt etmek için potaya koyarlar hani bilirsin, fitnedir adı bu işlemin. İyiliği, kötülüğü belli olsun diye de kader insanı hep eritir potasında bir fitne ile ve zamanın çarmihına girmek ister ruhlarımızı aklanalım diye. Eşlerimizle, mallarımızla, evlatlarımız ve komşularımızla mevsimlerin kinini çarpar yüzlerimize. Zulüm-kâr harfler yağdırır üzerimize bir sınanma için. İyilikten kötülüğe dönecek miyiz, bülbül-i şeydayı kör kuyularda boğacak mıyız diye...

Ey iftiraya uğrayan! Ey insanların dil yarası ile ruhu kayan!

Biliyorsun, söylemesek bağrımız, söylesek dudaklarımız kanar!

Kaderim buymuş deme!

İçini ters yüz etmedikçe anlayamazsın kaderi; çünkü yolculuklarını içine, durağanlıkları dışına yapmadıkça anlayamazsın. Gözyaşlarıyla diktiğin giysiyi hoyrat makaslar doğrarken pare pare, 'Kaderim buymuş!' diyemezsin.

Kader insaniyet kelimesinin içini dolduran erdemler bütünüdür yigidim, böyle anla sen. İnsaniyet ki, çalışmaktır; başarmaktır, paylaşmak ve hoş görmektir, yardım ve iyiliktir. Kader ancak o vakit baht olur, kader ancak o vakit taht olur. Kaderimiz bunlar olmayacaksa, ya sorgumuz nice olur delikanlım, sorgumuz nice olur?!

Senin için kader, yapabildiğindir cancağızım, iyi ve kötü günde elinden geleni yapabildiğindir. Ötesi senden sorulmaz, içini rahat tut!

Araf'ta en ince kabuğundayken cennet ile cehennem, ganimetler paylaşıldı hak üzere. Bir tövbenin kanadında idi Yunus'ta gördüğümüz iman, Ad ile İrem üzere at sürdü Hud adlı bir sultan. Gönüller ferahı Yusuf lirik bir aşk oluverdi Kenan'da; korkunun ve umudun şimşegine bir gök gürültüsüyle yandı yanan da.

Yâd et o zamanı ki hani İbrahim Kâbe'ye ilk taşı koymuştu ve Hicr kentinden Semud ile Eykeliler Lut'u yalanlayıp kovmuştu. Hatırla!

Hani yedi er vardı bir mağarada, bir Kıtımr; hani abide Meryem bir çocuk doğurmuştu Ruşen-zamir?!

Ta-Ha!

Peygamberler aşkına! Kâbe ve Zemzein aşkına; hurma ile Hac aşkına... *'Muhakkak ki müminler felaha ermişlerdir.'* Ve nur ile küfrü ayırandır bu kitap; arz ile semada bu kitaba hayrandır her kitap. Hiçbir kelam, hiçbir söz, eş olmaz bir harfine; şairler söyle dursun, övgüsüne âciz kalır şiirler bile.

Ya-Sin!

Saf saf duranlar aşkına! Ve Sad aşkına... *'Ve kâfir olanlar, bölük bölük cehenneme sevk edilmişlerdir.'* Müminse açıklayarak göğsündeki imanı ve danışarak nefsindeki gümanı... Namazı dosdoğru kılarak ve altın ile mücevherlerden manevi süsler alarak girer yola. Ne zifiri gölgeli alev saçan dumanlar, ne diz çökenler ve vuruşarak koşanlar, ne de kum tepelerince zulümlere batanlar onu döndürebilir yolundan.

'Zamana yemin olsun ki, artık masumlara el ve dille sataşanlar o gün zilletle ziyandadır.'

Kaf!

Tozu dumana katanlar aşkına! Tur Dağı'ndan yıldız doğar, ay çıkar. Rahman 'Kıyam et!' dediyse elbet kıyamet çıkar. Dağlar pamuk pamuk atılır çevremizde, demirleri eriten mü-

cadele çatılır çehremizde. Bir toplanışla toplandığında, imti-
han olunan kadın da... Saf tutmak üzere toplanma gününde
münafıklar adında... Bilecekler elbet gerçek kâr-zarar günü-
nü, anacaklar elbet Efendi'min adını ve ününü.

Kur'an ile saf tut Safvan!

Allah'a ısmarladık Safvan!

Elveda Adıyaman.

Dilimden tespih tanesi gibi dökülen bu sözlerle ve iç hu-
zuru bulmuş bir ruh rahatlığıyla Konya'ya dönmüştüm. İlk
önce soluğu Şems Makamı'nda, ardından Ateşbaz Ocağı'nda,
nihayetinde de Mevlana Türbesi'nde almıştım. Kuş gibi hafif-
tim. Daha önceki ziyaretlerimde manevi haz alamadığım tür-
bede şimdi ise Kubbe-i Hadra'ya konmaya uğraşan bir serçe
gibiydim. O günden sonra her gittiğimde dua okuyup çıkar-
ken Kubbe-i Hadra'ya konan serçelerle konuşur oldum kendi
halimce. Her serçe bir Şems'ti bana göre."

"Bizim türbeden çıkışımızda buğulu gözlerle hareketsiz
kımıldamadan baktığın o gün gibi öyle değil mi?" dedi Aylin.

"Evet öyle. Eh daha ne duruyorsunuz haydi bakalım Sana
Amasya yolu, Cengiz'e uzlet yolculuğu var. İstirahate çekil-
menin zamanı geldi de geçiyor bile."

"Allah rahatlık versin efendim."

"Size de evladım. Aşk-ı Cemal ile Hu."

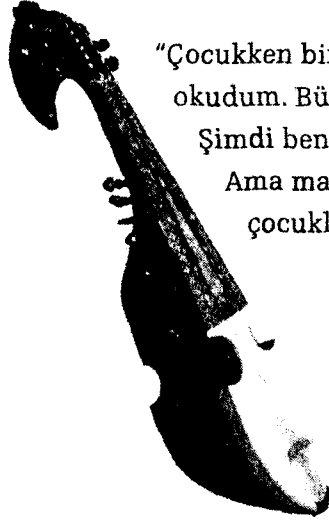
FERHAT İLE ŞİRİN

5. HAL

Bişnev!

*Suskuniüğün
sevdana sabır
sadakası ise,
ahların, acuların
aşk yoluna
adağın ise
çileni "Bişnev"
ile dinlendir.
Dillendirme
sevdanı, zehrin
kazanına
düşürme!*

"Çocukken birçok aşk masalı
okudum. Büyüdüm, aşkı yaşadım.
Şimdi ben bir aşk masalı oldum.
Ama masalımı okuyan aşkın
çocukları şimdi yoklar."

Aylin ilk kez otobüs yolculuğu yapıyordu. Gecenin bulut damarları, içindeki ketum karanlıkla aynı renkteydi: Acı karası. Acıyı yutmak kolaydı da yutkunmak ölüme eş değerdı. Hayatta türlü türlü yanmak vardı var olmasına da en beteri aldatılmanın cehennemi bile aratacak kadar dipsiz bir ateş olmasıydı. Yüzünü otobüsün camına yasladı. Kendisini Amasya'da aşk adına neyin beklediğini merak ediyordu. Yüreğindeki çiziklerden asfalt yola kan harflerle şunu yazmayı istiyordu: "Aldanış, o denli kötü ki ölüp yerin kırk kat altına da gömülse ihanetin kör bıçağı daima ruhunu kanatır." Kendisini gövdesinden kabuk kabuk soyulan bir ağaç gibi hissediyordu. Öyle bir ağaç ki akan sızı mı kan mı belli değil.

Omzu düşmüş, bütün aşk yenilgilerinin hüznü sadece onun içinde toplanmışçasına camdan dışarıyı seyrederken gözlelerinden sızan birkaç damlaya radyodaki türkü eşlik ediyordu;

"Bir ay doğar ilk akşamdan gecedem,
neydem neydem gecedem
Şavkı vurur pencereden bacadan
Yüce dağ başından aşırdın beni,
neydem neydem yâr beni
Tükenmez dertlere düşürdün beni
Dağlar kışımış yolcum üşümüş nasıl edem ben
Madem soysuz göynün bende yoğudu,
neydem neydem yoğudu
Niye doğru yoldan şaşırdın beni
Dağlar açma yaramı perişânım ben."

Gece kahır siyahı; nice ah yakmışsın, havada ağır bir küf kokusu. Neyin var neyin yoksa duman alıp gitmiştir. Zaman battıkça daha çok kanatan kör bıçak, insan dediğin dağ başı misali başını ne kadar eğsen de nankör.

Otobüs, güneş doğmak üzere iken bir bahar sabahının rehabetinde Amasya'ya gelmişti. Aylin şehrin dört bir yanını çeviren yüksek dağların heybeti karşısında şaşırdı. Sanki yeryüzüne koskoca bir kaya kütlesi düşmüş ve dört bir tarafa yaprak açar gibi açılmış; tam ortasında yeşilin her rengine bezenmiş bir tabiat örtüsü ve ortasında şırl şırl akan bir nehir. Amasya'yı bu denli bir güzel şehir olarak hayal etmemiştir. Otogarda iner inmez taksiye binip şehir merkezindeki Lalehan Otel'e geçti. Doğru odasına çıkarak uyudu.

Öğleye doğru uyanır uyanmaz ırmak kenarındaki bir çay bahçesinin terasına gitti. Yaşı asırları aşan büyük bir çınar ağacının altına oturdu. Ağacın gövdesine bıçakla kazınmış kalp şekli içindeki harfleri görünce acı bir tebessüm yayıldı yüzüne. Kafasını yukarı doğru kaldırıp sanki çınarla konuşuyormuş gibi mırıldandı:

"Ey koca çınar, kaç gönül yorgunu dinlendi senin gölgen-de? Kaç suskun yürek dertlerini gömdü senin gövdeneye."

Aşağıda akan Yeşilırmak'ı seyre daldı.

Gürül gürül akan koskoca nehir adı gibi yemyeşildi. Nehrin serinliği bambaşkaydı. Kokusu da farklıydı.

Yeşilırmak'ın iki yakasına kurulan şehir her ne kadar modernliğin tüm unsurlarına uyum sağlayıp, bunda başarılı olmuşsa da Amasya nehrin kıyısından Amasya Kalesi'ne ve dağlara baktığınızda bir nostalji hissi ile sarmalıyordu içinizi.

Altında oturduğu çınarın dalları arasından gelen bir ses ilgisini çekti. Uzun süre sesin sahibini aramak için bakındıysa da görememiştir. Sesin sahibi bir kuştur. Bülbül gibi bir ötüşü vardı.

"Bir bülbülü serbest mi bırakmışlar acaba?" diye aklından geçirdi. Sonra aklından geçirdiğini saçma buldu. "Hadi canım sen de. Bir bülbülü ne diye serbest bıraksınlar ki?"

Çay bahçesinin çocuk yaştaki garsonunun önüne bıraktığı çay bardağını fark etmedi. Sürekli gözü ağacın dalları arasında, bir yerlere bakıyordu. Hatta arıyordu.

"Saka," dedi çocuk yaştaki garson.

"Ne?"

"Saka ablacığım. Saka kuşudur ten. Öyle bakmayla zor görürsün. Hele de ağaç bu kadar yeşillenmişken."

"Ne kadar güzel ötüyor..." dedi gülümseyerek Aylin.

"ylelerdir. Yakalaması zordur aslında. Benim bir tane vardı."

"Senin bir saka kuşun mu vardı?"

"He ya! Ne sandın?" diye bbrlendi çocuk.

"Nerede şimdi peki?"

"Dedem, sal gitsin, günahtır, dedi. Ben de saldım birkaç gün önce..."

"Eh aferin, iyi yapmışsın," dedikten sonra çayından bir yudum aldı. Daha önce böylesine lezzetli çayı hiçbir yerde içmemişti. "Harika!" dedi, memnun bir şekilde.

"Ferhat'ın suyuyla demlendiğindendir ablacığım," dedi çocuk gülerek bu kez. Bu çocukta başka bir hava vardı. Belki csse olarak bir çocuktı, ama sesindeki tokluk ona yetişkin havası katıyordu.

"Ferhat'ın suyu demek... Ne özelliği varmış ki bu Ferhat'ın suyunun?"

"O kadarını bilemem. Dedem anlatırdı ara sıra. Bir kıza aşıkımış Ferhat. Sonra kavuşamamışlar işte," dediğinde bir ses duydu.

"Dedenle nasıl konuşurum acaba?"

Ömer tam Aylin'e cevap verecekken çay bahçesinin ocak bölümünden Ömer'e kızan bir ses geldi:

"Ömer! Ömer diyorum çocuk! Gel gevezelik etme orada. Şişirme milletin kafasını!"

Ömer telaşla kendini çağıran ustasının yanına seğırtti. Bir ara arkasına döndü.

"İsa Hoca derler dedeme! Sofular Mahallesi'nde oturuyorum."

Sanki dedesinin kim olduğunu soracağını anlamıştı Ömer. Aylin'in biten bardağını almaya gelen Ömer, bir bardak çay daha getirmişti.

"Ablacığım sormadım ama..." dedi usulca.

"Sağ ol Ömer," diye karşılık verdi Aylin. "Zaten sen getirmesen, ben isteyecektim bir tane daha... Bu arada dedeni nasıl bulurum?"

"Ne yapacaksın ki?"

"Hiç. Merak ettim şu Ferhat'ın hikâyesini. Dedenden bu hikâyeyi dinlemek isterim."

Ömer, eliyle derenin karşısındaki bir noktayı işaret etti.

"Te şurayı gördün mü bak abla?"

"Neresi?"

"Te köprü'nün başı, ha işte oraya giden yolun üzerinde evler vardır. Köprüden geçtin mi sağa dön. Çok uzak değil. Ben götürüyüm diyeceğim ama çalışıyorum."

"Zıyanı yok Ömer. Bulurum."

"Hah işte. Sağa giden yoldan doğruca yokuşu çık. O arada kime İsa Hoca'nın evini sorsan, gösterir dedemin evini."

"Sağ ol be Ömer," diyerek çayın parasını ve Ömer'in bahşisini masanın üzerine bıraktı.

"Abla bu para fazla... İki çay üç lira... Sen beş lira bırakmışsın."

"Üstü senin bahşişin Ömer."

"Biz burada bahşiş almayız abla. Ustam benim haftahlığını veriyor zaten."

Ömer'in davranışı tuhafına gitmişti Aylin'in. Başka yerde olsa bırak bahşiş vermeyi, bu kadarlık bahşiş verdiği için müşteriye surat asan garsonlar çoktu. Almakla almamak arasında kaldı.

Ömer'i kırmamak için masanın üzerindeki iki lirayı çantasına koydu.

Ömer'in haline baktı, o kasaya giderken. Sarışın, yeşil gözlü bu çilli çocuk, Yeşilırmak'ın kenarında oturduğu zaman boyunca, bir adam boyunca laflar etmişti.

Ömer'in tarif ettiği yoldan geçip, kaya mezarlarına giden yolu başına geldiğinde biraz durakladı. Elindeki şişeden bir yudum su içtikten sonra, karşıdan gelen kadınlardan birine İsa Hoca'nın evini sordu.

"Kör Hafız'ı soruyor bu kız?" dedi şişman olan kadın, diğer az şişman olan kadına. "Ne yapacaksın sen Kör Hafız'ı?"

Yaşadığı şehirde olsa bu soruya vereceği cevap, "Size ne?" olurdu ama bu yabancı şehirde, asıl yabancı olan kendisiydi. Gülümsedi.

"Torunu tarif etti," diye geçiştirdi soruyu.

"Bak şu camiye görüyor musun? İşte oradan içeri sağa kıvrıl, mavi kapılı ev İsa Hoca'nın evi..."

Teşekkür edip, kadınların tarif ettiği sokağa girdi. Dedikleri gibi mavi kapılı evi gördü. Kapıyı çaldı. Bir süre bekledi. Kapıyı açmaya gelen olmayınca bir kez daha çaldı.

"Kim o?" diye bir ses yükseldi, nasıl bir yer olduğunu tahmin edemediği avludan. Yaşlı bir kadının yorgun sesiydi.

"Açar mısınız?"

Açılan kapının ardından, çok yaşlı bir kadın görüldü.

"Buyur?"

"İsa Hoca'nın evi burası mı?"

"Burası evladım. Neye baktın ki?"

"Ömer tarif etti burayı."

"He bizim torun."

"İsa Hoca evde mi?"

"Evde kızım," diyen ihtiyar kadın kenara çekilip yol verdi Aylin'e. Elleri hamurluydu. Aylin'in ellerine baktığını görünce, "Ekmek yapıyordum. Kaynanan seni seviyormuş," dedi.

İçeri geçtiklerinde, bahçenin bir köşesine oturmuş bir ihtiyar gördü Aylin. İsa Hoca bu olmalıydı. Havada belirsiz bir noktaya bakarak konuştu ihtiyar. Sesi oldukça gür çıkıyordu.

"Emine, kimmiş gelen?"

"Buraların yabancısı bir genç kız. Ömer yollamış?"

"Hayrolsun inşallah?" diye merakla sesin geldiği yere baktı. "Neymiş ki merakı?"

"Bağışlayın Hocam, sizleri de rahatsız ettim..." diye söze başlamıştı ki Aylin, İsa Hoca elini kaldırdı.

"Estağfurullah kızım. Başımızın üzerinde yerin var. Otur bakalım," dedi.

Aylin, İsa Hoca'nın elini öptükten sonra yanına oturdu. İsa Hoca'nın göz kapakları yarı açıktı. Mahalledeki kadınların neden ona kör hafız dediklerini şimdi anlıyordum. "Nasıl-sınız?" diye söze girdi Aylin.

"Hamdolsun kızım. Sen nasılsın?"

"Çok şükür Hocam..."

"Karnın aç mıdır?"

"Sağ olun, zahmet vermeyeyim."

"Zahmeti mi olur a kızım..." diye yerinden kalkan Emine teyze, yaşından beklenmedik bir çeviklikle sıcak bir dilim ekmeği, üzerine sürdüğü tereyağıyla Aylin'e uzattı. "Bak buraların ekmeği de yağı da bambaşkadır. Kendimiz yaparız hep."

Emine teyzenin uzattığı ekmeği, yanına koyduğu peyniri bir bardak çayla yedikten sonra,

"Bu kadar mı güzel olur..." dedi keyifle.

Geçen zaman içerisinde kendinden biraz bahsetme fırsatı da olmuştu. İsa Hoca da, Emine teyze de iyi kötü biraz anlattılar. En çok da Ömer'den bahsettiler. Ömer, annesini hiç görmemişti. Tek çocuktuk Ömer. Annesi doğumda rahmetli olmuştu. Babası da yeni doğan bir çocuğa bakacak durumda değildi. Bir süre beraber yaşamışlardı. Ömer'in babasının ailesi Yenice'deydi. O yüzden İsa Hoca'nın yanında oğluyla beraber kalıyorlardı. Ömer'in babası iş bulmak umuduyla Rusya'ya gitmişti. Gidiş o gidişti. Bir daha ne döndü ülkeye ne de kendi halinden bir haber saldı oğluna. O gün bu gündür de Ömer babasızdı.

İç i acımişti Aylin'in. Ömer'in hikâyesini dinlerken ara ara gözleri dolmuştu. Aslında Ömer'i çok iyi anlayabiliyordu. Sonuçta insan sevdiklerinin yanında değilse, ölmesi ile gitmesi arasında bir fark yoktu.

Yağlık güllerin kokusunun kapladığı bahçenin havasına kasvet iniyordu ki, Aylin konuyu değiştirdi.

"Aslında ben buraya," diye lafa girdiğinde, İsa Hoca'nın gülümsediğini fark etti.

"Aslında sen buraya Nakkaş Ferhat ile güzeller güzeli prenses Şirin'in hikâyesini dinlemeye geldin... Lakin biz sana neler anlattık."

"Rica ederim Hocam... Aslında gerçek olan Ömer..."

"Eh madem bu kıssayı duymak için buralara kadar zahmet ettin, iyi dinle bakalım," diyerek oturduğu yerde kıpırdanan İsa Hoca, kırışmış sakallarını sıvazladıktan sonra anlatmaya başladı...

Amasya Sultanı Mehmene Hatun kendine dillere destan bir saray yaptırmaktadır. Öyle bir saraydır ki bu, her yanını hem de kuşgözü kadar yere değin her yanını, nakkaşlar maharetle süslemekte; birbirinden yetenekli cam ustaları sarayın pencerelerine rengârenk desenlerle bezeli camlar takmaktaydı.

En ufak zerresine kadar özenerek bezenerek yapılan bu sarayın hanımının, saraydaki bütün o ustalıkla işlenen desenleri gölgede bırakacak kadar güzellikte bir kız kardeşi vardı.

İsmi Şirin'di ki, bu kızın güzelliğinden tekmi bütün şehzadeler günlerini gecelerini uykusuz geçirmekteydi. Öyle çok isteyeniydi ki bu ay yüzlü, ceylan gözlü bu güzelin... Lakin Mehmene Hatun hep bir mazeretle bu talipleri bir bir geri çevirmekteydi. Gelen taliplerin çoğundan Şirin'in haberi dahi olmuyordu.

Vakit eriştiği bir gün, kısmet de bu ya, Mehmene Hatun yanına kardeşi Şirin'i de alıp inşaatı bitmek üzere olan sarayına gitmeye karar verdi. Ablası kadar, o da merak ediyordu sarayı. En çok da duvarlarındaki nakışları. Neler resmetmişlerdi acaba o duvarlara?

Mehmene Hatun'un altı Arap atı ile çekilen arabası sarayın geniş bahçe kapısından içeri geçip, cümle kapısı önünde durduğunda, sarayda çalışan büyük küçük ne kadar insan varsa hepsi Hasyol'da sıraya çekildi.

Mehmene Hatun arabadan inmeden evvel Şirin'e yüzünü örtmesini tembihlediğinden, güzeller güzeli prensesin sadece gözleri, ona bakanların gözlerinin önündeydi.

Dillere destan güzellik arabadan adımını attı. Ablasının ardından yavaş yavaş yürümeye başladı. O yürüdükçe ortalı-

ğa dağılan rayihalar, yüzünü göremeyenlere güzelliğinin hayalini kurdurmaya yetmişti.

"Herkes işinin başına dönebilir!" diye buyuran Mehmene Sultan'ın emrine hepsi riayet etti. Hasyol'da kimseler kalmamıştı.

Mehmene Hatun, mimarbaşı ile konuşmak için durduğunda, Şirin onu fark etmeden yürümeye devam etti.

Duvarlar rengârenk bezeklerle süslüydü. Her biri başka bir hikâyeyi anlatan çok sayıda resim vardı.

Bir tarafta sanki cennet resmedilmişti. Akan dereler, melekler, kuşlar, çiçekler...

Bir başka tarafta ise, Kaf Dağı'nın ardı.

Zümrüdüanka kuşu, aslanlar, kaplanlar...

Bir başka yere baktığında, en az resimler kadar güzel bir delikanlı gördü.

Saç kılı kadar bir fırça ile duvara bir tavus kuşu resmetmekteydi. O kadar dalgın çalışıyordu ki, yanına gelen prensesi ilkin fark etmedi.

"Kolay gelsin? Ne çiziyorsun?" diyen sesin billur kıvamıyla başım çevirdiğinde, kendine bakan bir çift siyah gözün bedenini delip geçtiğini sandı. Heyecandan dili tutulmuş gibiydi. Ne diyeceğini bilemedi. Öylece kalakaldı. Bir ara fırçasını elinden düşürdü, fakat eğilip almayı bile aklına getiremedi. Şirin düşen fırçayı alıp, genç nakkaşa uzattığında, elini dahi kaldıramadı. Yüzünü göremediği bu siyah incileri andıran gözlerin sahibinin gülümsediğini anlayabildi sadece.

Neden sonra prensesin uzattığı fırçayı aldı.

"Tavus kuşu," diye kekeledi.

"Gerçeği gibi olmuş nakkaş. Ellerine sağlık!"

"Sayenizde," dedi sonunu getiremedi.

"Adın nedir senin?"

"Ferhat!" dedi ve bir anda boş bulunup, "Siz de Prenses Şirin'siniz," dediğinde yaptığı büyük hatanın farkına vardı. "Affedin Sultanım!"

"Zıyanı yok Ferhat. Pek kimseyle konuştuğum yok. Konuşukluklarım da zaten bana adımla seslenmez. Bazen adımın ne olduğunu bile unutacak duruma geliyorum," diyerek yeniden gülümsedi.

Ferhat başını öne eğmişti. Bu hareketinin sebebi ise, kendilerine doğru yaklaşan Mehmene Hatun'du.

"Ne yapıyorsun burada?" diye sordu Şirin'e.

"Nakkaş'ın yaptığı resme bakıyordum," dedi Şirin çekinecek.

Nakkaş Ferhat'ın yaptığı tavus kuşuna bakan Mehmene Hatun, hakikaten de bu yetenekli nakkaşın yaptığı işe hayran kaldı. Lakin o bir sultandı ve emrinde çalışan bir nakkaşın ulu orta övülmeyeceğini gayet iyi bilirdi. Bir mükâfat verilecekse bile o da ancak işini tamamen bitirdiğinde verilirdi.

"Eline sağlık Nakkaş Efendi," demekle yetindi. Şirin'i de yanına alarak gidecekti ki, bir an durdu. Ardına döndü. Başını havaya kaldırır gibi yapıp, kendine bir azamet hali takındı. "Maharetin gözümde kaçmış değil. Lakin övgümü yanlış anlayıp da bundan sonraki işlerini baştan savma!" dedi.

"Aklımdan dahi geçmez Sultanım!" diyen Ferhat'ın başı önündeydi. Mehmene Hatun ve Şirin uzaklaşırken dahi arka-larından bakamadı.

Bundan gayrı Mehmene Hatun'un aklına konan bir başka vaziyet vardı; hayalini Nakkaş Ferhat'ın çizdiği birbirinden hoş resimlerden ziyade, Ferhat'ın yüzü kaplıyordu, uyanık-ken hayallerini, uyurken rüyalarını.

Bir başkaydı Nakkaş Ferhat.

Mehmene Hatun ömrü boyunca birçok prens, şehzade, sultan görmüştü. Çoğu da süslü kıyafetlerin içinde ve parmaklarını, kaftanlarını süsleyen elmasların, zümrütlerin, yakutların arasında zorla güzelleştirilen çirkin birer insan müsveddesiydi. Oysa Nakkaş Ferhat...

Sıradan bir nakkaştı ne olsa...

Bir günün ortasında bir vakitte, Nakkaş Ferhat'ın gün yüzünü hayale daldı. Dillendiremeyeceği bir sevdaya tutulmuştu Sultan. Kimseye anlatamayacağı bir derdi vardı. Nakkaş Ferhat aklını başından almıştı. İşte giden aklının yerine Ferhat'ın hayalleri doluyordu.

Kara yağız bir delikanlının, yüzünde özenerek işlenmiş bir nakış gibi duran gözleri, kaşları, burnu, dudakları... Onu bir nakkaş suretinde bir hayalden öte, yakasında kıymetli kürklerle olan ipekli kaftanların içinde hayal etti. Parmaklarında elmastan yüzüklerle, tacını süsleyen yakutlar ve zümrütlerle canlandırdı.

Neden olmasındı ki?

Bu diyarın tek sultanıydı o. İstedikleriyle evlenebilirdi. Ne isterse ânında yapıldı. Nakkaş Ferhat'a da sahip olması için bu isteğini söylemek fazlasıyla yeterliydi.

Hâlbuki Mehmene Hatun bunun böyle olmasını istemiyordu. Ferhat'ın da onu sevmesiydi dileği. Zorla güzelliğin olmayacağından ziyadesiyle emindi de zaten. Lakin Ferhat'ın onu sevmesini nasıl sağlayacaktı?

"Böyle saçma fikir mi?" olur diye iç geçirdi. "Etrafına bakıvermesi bile yeterlidir!"

Az önce ne düşünmüştü, şimdi nasıl bir iç geçirmişti. Kendinden utandı bir an. Sevdikçi erkeğe, kendini sevdirebilmenin yolunu hâlâ saraylarda arıyordu.

'Gidip konuşamam ya,' diye düşündü bu kez. Kalkıp aynanın karşısına geçti. Aynadaki aksinin gözlerine baktı. Gü-lümsedi. "Ama kendimi sürekli surette gösterirsem, onun da hayallerinin başköşesine otururum belki!"

O sırada çalınan kapının sesiyle kendine geldi.

"Gel!"

İçeri giren kardeşi Şirin Sultan'dan başkası değildi.

"Duyduğuma göre bugün de saraya gidecekmisin. Beni de alır mısın yanına?"

"Neden?"

"Hiç."

"Hiç mi?"

"Yani... Benim için de değişiklik oluyor."

"Peki. Git hazırlan bakalım. Birazdan çıkacağız."

Hızla odadan çıkmıştı Şirin. İçi içine sığmıyordu. Yeniden saraya gidecek ve yeniden Nakkaş Ferhat'ı görecekti. O ablası gibi derin hayallerin içinde değildi. Ferhat'ı hiçbir şekilde hayal etmiyordu. O haliyle, nakkaş haliyle, boyalı parmakları ve boyalı üstü başıyla hayal ediyordu. Ne sultanlık vardı aklında, ne saray, ne para, ne pul. Sadece Ferhat vardı ve Ferhat isterse bu saraydan, hatta bu diyardan ebediyen gitmeye bile hazırды. Onun peşinden neresi olursa olsun, Şirin için cennetten bir farkı yoktu hiçbir yerin.

Duru bir sevdanın içindeydi Şirin Sultan. Hiçbir zaman sultan olmayı kendine yakıştıramamıştı. Çoğu zaman hizmetkârlarından bir bardak suyu bile utana sıkıla isterdi. Çocukluğundan böyleydi.

Yola çıkmıştı. Arabanın içindeki pencereden etrafa bakıyordu Şirin. Ablasına döndü.

"Neden yavaş gidiyoruz?" dedi.

"Yavaş mı gidiyormuşuz?"

"Evet."

"Sana öyle gelmiştir."

"Geçen sefer daha mı hızlıydık sanki, git git, yol bitmedi..."

"Dedim ya Şirin'im. Sana öyle gelmiştir."

Şirin'e söylediğine en başta kendisi inanmamıştı Mehmene Sultan. O da farkındaydı yolun bir türlü bitmek bilmediğini.

"Biraz daha hızlanın!" diye emretti arabacıya. Havada şakalayan kırbaç, altı atın çektiği arabayı biraz daha hızlandırdı.

Bir vakit sonra saray inşaatına geldiler. Şirin koşarcasına çıktı arabadan. Hızlı adımlarla, doğruca Ferhat'ın çalıştığı tarafa gittiyse de orada bulamadı Nakkaş'ı. Ferhat'ın yaptığı birbirinden güzel nakışlara bakıyordu. Lakin içi buruktu.

"Nakkaş nerede?" diye sordu etrafındakilere.

"Buradaydı az önce," diye cevap verdi yaşlı bir usta. "Belki şu ilerdeki ağaçların olduğu tarafa doğru gitmiştir. Ara sıra böyle kaybolur deli oğlan."

Ağaçların dallarından saka kuşlarının cıvıltıları geliyordu. Bir yandan kuşları ürkütüp kaçırmaya çekinerek, bir yandan da geldiğini Ferhat'a belli etmemek için ağır adımlarla yürümeye başladı. Attığı her adımda kalbi yerinden fırlayacakmış gibi heyecanlanıyordu.

Neden sonra saray inşaatının epeyce ilerisinde birinin oturduğunu fark etti. Oturan her kimse sırtı dönüktü ve ağaca yaslanmıştı. Şirin, oturan adama yaklaştığında onun biriyle konuştuğunu anladı. Ne konuştuğunu iyice anlayabilmek için biraz daha yaklaştı.

Şimdi ne konuştuğunu duyuyordu. Ferhat'ın ta kendisiydi bu.

"İçimi yakan bu ateşin sebebi başkadır. Ben onun gözünde dünyaları görmüşüm. Bundan gayrı cennet bile bana nedir

ki? Her zaman geleceğini hayal etmekten fırçamı dahi tutamaz oldum. Onun sevdası maharetime gölge düşürür oldu. Her renk artık ona çıkıyor. Bütün o renkler soldu gitti. Bu sevdada beni esir aldı gitti. O koskoca bir prenses. Tekmil bütün diyarın gözü onda. Dahası başka diyarların sultanları, şehzadeleri de istermiş diye duydum. Lakin vermezmiş ablası. Benimle evlenmesine neden izin versin ki? Sıradan bir nakkaşım ne de olsa. Ne deyiş çıkacağım karşısına? Ama söylemekten ne çıkar?" dediğinde arkasındaki hışırtıyı fark eden Ferhat, hemen ayaklandı.

Baktığı yerde, dünyasını aydınlatan bir çift siyah göz gördü. Kucağındaki beyaz güvercini bırakıp, Şirin'in yanına gitti. Başını önüne eğip, ellerini önünde bağladı.

"Affedin Sultanım. Niyetim burada aylaklık etmek değildi..." dediğinde, Şirin heyecanla sözünü kesti.

"Asla Nakkaş Efendi. Aklımdan dahi geçirmem böyle bir şeyi. Ben de sencileyin gezintiye çıkmıştım. Biraz uzaklaşmaktı meramım."

Şirin Sultan'ın yüzü kıpkırmızıydı. Duydukları heyecanını daha da artırmıştı. Belli ki, Ferhat da ona sevdalıydı. Lakin korkmuş olacaktı ki, bir türlü dile getirememiş, bir güvercinle paylaşmıştı her ne varsa.

Aynı heyecan Nakkaş Ferhat'ın da başındaydı. Endişesi ise, Şirin'in az evvel ettiği lafları duymasıydı. Belki ona içten içe kızmıştı bile. Bir daha onu görememek korkuttu onu.

Ama bir bilseydi...

Ferhat, koşarcasına saraydaki işinin başına döndü. Tam işine başlayacaktı ki, bu kez Mehmene Hatun'la karşılaştı.

"Yoksun ortalıkta Nakkaş Efendi!" dedi sertçe Mehmene Hatun. "Yoksa savaşıyor musun yaptığın işi?"

"Hâşâ Sultanım! Sadece..." diye izah edeceği sırada, "Kâfi, kâfi," diye gülümsedi Mehmene Sultan. "Gidilecek elbet. Lakin dönülmesi de çok zaman almayacak. Nakşedilecek onca güzellik varken hem de. Vakti geçtiğinde solan bir çiçeği nakşetmek kime ne fayda. Dalında bir goncayı resmetmek dururken... Öyle değil mi?"

"Ziyadesiyle hakkınız var Sultanım. Kusurumu bağışlayın. Hâşâ, bir daha olmaz!"

Günler günleri, aylar ayları kovalamıştı. Nihayet sarayın inşaatı bitmiş, birçok ustaya yol verilmişti. Nakkaş Ferhat da bunların arasındaydı. Kara bir gündü o gün. Güneş tepedeydi belki, ama Ferhat için zifiri bir gecenin, soğuk bir karanlığından başka bir zaman değildi şimdi.

Karalar mı bağlayacaktı, ağıtlar mı yakacaktı, bilemedi. Bir daha ne zaman görecekti Şirin'i, bilmiyordu. Şu zaman bir dursaydı. Öylece kalsaydı. Hiç geçmeseydi de bu diyarı terk etmekten kurtulsaydı.

Oysa onu hayata yeniden sımsıkı bağlayacak haberci ögle sığağından muzdarip bir şekilde sadece biraz geç gelmişti.

"Nakkaş Efendi!" diye seslendi. "Ferhat!"

"Buyur efendi?"

"Al! Oku!" diyerek bir kâğıt uzattı. "Mehmene Hatun'un emridir!"

Heyecanla açtı gelen kâğıdı. Bu bir mucizenin ta kendisiydi.

Mehmene Hatun, sarayda Şirin Sultan'a nakış, bezek öğretmesini istiyordu. Dünyalar Ferhat'ındı şimdi. Gece yenisinden güne dönmüş, dünyası aydınlanmış, gönlündeki saka kuşları en güzel şarkılarını şakımaya başlamışlardı.

Yeni hayatı sarayın içinde, sevdiğinin dizinin dibinde geçiyordu. Bu sevdayı böyle yaşamak bile yeterdi belki. Dokunmak fazlasıydı. Dokunsa bile incineceğinden, inciteceğinden korkmaktaydı.

Günün birinde yeniden bir resmin başındaydı, sevdalarını birbirlerine söyleyemeyen iki sevdalı...

Ak bir güvercini resmedeceklerdi. Ferhat nasıl yapılacağını gösteriyordu. Şirin ise bir türlü istediği gibi çizemiyordu.

Birden farkında olmadan Şirin'in fırçayı tutan elini tuttu. Bir ateş parçasına dokunduğunu hissetti. Hızla geri çekti elini.

"Bağışlayın Sultanım!" dedi başı önünde.

"Neden?" diye sordu Şirin, gülerek.

"Haddim olmayarak dokunduğum için..."

"İnsan sevdiğine dokunamaz mı yoksa?"

"Nasıl? Anlamadım?"

"Beni sevdiğini biliyorum Ferhat. O gün ağacın altında konuşurken duydum. Ben de seni sevmekteyim. Bundandır ki, sarayda kalmanı istedim."

Ferhat ne diyeceğini bilemiyordu. Demek ki Şirin'in gönlü her an onundu da onun haberi yoktu.

"Ah Sultanımı!" dedi heyecanla. "Ben bu andan sonra ölsem de gam yemem. Ben hep korkardım oysa. Lakin gönlümün eşi, kayıtsız değilmiş!"

Daha fazla konuşamadı. Zaten konuşması da yersizdi. Birbirlerinin gözlerinin içine bakmak dururken, konuşup ne yapacaklardı ki?

Akşam olduğunda Şirin tüm cesaretini toplayıp, Mehmene Hatun'a konuyu açtığında, Mehmene Hatun çılgına döndü.

"Sen ne dediğinin farkında mısın? Senin dilin ne söyler Şirin? Kellesini alırım o soysuzun!"

Aslında kızdığı Şirin değildi. Ferhat'ın ta kendisiydi. Fakat bütün kızgınlığını Şirin'in üzerine kusuyordu.

Nasıl olabilirdi böyle bir şey? Ferhat'ı memnun edebilmek için bütün her şeyi o istemeden ona sunmamış mıydı?

O ise şimdi kardeşine göz koymuştu. Oysa Sultan olan, bu diyarların hâkimi olan, en kısası Ferhat için yanıp tutuşan oydu. Şimdi kardeşini elleriyle Ferhat'a nasıl teslim ederdi?

Şirin günlerce konuşmadı, yemedi, içmedi. Giderek hal-sizleşmekteydi. Ferhat da saraydan gönderilmişti üstelik. İki sevdalı birbirlerinden haber alamaz durumdaydı. Kim Ferhat'a Şirin'den bir haber götürmeye kalksa, oracıkta başı gövdesinden ayrılacaktı ve bunu bilenler asla Ferhat'la değil yan yana gelmek, adını bile anmaya korkar olmuşlardı.

Şirin ise her geçen gün eriyip gidiyordu...

"Tamam" dedi günlerden bir gün Mehmene Hatun. "Seninle evlenmesine bir şartla izin vereceğimi!"

Şartı açıktı. Söylemesi kolay, yapılması imkânsızdı.

Ferhat, bir saraya damat olacaksa ya bir savaşta kendini kanıtlayacaktı, ya da zor bir vazifenin üstesinden gelecekti.

Ülke savaşta olmadığından ilk şartı gerçekleştiremeyecekti. Zaten savaşta olsalar da Ferhat, Şirin'e olan sevdası için koca bir ordunun arasına gözünü bile kırpmadan daldardı.

O yüzden ikinci şart yerine getirilecekti.

Uzaklardaki dağlarda akan nehrin yolu bu tarafa çevrilecekti. Dağa kanal açılacaktı yani.

O su Amasya'ya gelirse, Şirin'le evlenmelerine müsaade edecekti Mehmene Sultan.

Adı gibi biliyordu başaramayacağını. Kaldı ki dağda mutlaka başına bir hadise gelecekti. Bu yolla ölünce Şirin, Ferhat'ın bir zaman yasını tutacak, sonra da unutup gidecekti.

Mehmene Hatun sevdasını çoktan kalbine gömmüştü. Bu dünyada onun olmayan hiçbir şey, asla başkasının da olamazdı.

"Kabul ediyorum," dedi Ferhat.

"Yalnız çalışacaksın. Arada sırada sana erzak getirenler olacak tabi. Lakin işi kendi başına bitireceksin!"

Yanına aldığı aletlerle yola çıktı eskinin nakkaşı, şimdinin dülgeri Ferhat. Fırça tutmaya alışkın narin elleri, şimdi gürz tutacak, kürek sallayacaktı. Oysa bu durum onun umurunda bile değildi.

Dağı delmek şöyle dursun, dağı dümdüz et deseler, onu da yapardı. Tek, Şirin'e sarılmak olsundu sonunda...

Günlerce, gecelerce durmadan çalıştı Ferhat. Gürzünün sesi gece demeden, gündüz demeden dağlarda yankılanıyordu. Dağın kalbine indirdiği gürzün her darbesiyle kopan kaya parçaları, Şirin'le arasına giren bu heybetli devi günden güne eritip bitiriyordu sanki. Nakkaşıktan kibarlaşmış avuçları her gün patlıyor, kanıyor, yanıyor, acıyor ve her akşam sızlıyordu. Lakin hiçbir acı umurunda değildi Ferhat'ın. Gönül yanmasına hangi acı, hasrete yangınına hangi yara denkti ki? Aldığı nefes Şirin, verdiği nefes Şirin, dağın böğrüne indirdiği her gürz darbesi Şirin'di. Koskoca dağ bile Şirin diye inliyor, tatlı suyu bu kanaldan Amasya'ya ulaşacak dere Şirin diye akıyordu.

Ne yemek geliyordu aklına, ne de içmek.

Ne uyku biliyordu gözleri, ne dinlenmek.

Varı yoğu Şirin'di Ferhat'ın...

İşi ise hızla ilerlemekteydi. Kanal kendini belli etmişti. Böyle çalışırsa, çok vakte erişmeden söz verdiği işi bitireceğinden emindi. Dağa açtığı her gedik, onu Şirin'e bir adım daha yaklaştırıyordu.

Sonsuz gibi görünen işinde sona yaklaşmıştı. Lakin aradan da yıllar geçmişti...

Son darbeyi indirdiğinde güzünü bir kenara bıraktı. Nefes nefeseydi. Bendi aşan tatlı su, kanaldan aşağıya akmaya başlamıştı. Akan suda ellerini yüzünü yıkadı. Artık bir nakkaşa ait olmayan nasırlı, çatlamış ve parçaladığı kayalara dönmüş avuçlarını, derenin tatlı suyuyla doldurdu.

Kana kana içti...

"Çok şükür!" dedikten sonra, aşağıdan gelen seslere kulak kabarttı. Halk şölen yapıyor sandı. Bal gibi tatlı suyun sevinçiyile şenlik kurulmuştu besbelli.

Yanına gelen ihtiyarı sonradan fark etti.

"Ferhat sensin değil mi oğul?" diyerek yanına yaklaşan, bir kadın olduğunu gördü. Yaşlı, yüzü gözü kırış kırış, ağzında kalan birkaç dişi ve şeytani bakışlara sahip gözlerinden ürktü.

"Benim, ben olmasına da; sen kimsin?"

"Sana havadisim vardı oğul," diyerek bir kayanın başına oturdu ihtiyar kadın.

"Dersin havadisini; sen önce de bakalım hele, aşağıda şölen mi kuruldu, suyun şerefine?"

"İşte ben de onun için geldim te buraya kadar bu yaşlı halimle."

"Eee?"

"O şölen bildiğin şölen değildir oğul!"

"Ya nedir?"

"Düğün kuruldu Amasya'da..."

"Düğün mü? Ne düğünü? Kimin düğünüdür?"

"Sultanımız Mehmene Hatun, kardeşini evlendirmektedir!"

Böyle bir cevabı beklemiyordu Ferhat. Kulakları uğuldadı. Kadının anlattıklarını duymuyordu sanki. Başından aşağıya

kaynar sular dökülmekteydi, kazan kazan... Kanı çekilir gibi oldu.

"Ne diyorsun sen be uğursuz ihtiyar?" diye kadının yakası-na yapıştı. "Yalan de, kandırdım de hemen!"

Kadında en ufak bir korku belirtisi yoktu. Kaşı bile oynama-dı yerinden.

"Bana istediğini yap oğul. Yaşayacağım kadar yaşamışım zaten. Ha bugün senin elinden ölmüşüm, ha yarın kendi ece-limle. Ben buraya sana kötülüğüm dokunsun diye gelmedim. Aksine, şehre inersen canımı alacaklar demeye geldim. Senin yaptığın iyilik, kötülükle mi tartılır hiç? Sen bize içecek su getirmişken, ben ne diye senin ölmene sebep olayım?"

Ferhat bir türlü sakinleşemiyordu.

"Nasıl olur?" dedi bu kez.

"Senin sevdanı bu Amasya'da bilmeyen, duymayan kalma-dı. Senin bu işi bitiremeyeceğini sanıyordu Mehmene Hatun. Lakin sendeki gayreti gördüğünde anladı ki, Ferhat bu işi bi-tirecek ve sonrasında verdiği sözü tutmak zorunda kalacak... Şimdi aklını başına devşir de bir düşün bakalım; bir sultan, kardeşini, hem de herkesin evlenmek için sıraya girdiği kar-deşini senin gibi bir nakkaşa verir mi?"

"Ama ya Şirin?"

"Deli olma be oğul! Sen ne zamandır görmezsin Şirin'i? Dur hele ben diyeyim; ya üç sene ya da beş sene değil mi?"

"Olmuştur bir o kadar!"

"Ya işte! Gözden ırak olan, gönülden de ırak olurmuş. Za-man geçti, Şirin'in sevdası da soldu gitti. Hangi çiçek susuz-luğa dayanır? İşte o da öyle oldu. Şimdi gitsen ne olacak? Sen bir kulsun, o ise koca bir sultan... Sana hesap vereceğini ner-den getirdin o sevdalı aklına?"

Ferhat cevap veremiyordu. Göz göre göre kandırılmıştı. Yıllarca bu dağ başında bir başına avutmuştu kendini. Şirin'i tekrar göreceği günlerin hayalini kurmuştu. Koskoca bir dağı dize getirmişti. Koskoca bir nehre, nereye akacağını göstermiş, azgın sulara tek başına yol çizmişti. Lakin oyuna gelmişti işte. Çiğ sütün oyununa mağlup olmuştu.

"Git bu diyarlardan oğul," dedi ihtiyar kadın. "Vardır el memleketlerde seni Şirin'den fazla sevecek bir helal sütü!"

Şirin yoksa hayat da yoktu Ferhat için. Bir daha nasıl sevdalanacaktı? Kime güvenecekti?

Gürzünü eline aldı. Akan suyun içine daldı. Koca bir kayanın altına yürüdü.

"Şirin'le aramdaydın. Onca yıl boyunca tek engel sen oldun. Ben Şirin'e gitmek için senden yol istedim, sen bana Şirin'i kaybettirdin!" diye bağırdı. "Şimdi sana son bir darbe daha indireceğim! Lakin bu Şirin için olmayacak! Ben sende kaybolmaya yakındım! Şimdi gerçekten kaybet beni!"

Gürzü dağa indirdi. Yukarıdan kayalar kopmaya başlamıştı. Kopan devasa kayalar Ferhat'ın üzerine yığılırken, ihtiyar çoktan Amasya'nın yolunu tutmuştu.

Bu dünyada kötülük, iyilik kadar eskiydi...

Aşağıda ise kurulan şölen gelen suyun sevincinin şöleniydi. İhtiyar kadın onu öyle inandırmıştı ki, bilemedi cahil oğlan ahlında duyduklarının bir yalan olduğunu.

Oysa Şirin de yanına gelmekteydi. Biten hasreti için yolların Ferhat'ı getirmesini bekleyen ezdi.

Koşarak subaşına geldiğinde, kayaların altında bir el gördü. Vaktiyle sevdalandığı nakkaşın elleriydi bu. Bir kere dokunmuştu oysa ve o bir kerelik dokunuş yakmaya yetmişti.

Şimdi ölümün soğukluğunun sardığı eli tutarak ağlıyordu. Tek kelime edemeden hıçkıra hıçkıra ağlıyordu. Gözyaşları akan derenin suyuna karışıyordu.

Onu ortalıkta göremeyen saray ahalisi ise çoktan aramaya koyulmuştu. Her yer didik didik aranıyordu. Bir kısım asker de dağ yoluna sarmıştı. İlerideki bir ağacın altında bağlı bir at gördüklerinde Şirin Sultan'ı bulduklarını anladılar, bağlı olan at Şirin'in atı Tavus'tu.

Neden sonra Şirin'i de buldular, ama buldukları Şirin'in sadece cansız bedeniydi.

Ferhat, kayaların altında kalmıştı ama Şirin nasıl ölmüştü anlayamadılar. Canına kıymış diyemediler. Sadece "Ferhat'ın yanında bulduk cesedini," dediler.

Günler sonra çıkarıldı Ferhat'ın cesedi de, yıllarca savaştığı dağın kayalarının altından.

İki mezar kazıldı yan yana. Mehmene Hatun'un pişmanlığı vurmuştu saçlarına. Bembeyaz olmuştu gece kadar siyah saçları.

Anlatılır hep, anlatırız yani.

İki gül açar derler, iki sevdalı yüreğin mezarlarında.

Bir tanesi kırmızıdır ki, bu Ferhat'ındır. Kan vermiştir aşkı uğruna.

Diğeri de beyazdır ki, bu da Şirin'indir. Sevdğine gelin girmeden girmiştir kara toprakların koynuna.

Lakin iki gül açar da, yine de kavuşamaz. Aralarında bir kara diken peyda olur. Derler ki, bu ya Mehmene Hatun'dur, ya da Ferhat'a bu uğursuz haberi yetiştiren illet.

Kim ne derse desin, hâlâ yaşarlar...

"Şimdi kızım, gelelim gönül dağlarımızın haline. İşin esasında Ferhat'ın deldiği dağın adı "sütunsuz, mesnetsiz, dayanacağı olmayan" manasına 'Bi-sütûn'dur. Yani dünyevi arzu ve heveslerimizin peyda eylediği, aslında olmayan bir dağdır bu. Dünyaya dair isteklerini hırsla gerçekleştirmek isteyen-

lerin vehmettikleri herhangi bir engeldir. Arzularımıza ulaşmak için aşmamız gerektiğine inandığımız Bî-sütûn Dağı gibi engellerin asılsızlığı, dünyanın faniliğinden kaynaklanır. Dünya hayatımızın bir gün mutlaka sona ereceği ve dünyanın faniliği unutulunca, nefsin 'şirin' gösterdiği mal mülk, para pul, mevki makam arzusu yegâne maksat haline gelir de, insanı dağlara sürüp dosdoğru yoldan sarpa sardırır."

"Göçtü kervan kaldık dağlar başında" dememek için, çoğu zaman adını ihtiyaç koyarak varlığını meşrulaştırdığımız Heva Dağları'yla boğuşmayı bırakıp yola gelmeye, yolda olmaya, yolda kalmaya azmetmek lazım.

Dinlediği hikâye karşısında gözleri buğulanan Aylin bir yandan da tarif edilmez bir şekilde içten içe hafiflediğini hissediyordu. "Benimkisi de aşk acısıymış, Ferhat ile Şirin'in yaşadıkları yanında?" diye teselli olmuştu adeta.

İsa Hoca'nın anlattıklarını gözyaşlarıyla dinleyen Aylin, bir şey diyemeden ayağa kalktı. Arada sırada duyduğu, yarım yamalak bildiği bu hikâyeyi böylesine anlatan hiç olmamıştı. Sanki yaşamıştı İsa Hoca'nın ağzından çıkan her kelimede.

"Kızım dilersen birkaç gün misafirimiz ol. Emine teyzen ile birlikte sana Amasya'yı gezdirelim."

"Teşekkür ederim, size yeterince zahmet verdim."

"Öyle şey olur mu sen Allah misafirisin." Son cümle Aylin'in tuhafına gitmişti. "Allah misafiri!" Onca misafirlik çeşidi duymuştu da bunu ilk kez duyuyordu. Sonra hatırladı. Bu sözü dergâhtaki ilk akşam Hace de söylemişti. Ne tatlı ne rahatlatıcı bir söz: Allah misafiri. Misafir olduğumuz dünyada ikinci kez bir misafirliğin içine daha giriyoruz. İçten içe sıcaklık ve huzur veren bir misafirlik. Ne de güzel misafirliğini bilene.

Emine teyze de sohbete katıldı.

"Kızım burada nerede kalıyorsun?"

"Lalehan'da."

"Vallahi olmaz. Biz evlerimiz varken şehrimize gelen misafirlerin otel odalarında kalmasına müsaade etmeyiz. Pırlamayı topla burada kalıyorsun. Eh bize de yâren olursun kötü mü?"

"Teşekkür ederim ancak otelde daha rahat ederim."

"Emine teyzeni duydun. Buradayız. Akşam Ömer de burada kalmaya sevinecek."

"Eh madem böyle münasip oldu, kalayım bari."

"O vakit önce sana Sofular Mahallesi'ni gezdireyim akşam vakti çatmadan. Yarın bir şehir gezisi yaparız. Şehzadeler Müzesi, Bayezid Camii ve ırmak boyunca dolaşırız. Ertesi gün de seni Harşena Kalesi'ne çıkartırım, Kızlar Sarayı'nı gezerisin. Sonrasında da Ferhat'ın deldiği dağa ve Şirin'in kendisini aşağı attığı tepeye götürürüm. Onların yaşadıklarını bizzat yerinde görürsün. Nihayetinde de en son Aşıklar Müzesi'ne gideriz."

"Aşıklar Müzesi mi? İlk kez böyle bir müze duyuyorum."

"Evet. Adı Aşıklar Müzesi. Aşk hikâyelerinde kahramanlaşmış bütün aşıkların anlatıldığı harika bir müze. Gördüklerin çok hoşuna gidecek."

Emine teyze topuklu ayakkabı ile yürümekte zorlanacağını söyleyerek bana terliğe benzeyen tabanı dümdüz lastik ayakkabı ile kendisinin fistan şalvarından verdi. Ne yalan söyleyeyim çiçek desenli bandik fistan şalvar çok hoşuma gitti. Üçümüz birlikte ikindi sonrası yaya olarak Sofular Mahallesi'ni dolaşmaya başladık. Burada dağa doğru yokuş yukarı sağlı sollu birbirine bitişik ve geçiş ile barışık bir halde duran beyaz badanalı tarihi evlerin güzelliği karşısında

insan durup seyredeyim mi yoksa yürüyeyim mi diye adeta kararsız kalıyor. Sokağın başında kadınların kapı önüne oturup ellerinde iğne oya, güler yüzle sohbet etmeleri naif bir duygu veriyor onların bu mutlu hallerini seyre dalana. Az ileride bir teyze yanında küçük bir kız ile iri bir demir kazanın altını çamurla kaplamaya çalışıyordu. Niye böyle yaptıklarını Emine teyzeye sorduğum da o,

"Kızım o kazanın dibini çamurluyorlar ki ateşin isi, kiri kazanı kapkara etmesin. Kuruyan çamuru kazırsın kazanın dibi temiz kalır hem de uzun ömürlü olur." dedi.

"Ah keşke ben de yüreğimi çamurla bezeseydim de beni üzenlerin kahır, eziyeti içimi acıtmasaydı," diye iç geçirdim.

Sofular Mahallesi, Osmanlı dönemi cami ve medreseleri ile dolu bir mahalle. Ben etraftaki birbirinden güzel eserlere bakarken İsa amca da bir yandan o eserler ile ilgili bilgileri anlatıyordu. Burada ilginç bir özellikle karşılaştım. O da Halvetî Şeyhi Pir Şücaeddin İlyas'ın türbesi ve hemen bitişiğindeki çilehane. Pir İlyas Türbesi'nin hemen aşağısında taştan yapılmış daire şeklindeki zemini öylesine bir taş diye geçtiğimde İsa amca sordu:

"Kızım sen üniversitede ne okumuştun?"

"Fizik mühendisliği okudum, neden sordunuz."

"Şu daire şeklindeki tek parça düz taşı görüyor musun?"

"Evet, normal bir taş işte. Yoksa bu taşın türü mü değişik?"

"Türü değil yaptığı iş değişik. Bu taşın ismi 'Selamlama Taşı'dır. Çık taşın üzerine ve bana kısa bir şiir oku."

Taşın kenarında durdum ve Can Yücel'den kısa bir şiir okudum.

"Yerin seni çektiği kadar ağırsın,

Kanatların çırpındığı kadar hafif...

Kalbinin attığı kadar canlısın,

*Gözlerinin uzağı gördüğü kadar genç...
Sevdiklerin kadar iyisin, nefret ettiklerin kadar kötü...
Ne renk olursa olsun kaşın gözün,
Karşındakinin gördüğüdür rengin...
Yaşadıklarını kâr sayma:
Yaşadığın kadar yakınsın sonuna; ne kadar yaşarsan
yaşa,
Sevdiğin kadardır ömrün..."*

İsa amca: "Ne duydun, ne hissettin?"

"Hiçbir şey duymadım ve hissetmedim. Niye böyle bir şey yapmamı istediniz?"

"Şimdi taşın tam ortasında dur. Kibleye doğru, yani türbe-ye doğru yönel. Aynı şiiri tekrar oku." Dediklerini yaptığımda hayretten küçük dilimi yutacaktım. Okuduğum şiir içimde harf harf değişik bir tınıda yankılanıyordu. Bu aks-i seda, nasıl da mikrofon sistemi ile yapılması imkânsız içsel bir ekoya dönüşüyordu... İnanılmaz bir şeydi. Aynı şiiri tekrar tekrar okudum. Yankı üstüne yankı. Okuduğumu kendiminkinden daha tok bir seda ile dinlemek...

"Taşın merkezi dışında başka bir yerinde dur. Oku, aynı şeyi hissedecek misin?" Denedim olmadı.

"Bu nasıl olur. Onca sene fizik okudum buna anlam veremiyorum."

"Senin okuduğun kitap fiziği, oysa kâinat fiziğini okusaydın anlardın."

"Kâinat fiziği mi? Üniversitede fiziğin böyle bir bölümünün de olduğunu duymadım." İsa amca tebessüm ile önce elini yere sonra da havaya kaldırarak konuştu:

"Yerin altı ile göğün üstünü kâinat kitabından oku. Tabii ki her ikisi arasında olanları da... Hayret makamındaki bilgiler karşısında daha çok şaşıracaksın. Bu taş Selamlama

Taşı denmesinin nedenine gelince, dervişler burada Kur'an-ı Kerim okur ve okudukları ayetler içlerine deruni bir işleyiş yapardı. Şeyh efendi vefat edince de dervişleri bu taşın üzerine çıkıp ona selam ve dua gönderirlerdi. Haydi yavaş yavaş gezintimize devam edelim."

Yokuş aşağı inerken aklım hâlâ Selamlama Taşı dedikleri o taşın üzerinde yaşadıklarımda kaldı. Yokuş aşağı inerken yorulmuştuk. Az ileride bahçe içinde değişik yaşlarda kadınlar oturmuş çay içiyorlardı. Yanlarından geçerken bizi çaya davet ettiler. Bahçe girişindeki levha dikkatimi çekti: Hamdullah Efendi Cemevi.

"İsa amca şimdi biz cemevi bahçesinde mi oturup çay içeceğiz?"

"Elbette. Neden şaşırdın."

"Anladığım kadarıyla sizler Sünni'siniz, onlar ise Alevi. Bu nasıl olur?"

"Kızım unuttun galiba Amasya bir Osmanlı şehridir. Burada sadece Osmanlı'nın mimarisi değil, ahlakı da hâlâ yaşamaktadır. Bizler ve Alevi canlar o ahlak içinde kardeşçe yaşarız. Bak hemen karşıda ne göreceksin."

Onun gösterdiği yana baktığımda mavi bir levhada iri harflerle yazılı olan Amasya İmam Hatip Okulu yazısını gördüm.

"İmam hatip okulu, cami ve cemevi iç içe. Tıpkı bizler gibi. Gel canların ikramını içelim."

Hace'nin beni Amasya'ya neden gönderdiğini yavaş yavaş anladıkça aşka ve insanlara dair önyargılarım teker teker yıkılıyor, yerine hakikatin güzellikleri yerleşiyordu.

Akşam Ömer de gelince hep birlikte sofa dedikleri avluda yer sofrasına oturduk. Hayatım boyunca hiç yer sofrasına oturmamıştım. Diz kapaklarımın arkasının hafif sancılandı-

ğını ve ayaklarımın uyuştuğunu hissetsem de hoşuma gitti. Amasya mutfağına ait toyga dedikleri yoğurt çorbasına benzer çorba ile başladı yemek. Ömer karşımda mutlu bir şekilde gözümün içine baka baka yudumluyordu çorbasını. Aile hissini yaşamak onun tek mutluluğu olsa gerek. Sofrada içim burkuldu. Ailem ile hep birlikte baş başa yemek yemeyeli seneler olmuştu. Babam sağ iken mümkün olan bu birliktelik o ölünce bir daha gerçekleşmedi.

Sofrada neler yoktu neler... Keşkek, bamya yemeği, bakla dolması, katmer ve saç arası tatlı. Her biri diğerinden lezzetli tatlar. Avludaki kestane ağacının altında püfür püfür rüzgârın esişinde kahve keyfi. Üstelik mangal ateşte, bakır cezvede pişirilen köpüklü kahve. Yorgun olduğumu ve yatmamı söyleyen güleç yüzlü tembihler ile yer döşegine uzanıyorum. Önceleri yatağımdan başka bir yerde yatmayı yadırgardım. Yorgunluktan değil yaşadığım mutluluktan olsa gerek derin bir uykuya dalmışım.

Sabah ezanı ile uyandım. Ezanın asudeliği içime öyle bir huzur verdi ki gittiğim psikiyatri kliniğinin ve aldığım antidepressan hapların zoraki huzuru ile mukayese bile edilemez. Pencereyi açtım. Bahçedeki kiraz ve elma ağaçlarının yaprakları yanağımlı okşarcasına güzel kokular yayıyordu.

Kahvaltıdan sonra İsa amca ile birlikte şehir turumuz da başlıyordu.

Yeşilirmak'ın bereketini katmerlendirdiği topraklara sahip bu şehrin, doğal güzellikleri de bir arada bünyesinde bulundurması nedeniyle, hayli şanslı bir Orta Anadolu yerleşimi olan Amasya'nın ruhu da çok açık...

İlk önce Yalıboyu Evleri dizisindeki en güzel konak olan Hazeranlar Konağı'na uğradık. Bu konak Osmanlı döneminin en zarif sivil mimari örneklerinden birisi. Ardından Şehzade-

ler Konağı'na geçtik. Osmanlı İmparatorluğu döneminde birçok padişah Amasya'da dünyaya gelmiş ve burada şehzadelik yapmış. Şehir o nedenle Şehzadeler Şehri diye de anılıyor.

Öğleye yakın Bimarhane denilen tarihin bilinen en eski tıp fakültesine geçtik. Bimarhane dünyada ilk diş çekimi ve dolgusunun yapıldığı bir yermiş. Ayrıca ruh ve sinir hastalarının musiki ile tedavi edildiği bölümü dolaşırken cam dolabın içindeki bir ney gözüme çarptı. Hacı'nın üflediği neyin bire bir aynısıydı. Hacı'nın neden "Neyin üflenişinden çıkan feryadı iyi dinleyin!" sözünü şimdi anlamaya başlamıştım. İçimizde bizi delirten feryatların dingin bir nefes ile iyileşmesi mümkündü. Nefesin getirdiği sırları bilmek için de 'Bîşnev'i anlamak gerekirdi; yani dinlemeyi!

"Dinle!

Zamanın çığ çıkırtkanlarını değil, devrin derin erlerini dinle!

Dinle!

Sahte cennet bezirgânlarının seni cinnete götüren gürültülerini değil, meleklerin senin için ettiği secdenin sesini dinle!

Dinle!

Aşk zehredip yüreğini kusturan ihtişamlı sözleri değil, aşkın kadir kıymet bilen müjde sesini dinle!"

Bimarhane'den sonra Sultan II. Bayezid adına 1485-86 yılında yaptırılan cami, medrese, imaret türbe ve şadırvandan oluşan Sultan Bayezid Külliyesi'ne uğradık. Her iki minare hizasında bulunan, külliye ile yaşıt olduğu söylenen yaşlı çınar ağaçlarından birinin altında yorgunluk çayı yudumladık. İki yaşlı çınarın yıldırım çeken bir paratoner özelliği olduğunu da öğrendik. Saygı için baş eğerek girdiğimiz küçük cami kapılarından yine eğilerek ve camiye hürmetle çıktık.

Amasya'da görülecek pek çok yer, tarihi eser var. Şehrin en hâkim tepesine kurulu bir kalesi var önce görülmesi gereken. Şehrin en muhteşem manzarası da bu tepeden görülüyor. Kalenin şu an kullanılmayan gizli dehlizleri ve su kanalları mevcut şehrin ve Yeşilırmak'ın kuzeyinde bulunan Harşena Dağı adlı dik kayalıkların üzerinde. Kalenin Belkıs, Saray, Maydonos ve Meydan adlarında dört kapısı, kale içinde Cilanbolu adlı su kuyusu, sarnıç ve zindan bulunmakta. Kale den yetmiş metre aşağıda Yeşilırmak'a ve Kral Mezarları'na kadar uzanan milattan önce üçüncü yüzyıla ait merdivenli yer altı yolu, burç ve cami kalıntıları var.

Kalenin en üst bölümüne çıktığımızda İsa amca eli ile karşı tarafta olanca heybeti ile gözüken dağı göstererek

"İşte Ferhat'ın Şirin'ine kavuşmak muradı ile su kanalı açmak için senelerce ter akıttığı dağ. Hemen o dağın eteğinde de yaklaşık on dört kilometreyi bulan Ferhat Su Kanalı." dedi.

Dağa doğru baktığımda asırlar öncesinin hikâyesine dalıp gitmiştim. İçimden bir yanık ses dile geldi:

"Değer miydi bir Şirin'e bu koca dağ delmeye? Ah Ferhat ah!"

"Şirin de şirinmiş yani. Cilveliymiş, alımlıymış hani. Vurulmuş kalbinin tam ortasından Ferhat. Feryat etmiş cezbe lendiği güzellikten. Önce tutku, sonra tutuşmadır onunkisi. Tutkusu aşka dönüşmüş kısa sürede. Pervane olmuş, etrafında dönmüş. Ölümle burun buruna gelmiş çok kere. Toplamış kendini, hamle üstüne hamleler yapmış. Ahlar eylemiş, kırklara karışmış eninleri. Tıpkı bir dervişin "fena"dan "beka"ya geçişi gibi. Yok olurken atmış bütün benliğini ve sevgilinin zarafetiyle var olmuş yeniden."

Kalenin surları hâlâ sağlam duruyor. Şehre yukarıdan bakan bir surun üzerine oturup seyre daldım. Yeşilırmak'ın en

güzel görüldüğü yer tam burası. Kral Mezarları'nın, Pirler Parkı'nın, elmanın, kirazın ve ırmak boyu dizilmiş konakların şehri Amasya. Ferhat'ın, Şirin'in ve şehzadelerin şehri Amasya...

İsa amca onca yaşına rağmen gün boyu yaptığımız gezintiden hiçbir yorgunluk hiçbir eseri kalmamışçasına anlatmaya devam etti:

"Anadolu'da pek çok kent tarihle iç içedir. Pek çok kentte farklı dönemlerden kalma tarihî ve kültürel yapılar görmek mümkündür. Fakat Amasya bu anlamda farklı diyebiliriz. Tarih sahnesinde ilk keşfedildiği günden bugüne, zamanı harmanlamış bir masal diyarı gibi. Önce Hititler'de sonra Asurlar'da sonra Persler'de sonra Büyük İskender'de sonra Pontus Devleti'nde sonra Roma'da sonra Bizans'ta sonra Selçuklu'da sonra Osmanlı'da... Tarih sahnesindeki pek çok devletin himayesine girmiş olan Amasya, tüm bu devletler için de önemli bir şehir olmuştur. Tüm gelen devletler Amasya'da önemli izler bırakmış ve bu izlerin büyük kısmı da şehirde hâlâ yaşamaktadır."

"Dünkü sohbetinizde Aşıklar Müzesi'nden bahsetmiştiniz. Çok merak ediyorum, buradan hemen sonra oraya gidelim mi?"

"Hay hay, gidelim kızım."

Kaleden iniş sonrası hemen yolumuzun üzerinde olan Kızlar Sarayı ile Büyük Ağa Medresesi'ne uğradık. Bu medresenin en ilginç yanı sekizgen bir yapıdan oluşması. İsa amca medresenin sekizgen olmasının sebebinin cennetin sekiz kapısını temsil etmesinden dolayı olduğunu anlattı.

Nihayet dünyanın ilk ve tek Aşıklar Müzesi'ne gelmiştik. İki dağın arasındaki bir mağaraya kurulan bu müzeye merdivenlerden aşağı inerek giriyoruz. Önce müzenin ana girişinde etrafı mermer duvarlarla örülü daire şeklindeki geniş

bir alan karşılıyor bizi. Duvarında Cemal Safi'nin o meşhur bilindik şiiri: *Benim Adım Aşk*.

Şiiri okuyayım derken kafamı kaldırdığımda karşı tepenin üstünde siyah bronzdan yapılmış Ferhat ve Şirin heykeli.

Müzenin ikinci kapısından geçtikten sonra loş bir ışığın eşliğinde karanlık dehlize girer gibi mağaraya iniyoruz. Önce bizi Ferhat ile Şirin karşıladı. Ardından Leyla ile Mecnun. Her bir bölümü ince bir sanat işçiliği ile yapılmış bire bir canlıymışçasına mumyalar, duvara çizilmiş resimler... Burada beni en çok Şirin'in tepeden aşağıya atlayışını anlatan resim etkiledi. Karanlıktan da faydalananarak İsa amcaya fark ettirmeden birkaç damla yaş döktüm. Birisi Şirin diğeri Ferhat namına iki damla yaş...

İç içe geçmiş tünel yolu ile mağaradaki diğer âşıkların bölümlerini dolaştık: Kerem ile Ash, Tahir ile Zühre ve nihayetinde Avrupa'nın aşk efsanesi Romeo ve Jüliet...

Tünelin orta bölümünde Saz âşıkları Âşık Veysel, Dada-
loğlu, Karacaoğlan ve Mahzuni'nin mumyaları. Bir diğer bölümde çeşme başında su doldurmaya gelen köylü kız ve onu seven yavuklusu.

Müzenin sonuna doğru geldiğimizde esas sürpriz bizi bekliyordu: İlahi âşıklar.

Burada Ahmet Yesevi, Hacı Bayram-ı Veli, Hacı Bektaş-ı Veli ve Mevlana Celaleddin anlatılıyordu. Beşerî aşkı yaşıdıktan sonra ilahi aşka geçişin inceliği ancak bu kadar anlatılabilirdi. Müzeyi kuranların aşkın gücünü bu denli bir usulle tasvir etmeleri aşkın hikmetine erdiklerinin de işareti olsa gerekti.

Müze hatıra defterine notumu yazıp imzaladıktan sonra buruk bir ruh haliyle orada ayrıldık.

"Ey Şirin! Ferhat külünk vurup delmeye çalışırken koskoca dağı, senin gözyaşların neredeydi?"

Değseydi bir damlan koca dağa; dağ delinirdi de Ferhat'ın rüzgâr saçlarına ölüm değmezdi.

Ah Şirin ah!"

Gelip çatmıştı ayrılık vakti. Haddizatında yolu aşka çıkmanın miadı da miladı da hep ayrılık yazmaz mıydı?

İsa Hoca ve Emine teyzenin elini öpüp helallik diledim.

Tam bahçe kapısına doğru yürüdüm ki, durdum. Çantamdan çıkardığım zarfı Emine teyzeye uzattım.

"Bu nedir kızım?"

"Bu Aylin ablasından, Ömer kardeşine hediyedir," dedim gözyaşlarımı silerken.

"Ne gerek var kızım. Bir dua etse yeterdi."

"Sizlere her zaman duacıyım. Sizden ricam Ömer'i çaycıdan alın ve onu okutun. Zarfın içindeki yetmezse, kâğıtta adresim ve telefonum yazılı. Beni haberdar etmeniz yeterli."

Emine teyze zarfı açıp içindekini görünce parmakları titrer gibi oldu:

"Kızım bu çok bize."

"Az bile... İnanın az bile..."

"Tekrar gel özletme kendini olur mu?"

"Kısmet teyzeciğim, kısmet."

Âşıklar şehri Amasya'dan ayrılma vakti gelip çatığında ağlayışım hâlâ dinmemişti. Sitemkâr bir aşkın damlasıydı bu akanlar, gözden akıp cemresiz iklimlerin gönül gurbetine düşen yaşlar... Geceyi kuşatan kan kırmızı dudaklarımın buğusuydu. Ve az ötede akıp giden Yeşilirmak köpüğünde, acılarla alevlenen soluğum üşüyordu.

Fırtınalı bir gecede bütün ışıkları sönmüş şehrin korkusunu, tedirginliğini yaşıyorsun dünyanda. Her bir can kendi

kuyusunda unutulmuş Yusuf gibi mahzun bakıyor. Unutulanlar, kor olup vicdanın derin sularına düşüyor sessiz bir çılgılık gibi. Neydi unuttukların, hiç düşündün mü?

Paylaşılamayan, senden sonra sana kalmayacak olan, bunca zaman kavgasını verdiğin gerçekte bir 'hiç' değil miydi?

Perdeleri çekip ışıklarını söndürdün yalnızlık şehrinin. Bir kuşun kanadına yükleyip duygularını, uzak dağlardaki pınarlardan su içmeye gönderdin.

Hangi girdaplarda yutuldu sesleri ki, dalgalar hüznün taşıyor kıyılarıımıza?

Sesini hangi vadilerde uyuttun suların kucağına bırakıp?

Yollar vardı senden ona, ondan sana...

Ve bir de aynası vardı ya, bütün cihanın sığıdığı ve senin seyrettiğin.

Yanıktın, içliydin, kederliydin, hüznölüydün ve bir o kadar huzurluydun. Aşktan başka ne varsa yele verip uçurmuştun uzaklara...

Söyle Şirin! Ferhat'ı çok çabuk mu sildin gözyaşlarınla?

Beni sen bilirsin Ferhat, anlarsan sen anlarsın. Ses ver bana, konuş benimle! Sevmek için yürek gerekirdi, sevmek için yeter mi dersin? En çok bunu söyle! Hiçbir aykırılığın kirletemediği aşkları anlat bana!

Sen yoksun ey Can! Bir yanımda hüznün banarken beni, diğer yanımda dinmeksizin kanayan.

Ve dinle!

O hasret ki; dökülen yanlarımda onurlu bir şahlanış ve secdelerde sunulan âcizlikle, aşkı tazeleyen. Onun için kıskan ve ağla bu şehirde, bir Şirin eli ol, tut nabzını suların.

Bilirsin, Ferhat ile Şirin sevdasından çalınan gülüşler içindeki mevsimlerin ne yıldızı kaldı artık bu ince belli alacakaranlıkta, ne de tadı kaldı pencerelerden sarkan bu gam yumağı aşk suskunluğumun.

Ferhat ile Şirin hikâyesinde, varsın bize düşen hep gözyaşı olsun.

Aylin içi yenilenmiş olarak yeniden bir yolculuğa çıkıyordu: İstikamet Konya.

İçsellliğini içeriden dışarı değil dışarıdan içeriye bulan bir yolculuk.

Bu yolculukta başıboş olmadığını kavradığında, ben niçin buradayım diye soruyordun kendine.

Asumana sığmayan bir yanın var senin. Ötelerden gönderilip, ten kafesine sığdırıldın. Sen buraya ait değilsin, bunu biliyorsun. Gerçek kimliğin etten, kemikten, kandan ibaret değil. Asıl sıkıntın, asıl üzgünlüğünün sebebi de bu.

Başka şehirlere yaptığın yolculuklarda, bir otel odasında hep evini düşündün.

Kalabalıklar içinde daha bir yalnızlaştım, çünkü tanıdık ahabpların yoktu onların arasında. Duyduğun her söze yabancı, gözüne ilişen her varlığa bigâneydin. Nice vitrin camlarına çarpıp parçalandı heveslerin. Ulaşamadıklarına karşı hırsın çoğaldıkça mutsuzluğun da büyüdü.

Gurbetti senin için o uzak şehir; gariptin, kimsesizdin, mutsuzdun, gülmüyordun ve bir an önce seni sevenlere, sevdiklerine kavuşmak istiyordun.

Ansızın patlayarak kaybolan sabun köpüğünden balonlar gibi hükümsüzdü her şey.

Belli bir zamandan sonra insan konuşacak, dertleşecek, düşünce ve duygularını paylaşacak birilerini arıyormuş demek. Herkes gibi, ömür merdivenine tırmanıştaki her basmakta biraz daha yalnızlaşıyor muyuz yoksa?

Öyle ya, nice vedalarda boynun büküldü. Kim bilir kaç gidenin ardından gözlerine yağmur bulutları çöktü. Kaçınıcı kez yeşerdi çimenler, kaçınıcı kez ağaçlar yapraklarını döktü. Tak-

vimlerden kopanlar bir daha geri gelmedi. Öyle bir akıştı ki bu, geri dönüşü olmayan. Adı, zaman...

Önce bulanıktı baktığın her şey. Göremiyordun. Sesler duyuyor, anlamıyordun. Yüzünde ay ışığı, gözlerinde güneşin sıcaklığı vardı. Ağlıyordun ağladığını bilmeden. Acıkıyordun acıktığını hissetmeden.

Hani dağ başlarında göz değmemiş gözeler vardır. Toprağın altından kaynar çıkarlar. Öylesine duru, öylesine berrak... Birçoğuna el değil, göz bile değmeyen gözeler. İşte sen de o sular gibiydin.

Kaynağında kalmaz sular. Uzak dağ başlarından sonra bir kader çizilir önlerine. Kimi çizgiler gibi ince, kimi nehirler gibi coşkun bir sonsuzluğa, bir durulmaya doğru akıp giderler. Bu akışla birlikte geçilen, her bir yerde biraz daha kaybedilir saflık, duruluk.

O berraklığı muhafaza etmek güçtür sular için bile. Aşılana bunca yoldan sonra kaynağından ilk çıktığı gibi yoluna devam etmek ve son noktaya ilk haliyle ulaşmak imkânsız gibidir. Fakat imkânsız da değildir. Tuttuğu yolla, belirlediği istikametle ilişkidir, suyun safiyetini muhafaza etmesi yahut yitirmesi.

Ne mutlu hüznü bir kandil alevi titreyişi gibi yüreğine hissedenlere.

Aşk olsun hüznle gülen, hüznle susan, hüznle yaşayanlara.

Yüreğinde İbrahimî bir bıçak, yaram derin mi derin. Ah Şirin sevdası, ölüm sebebim olacak. Hükmü geçmez bir aşkın, ta Âdem'den beri alacağı, bilirim ki ödenmez.

Bir damla su için kayaları dövüyorum. Oysa içimdedir tufanların tufanı.

Şirin'e mahur uykular düştü, bana da hüznümle avunmak.

Uzlet

*"Günahlarınızdan günahlarınızın sizden
utandığı kadar utanın. Utanmayı geciktirirseniz
ümit yolunu kapatırsınız. Yüreğiniz Allah'ın
'Kulum neredesiniz?' sesini işitmez."*

Aylin'in Amasya'ya gittiği günün sabahı Hacı ve Üzeyir ile kahve içmek için Bişnevhané'nin sofa-sında oturuyorduk.

"Nihayet baş başa kaldık Cengiz. Uzlete çekilmeni söyledimde yüzündeki merak dolu tedirginliği hâlâ görüyor gibiyim. Endişelenmene gerek yok," dedi Hacı.

"Uzlet dediğiniz bir çeşit ibadet midir?"

"Hayır ibadet değil, itikâfa benzer bir yalnızlıktır. İtikâf Ramazan'ın son on günü kişinin kendini bir ibadethanede yalnızlığa çekmesidir. Uzletin itikâftan farkları: Oruçlu olmaya gerek yoktur ve mekândan dışarı da çıkıp dolaşabilirsiniz. İtikâfta ise hem oruçlu olursun, hem de yalnızlığa çekildiğin yerden dışarı çıkmazsın. Bir de itikâf bitene kadar kimseyle konuşamazsın."

"Pekâlâ, ben dışarı çıkmak istemezsem..."

"Sen bilirsin; ister çıkarsın ister çıkmazsın. Ancak dilerse sabah namazı sonrası *Mesnevi* okumalarımıza katılabilir, sonra odana tekrar geçebilirsin."

"Uzlet bir çeşit inziva mıdır?"

"Uzlet arınma, içsel sesini duyarak bundan önce anlamadıklarını anlamadır. Uzletin bugünkü karşılığı, bir çeşit terapidir."

Terapinin işi, senin akli başında olmana yardım eder. Terapiler zemini temizler, o zaman ben tohumları ekebilirim. Sadece zemini temizlemek bahçeyi oluşturmayaacaktır.

Sonra senin içinde güller yetişebilir. Çatışma, öfke, üzüntü, umutsuzluk, aşk dile getirilmek, kabul edilmek zorundadır. O zaman benim işim başlar, o zaman ben sana egoyu nasıl bırakacağını söyleyebilirim.

Bizim yaşadıklarımız tasavvuf terapisi. Ne bir sorgulama, ne de bir geçmişini yargılamadır. Soru-cevap, hasbihâl. Sözlerin kanatlarında zirveye ulaşmak ise uzlet sayılır. Sesli ya da sessiz. Uzlette zirvene yürü!"

"Uzletim kaç gün sürecek?"

"Yedi gün yedi gece."

"Yedi gece mi? İstanbul'daki işim gücüm ne olacak? Bensiz bir şey yapamaz şirkettekiler. Ya da ben oraya dönene kadar şirketi batırırlar."

"Senin dünyanı batmış sen hâlâ şirketin batıp batmama derdindesin. İki gündür yaşadıklarından ve dinlediklerinden hâlâ bir şey alamadın mı?"

"....."

"Alışını içine çekmek için uzlete girmeni istiyorum ya."

"Bu yedi gece boyunca ne yapacağım?"

"Yedi gün yedi gece boyunca yalnızca bir izleyici ol. Sanki tepenin üstünde oturuyormuşsun gibi bir izleyen ol."

Bazen yanlışlar tepesinin ardındaki güzel bir bahçeyi ısıktır. Yanlışlar Dağı'na tırman ama orada kalma. İn, bul, gör...

Edison nerdeyse üç yıldır belirli bir deney üzerinde çalışıyordu ve yedi yüz kez başarısız olmuştu. Tüm meslektaşları ve öğrencileri tamamen düş kırıklığı içerisindeydiler. Her sabah o, en baştan başlamaya hazır, mutlu ve coşku dolu vaziyette laboratuvara gelirdi. Yedi yüz deneme ve boşa geçen üç

yıl çok fazlaydı... Herkes deneyden hiçbir şey elde edilemeyeceğinden nerdeyse emindi. Bütün olay manasız, işe yaramaz görünüyordu.

Onların hepsi bir araya toplandı ve Edison'a dediler ki, 'Yedi yüz kez başarısız olduk. Hiçbir şey elde edemedik. Artık durmak zorundayız.'

Edison kahkahalarla güldü. O, 'Siz ne söylüyorsunuz? Başarısız mı? Biz hiçbir işe yaramayacak olan yedi yüz metodu bulmada başarılı olduk. Her geçen gün gerçeğe daha da yaklaşıyoruz! Şayet biz şu yedi yüz kapıyı çalmamış olsaydık, bilmenin hiçbir yoluna sahip olmayacaktık. Ama şimdi yedi yüz kapının yanlış olduğuna eminiz. Büyük başarıdır bu!' dedi.

Gerçek, hemen gidebileceğin ve onu satın alabileceğin şekilde piyasada bulunamaz. O hâlihazırda, bulunabilir değildir.

Kendi gerçek evimizi bulmadıkça yolculuğumuz devam etmek zorundadır, seyahate devam etmek zorundayızdır. Ve en şaşırtıcı şey ise gerçek yuvanın uzakta olmadığıdır.

Onu içerde ara. İçeri gidenler onu her zaman bulmuştur.

Yedi gece, yedi ayrı zikir çekeceksin. Çekeceğin zikir bir kâğıda yazılıp yatsı namazından sonra kapının altından odana uzatılacak."

"Zikir mi? Nasıl çekilir ki?"

"Gözlerini kapatıp önce dudaklarınla kısık sesle, sonra sesini biraz artırıp hızlı ama düşünerek okuyacaksın. Ardından zikrin manevi alanına girince o seni kontrolüne alacak ve kalbinin atışlarında, nefes alış verişlerinde zikrin tınısını duyup sarsılana kadar devam edeceksin."

"Uzletin bana sağladığı etkileri nereden anlayacağım?"

“Uzlet, sana paylaşabileceğin bir şey verecek. Uzlet sana birisiyle ilişkide olduğun zaman sevgiye dönüşebilen niteliği, enerjiyi verecek. Genelde sen bu niteliğe sahip değilsin. Hiç kimse değil. Onu yaratmak zorundasın. Sevgi, seninle doğan bir şey değildir. O senin yaratman gereken bir şey, o senin dönüşmen gereken bir şey. O bir mücadele, bir gayrettir ve büyük bir sanattır. Uzlet ile çocukluk döneminde içine attığın kızgınlıklardan sıyrılacaksın.

Kızgınlık incitme tarafından oluşturulmaz, o incitmenin neticesi değildir. İnsanlar kızgın, insanlar kıskanç, insanlar nefret dolu, dolayısıyla sevgi adı altında onlar bu şeyleri paylaşmaya başlarlar çünkü sahip oldukları şey işte bunlardır. Mutsuzluk dışarıdan tetiklenir, ancak onu dışarıya yaratmaz. Birisi seni incittiği zaman, incitme dışarıdan gelir, ancak kızgınlık senin içindedir.”

“Hımm, anladım uzlet dediğiniz bir çeşit psikoterapi sensansı. Psikiyatrların dinlemesi gibi bir şey öyle değil mi?”

“Hayır, yakından uzaktan alakası yok. Uzlet psikolojiden daha derin ve kesin çözümü sağlar. Psikiyatrlar madde âlemindeki problemlerini azaltmaya çalışırlar ve bunu da genellikle ilaç kullanımı ile sağlarlar. Psikiyatrlar önerdikleri antidepressan haplarla beynini kısa süreli uyuştururlar. Onların başardıkları tek nokta seni acıtan düşünceleri kısa bir süreliğine uyuşturup başından savmaktır. Ya sonra? Uzlet ise benliğin kör duvarlarını yıkıp seni gerçeğin merkezine götüren manevi bir içsel yürüyüştür. Uzlet seni yormayan bir yolculuğa çıkaracak. Yedinci günün sonunda yeniden doğmuş gibi hissedeceksin. Bunun için ölmen lazım.”

“Ne, ölecek miyim? Kim öldürecek ve nasıl öleceğim. Hani uzlette tehlike yoktu. Hani endişelenmeme gerek yoktu?”

"Ölmek dedimse kan ya da damar ölümü değil; canda ruhu, ruhta cananı bulma ölümü..." diye güldü Hâce. Sonra elindeki kehribar tespihi Cengiz'e uzatıp,

"Odaya girdiğinde pencere kenarında boş bir tabut göreceksin. Son geceyi onun içinde geçireceksin. Tabutun keyfine vardın mı bir daha yatağı tercih etmezsin," dedi. Bu son cümle Cengiz'de soğuk bir duş etkisi yaptı.

"Haydi, uzletin hayrola. Talimatlar kapı altından verilecek. Odada hiç de alışık olmadığın eşyaları kullanacaksın. Elektirik lambası yerine gaz lambası, yer döşegi, abdest için ibrik, banyo için duvara gömülü dolabı kullanacaksın. Yedi gün yedi gece uzletin bitene değin kimse ile bir kelime dünya kelamı konuşmak yok. Günde tek öğün yiyeceğin ve bir bardak suyun var. Sabah namazı sessizce sohbet meclisine bir ölü gibi gel. Dinle ve yine sessizce odana dön. Yaşadıklarını, düşüncelerini dilersen kâğıda dökebilirsin. Ancak dediğim gibi ben dâhil hiçbir kimseyle konuşmayacaksın. Sürekli dinleyici ol!"

"Günde tek öğün yemekle mi yetineceğim? Ben buna dayanacağımı zannetmiyorum."

"Dayanırsın merak etme. Günde tek öğün değil günü gelir haftada tek öğüne bile alışırsın. İnsana önce yemek tarifleri öğretiyorlar, sonra da perhiz yapmayı öğretiyorlar. İnsana daima zıddıyla, ne kadar sapıtabileceğini gösteriyorlar.

Yemek bir şehvettir. İbn-i Arabi Hazretleri diyor ki, insanlar yaşlandıkça bütün şehvetleri unuturlar, ama yemek şehveti hiç gitmez.

İnsan, Allah'ı konuşurken, yani diri lokmayla meşgulken, ölü lokmadan uzak kalabiliyor.

Haydi, uzletin hayırlı olsun. Allah yardımcın olacaktır çünkü O her an bizimledir."

Uzlete girmeden evvel Üzeyir bana lazım olacak olan bütün ilmihal bilgilerini anlayacağım şekilde öğretti.

Hace benim için yedi zikir vermişti. "İlk iki gün çokça 'Estağfurullah' ve 'Bismillah', kalan günlerde ise yedisi birden," dedi. "Bol bol" ne demek, yani kaç tane? İki saat yeterli mi? Ya da altı? Belki de on?

Yedi gün, yedi zikir...

İlk zikir, "Bismillah." Diğer günlerde sırası ile "La ilahe ilallah", "Elhamdülillah", "Estağfurullah" "Allahuekber", "Sübhanallah" ve nihayetinde son zikir "Aşkullah"...

"Allah" zikri beni ağlatıyor. Niye ağlatmasın ki? Gerçekten de adamakıllı ağlamayalı seneler olmuş.

Her şey çok basit ve rahatlatıcı. Yine mi gözyaşı? Acı gibi gelen aslında merhamettir, elhamdülillah!

Bu uzletten tam olarak ne bekliyordum? Geçmişî tekrar düşündüm.

"Bu yolda, sevdiğin ne varsa feda edeceksin."

İnsan gibi düşünüp hareket ettiğini sanan bir kukla gibiydim. Paylaşacak üzüntü, ihtiyaç veya acı hissetmeyecek kadar dünyadan uzaktım. Bugüne kadar yaşadığımı sanıyordum. Oysa yaptıklarımın hepsi roldü.

Kaderin dokunmadığı, daima mutlu ve dengeli olan -en azından- bir insanın olduğunu gösteriyor. Allah'ım, gerçekten her şey sadece bir görüntü mü?

Susuzluk, kuyu dolu olduğunda bile korkudan dindirilemeyendir, değil mi?

Her şey ama her şey, şimdiden farklı. Umutsuzluğa kapılmak için en ufak bir sebep bile yok. İçten içe bir zafer coşkusu hissediyordum. O "Ol!" demedikçe hiçbir şey olmaz.

"İman ve sabır yolun yarısıdır."

Mürşid, mürid için uygulama yolunda bir araçtır.

"Böylece Allah, senin hem geçmişte hem de gelecekteki bütün hatalarına karşı bağışlayıcılığını gösterecek ve böylece bütün nimetlerini sana verecek ve seni dosdoğru bir yola sevk edecektir. Ve Allah sana güçlü yardım elini uzatacaktır." (Fetih, 2-3)

Ve O, bana da güçlü yardım elini uzatacaktır...

İnsanı yönlendiren acıdır. Bir işte acı, arzu ve aşk özlemi olmadığı sürece, insan O'na yönelmeyecektir.

Şayet pervane, mum ışığı olmadan uçabilseydi ve kendini bu ışığa atmasaydı, bu durumda gerçek bir pervane olamazdı. Bundan dolayı vuslat, özlem olmaksızın yaşayabilen ve arama ihtiyacı duymayan bir insan, gerçek bir insan olamaz; bu kişi Hakk'a vasil olacak olsaydı bu durumda bu, Hakk olmazdı. Hakk aşkının ateşidir, insanı yakan ve hiç eden ve akılla kavranamayan...

La ilahe illa Allah'a...

İlk gece içimde önce bir titreme sonra yüreğimde bir iğne batması gibi bir hal yaşadım. Korkmadım desem yalan olur. Üstelik lambayı söndürmüştüm ve pencereden sadece yıldızlar gözüküyordu.

Ben ve yıldızlar, talebe ve hoca gibiyiz sanki. Allah'ın büyüklüğünü yıldızlarda gördüm. Allah'ın sureti ve misali gibi kendi azametimi, toprak gibi basit oluşumu da onlardan öğrendim. Ben ve yıldızlar sonsuz iki dünyayız. İşte bu iki dünyada tek bir dünyayı, sonsuz olmayan, güvenin delik deşik ettiği bir tahta parçası gibi yüzü olan, o küçük meçhul insanı meydana getiriyorlar.

Bu titremeden ne zaman kurtulacağım? Bedenim, vidaları gevşemiş bir alet gibi sanki. Ellerim titriyor, dişlerim gıcırıyor, ayakta duramıyorum; kalbimde çarpıntılar var, ciğerle-

rim bir demirci körüğü gibi, kalem parmaklarımın arasından kayıyor. Yazmaya çalışıyorum, ama boşuna... Boşuna...

Lambamı yaktım ve kalemimi elime aldım, fakat elim kurumuştur sanki. O anda yalnız olmadığımı hissettim. Bedenimi bir titreme sardı. Arkaya dönmek istedim, ama dönemedim. Damarlarımdaki kan donmuş gibiydi. Kalbimin atışları yavaşladı, neredeyse duracaktı. Kalkmaya çalıştım, olmadı. Nihayet başımı sağa çevirdim ve onu gördüm. Bedenimi tekrar bir titreme sardı. Parmaklarıma hâkim olamıyordum. Sakin olmaya çalıştım. Şiir yazmayı oldum olası sevememiştim. Aklıma yazacak hiçbir şey gelmiyordu. Yaşadıklarımı hangi kelime anlatabilirdi ki... Susmaktan başka yapacağım bir şey yok, diye düşündüm kendi kendime. Titreyen parmaklara bıraktım ne yazacaklarsa onlar yazsınlardı. Yazdılar da:

"İnsanlar, yıldızlara bakanın derinlik ve sessizlik içinde olmasının gereğini anlayamıyor. İşte bunun için insanlar konuşurken ben hep sustum."

Biraz dinlenmek üzere yatağıma uzandım... Lambamı söndürmedim. Düşünceye teslim olmak, sonra da kalemime ve hatıralarıma sarılmak istedim.

Kim olduğumu, nerede yetiştiğimi, şu anda bulunduğum yere nasıl geldiğimi belki hatırlarım diye düşüncelerime, geçmişe dönmeye çalışıyordum. Daha önce de bunu defalarca yapmış, ancak başaramamıştım. Her defasında geçmişimin bir dönemini yakalar, sanki gözümün delemmediği, hafızamın aşamadığı sağlam bir duvarın önündeymişim gibi o döneme takılır kalırdım. Fakat bu gece, o duvarın arkasındaki bazı şeyleri görür gibi oldum. Ne var ki aniden lambam sönüverdi. Yakmak için hemen ayağa fırladığımda onun yatağımanın yanında durduğunu gördüm ve donakaldım.

Fakat daha önce titrediğim gibi titremedim, ancak canım sıkıldı. Düşüncelerim karmakarışık oldu. Ne düşündüğümü dahi unutmuştum. Ne gecenin ne de düşüncelerimin karanlığı, onun büyük yarasını görmeme engel olabildi. Sol eli, hâlâ boğazının üzerinde duruyor, kan da parmaklarının arasından sızıyordu. Sağ eli ise havada hareketsiz bir şekilde yarasını gösteriyordu. Dudakları da bir şeyler söylemek ister gibi kıpırdıyordu. Ancak hiçbir şey duyamamıştım. Belki de kulaklarım huzursuzluğumdan tıkanmıştı.

Boşuna onu gözlerimin önünde canlandırmaya çalışıyordum. Kafam yine karışmaya başlamıştı.

Bugün kendime "Ben kimim?" diye sordum. Cevap uzun ve derin bir sessizlikti.

Ben bir insanım. İnsan da bir babadan ve anadan doğar. Öyleyse benim babam ve annem kim? Acaba bir kadın beni dokuz ay boyunca karnında taşıdı mı? Beni emzirdi mi? Şefkati ile beni korudu mu? Kalbinin sıcaklığı ile beni ısıttı mı? Bana gülümsedi mi? Acıma üzüldü mü? Geceleri başucumda uykusuz kaldı mı? Bana bilinen bir isimle seslendi mi? Acaba neydi o isim? Yokluğumda gözleri yaşardı mı? Şu anda oğlunun nerede olduğunu biliyor mu? Onu düşünüyor mu? Onu özlüyor mu? Şimdi o kadın nerede? Yaşıyor mu yoksa öldü mü? Anne diye çağırabileceğim o kadın nerede?

Tahta tavanın üzerinden bana bakan gölgeyi tanır gibi oldum. İçimden bir ses, "Haydi oradan nereden tanıyacaksın ki?" diye vesvese verip duruyordu.

Hayır! Hayır! Mutlaka onu tanıyorum. Evet, onu tanıyorum. Öyleyse kim o?

Yoksa annem mi? Bir an önce ölsün diye huzurevine kattığımı annem mi?

Kaderin hafızası ne kadar geniş, ne kadar hassası!

Kaderi düşündükçe hayatı, kaderin ta kendisi olarak kut-sadım ve aklıma dedim ki: "Ağır ol ve nasihat dinle!"

Uzletin ilk gecesi çok ağır geldi bedenime; uzandığım yere uyuya kaldım.

Uzlette İkinci Gün

Odanın kapısını kıracakmış gibi vuran da kim? Doğrudum. Kapıya doğru belimi tutarak zorlukla yürüdüm. Vücudum yer döşegine alışana kadar bu bel ağrısını çekmeye devam edecektim. Kapıyı araladım. Tam konuşacakken Üzeyir Derviş parmağını dudağına götürüp sus işareti yaptı. Sonra ellerini kulak hizasına kaldırıp bana bir mesaj vermeye çalışıyordu. Anlamıştım namaz öğretmenim beni sabah namazına kaldırmıştı. Abdesti alıp onun öğrettiği şekilde namazımı odamda tek başıma kılıp, aşağı kattaki sohbet meclisinde *Mesnevi* okumalarını dinlemeye indim.

Odaya girer girmez rahlenin üzerindeki Kur'an mealini okumaya başladım. İnsanın kendi kitabını okuması kadar mutlu eden başka bir okuyuş var mıdır acaba? Ayetler içimi iklim iklim kuşatıyordu. Ankebut Suresi'ni okuyordum. Örümcek. Ağ. Zehir. Tuzak. Bütün kelimeler ruhumda ayrı menfezler açıyordu. Birden Şems'in sözü geldi hatırıma:

"İnsanlar kördür, kaderle savaşıyorlar. Nice kitap var ki sahibini öldürmüştür! Okuyacaksan kendi kitabını oku! O kitap ki aşk ile başlar aşk ile biter. İlk emri 'Oku!' olan kitabı okumak dinlemekle başlar. Ve unuttu Kâbe'nin içinde kible olmaz."

Bugün daha önce hiç hissetmediğim duygular sardı beni. Belki de hüzündü bunlar. Kalbim, kanım, nefesim ve hareketlerim daha öncekilere benzemiyor gibi. Hepsinde bir gergin-

lik, bir titreklik, bir durgunluk vardı. Sanki kulak duymaktan, göz görmekten bıkmış ya da sanki istemedikleri birini görüp duymak ve istemedikleri birini duyup görmekten korkmuşlardı.

Ortada üzüntüye benzer bir şey var. Ama neye? Bilmiyorum.

Sanki bedenimin bir tarafı diğer tarafını itiyordu. Sanki uzaktan, yakından benimle ilgili olan her şey, yarı aydınlık yarı karanlık bir şafağın gizemli örtüsü arkasındaydı.

Bu hüznün bana, zıddı olan mutluluğu hatırlattı. Ben diğer insanlar gibi mutlu olduğum bir günü hatırlamıyorum. Aca-ba bugüne kadar hüznün ve mutluluğun üstünde ya da altında bir varlık mıydım? Ne oldu bana bugün?

Kendine gel! Hüznün ve mutluluğun sonunun sadece kalp kırıklığı olduğunu öğrenemedin mi? Dünyada üzölmeye ya da sevinmeye değeri bir şey mi var? Hayat ne hüznündür ne de sevinç. Hayat ebedi bir huzurdur. Öyleyse huzurlu ol!

İkinci gece zikrini okudum. Tefekkür ettim. Okudum. Titredim. Okudum. Ağladım.

Teheccüd namazı için uyuyup tekrar kalkmam gerekiyordu. Lambamı söndürdüm ve uykuya dalmak istedim. Ama uyku bana direniyordu. Birden karanlık, sanki gören bir elin salladığı siyah bir çarşaf gibi etrafımda titremeye başladı. Yine düşünmekte olduğum şey, aniden beyaz, parlak bir gölge gibi, karanlıktan sıyrılmış, ipek, beyaz ve şeffaf bir gecelik giymiş, garip bir dostlukla ve büyük bir sessizlik içinde yatağıma yaklaştı. Yumuşak kollarını bana uzattı. Boğazında yara, ağzı şaşkınlıktan açılmış, gözlerindeki hüznün hâlâ derin, hâlâ sakın ve korkunç! Üzüntü içinde, daha doğrusu endişe içinde, yok yok özlem içindeydi.

Heyecanlandım, fakat titremedim. Kalbim çarptı ama elim ayağım kesilmedi. Gözlerim fal taşı gibi açıldı, fakat karar-madı.

Aman Allah'ım! Ne güzel ve ilginç bir yüz! En saf aşk ve elem madenlerinden özenilerek kalıba dökülmüş. Daha doğrusu, aşk ve elem, sanki ilahi bir birliktelik içinde. Sonra yavaş yavaş bana yaklaştı. Ne olduğunu ve nasıl olduğunu anlayamadan alnında kor ateşten daha sıcak bir öpücük hissettirdim ve sonra da kendimi kaybettim. Onu tutmaya çalıştım ama tutabildiğim sadece karanlıktı. İşte şimdi, aklımdan geçenleri yazmaya çalışıyorum. Ter alnımdan akıyor, fakat alnımdaki kor ateşi söndüremiyordu.

O gittikten sonra aşkı, erkeğin kadına olan aşkını düşündüm. Sonra böyle bir kadını sevdiğimi ve onun da beni sevdiğini hayal ettim. Ayrıca, insanların aşklarının evlilikle nasıl noktalanıp hem aşklarının hem de kendilerinin nasıl öldüğünü düşündüm. Evet, evlilik şüphesiz her aşkın mezarıdır. Aşk, sevgili ile doruğuna ulaşır. Evlilik ise aşkı en aşağı noktaya çeker. Aşk, sevgiliyi yer bitirir ve onu paramparça eder. Evlilik ise sevgiliyi ezer ve onu işe yaramaz bir toz gibi havaya saçar. Aşk, erimek, buharlaşmak ve zincirlerden azade olmaktır. Evlilik ise donukluk, parçalanmak ve ayrılmaktır...

Ey mucizelerin mucizesi, ey ışığı ve yansıttıklarını gören, ey ruhun kendisini ve içindekilerini gözetlediği menfez! Seni şekillendirip en güzel bir şekilde yaratan ne kadar da yüce!

Ey gönül, sana dayanılamayacak bir şekilde zulmettiler ve gücünün üstünde bir yük yüklediler. Fakat sen ne şikâyet ettin ne de zulmettin. Acaba cehalet adil de, bilgi zalim mi?

Ey gönül! Allah için benimle ne yollar kat ettin! Sanki biz dünyayı değil, dünya bizi kat ediyordu. İşte ben, sayısız yollarımda hâlâ yürüyorum. Ne bu yolların nerede biteceğini ve ne

de kendimin nerede biteceğimi biliyorum. Allah aşkına, kaç kapının önünde benimle durdun da eşikten adımını atmadın... Kum zerresinden, çiğ damlasından, bütün burçlarıyla güneşe ve bütün sahilleriyle denize kadar, sivrisinek, balina ve insana kadar her şey sihirli ve gizemli kapılardır. İşte ben, bu kapıları elimle değil, kalbimle çalışıyorum.

Ey umudum, seni kime vasiyet edeyim? Hangi ahların, vahların yatağına yatırayım?

Ey harfleri, kalemi ve sesi kan olan suskunluğum! Seni hangi duanın kabul görmemiş kâğıdına yazayım? Bil ki günahlarımı gençliğimin masumiyetini satarak aldım. Ey sayıkladığım sancı, sıyrıl çürüyen ruhumdan. Sus ki ölümü bir zehir gecesinde kana kana içeyim!

Ey doymayan aç, ey kanmayan susuz! Ey inkârı dua, duası da inkâr olan kul! Günahlarımı dertlerinle satın aldım, günahların affoluna ve dertlerin kutlu olsun!

Üçüncü Gün

Ezan sesiyle uyanıyor, abdest alıyor, namaz kılıyor ve Kur'an okumaya çalışıyorum. Kendimi yorgun ve tükenmiş hissediyorum. Dua etmeyi deniyorum, ama nasıl?

Yün yatağımın üzerinde yaşadığım bu yumuşak süzülüş içinde bütünü görüyorum.

Allah'ın rahmeti, suretten surete, hücreden hücreye girer. Kimi zaman çiçeklere damlayan yağmur suyudur, kimi zaman da topraktan biten güldür.

Aniden "Kur'an'ın özü Fatiha'da gizlidir," sözünün manasını kavradım. Daha da derin bir mutluluk duygusuyla doluyorum. Sanırım bütün mutsuzluklar, bir şeylere sahip olduğumuz zannından ve zaten olacak olana direndiğimizden doğuyor. Derinlerde saklı olan huzur anahtarını ise kabullenmek ve direnmekten vazgeçebilmektir.

Dileyebilirsin ama ihtiyaç duyma! Bu niçin aynı anda hem çok basit hem de çok zor? Asla bu görüşü kaybetmemeyi ve asla asıl amaçtan perdelenmemeyi diliyorum.

"Gönülde huzur." Bu kadar rahat, bu kadar sakin, bu kadar huzurlu uyumayalı bir seneyi geçmişti. Halvete girmek, bugüne kadar hayatımda aldığım en doğru karardı!

Fatiha Suresi yedi ayet. Bana verilen halvet, yedi gün ve her güne bir zikir; yedi zikir...

Kendi kendine başardığın zannı, tehlikeli bir tuzaktır. Tuzakları bilmek ise onlardan korunmayı sadece kısmen sağlıyor. Benim nefsimin emreden tarafı gurur olmalı.

Akşam namazını kıldıktan sonra seccadeden kalkmaksızın yatsı vaktine kadar zikir ve dua içerisindeyim. Elhamdülillah zikri beni rahatlatıyor.

Yatsı namazı sırasında bir görüntü geliyor: Çok açık bir şekilde Hz. Mevlana'yı görüyorum. Bir sandığa yaslanmış, elinde bir tespih tutuyor. Arkasında pırl pırl parlayan, her yeri aydınlatan bir güneş, doğmak üzere...

Güneş, yani Şems, yani Mevlana'nın çok sevdiği mürşidi... Hz. Mevlana çok sakin ve huzurlu, derin bir tevekkül içerisinde. Şems yanıyor, yoğunluğunun ateşinde her şeyi parçalıyor. Bir bütünün iki kutbu, karşılıklı birbirlerini tamamlıyorlar. "Ah, sevgili varlık, lütfen bana öğret, doğru yolu göster bana!" duası dökülüyor dudaklarımdan. Hz. Mevlana sandığı gösteriyor:

"Yeni giysilerin burada, seni bekliyor. Nurdan yapıldılar. Ama daha zamanı gelmedi."

Pencereye doğru gidiyorum. Yaşadıklarım bana masal gibi geliyor.

Mevlana'nın dediği üzere "hayat bir masaldan ibaretmiş." Hz. Pir ne diyor:

"Çocukken sürekli aşk masalları okudum. Büyüdüm. Âşık oldum. Gitti Şems'im. Şimdi de ben koskoca bir masal oldum."

Bir varmış bir yokmuş. Kundak beyaz kefen beyaz. En güzel beyaz siyahın ahından süzülerek boyanan beyazdır. Mor ötesinden huzme huzme yayılır beyazın gelinliği ve diğer renklerin hepsi onun nakaratlarıdır; o kadar. Siyah, beyaz ve mor. Doğum, ölüm, aşk... Gerisi satır aralarında, bıçak sırtında kalmış. Bir varmış bir yokmuş.

Pencereyi açtım. Dışarıda rüzgâr esiyor, benimse içimde tufan. Pencereden dışarıya doğru başımı uzattım. Rüzgârın esişi ile zikreden ağacı seyretmeye başladım. İçimde "Allah yâ Daim" zikrini duydum. Ruhum ağacın hareketleri ile uyum içindeydi.

Geçirdiğim bu birkaç gün zarfında, bedenimin hafiflediğini, ruhumun latifleştiğini fark ettim.

Geceye doğru kapının zili uzun uzun çaldı, birkaç adamın tartıştığını duydum. Daha sonra da delirmiş gibi kapıya vurmaya başladılar ve bütün "bedenlerimle" birlikte çok korktum. İnşallah kilit dayanır. Bir türlü durmuyorlar. Allah aşkına kim bunlar? Benim burada olduğumu kim biliyor ki!

Yüreğim ağzıma geldi. İlginçtir ki, kendimi toparlayıp sakinleşmem uzun sürdü. Ancak şu anda yalnızlığımın taciz edildiğini fark ediyorum; dehşet içinde neler düşündüğümü fark ediyorum.

"Kendine karşı sabırlı ol!"

Kapısı vurulsun, gürültü patırtı yapılsın. Pencereden dışarıya doğru baksın, kimseleri göremesin. Ayak sesleri var ama ortada ayaklı yok, vücut yok. Aman Allah'ım! Yoksa bu gelenler cinler mi?

Gece geç saatlerde engin şükran hissini tekrar duymaya başladım. Son birkaç gün içinde ne kadar da nankör olmuş-

tum! Oysa ben daha düşüncelerimi bile kontrol edemiyorum! Şükran duygularıyla dolu olarak uykuya dalıyorum.

Dördüncü Gün

Zaman ne çabuk geçiyor. Belirli dua ve namaz saatleri ve her gün yapılan kısıtlı aktivitelere rağmen, bunların monoton bir hal alınması gerçekten ilginç.

Bu sabah uyanır uyanmaz, gördüğüm bir rüyayı hatırlıyorum. Bir okyanusun dibindeyim. Nefes almadan ne kadar durabileceğimi merak ediyorum. Her nasılsa aslında nefes almak gerekmediğini anlıyorum. Uyanıyorum. Derin bir nefes alıyorum.

Gün boyu rüyanın etkisindeyim. Derken akşam oluyor. Kapım tıklatılıyor. Akşam yemeğim tepsi ile kapının önüne bırakılmış.

Pirinç çorbası! Küçük çini bir çorba kâsesinde, sütlü sıcak suyun içinde dibe çökmüş iki kaşık pirinç. Kâse avuç içime tam olarak sığıyor, yuvasındaki bir kuş gibi... Bir süre avucuma yayılan tatlı sıcaklığı hissediyorum; hayret, çok da aç değilim. İlk defa, yemek meselesi üstünde fazla durmadığımı fark ediyorum. İlk günlerde böyle değildi. Nihayet çorbamı tadına vararak içiyorum, biraz tuz olsa fena olmazdı ama sıcak bir şey içebildiğimden dolayı minnettarım.

Acıkınca köpek oluyorsun; kızgın, geçimsiz, kötü huylu, sert, yanına yaklaşılmaz, soysuz bir köpek kesiliyorsun. Fakat doyunca da pis bir leş halini alıyorsun; duygusuz, herkesten habersiz, sanki elsiz ayaaksız bir duvar gibi oluyorsun.

Mana kapısını çalarsan sana açarlar; düşünce kanadını çırpar, uçmaya çalışırsan, seni bir doğan haline getirirler. Haberin yok senin düşünce kanadın çamura bulaşmış, sen çamur yiyorsun, çamur sana ekmecek olmuş.

Ava gittiğim günler geliyor aklıma. Avladığım bıldırcınlarla mangalda nasıl pişirdiğim ve tıka basa bıldırcın etleri ile doyduğum günler. Şimdi avcı kim, av kim? Bilemiyorum. Mesnevi okumalarında dinlediğim söz imdadıma yetişiyor:

"Avlanmayı bırak, ağa atla."

Kendini aldatmayı bırak, her şey senin hayallerinden çok farklı.

Allah ya Hayy, ya Kayyum...

Allahuekber Allahuekber!"

Hace'nin anlattığı hikâyeyi hatırlıyorum:

Oldukça rahat bir hayat süren bir adam, günün birinde her şeyi bildiği söylenen bir bilge kişiye gitmiş. "Saygıdeğer hocam, maddi yönden bir problemim yok, ama yine de kendimi dengede hissetmiyorum. Yıllardır mutlu olmaya, en içten gelen düşüncelerime bir cevap bulmaya, dünyayla alıp veremediğim bir şeyin kalmamasına uğraştım durdum. Lütfen, bu hastalıktan nasıl kurtulacağıma dair bir tavsiye ver bana," demiş. Bilge şahıs cevap vermiş: "Arkadaşım, bazı insanlardan saklanan şey, bazı insanlara açıklanır. Aynı şekilde, bazıı için görülebilen bir şey, diğerlerine kapalı olabilir. Ben senin derdinin çaresini biliyorum, ama bu alışılmış bir tedavi değil. Sürekli seyahat etmeli ve dünyadaki en mutlu insanı aramalısın. Onu bulunca da, ondan gömleğini isteyip giyinmelisin."

Adam hemen, mutlu insanlar aramaya koyulmuş. Birbirine ardına karşılaştığı mutlu insanları sorgulamaya çalışmış. Hepsisi de aynı şekilde cevap veriyormuş, "Evet, mutluyum ama benden daha mutlusu da var."

Günler boyunca o ülke senin, bu ülke benim dolaştıktan sonra, nihayet, içinde dünyadaki en mutlu insanın yaşadığı iddia edilen bir ormana gelmiş. Ağaçların arasından bir kahkaha duymuş ve hızlı adımlarla ilerleyerek açıklık bir yerde oturan bir adanın yanına varmış.

"Söyledikleri gibi, sen dünyanın en mutlu insanı mısın?" diye sormuş.

"Kesinlikle," diye cevap vermiş adam.

"Bilgelerin bilgesi bir şahıs, ancak senin gömleğinle şifa bulacağımı söyledi. Lütfen izin ver, giyeyim; karşılığında sana sahip olduğum her şeyi verebilirim."

Dünyanın en mutlu adamı, onu dikkatle süzüp gülme-ye başlamış. Gülmüş, gülmüş. Biraz sakinleşince, huzursuz adam aldığı tepkiye kızmış bir halde: "Akıllı mı kaçırdın? Böyle ciddi bir meseleye gülünür mü?" demiş.

"Belki de," demiş en mutlu adam. "Ama iyice bakma zahmetine katlansaydın, gömleğim olmadığını fark ederdin."

"Peki, şimdi ne yapacağım?"

"İyileşeceksin. Asla ulaşamayacak bir şeyin peşinden gitmek, ihtiyaç duyulan şeye ulaşmak için iyi bir egzersizdir. Tıpkı, bir nehrin üzerinden atlayacak bir adamın sanki nehir olduğundan çok daha genişmişçesine, bütün gücünü toplaması gibi. Bu durumda nehri aşacaktır."

Bunları söyledikten sonra, en mutlu adam, ucu yüzünü örten türbanını başından çekip çıkarmış. Huzursuz adam, karşısındakinin kendisine tavsiyede bulunan bilge kişiden başkası olmadığını görmüş.

"Peki, neden bunu bana yıllar önce sana geldiğimde söylemedin?" diye sormuş huzursuz adam şaşkın şaşkın.

"O zaman bunu anlamaya hazır değildin. Önce belli başlı deneyimlerden geçmen gerekiyordu. Ve bunları söylerken, söylenenleri mutlaka yapacağının garanti altına alınması gerekiyordu."

"Bol bol gül ve şükret!"

Dileksizliği diliyor, isteksizliği istiyorum. Dileksizliğe şükrediyorum.

Artık inanıyorum ki şükür Allah'la irtibattır.

Hz. Mevlana şöyle diyor: "Kesinlikle biliniz ki, bütün rollerin yazarı kişi değil, Allah'tır. Kişinin yaptığı her eylem, iyi ya da kötü olsun, bir niyetle ve bir düzenle zuhura çıkar; fakat gerçek mana kişinin düşündüğüyle sınırlı değildir. Eylemin gerçek manasını sadece Allah bilir ki, eylemi yaptıran da O'dur."

"Rahmet üstüne rahmet," "şükran üstüne şükran."

İçimden mutluluk yaşları yükseliyor. Her şeye ne kadar müteşekkirim; şükür için şükrediyorum!

Dünyevi şeyler hayatıma ne çabuk hâkim olmaya başladı! Halvette yaşadığım en derin deneyimler şimdiden hayal gibi geliyor. Halvetin kendine has gücünü ve eşsiz canlılığını sanki hiç tatmamışım gibi! Bu hayatım boyunca bana eziyet mi edecek, merak ediyorum. Hepsi bir hiç uğruna mıydı?

Allah her problemle tek tek ilgilenmez, bir cevapla bütün soruları cevaplar ve güçlüğü çözer.

"Nereye dönerseniz dönün Allah'ın yönü orasıdır." (Bakara, 115)

Hace'nin insanı rahatlatan o yumuşak sesinin yankısı hâlâ kulağımdayken uykuya dalıyorum:

"Bizim dinimiz kişiyi amacına ulaştırana kadar yalnız bırakmaz."

Beşinci Gün

Uzletimin sonuna doğru yaklaşırken uzlete girişimin sebeplerini de anlamaya başlamıştım.

Huzur ve anlayışa olan özlem, kendimi arındırma isteğim ve hayatın derinliklerine dalmak.

Dünyevi değerlerin ardındaki hakikati görmek ve ezeli hakikat ile sevgiyi bunlara yansıtmak için ustalık gerekir. Ben

bütün olasılıklarımı tükettiğim zaman, O'nun yolu üzerinde ki engellerin üstesinden gelebilmem için Rabbim bana fazlasını verir ve yardım eder. Gördüğüm her şey ve herkes, hatta kendim bile benim için çok yabancı ve bende pek çok duygunun yanı sıra büyük bir hayret duygusu uyandırıyor.

Hakk'a yakın olduğunuz kutsal, önemli, arındırıcı ve güzel bir zaman. Nefsin Allah'a yönelmesi, terbiye edilmesi, zorluklar ve zayıflık anlarında Allah'ın varlığını ve yardımını hissetme imkânını sunuyor.

Hakk'ın ışığında yüzleşmek için de bir fırsattır.

Zikirler esnasında "olağanüstü" haller... Fiziksel sınırların aşılması...

İlahi sevgi ve rahmeti yaşamak... Akıp giden hayatımı seyretmek ve evvelce bana kapalı olanı fark etmek...

Cennet ve cehennem aynı anda, burada mevcut.

İnsanlara karşı daha yakın, daha cömert, daha nazik ve affediciyim artık.

Her şeye bakışım değişti.

Ve anladım ki, gerçek halvet, halvetten sonra başlıyormuş.

Aşk yolunda verdiğin kayıplara lütf kabul et; hedef Allah aşkıdır, diğer sevgileri bir kenara bırak. Savaşçı, oğluna tahta bir kılıç vermiş ki; kılıç kullanmayı öğrensin ve savaşta gerçeğini taşıyabilsin... Bir insana duyduğun sevgi tahta bir kılıçtır; yolun sonuna geldiğinde, aşkıyı yönelttiğin tek hedef, esirgeyen ve bağışlayan Allah'a olacaktır.

Aşk, ancak yeni bir aşkla devam eder; daha iyi bir sevgili bulduğunda tabii...

Halvet o kadar şifalı ki, dünyeyi her türlü olay tamamıyla normalleştiriyor.

Aşkın ömrü, siteminki kadardır.

İnsan kendinden nasıl kaçır? Herhâlde kendisi isteyip planlayarak değil. Bu sadece, dünyevi düzeydeki egonun, daha çok sabitlenmesini sağlardı. Mürşidin rehberliğine güvenmek ve teslim olmak kendimizin sınırlı doğasını aşmanın tek yolu gerçekten de.

Bu defa sesimi duymayan Allah'a hamdolsun! Benim iyiliğimi istiyor, bense zarardayım sanıyorum. Bazı dualar nasıl da felaket ve zarar peşindedir, Yüce Allah merhamet gösterir de kabul etmez onları!

Zikirler sırasında dikkatimi tek bir nokta üzerinde tutabilecek duruma geldim, yani düşüncelerim dağılmadan aynı noktada kalabiliyorum. Gittikçe derinleşiyorum. Dün gece hiç uyuyamadım, "yatsı namazı için alınan abdestle sabah namazının kılınması" halini yaşadım.

Gözlerimden akan yaşların, kendime acınmaktan kaynaklandığını fark edince üzüliyorum. Sonra bir mucize gerçekleşiyor; gözyaşlarım birden samimiyet gözyaşlarına dönüşüyor. Bu, bütün yaratılmışlara karşı duyulan, bencillikten uzak bir sevgi hissi. Elhamdülillah!

Şu anda tek bir dileğim olduğunu biliyorum: Allah ne dilerse o olur. Sevinçle katlanmak için bir kalp... "Sevinçle" katlanmayı istemek de insanın kendi kendine belirlediği, egosundan gelen bir dilek. Aslında mümkün olan tek dua susmak. Zira içten ya da dıştan yapılan her tür diyalog, kişinin kendisinden kaynaklanıyor. "Sen ne istersen o olsun" dediğinde, Allah'ın iradesinin gerçekleşmesini arzu eden ya da gerçekleşip gerçekleşmemesini belirleyen, kişinin kendisi oluyor. Ya da Bayezid Bestami'nin o meşhur ricası: "Hiçbir şey istememeyi istiyorum." Bu bile sonuçta bir dilek. Susmaktan başka ne yapılabilir ki?

Şu an her şeyi ama her şeyi vermeye hazırım. Korktuğum tek şey Allah'a böylesine yakinken, tekrar O'ndan uzaklaşmak; "perdenin tekrar çekilmesi." Ancak Allah benim için öyle uygun görüyorsa, mümkün olan en korkunç şeyi, yani Allah'tan uzakta yaşamayı da kabul edebilirim, hem de "sevinçle katlanmak" için dilekte bulunmadan... Olduğu gibi kabul ederim...

Altıncı Gün

Hace beni odaya çıkarıp uzletim için dua ettikten sonra kapıyı kapatırken şöyle demişti:

"Uzletteyken, O'ndan O'nun kendisi dışında bir şey istememelisin; himmetini ve gönlündeki irade gücünü O'nun dışında kimseye yöneltmemelisin. Eğer kâinatın sırları, önünde açılırsa (bir gül gibi), bunu minnettarlıkla karşıla, fakat durma! O seni denediği için, aramada inat et. Eğer sana sunulanla yetinirsen, senden kaçacaktır. Fakat O'nun kendisini kazanırsan (gülün kokusunu), hiçbir şey senden kaçamaz. Şunu kesinlikle bil ki O, sunduklarıyla seni sınamaktadır."

İlk başta anlayamadığım bu uyarıyı uzletin altıncı günü idrak edebilmişim:

"Allah'ı Allah'tan istemek."

Ancak bende eksik olan daha birçok şey varken nasıl böyle bir isteğe niyetlenirdim...

Sanki Şems'in sesini duyar gibiyim:

"Hâlâ kafanın doğrultusunda gidiyorsun, kalbinin değil. Ancak, bu sayede hayatı öğrendin ve hayatını sürdürdün. Amaç bu özelliği dışlamak değil, ek özellikler de edinebilmek."

"Devam etmek dışında yapabileceğim hiçbir şey yok."

Bir süre sonra üstüme bir özgürlük hali geldi. İçime bir ferahlık yayıldı. Şems'in sözü köz olup kalbimden ayak uçlarıma kadar dağıldı. Ah etmeyi "Allah" demenin vaktiydi.

Hız. Mevlana'nın sözünü düşünüyordum:

"Üzülme, kaybettiğin her şey başka bir surette geri döner."

Hayatım bana mutlu ve tatmin edici gözüküyordu. Demek ki değilmiş!

Mutluluk... Mutmainlik... Ve merak...

Merak ediyordum çünkü uzletin arifesindeydim. Son gece yaklaşırken odanın içindeki tabuta girdiğimde neler yaşayacağımın heyecanını hissediyordum. İlk heyecan ile şimdiki heyecan arasında büyük bir fark vardı. Şems misali tabuta diri girip ölü çıkmak nasip olacak mıydı? Sevinç dolu bir heyecan ile yedinci günü karşıladım.

Yedinci ve Nihai Gün

Yatsı namazı sonrası beklenen an gelmişti. Gusül abdesti aldım. Kendi kıyafetlerim yerine kapıya dürülü bırakılmış siyah renkte, içine en az benim gibi iki kişiyi alacak bollukta uzun bir feraceyi giydim. Daha doğrusu içinde kendimi doladım durdum. Zar zor bir şekilde usulca yürüyerek, önce tabutun kapağını açtım, sonra feracenin etek kısmını ucundan topladım ve tabutun içine uzandım. Odanın karanlığından daha derin bir karanlık vardı tabutta. Gözlerimi yumdum. Öldüğümü düşünmeye başladım. Başlamak ne kelime öldüm öldüm dirildim.

Evet, tek başıyım.

Evet, yalnızım ve dünya üzerinde benden başka kimse yok!

Her şey yok oldu. Dünya, insanoğlu için korkunç bir kabir haline geldi.

Ne bir işyeri dumanı, ne tekerlek gürültüsü, ne de siren sesi!

Ne şiir okuyan bir şair, ne resim çizen bir ressam, ne de yazan bir yazar!

Ne ağlayan, ne gülen, ne de şarkı söyleyen!
Ne satan, ne de satın alan!
Ne rekabet eden, ne de rekabet edilen!
Ne döven, ne de dövülen!
Her şey yok oldu.

Yeryüzünün altını ve gümüşü, elması ve yakutu, tahılı ve baklagilleri, meyvesi ve etleriyle ne yapabilirim? Sayısız elim, ağzım, burnum, midem, gözüm olsaydı; herhalde çok çok azını ancak tüketebilirdim. Peki ya kokusunu, sevgisini ve güzelliğini nasıl tüketebilirdim ki? Acaba dünyada yeryüzünün kokusunu, sevgisini ve güzelliğini bitirebilecek bir şey var mı?

Ey inkârcılar, kalkın mezarlarınızdan! Sizler, dünyayı inkâr ettiniz, ama dünya sizi inkâr etmedi.

Tek başınayım!

Fakirlik ve bolluk, zillet ve kibir, hüznün ve sevinç, iman ve küfür, teslimiyet ve isyan, doğum ve ölüm, kanaat ve hırs, haz ve elem gölgeleriyle dolu ne harabeler var ama!

Gururla yürüyen de un ufak oldu! İşte, uzun burçları top-
rakla boyun boyuna! Kötü yola sapanın günahları ortaya çık-
tı. İşte o ve âşıkları, güveye yem olmuşlar.

Zamparanın da bedeni paramparça olmuş, bedeninde çı-
banlar ve sivilceler çıkmış; cesedinden irin akmış, etrafa iğ-
renç ve pis kokular yayılmış.

Rüzgârın tutuşmadığına ve toprağın da kusmadığına hay-
ret ediyorum.

Hayatı düzenlemek için yaratılan el felç oldu.

Ey âşıklar, uyuyun! Uyuyun! Siz, aşk belasından henüz uy-
kunun tadını alamadınız.

Uyuyun! Yeryüzünü rahat bırakın ve dinlenin! Sevgilinizin
rahatı uğruna kendinizi çok yorduğunuz için rahatlığın tadı-
nı henüz alamadınız.

Uyuyun! Toprakta uyuyun! Belki toprağın toprağa ifşa ettiğini duyar ve anlarsınız.

Kurtların doymadığı ve uyuyamadığı yerde uyuyun! Belki, kurdun acıkmadığına acıkır ve doymadığına doyarsınız.

Uyuyun, uyuyun, uyuyun!

Fakat bedenimi bir titreme sardı. Birden kendimi dünya üzerindeki tek insan olarak düşündüm. Ne zaman ki etrafımdakilerle ilişigimi kestim ve onlarla konuşmamak için dilimi tuttum işte o zaman yalnızlığımı ve sessizliğimi sevdim, fakat yeryüzünde benzeri olmayan bir yalnızlığa düştüm. Yalnızlığımı vahşete, sessizliğim hapse, varlığım da sürgüne döndü. Hayır! Daha önce böyle bir sürgün yaşamadım. Kendimi insanlardan uzak ve tabiattaki her şeye yakın görüyordum. Bugün ise, kendimi tabiattaki her şeye uzak, insanlara yakın görüyorum.

Az sonra daha önce duymadığım türden bir ses duydum. Bu ses ne bir rüzgâr sesine benziyordu, ne de bir yaprak sesine. Çığlık desen değil. Uğultu desen hiç değil. Ses gittikçe yaklaştı. Yaklaştıkça beni bir ter bastı. Tabutun iç buharlaşmıştı adeta. Titreyen dudaklarımı zor kontrol ediyorum. Böyle bir şeyi anlatmak ne zordu... Bütün cesaretimi toplayarak kısık bir ses tonu ile

"Seni bana kim gönderdi?" diye sordum.

"Beni davet ettin, ben de geldim."

"Ben mi seni çağırdım? Evet, evet... Ben çağırdım seni. Ama seni niye çağırdım ki?"

"Sen demedin mi gel de hesaplaşalım? Hem seninle ilk kez hesaplaşmıyoruz ki Cengiz!"

"Daha önceden hesaplaştığımızı hatırlamıyorum."

"Nasıl hatırlayacaksın? İnsan yavrusu değil misin sen? İşte, az önce çağırdın beni. Sonra da unuttun."

"İnsan yavrusu mu? Zayıf bir insan gözükssem de, ben olgun bir insanım."

"Ölümün olgun bir insanla işi yok ki!"

"Öyleyse senin işin ne?"

"Olgun olmayanları olgun hale getirmek."

"Ya herkes olgun hale geldiğinde?"

"O zaman ölüm de ölür. Fakat herkes bir anda olgun hale gelmez. Gökyüzü ve yeryüzü sonsuz bir ilişki içinde oldukları sürece ölümden kaçış yok!"

"Ben ne zaman olgun bir insan haline geleceğim?"

"Borç alıp veremediğin gün."

"Anlayamadım."

"Yaşamak için öldürmediğin gün."

"Yine anlamadım."

"Ölmeyecek şekilde yaşadığın gün."

"Keşke ölüm olsa da biz de olgunlaşmamış kalsak ya da ölümsüz olgunlaşabilsek!"

"Senin, diğer insanlardan farklı olduğunu sanıyordum. Meğer sen de diğer insanoğulları gibiymişsin. Pişman olacağın şeyleri istiyorsun."

Ölümün seni olgunlaştırmamasına gelince, bu aslında hiç istemediğin bir şey. Daha dün kendini tanımak istiyordun. Ölümün olmadığı bir dünya, sıkıcı bir şekilde var olan bir dünyadır; çünkü ölümsüzlük ölümdür.

Bir sivrisineği düşün. İnsanı demiyorum. Yaratılışından itibaren büyüyüp büyüyüp geliştiğini düşün. Yeryüzünü kaplamaz mıydı? O zaman sen ve diğer varlıklar nerede olacaktınız? Eğer sen, varlıkların sayısını, sonra da gelişimlerini sınırlandırırsan onları ne ile doyuracaksın? İçinde yenilecek, içilecek, koklanacak ve görülecek şeyler olduğu için hayata âşık değil misin?

Veryüzü sevecen bir anne ve gökyüzü şefkatli bir babadır. İkisi de doğurduklarını besler. Ruhlarıyla onları yaşatırlar. Bedenler bedenler için, ruhlar ise ruhlar için vardır.

Ölüm olmasaydı, gökyüzü ve yeryüzü içindekilere dar gelirdi. Ruhlara gelince, onların gıdası yine ruhlardır. Ruhların ne hacmi ne de boyutu var. Ne yeryüzü onlara dar gelir, ne gökyüzü..."

"Benim için daha iyi değil miydi? Başlangıçta ruhtum. Keşke borç alıp vermeden, yaşamak için öldürmeden sonsuza değin böyle kalsaydım!"

"Senin sorduğun bu soruya cevap vermek benim işim değil. Ben hayat alıcısından, hayat okulundaki en büyük öğretmenden ve hayat elçisinden başka bir şey değilim."

Daha sonra Azrail bana katlı bir kâğıt uzattı. Onu açar açmaz bütün bedenim titredi, damarlarımdaki kan dondu ve dilim tutuldu. Okuduğum iki kelimeden başka bir şey değildi: "Vasiyetini yaz!"

"Hangi vasiyeti söylüyorsun? Benim bir insana vasiyet edeceğim bir şeyim yok ki!"

"Sen varsın ya! Ver kendini!"

"Kime vereyim?"

"Kendine."

"Nasıl? Anlamadım."

"Sana dünyaları bağışlayanın, sana dünyayı anlaman ve dünyanın bedenleri ve ruhlarından faydalanman için sadece atmış yıl verdiğini zannediyorsun. Sana ebediyeti değil, dünyayı ve hayatı bağışladığımı bilmiyor musun? Yine, ölümün neden olduğu ve davet ettiği hafif bir uykunun, ezelden ebede uzanan ömür istasyonlarından biri olmadığını nereden biliyorsun? Ezeli ve ebedî olmayan, ezeli ve ebedî olanı nasıl anlayabilir?"

İçin rahat olsun. Bugün mezarının bu tarafında yazacağın bir vasiyet, yarın kabrin diğer tarafında sana komik görünecektir. Ölüm uykusu, varlıktan faydalanma yeteneğini kuvvetlendirecek ve gece uykusundan ertesi günü yaşama isteğiyle uyandığın gibi, yeni bir hayata, yeni bir hevesle başlayacaksın."

Sabahleyin kalem elimde, başım masanın üzerinde, lamba hâlâ yanık ve "Vasiyetini yaz!" kelimelerini tekrarlarken uyandım.

İnsan kendisiyle eğleniyor, kavga ediyor, çekişiyor, seviyor, nefret ediyor, yapıyor ve yıkıyor. İnsanlar, yeryüzünün olgunluklarını henüz ispatlayamamış evlatlarıdır. Onları, anlayışları ölçüsünde hesaba çekelim, daha fazla değil.

Gururumda öyle direndim ki kendimi bütün ayıplardan uzak ve kalbimi de fesat taşıyan bütün mikroplardan arınmış sandım. Kendimi kaderin dostu ve bu yüzden de elemden azade zannettim. İşte bir dişim! Güneşin batışından doğuşuna, doğuşundan batışına kadar uyku, yemek ve düşünme lezzetini bana zehrediyordu. Bununla da yetinmiyor. Çirkin olan yüzümü daha da çirkinleştiriyordu. Yanaklarımı davul gibi yapıyordu. Gözümü kör edecek kadar şişiriyordu.

Bir diş bütün düşüncelerimi allak bullak etti, asabımı harap etti, hayallerimi bozdu; sabrım tükendi. Onun dışındaki bütün dertlerimi unutturdu.

Yardım istiyorsun ancak diş kerpeteninden başka yardım eden yok!

Vahşi hayvanları evcilleştirenin, dağları paramparça edenin, bir diş ağrısını dahi dindirememesi garip değil mi?

İşte bu yüzden acı, bilmediğini öğretmek için geldi bana. Acı ile kendi kaderimi çizen ben! Şimdi kınar olmuştum.

Ey dünyayı altını üstüne getirenler!

Düşlerini karanlıklara ve topraklara gömenler!

Gözyaşlarını yol ayrımlarına saçanlar!
Ümitlerini kalplerinin kanından emenler!
Kayaları ve dikenleri kemikleriyle doyuranlar!
Ey banka ve banknot kafeslerinde hapsolunanlar!
Beyinlerini kırmızı ve siyah rakamlarda eritenler!
Çalışmanın değeri nedir?

Çalışmanın değeri, ömürlerden ortaya çıkan ömürler, umutlara zemin hazırlayan umutlar ve hedeflerle birleşen hedeflerdir. Her şeye, her işe ve her insana farklı fiyat biçen insanlara acıyorum. Çünkü fiyat biçilemeyen hayat, bizlerle alay ediyor.

Anladım ki kelimeler konuşarak değil, tevekkül ile terbiye oluyor.

Ey kalbim! Dur durak bilmez misin? Her acıdan sonra yeni bir sevdaya koşmaktan yorulmadın mı? Emanet bir dünya, aldığın her ödünç sevda koskoca bir yalan. Ölümlü dünyada sevdanın ölümsüzlüğünü arama! Ölümsüz olana aç ki yüreğini, aşkın sonsuz olsun.

Aşka şahit isteyene:

"İslanmış kirpiklerimden başka şahidim yok!"

"Yâ Rab! Yüzüme düşen gölgeler gibi, geçici kıl sıkıntılarımı.

İşte, benim üşüyen yanlarımın örtüsüdür niyazlarım.

Rabbim! Ah yedi gün, yedi gece pişmanlıklarına, sala ile ezan arası vakti merhem eyle!

Rabbim! Değil mi ki sen, karanlıktan aydınlığı, şerden hayrı, zorluktan kolaylığı, acıdan şifayı ikram edensin, gerisi ne gam! Tövbemi makbul eyle!

Sonu bize meçhul, sana malum olan şu hayat hikâyemizi mutlu sonla tamamla Allah'ım. En güzel mutlu son, cemaline nazar etmektir Rabbim."

Uzlet Sonrası

"Günah, ancak insanın kendisi ve Allah arasına koyduğu engeldedir. Kulun Allah ile vuslatı bu engeli tövbe eli ile kaldırmasıyla başlar."

Akşamüstü Hâce, bir kez daha benimle görüşmek istiyor. Herkesi dışarı çıkartıyor. Daha sonra bana tebessümle sarılarak bir kez daha, "Kalbinle karşılaştın," deyip tebrik ettikten sonra

"Her gece uykuya dalmadan önce kendine biraz zaman ayır. Yaşadığın günü şöyle bir gözden geçir. Uzlette edindiğin bilgilerin ışığında, hareketlerinin uygun olup olmadığına bak. Böylece zamanla hareketlerin bu ruhu taşıyacak ve perdelerin gitgide inceleyecek." dedi.

"Bu kâğıdı sürekli yanında taşı."

Kâğıtta yazılanı okuyorum:

"Bismillahirrahmanirrahim... Biz kalbini açıp ferahlatmadık mı ve üzerinden yükü kaldırmadık mı, o belini büken yükü? Şerefini ve itibarını yükseltmedik mi? Elbette her güçlük bir kolaylık vardır. Şüphesiz her güçlük bir kolaylık vardır! Öyleyse sıkıntıdan kurtulduğun zaman sağlam dur ve yalnız Rabbine sevgi ile yönel." (İnşirah, 1-8)

Hâce, uzlet esnasında hissettiğim duygular ve buna ait bereketler hakkında konuşuyor. Kendisinin zincire dâhil olmasından ve kendisinden önceki mürşidlerden bahsediyor. Nasıl yaşadıklarını ve öldüklerini anlatıyor.

Bir zamanlar bir adam vardı, pek çok insanın sürdürdüğü gündelik hayatın "her şey" olamayacağını düşünürdü. Zama-

nın gerçek öğretmenini bulmak için yola koyuldu. Çok kitap okudu ve pek çok toplulukta bulundu, birçok müşşidin sözlerini dinledi, amellerini gördü, emirlere itaat etti ve ona tavsiye edilen manevi vazifeleri yerine getirdi. Bu deneyimler bazen onu coşturdu, sonra tekrar kafası karıştı; hangi mertebede olduğu, yolculuğunun nerede ve ne zaman biteceğı hakkında hiçbir fikri yoktu. Bir gün adam, hayatı üzerinde düşünürken, birden kendini saygın bir bilgenin evinin önünde buldu. Evin bahçesinde gerçeğın yolunu gösteren gizli haberci Hızır'la karşılaştı.

Hızır onu insanların eziyet ve çile çektikleri bir yere götürdü. Adam onlara kim olduklarını sordu. "Bizler gerçek öğretileri takip etmeyen, sorumlulukları uygulamayan ve sahte müşşidler izleyenleriz," diye cevapladılar. Daha sonra Hızır onu, herkesin mutluluk ve neşe içinde olduğu bir yere götürdü. Adam onlara da kim olduklarını sordu: "Bizler yolun gerçek işaretlerini izlemeyen kişileriz," dediler. "Fakat işaretleri izlemediyseniz nasıl bu kadar mutlu olabilirsiniz?" diye sordu adam. Onlarsa, "Nasıl ki bazıları yanlış müşşidler ve sefaleti seçtilerse, işte biz de mutluluğı hakikate tercih ettik," dediler.

"Fakat mutluluk zaten insanların ideali değil mi?" diye sordu adam.

"İnsanın hedefi hakikattir. Hakikat mutluluktan da fazladır. Hakikat, insanı istediğı hale büründürür ve o insan için hiçbir hal fark etmez," diye cevapladılar. "Bizler hakikatin mutluluk olduğuna dair kendimizi ve insanları inandırdık. Bundan dolayı sen şimdiye kadar mutluluk ve hakikati bir tuttun. Ancak mutluluk da acı kadar tutsak eder."

Aniden adam, kendini bir kez daha bahçede Hızır'la beraber buldu.

"Benden bir şey dile," dedi Hızır.

"O zaman niçin arayışlarımın sonuçsuz kaldığını ve nasıl başaracağımı söyle!"

Hızır şöyle dedi: "Sen sadece hayatını boşa harcadın, çünkü sen bir yalancısın. Hakikat için çabaladığını söylerken, aslında şahsi mutluluğun için çabalıyordun."

"Ama seni bulduğum noktaya ulaştım..." dedi adam, "Bu herkese nasip olmaz."

"Beni buldun çünkü bir an dahi olsa kendi mutluluğunu unutup hakikat için hakikate yöneldin. Bu yöneliştten dolayı sana cevap verdim."

O an adam içini bu yolda kendini kaybedecek dahi olsa hakikati bulma isteği ve özlemi kapladı.

Hızır giderken, adam onun peşinden koştu.

Hızır: "Sen benim ardımdan gelmemelisin. Ben görevimi yapmak üzere normal dünyaya, oyun ve oynaş dünyasına geri dönüyorum." Ve adam çevresine baktığında artık bilgi bahçesinde olmadığını gördü. Artık o, hakikat âlemindeydi.

Biz insanlar neye sahibiz ki? Kendimize bile sahip değiliz. Yeterince vermemiz mümkün mü? Halvetten çıkana kadar hiçbir şey yememe arzusundayım. Sadece içimdeki boşluğu ve arınmışlığı dinlemek...

Mutlak bir uzlet, aydınlanmış kişilerin halvetidir, "Erenlerin Uzleti"dir. Hz. Mevlana'nın, hiç ara vermeden, kırkar günlük üç uzleti, arka arkaya tamamladığı söylenir. Sonunda onu dışarı çıkardıklarında, yiyeceklerine el sürmemiş olduğu görülür.

Artık bambaşka bir Cengiz olup çıktığım uzlet sonrası, Amasya'ya giden Aylin'in nasıl bir ruh haleti ile döneceğini merak ediyordum. Hace,

"Sen yolculuğunu sağ selamet bitirdin. Bakalım kızımız neler yaşamış, onda neler değişmiş, yarın göreceğiz inşallah." dedi.

Adın Hüma Olsun

"Aşk öyle bir muamma yoldur ki; ne kadar yürürsen yürü, geride sen kalırsın. Aşkın sırrını çözmekte ısrar edersen nefesini ciğerinden değil gözlerine batan parmak uçlarından alırsın. Kalbini bir et yığını görene kâğıt neylesin, kalem ne etsin!"

Aylin, bir hafta kadar kaldığı Amasya'dan Konya'ya uzun süren bir yolculuğun üzerinde bıraktığı ağır bir yorgunluk ile geldi. Otelde dinlenip duşunu aldıktan sonra elinde güzelce sarılıp sarmalanmış bir paket ile Hace'yi ziyarete gelmişti. Hace ve Cengiz Isparta işi el dokuma bir halının üzerine bağdaş kurup oturmuş sohbet ediyorlardı. Aylin'in geldiğini gören Hace ve Cengiz tebessüm ederek ona "Hoş geldin," dediler. Nedense Cengiz'in "Hoş geldin," sözünde ayrı bir hasret tadı tütüyordu. Aylin elindeki hediye paketini Hace'ye takdim ederken hafif bir utanç hissetti. Çünkü Cengiz hiç aklına gelmemişti ve bu sebepten ona hediye almayı unutmuştu. Hace:

"Hediye almak âdetim yoktur ama bir defalık prensibimi çiğneyeyim. Teşekkür ederim."

Paketi yavaş yavaş itina ile açtı. Kutudan bir tane maket Amasya evi ile kara kalemle çizilmiş küçük bir tablo çıktı. Hace, tebessüm içerisinde

"Evim yoktu; maket de olsa artık bu dünyada bir evim oldu. Ayrıca kızım gelirken yanında ismini de getirmişsin." dedi.

"Anlamadım Hacem?"

"Bu kuş resmini kastettim. Bu resimdeki kuşu biliyor musun?"

"Hayır, kuş işte."

"Hüma kuşudur. Dostlar arasında kendine bir isim arıyordun. Bundan sonra sana Hüma diye seslenelim."

"Hüma kuşunun manasını da hikâyesini de bilmem ki."

"Otur da anlatalım bu aşk kuşunun hikâyesini; Mevlana'yı dinleyelim:

Derler ki Hüma kuşu kadar güzeli yoktu. Her bir tüyünde renklerin en güzeli, her duruşunda nazın en cilvelisi... Ona bakanlar bir daha bakmaktan geri duramaz.

Bülbül aşkta, Hüma güzellikte saklar sözünü.

Bülbülün kaderi aşk, Hüma'nın ise güzellik...

Süleyman, herkesin dilini çözdü de bülbüle bir kalam edemedi. Hüma ise sözden söze vardı da, o kutlu padişah, hazinesinin kapısını ona açtı. Şimdi aç kulaklarım da dinle.

Günün birinde Hüma'nın avda olduğu bir sırada, nöbetçiler de yokken, Bum kuşu dedikleri çirkin mi çirkin bir kuş, güzelliğin tahtına geçip oturmuş ki o rahatlıkta kendini kaybedip uykuya dalmış.

O gün Hüma'yı ilk kez görmeye gelenlerden biri Bum kuşunu tahtta görünce feryat etmiş. 'Bu, gerçek olamaz! Hüma, bu olamaz!' deyip sayıklıyormuş.

Hemen arkasındaki:

'Ya senin gözlerin görmüyor yahut ne gördüğünü bilmiyorsun. İşte, Hüma'nın taht odası, işte Hüma...'

Çirkin Bum kuşu, bakmış ki Hüma yerinde olmak ve gelenlerin kendisiyle ilgilenmesi çok güzel bir his; bu Hüma'yı zehirleyip ilelebet onun tahtında oturup tacını takmaya karar vermiş.

Bir çanak zehri aynanın cam kısmına sürmüş. Hüma'nın her gece aynada kendini seyretmeden uyumadığını biliyor-muş.

Derken taht odasına dönen Hüma, geçmiş aynanın kar-sısına, seyretmiş güzelliğini. 'Güzelim, alımlıyım' diye ko-nuşmaya başlamış. Kendi güzelliğini öpmek istemiş. Gagası aynaya dokunur dokunmaz olduğu yere düşüp ölmüş. Bum kuşu onun ölüsünü uçurumdan aşağı atıp, güzellik tahtına oturmuş. Aynanın kimyasında zehir, simyasında Hüma'nın güzelliği kalmıştır.

İşte böyle... Hüma'nın yerinde Bum kuşunu taht odasında gören bazıları, Bum kuşunu Hüma zannederler; kimileri de Hüma'nın böyle çirkin olmadığını bildikleri halde hâlâ şüphe ile Bum kuşuna bakarlar.

Hüma uçtu yerinden yerine kodular bunu

Görenler dedi eyvah Hüma dedikleri bu mu?

Ey Hüma!

Zaman, güzelliğin kıymetini bilmez. Oysa senin kanatları-na cennetin kokusu sinmiş. O kokuyu duyanlar, orada zaman-sızlığı da, sonsuzluğu da görürler.

Aşkın kendisini değil de, gölgesini aşkın taht odasında gö-renler, gölgeyi hakikat sanırlar ki asıl gafiller onlar değil mi? Yalanı hakikat tahtına yakıştırıp, neyin nereye yakışacağını bilmezler."

"Yeni ismimi sevdim efendim. İçimi okusa okusa ancak Hüma anlatırdı."

"Evet Hüma, gittin Amasya'ya gönlü boş; peki ne aldın, hoşlukla döndün mü bari?"

"Yaşadığımın aşk olmadığını, kendi uçurumumu bizzat tırnaklarımla kendimin açtığını gördüm efendim."

"Başka ne anladın?"

"Anladım ki, eğer gelip geçici bir aşka kapını açtıysan onu elbette göremezsin. Hatta yuvasında hangi aşkların hikâyesi vardır, bilemezsin. Ama aşk dediğimizde yanlış anlamayın. Biz Şirin dediysek Şirin, şu bizim Şirin değildir. Biz Ferhat dediysek bu dağı delen Ferhat değil."

Hace daha sonra Cengiz'e doğru dönerek,

"Kendi içine doğru yolculuğa çıkan geçmişe takılmamalı. Geçmişte ne yaşandıysa yaşandı. Adı üzerinde geçmiş geçmiştir. Olup bitene bir 'geçmiş olsun' demek lazımdır. Değişim önce içinizde başlamalı, sonra gerekirse isminize kadar sürmeli. Bak Aylin artık Hüma ismi ile anılır oldu, ismi anılarını da müsemma bir şekilde kaplayıp örtecek. Senin de bundan sonra ismin Süleyman olsun." dedi.

"Süleyman mı? Neden Süleyman?"

"İçinde öyle iflah olmaz bir zenginlik ve güç hırsı var ki seni ancak Süleyman ismi dindirir. Sen Süleyman Peygamber'e kalmayan dünyayı sana mı kalır sanıyorsun? Bu dünya ne Peygamber Süleyman'a kaldı, ne de Sultan Süleyman'a. Kala kala sana mı kalacaktı? Oysa bütün cinler, hayvanlar, gücün sırrı, krallığın hâkimiyeti ve varlığın hikmeti verilmişti Süleyman Peygamber'e. Kulluğunu hiçbir zaman unutmadı. Şıarmadı. Peygamberliğini layığı ile yaptı. Şimdi Süleyman Peygamber'in eli altında bulunan güç ve imkânların milyarda biri günümüz insanlarında olsa yeryüzü azgınlık ve bozgunculuktan geçilmez."

Mesnevi'de çok hikmetli bir hikâye vardır:

Bir gün Hz. Süleyman ile Hüthüt kuşu kendi aralarında konuşup sohbet ediyorlardı. Sohbet esnasında konu Hz. Süleyman'ın muhteşem saltanatına gelince Hüthüt kuşu, Hz. Süleyman'a, 'Ey Süleyman! İstersem senin sarayını da, saltanatını da yerle bir edebilirim!' der.

Bunun üzerine Hz. Süleyman gülümseyerek "Ey kuş, senin cirmin ne ki benim şu koca sarayımı yıkabileceksin!" diye sorunca kuş, Allah'ın her peygamber gibi günah işlemekten korduduğu Hz. Süleyman'a, içine haram mal karışmaya başlayan her saltanatın mutlaka yıkılacağını ve vakıf malının yıkıcı gücünü nazara veren şu ibretlik misali vermiş:

'Gidip vakıf malından bir parça koparırım. Sonra da onu senin sarayının damına bırakırım. Ondan sonra gör bakalım o sarayın ve saltanatın nasıl parça parça olup yıkıldığını!'

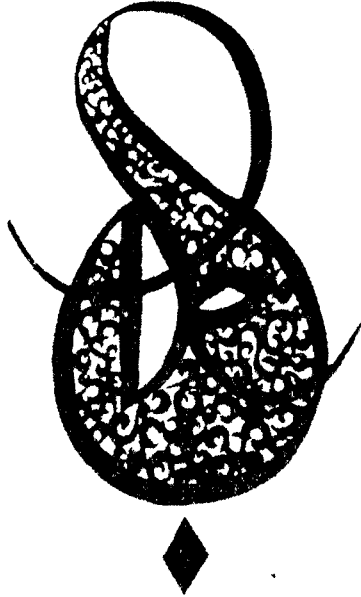
İşte böyle Cengiz evladım, zerre haram bulaşan bir başarı zirveye de çıksa akıbeti afettir bilesin. İçini arındırdığın gibi Allah'ın verdiği nimetlerle Allah'ın kullarına zulmetme! Süleyman ismini duydukça Hüthüt kuşunun sözünü hatırla. Unutma e mi her zaman hatırla!"

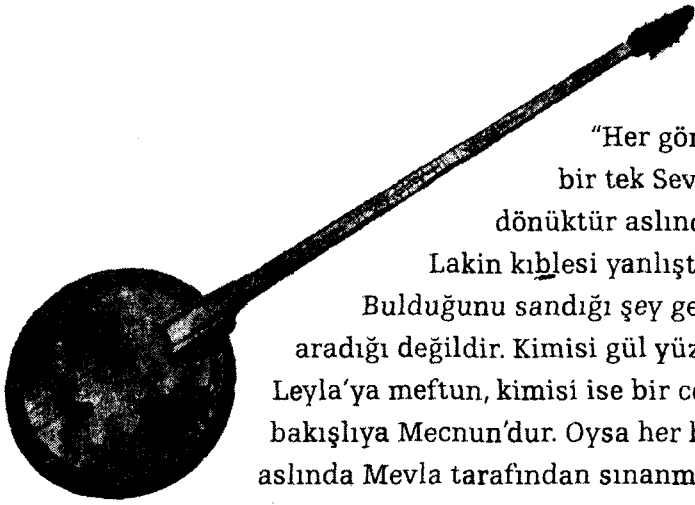
LEYLA İLE MECNUN

6. HAL

Bişnev!

*Biz dile, söze
bakmayız. Gönle,
hale bakarız.
Hasreti bilenler
başkadır, canı
ruhu yanmış
âşıklar başka.
Mecnun'da
meczup
olmayan Leyla'yı
neyleyesin?*

"Her gönöl
bir tek Sevgili'ye
dönüktür aslında.

Lakin kıblesi yanlıştır.
Bulduğunu sandığı şey gerçekte
aradığı değildir. Kimisi gül yüzlü bir
Leyla'ya meftun, kimisi ise bir ceylan
bakışlıya Mecnun'dur. Oysa her biri
aslında Mevla tarafından sınanmıştır."

Hace, Aylin ve Cengiz'e bundan sonra dostlar meclisinde kullanacakları mahlasları anlattıktan sonra beşerden şaşara doğru götürülen aşkı anlatmaya devam etti.

"Her ikiniz de beşerî aşkı anladığınızı sandınız. Oysaki sanmak, sayıklamaktır. Uykudasın hâlâ Aylin. Narkoz yemiş hasta gibisin. Anladığın ise hayale meyyal bir durum...

Siz aşk denilince şu üç halden birisini yaşamayı talep edip durdunuz:

Platonik aşk, romantik aşk veyahut da melankolik aşk.

Oysa platonik aşklar tek kişiliktir. Karşılıksız aşklar da tek kişiliktir. İki kişilik aşklara gelince;

Romantik aşk, mülkiyet ister. Bu yaklaşımın kökeninde aşk değil, köle-efendi ilişkisi vardır. Böylesi aşklar psikopatolojik aşklardır. Bu yüzden o çiçeği bencilce şöker alır, odalara, evlere kapatır, kendi olmasına, hatta soluk almasına bile izin vermez. Çiçeğin solması umurunda olmaz. Romantik aşk görünüşte iki kişi arasında bir aşk gibi olsa da, gerçekte tek kişilik çeyrek bir aşktır, yarım bile değil.

İki kişilik aşklar –çok ender istisnaları bir kenara koyarsak– 'Benim istediğim gibi biri olursan seni sevebilirim.' gibidir... Aşk, sevgiliyi nasılsa öyle sevebilmektir.

Melankolik aşk sürekli acıya müptela olup mutsuzluktan, onursuzluktan zevk alan bir aşk çeşididir. Cemal Süreya, '*Daha neyin olayım, onursuzunum ya*' diyor bir şiirinde. Oysa biz çoğu zaman 'onursuz' olmaya hazır değilizdir; bu yüzden kaprisler, zaafılar çıkarıp aşka değil, adeta savaşa gideriz.

Aşkı gündelik, saatlik cinsel arzulardan kurtaramadık; aşkı pazarlıksız ve saygılı yaşayan bir toplum olmadık.

Sevgisiz bir toplumun, kişilikleri sürekli yara alan bireyleriyiz. Bu yüzden ilişkilerimizde yaralı, bu yüzden çoğu insan aradığını bulamıyor; tam da 'buldum' dedikten sonra itiraf ediyor: Çok yanılmışım...

Bazen kadın, bir erkeğin sevgi gösterisini aşk sanabilir. Böylesi bir durumda kadın saflıkla önüne geleni sırf sevgili olsun diye sever. Sevgi gösterisi ile aşkta yanılan kadın sevgisizlik açısından başka bir avcının eline düşen bir ava benzer. Böylesi kadınlar toplumda en çok taciz ve şiddet gören kadınlardır."

"Kadının aldatılmasının ve şiddet görmesinin altında yatan melankolik aşk arayışı mıdır?" diye sordu Aylin.

"Melankolik aşk peşinde olan erkekler şiddet eğilimli kişiliklerdir. Acı vermekten ve acı çekmekten haz alan şiddet müptelası zavallılar. Bu sebeptendir ki etrafımız her türlü şiddetle çevrili. Ve sapkın şiddetlerine de bahaneleri hazır: Aşk cinneti geçirmek. Aşk cinayetleri. Sevginin kaynağı olan aşk nasıl olur da cinayet kelimesi ile yan yana gelir? Aldatan erkek bir süre sonra şiddeti terk edilmeyi ölemek amacıyla tedbir olarak kullanmaya başlar. Boşanma davaları neden çoğu zaman adliye yahut kadının babası evinde cinayet ile sona eriyor sanıyorsunuz? Erkeğin melankolisi tedavi edilemez bir hale gelmiştir de ondan.

Hakiki aşk ne platoniktir, ne romantik ne de melankolik. Hakiki aşk ilahidir. İnsan sevgisinden ilahî aşka gitmenin türlü türlü yolları mevcuttur. Yeter ki sevdiğini Allah için sevdiğini anlamaya başla. Gerisi Allah'tandır."

"Acaba insanlar 'aşk' diye bir şeyden habersiz olsalardı yine de âşık olabilirler miydi?"

"Aşk bir güdü, bir kültür değil ki haberli gelsin kızım. Aşk bizzat varoluş sebebindir. O halde seviyor ve seviliyorsan haberdar olmana gerek yok."

Hace ile Aylin arasındaki sohbeti pürdikkat dinleyen Cengiz,

"Hacem, hep Aylin'e anlatıyorsun aşk hikâyelerini. Bana da hikâyen yok mu aşktan yana?" dedi.

"Gelin, şimdi de beşerî aşktan ilahi aşka giden hikâyeyi anlatayım. Yani Leyla'dan Mevla'ya giden yol..."

"Leyla İle Mecnun mu?" diye sordu Aylin.

"Evet ama ondan önce şu soruyu cevaplandırın bakalım:

Bütün aşk efsane ve kıssalarında âşık ve maşuk zikredilirken, önce erkeğin ismi, sonra kadının ismi anılır.

Ferhat ile Şirin, Kerem ile Aslı, Yusuf ve Züleyha, İbrahim ve Hâcer, Tahir ile Zühre...

Bir tek bu hikâyede kadının ismi önce zikrediliyor. Leyla... Sizce bu neden?"

İkisi birden susup sorunun cevabını düşündüler ama bulamadılar. Hace:

"Ergenlikten olgunluğa varmayan her kız, kendini Leyla sanır. Mecnun'u olmayan ölü bir Leyla! Cevap hikâyenin içinde, dikkatle dinleyin:

Leyladır. Sevgilidir. Ondandır ki geceler hep güzeldir, huzurdur Mecnun'a. Ne de olsa Leyla gece demektir. Hem sözlükte, hem yürekte.

Leyla'nın gece karası gözlerinde neler bulmuştur bilinmez. Bilinen o ki, aklından önce aşkını yitirecektir o afet-i güzelde.

Leyla, sonbahar görmemiş bir beyaz gül; Mecnun, solmuş sararmış bir çimen. Leyla, sabah gibi aydınlık; Mecnun mum gibi onun önünde sönüyor. Leyla, zülfünü naz ile omzuna

atmış; Mecnun, kulağına kulluk halkasını takmış vefalı bir köle. Leyla, canı cana katan sabah şarabı içmekte; Mecnun, vecd içinde hırkasını parçalayarak sema etmekte. Leyla, içe-ride ipekli kumaş dikiyor; Mecnun, dışarıda üzerlik yakıyor. Leyla, açılmış bir gül gibi geliyor; Mecnun, onu gözyaşlarının gül suyu ile suluyor. Leyla, misk kokulu şarap tutuyor; Mecnun, şaraptan değil, şarabın kokusundan sarhoş.

Leyla, gözleri gibi bahtı da gece gibi kara kız. Leyla bir ay yüzlü. Gözlerinden sürmenin utandığı güzel. Baştan ayağa gamze. Öyle gamzeler ki, ona aşk ile bakan Kâys'ı, gam yüklü Mecnun'a çevirecek kadar sır dolu güzel. Leyla'nın gizemi, Kays'ı bin akla bedel bir deliliğe düşürecek ilk görüşte. Görüş dersek yavan kalır. Bakış diyelim. Yok yok, o da yakışmaz Mecnun'un sevdasını anlatmaya. En doğrusu, yakış. Yakan da geceydi, yanan da.

'Leyla'yı henüz aklı başına ermeden sevmiştim. Bilemezdim ki onun aklı erdiğinde, ben onun aşkı ile aklımı yitirecektim. Bilemezdim. İkimiz de çocuktuk, birlikte kuzuları otlatırdık. Keşke ne biz büyüseydik, ne de kuzular!'

Henüz çocuk yaşta başlayan bu seveda dile düşmüştü artık. İlk önce Leyla'nın annesi ket vurdu aşkın yoluna.

'Kızım utan! Böyle bir sevgi olmaz! Bugünden sonra evden çıkmak sana haram!'

Ve lakin o günden sonra Leyla'ya ev hapsi, Kays'a da akıl kaybı nasip oldu. Düştü çöllere Kays. Yitirdiği aklımdan ötürü Mecnun diye anılmaya başlandı. Senelerdir hemen hemen her gün gördüğü Leyla'yı artık görmek yasaktı.

Dört bahar geçti Leyla'sını görmeyeli. Alıp başını çekip git- ti çöllere. Kimseye bir kelime söz etmedi. Kimse sesini duymadı. Lakin baba yüreği dayanamadı oğlunun haline. Aradı. Sordu. Buldu oğlunu, kumların üzerinde yarı baygın vaziyette.

'Oğul!' dedi yüreğinin acısı diline ilmek ilmek işlenmiş halde. 'Oğul! Bu ne hal?'

Mecnun'da ses seda yok. Eğmiş başını yere, avucuna aldığı kumları parmaklarından aşağıya süzdürmekte. Baba hayretler içerisinde.

'Kim aldı aklını senin elinden? Aradığın ne? Nedir istediğin?'

'Kimsin sen? Benden ne istersin? Rahat bırak beni!'

Baba ağlamaya başlar.

'Kaysım! Oğlum! Beni tanımadın mı? Ben senin atanım. Annen perişan. Ne istiyorsan söyle yapalım.'

'Ana, ata hep hikâye! İlla Leyla, illa Leyla!'

Anlar ki baba, oğlu Leyla derdiyle virane. Aklına bir fikir gelir, Mecnun'u eve götürecek tek bahane; Leyla!

'Oğlum, kalk evimize gidelim. Leyla bizde misafirdir.'

Önce bir tebessüm, sonra birkaç damla gözyaşı. Doğrulur birden Mecnun.

'Lebbeyk! Leyla'ya götürün beni.'

Anne, dayı, hala, amca, bütün akraba kapıda karşıladı aklını yitirmiş canlarını. Anne,

'Hoş geldin!' der. Mecnun,

'Leyla hani?' diye sorar. Dayı,

'Nasılsın yeğenim?' der.

'Leyla'nın kokusunu almak istiyorum.' der Mecnun.

'Leyla'sı batsın!' diye çıkışır hala. Devam eder ardı sıra, 'Bir kara kuru, çirkin kız için ne hallere düştün. Ah kuzum Kays! Söyle değer mi, Leyla senin bir tel saçına?'

'Bin canım olsa, uğruna tek tek versem bile Leyla'nın zülfüne değer biçemem.'

Odaya alırlar Mecnun'u. Mecnun tedirgin, hop oturuyor, hop kalkıyor.

'Leyla nerede? Nerede Leyla? Söyleyin hangi odaya kapatınız onu?'

Kimisi kollarından, kimisi bacaklarından zor zaptederler Kays'ı. Hani derler ya 'Deliyi tutmak, bir boğayı yere yatırmaktan zordur.' diye. İşte öyle bir durumdu aile, akrabasının hali. Kan ter içinde kalmıştı hepsi. Neden sonra Mecnun açlık ve hayal kırıklığından yorgun düşer sedirin üzerine. Saatlerce baygın yatar. Anne elinde Mushaf, ayetler okuyor; hala elinde buhurdan, kokular, tütsüler sürüyordu Kays'ın yüzüne.

Sayıkladı Leyla, Leyla diye. Gözlerini açar. Tavana bakarak tebessüm eder.

'Hoş geldin Leyla!' der.

Odadakiler anlar, Kays mecnunluğa müptela olmuştu. Ağlaşan kadınları dışarıya çıkarır baba. Amca elini Mecnun'un alnına koyarak,

'Sen kabilemizin reisi olacaksın. Kutsal taşlar gibi ağır ol. Yüzlerce güzel var, yüzleri ay parçası. Dile istediğini alalım sana. Yeter ki şu Leyla sayıklamasına bir son ver!'

Diğer amca söze karışır,

'Yeğenim, beğen, beğendiğini alalım. İstersen iki tane, yok yok üç beş kaç tane istiyorsan; sağını solunu en güzel kızlarla dolduralım. Kimi istersen söyle, alıp getirelim. Ama bize Leyla deme!'

'Leyla'nın kusuru nedir sizin gözlerinizde?'

'O soylu değil, üstelik ırgat kızıdır. Daha da ötesi, eli yüzü çirkin bir kızıdır. Nesine vuruldun bu kızın? Nesini sevdim Leyla'nın? Anlamadık ki?'

'Ah onu benim gözümle görseydiniz, aklınızdan önce canınızı yitirirdiniz.'

Anlaşılr ki, Kays söz ile yola gelmeyecektir. Nerede nefesi derin bir hoca vardır diye arayış başlar günlerce. Kim 'Şura-

da hoca var. Bizim bir akrabamız gitti, şifa buldu,' dese, Me-
cnun'un elinden tutup oraya götürür babası. Kim 'Şuradaki
yadır şifadır, gidenin derdine çaredir,' dese; oraya varıp adak
adayıp, kan akıtsalar da hepsi nafiye. Nihayetinde bir hoca,

'Evladınızın dermanı Kâbe'dedir. Alın götürün!' dediğinde,
son bir ümit kapısıdır deyip baba, tutar elinden can oğlu-
nun, düşerler Mekke yoluna. Görünüşte iki yolcu, gerçekte ise
iki ayrı yol. Babada umut, evlatta gam... Babada ciğer acısı,
Kays'ta Leyla sancısı...

Beş gece, dört gündüz sonra Kâbe'ye ulaşırlar. Baba Bey-
tullah'ın taşına, tozuna yüzünü sürer; açar elini semaya, oğlu-
nun şifa bulması için niyaz eder. Mecnun ise başını Kâbe'nin
eşiğine koyar ve başlar yakarmaya,

'Ey aşkın galeyanıyla bağrına Kara Taş'ı vuran ve gözün-
den zemzem ağlayan Kâbe!

Ey içindeki aşkı gizlemek için karalara bürünmüş Kible-
gâh! Aşk belası ile beni içli dışlı eyle. Bana deli diyorlar. Öyle
delirt ki beni, ben bile benlikten azade kalayım. Bu halimden
memnun değilim, daha fazla belalar ver bana.

Duam budur. Bundan gayrısına muradım yoktur!'

Elini yüzüne sürer. Duası bitince başını kaldırır semaya
doğru ve 'Leyla! Leyla!' diye bağırarak oraya düşüp bayılır.

Oğlunun Kâbe eşiğinde düşüp bayıldığını gören baba an-
lar ki, bu aşk hayra alamet bir istikamete gidecek. Razı olur
Kays'ın haline. Veda tavafı yapıp düşerler dönüş yoluna. Dört
günlük yolları vardır önlerinde. İkinci gün, ikindi namazı için
bir hurma ağacının altında istirahat çekilir baba oğul.

Baba oğluna imam olur. Tekbir, kıyam, rükû, secde, tahiyyat,
selam... Önce sağa, sonra sola... Baba kalkar, bakar arka-
sında oğlu yok. Mecnun gitmiştir. Ama nereye?

Uçsuz bucaksız çöl...

'Rabbim, oğlum sana emanettir,' der ve memleketine oğulsuz döner.

Mecnun çölde yalın ayak, durmadan yürür. Yorulmuştur, bir dağın eteğine boylu boyunca uzanır. Leyla'yı özlemekten susuz kalmıştır kalmasına da, haddizatında sevgiliyi özlemek onun için cennette Kevser'i içmek gibidir. Uyar. Rüya da Leyla'nın sesini duyar. 'Kays! Hasretim!' Bir el dokunur alnına. Sonra tekrar konuşur, 'Kays'ım, sen benim Kalu Bela nasibimsin, haydi durmasana, gelsene Leyla'na.'

Uyanır. Anlar aldandığını, hayale kapıldığını, rüyada yaşadığını ve bir seraba kandığını... Oturur ağlar, ağlar... Sonra yola çıkar yeniden, yeni umutlara doğru.

Yıllar dillere, günler güllere, aşklar gönüllere gire gire akarken zaman...

Kan uykularda uyumuş sonra geceler, kör kuyularda büyür olmuş heceler.

Dert kıblesi, elem Kâbe'si... Herkesin karardı bahtı ve sarardı benizler.

Çöl sessizdir Mecnun. Mecnun çöl yalnızıdır ve bilir ki Mecnun olana en büyük ses sessizliktir, en içten dosttur yalnızlık.

Düştü Mecnun Kays çöllere. Mecnun'un aşkı dile düştü. Düştü, artık Leyla'sını görmek. Leyla'ya sabır düştü; Mecnuna çöl yalnızlığı. Çöldeki garip yalnızlığında sabah akşam düşünür oldu Mecnun. Her an yeni âlemler keşfeder oldu. İnsanlıktan eser bulunmayan bir vahşi âlemin ortasında, çepeçevre bir dünyanın kavurucu sıcağında veya yıldızlar altında uzayıp giden mavi gecelerin serinliğinde yeniden düşündü ve yeni dünyalar keşfetti. Renkten renge giren bir ruhun, elvan elvan boyanan bir gönlün ikilemlerini yaşadı geceler ve günler boyu yeniden. Yalnızdı, tek başınaydı, ama onunlaydı.

Bazen Leyla ile halvetteydi, bazen yalnızlık kokusunda uyurdu.

İki damla gözyaşını Leyla'nın inci dişlerine kıyaslar, avunurdu.

Dilinde Leyla, başında sevda yine hercai dolaşırken bir ceylan gördü bir avcının tuzağında. Ceylan ona mahzun ve melül bakıyor; gözlerinden hüznün yaşları akıtıyordu. Cigeri dağlanmış, ayağı bağlanmıştı.

Buruk bir acı hissetti Mecnun yüreğinde. Sevilenden ayrı olmanın hüznünü gördü ceylanın nemli gözlerinde. Hele buğulu bakışından süzülen damlalar yok mu? Bir alev olup yakıtı içini. Bu acıyı iyi biliyordu. Aslında hiç fark yoktu ceylan ile arasında. İkisi de tutsaktı.

Ne garipti şu dünya. Her bir hadisede binlerce hikmet gizliydi besbelli.

Mecnun birden pek yakın hissetti kendisini ceylana. Kendi çaresizliğini gördü ve tattı bakışlarında. Birbirlerine benzediklerini düşündü ve avcıya şöyle dedi içler eriten bir hüznle,

'Avcı! Acı şu misk kokuluya... Kıyma çaresiz tutsağa... Bılsırın cefa yamandır; kana kan istenir eninde sonunda. Bana bağışla şu zavallının canını, canım seversen!' diye seslendi.

'Bre garip hal'i kişi! Boşa söyleniyorsun. Eudur benim geçimim. Evlad ü ıyal var hanede, aç bekleyen,' diye karşılık verdi avcı.

Mecnun nesi var, nesi yoksa verdi avcıya. Üzerindeki el biselerden en değerli olanları çıkarıp sundu ona ve kurtardı ceylanı. Bağlarını çözdü, yüzünü yüzüne sürüp ağladı; gözünü gözüne sürdü ağladı.

Ey çöllerin aşınası, rüzgârların dostu güzel!

İnsan kılığında olduğum için ürüne benden. Velhasıl terk etme beni, gözyaşın gibi. Sevgilinin gözünden bir armağan

ol yanımda. Ne zaman hayal etsem Leyla'nın yüzünü, senin gözlerine bakıp teselli bulayım.

Ceylan anladı onu, ısındı ona, yaklaştı, yakınlaştı.

Mecnun, insan olduğunu unuttu; ceylan da mahlûkatlığını. Yoldaş edindiler birbirlerini; günleri, saatleri birlikte geçmeye başladı. Biri diğerinin ağzı, dili; öbürü bunun gülü, bülbülü...

Çölde hayat böyle devam ederken, çıldırmanın sınırına gelmişti Leyla, çadırında.

Kimse ile görüştürülmüyor, konuşmasına izin verilmiyor-du.

Başkalarının elleri kınadan gül renginde; onunkisi kanlı gözyaşlarıyla.

Adını geceden alan gecelerin kızı, gece bakışlı ve gece kokulu Leyla... Gecelerde pervaneleri dağıtır, mumuyla baş başa kalırdı. Bir gece bir uzlet meclisinde şöyle diyordu,

'Gel ey başı karalı, bağır dağlı, ayacığı bağlı aydınlık eseri, nadide mum! Yanan gönlünden ve nemli gözünden bahset, sırrının düğümünden haber ver. Sen nasıl bir cana sahipsin ki hem ateşte hem de suda boğuluyorsun? Oysa benim bildiğim o ki, ateş senin hayat suyun. Sırrın nedir ey mum, birazcık da bana ver! Ver ki yanmak zevke dönüşsün.

Sen yalnız geceleri yanarsın; bense gece gündüz...

Ben sırrımı sana versem ahım seni yakar, eritir. Sen sırrımı bana versen, pervane yanar, yakılır.

Sende alev, bende Mecnun sevdası...'

Leyla, gecedir gece olmasına da, bir başka doğar mehtap Mecnun'un gecelerine.

Leyla bazı geceler çöle çıkar, gönlünce ağlar, inlerdi. Uyku en belalı düşmanı olmuştu. Her gece bir meşgale bulur, ay ile konuşur, yıldızlarla sohbet ederdi.

Kâh meltemlere yalvarır, sevgiliden bir koku sunmalarını talep eder; kâh buluta yakarır, kızgın çölde Mecnun'a serin sevda yağmurları götürmesini dilerdi.

Bazen mektuplar yazar ırmaklara bırakır, bazen mektup sözlerini sahralara haykırırdı. Derdi ki,

'Ey sevgili! En sevgili! Hani insaf, hani dostluk? Kimlerle berabersin acep ki beni anmazsın, aramazsın. Sevgilin bensem eğer, niçin bana gelmezsin? Ah! Keşke gölgen olsaydım da ayaklarında sürünseydim!'

Arap ülkelerinde soy sop itibarıyla sayılan; halkın önde gelenlerinden, kabilelerin eşrafından, yiğit bir er vardı: İbn Selam.

Bir gün avdan dönerken sahrada Leyla'yı gördü. Sandık sandık ipekler, mücevherler göndererek babasından istedi bu güzeller güzelini. Herkes sevindi bu habere, İbn Selam sevin-di, Leyla'nın ev halkı sevindi. Sevinmeyen bir tek Leyla idi...

Leyla'nın düğün hazırlıkları yapıladursun, çölde de Mecnun ile ilgilenen birisi vardı; Nevfel.

Nevfel bir efsane savaşıydı. Şiiri sever; daima saz, söz arzuları. Nerede bir yiğit duysa dostluğunu diler, kimde bir şairlik sezse halvetini isterdi. Mecnun'u bu vesile ile tanımış, duymuş, anlamıştı.

'Ey zamanımızın yegânesi! Ey herkesten ayrı olan ve ey var ile yokun sırrını bilen! Nedir bu viranede kaybetmekte olduğun hazine, nedir çektiğin işkence?'

'Nevfel! Yiğit ve kerem sahibi bir beysin sen; benim narıma yanma! Çok kişiler gördüm bana acıyan, ama çare olamadılar. Vefa sözü verenlerden cefa buldum.'

'Yok, yok, aziz arkadaş! Beni kıyaslama onlarla. İşte kılıcım, işte başım! Seni mutlu etmedikçe mutlu olmam, sevin-dirmedikçe seni sevinmem.'

Bir umuda kapıldı Mecnun, saçının başının tozunu sildi. Tırnağını, sakalını kesti. Başına davudî kavuk sardı. Leyla'ya heves etti, vuslatını ister oldu.

Haber gönderildi önce Leyla'nın babasına ve Allah'ın emri, Peygamber'in kavliyle kız istendi.

'Bizde delilik ilacı satılmıyor!' dediler. Nevfel sözden geçti, söz ile olmayacağını anladı işin ve sert bir haber gönderdi,

'Hazır ol vaktine Arap beyi! Sancak çekildi, sahralar susadı. Hesap yakınlaştı; kan coştı.'

Çok geçmeden savaş başladı. Mızraklar kân saçtı, kılıçlar yol açtı.

Mecnun yüksekçe bir tepede savaşı seyrediyordu. Bir yanda Leyla için canlarını verenler; bir yanda Leyla'yı almaya çalışanlar, Rabbim! Ne müthiş bir imtihan! Sevinsin mi, ağlasın mı? Leyla uğruna savaşanlar ne mutlu erler idi. Leyla'yı almaya çalışanların ise ne kutlu amaçları vardı! Ne oluyordu o halde? Bu savaşta neydi? Ölen kimdi; öldüren kim? Kazanan ne olacaktı, kaybeden ne? Heyhat! Mecnun birden irkildi ve bu asker içinde bayrak açıp öbür askere zafer dilemeye başladı. Bu tarafın askeri onun için ölürken o, sevgilisini askeri yaşasın diye dua ediyordu. Diyordu ki;

'Rabbim! Ben kendimi yârime feda etmişim. Mademki savaşanlar dostumun erleridir, düşmanlarıyla aram iyi olamaz. Sevgilinin hoşuna gitsin de ben isterse öleyim. Şimdi düşmanım dostlar; dostum düşman içinde... Leyla uğruna şehit olanlara cennetini aç ve onun gazilerine güç ver, zafer ver!'

Nevfel, Mecnun'un yol yordama ve geleneğe aykırı olan bu duasını öğrenince pek üzüldü. Ordusunun niçin dağıldığını anladı. Mecnun'un ermişlerden bir ér olduğuna kanaat getirdi. Hak ehlinin duasının anında kabul gördüğüne şahit oldu. Ertesi gün dua etmemesini, kendi yiğitlik şöhretini hiçe indirmemesini istedi.

Nitekim ertesi gün galip geldi, Leyla'nın ordularına. Ama olan olmuştu. Mecnun'a gücenmişti bir kez, kırılmıştı. Leyla'yı almışken babasına teslim etti yeniden. Onu Mecnun'a vermedi. Vermemesi gerektiğini anlamıştı çünkü. Mecnun'un çöllerdeki hayatı ne hoştu! Başındaki aşk sevdası ne zarifti. Düşündü ki Leyla'yı ona vermek Hak yolunda ayağını bağlamakta.

İstese savaşmak yerine dua silahıyla Leyla'yı alır; binlerce asker yerine bir dua bereketiyle fetihler yapardı. Nevfel yaptığıнын iyi mi, kötü mü olduğunu kestiremeden ordusunu alıp savaş meydanından ayrıldı. Mecnun da yuvası çöllere yöneldi.

Mecnun'un her geçen gün durumu biraz daha değişiyordu. Bedeni zayıflarken, yüceliyordu ruhu.

Kader onu bir şeylere, bir yerlere hazırlıyordu. Acısıyla, tatlısıyla bir yükselişti bu. Aşkına bir ruhaniyet geliyor, zaman zaman Leyla'sız da mutlu olabiliyordu. Ama Leyla, vazgeçemediği tek varlığıydı yine de.

Uykusuz biten bir gecenin seherinde, kederli bir ihtiyar göründü uzaklardan, yanında da zincire vurulmuş bir zavallı. Bu tutsağa içi yandı Mecnun'un, yanlarına koştu ve ihtiyardan halini sordu.

'Ey garip kull! Ayıplamazsan bizi, dostuz aslında biz ikimiz. Bu oyunla gezip dolaşırız. Güya bu katil, zincirden kurtulmak için diyet parası toplar, ben de halkın acımasını coşturmak için onu kırbaclarım. Sonra bölüşürüz kazancımızı yarı yarıya.'

Mecnun, zavallı tutsağa acımakla birlikte, belki Leyla'nın diyarına da yolum uğrar diye ihtiyara bir teklifte bulundu.

'Ey ihtiyar! Yanılmışsın. Zincir, deliye gerekir; onu bırak, beni bağla. Gölge gibi peşinden sürünür, kerem sahiplerin-

den hayır dilerim. Her ne yığılırsa, az veya çok senin olsun, ben istemem. Bu zavallıyı kırbaçlamaktan vazgeç de beni kanlı katillige kabul et.'

İhtiyar, menfaat ümidiyle evvelki tutsağı azat etti ve geçirdi Mecnun'un ayaklarına zinciri. O günden sonra bir serüvendir başladı, ardı arkası gelmeyen, o şehir senin, bu kasaba benim, şu oba senin, o çadır benim. Her gün yeni yüzler, her dem taze maceralar. Nihayet bir gün yolları Leyla'nın yurdu-na düştü. Leyla'nın çadırı önünde Mecnun, ırmak kıyısında suya zıplayan balık gibiydi. Bir iki çırpındı, dayanamadı, feryatlar içinde düşüp bayıldı. Leyla işitmişti bu feryadı. 'Evet!' dedi, 'Onun sesi bu' ve hemen fırladı çadırından. Gördüklerine inanamadı. Mecnun'a neler olmuş öyle; bu sevgili acep o sevgili miydi?

Leyla oralı olmadan çekip gidiyordu ki,

'Demedin ki bir günden bir güne, o vurgunum nerededir? Eğer bir günahım varsa sana karşı, işte eşliğine düştüm, işte de boynumda zincir. Ferman sendendir, yerine getirmek benden. İster as, ister öldür; ama el âleme utandırma beni. Kâfir bile ağlar oldu halime!' diye seslendi Mecnun.

Kays çöllerde deli divane 'Leyla, Leyla' diye ağlaşıp do-laşırken, Leyla'nın evinde düğün hazırlıkları telaş içerisinde devam ediyordu. Düğünden bir gün önce ava çıkan İbn Selam attan düştü ve oracıkta ruhunu Hakk'a teslim etti.

Mecnun babasının mezarını ziyaret edip döndüğü günün ertesi, Zeyd'i, kendisini bekler buldu. Yüzünde sevinç gördü. İki güzel haberi, iki muştusu vardı ona. İbn Selam ölmüştü ve Leyla'dan bir mektup taşıyordu Zeyd.

'Ey yücelerde beslenen Hüma yavrusu! Leyla'dan bir se-lam ve esenlik haberi getirdim!' diyerek mektubu verdi.

Mecnun onu önce bağrındaki yaraya bir yakı yaptı. Sıcak-lığım, kokusunu hissetti ve hürmetle açtı, okudu.

Okudukça ağladı, ağladıkça okudu. Zeyd onun niçin ağladığını merak ediyordu. Âşık, rakibinin öldüğünü işitse gülerdi oysa. Mecnun Zeyd'in kalbinden geçen bu düşünceyi anladı ve şöyle dedi:

'Ağlamam iki sebeptendir. Leyla'nın mektubu geldi, seviyorum; İbn Selam ölmüş, üzüliyorum. Üzüliyorum, çünkü Leyla'ya hem o, hem de ben âşıktım. O kavuştu ve kendi derecesinde olgunluğa erişti. Bense eksikliğimle kaldım. Sevgiliye bir can bile bağışlayamadım. Aşkın olgunlaşması, can vermek ileidir. Gerisi boş!'

Evleneceği adamın ölümünün ertesi haftası Leyla sordu soruşturdu, Mecnun'un yerini öğrendi. Sevinçle koşa koşa ona ulaştı. Mecnun bir ağaç kütüğüne oturmuş ve sırtı Leyla'nın geldiği yöne dönüktü.

'Demek ki' dedi. 'Kokum benden önce Mecnun'a gelmemiş. Yazıklar olsun ben kokmayan kokulara!'

Başörtüsünden bir iğneyi çıkardı. İğneyi sağ elinin işaret parmağının ucuna hızla batırdı. O da ne? Mecnun'dan ses seda yok. Oysa seneler önce çocuk yaşta ikisi aynı mektebe giderken bir keresinde Leyla, Kays'ı sınamak için yine bir sağ elinin işaret parmağına iğne batırmıştı da diğer sınıftaki Kays sağ işaret parmağının tutarak 'Ah!' diye bağırırmıştı.

Leyla Mecnun'un oturduğu kütüğe yaklaştı. 'Kays' dedi içi titreyerek.

'Kays! Kays!'

Kaç kez onun ismini söylediğini saymadı ancak Kays oralı bile değildi. Ya duymadı. Ya da...

Korku ile içi titreyerek Kays'ın karşısına geçip dikildi. Başı öne eğik yerde bir karıncaya bakan Kays'ın halini görünce ağlamaya başladı. Saçı dağınık. Sakalı ağarmış. Yüzü yara bere içinde tanınmaz hale gelmiş bu adam onun Kays'ı

değildi sanki. Neden sonradır Kays başını kaldırdı. Leyla'ya tuhaf tuhaf bakıyordu. Leyla bu yaşadıklarına makul bir anlam arıyordu.

Mecnun sesi çok yorgun bir tonda,

'Sen de kimsin?' diye sordu. Leyla'nın hayreti gittikçe arttı.

'Ben Leyla'yım. Hani vurulduğun, vurgun yediğin, aşk şirileri ile yere göğe sığdıramadığın Leyla'yım. Leyla!'

'Madem sen Leyla'sın, içimdeki Leyla kimin nesi?'

'Kays bu nasıl bir sözdür böyle; sanki bir ölünün kelimeleri ile konuşuyorsun.'

'Beşerî aşktan ilahi aşka ulaşmak bir ölünün ayakucunda uyanmak gibidir.'

'Ne oldu Leyla, Leyla diye feryat edip dağı taşı, çölü inle-ten aşkına?'

'Leyla derken Mevla'ya hasretmiş sevdam. Ben seviyorsa-m sen bahanesin, asıl sevdiğim Hakk'tır unutmayasın!'

Gözlerini Leyla'dan çevirip dağa doğru bakıyordu Mecnun.

'Git Leyla! Git! Sevdadan yana haber ver kavmine. De ki; beni seven yok imiş!'

O günden sonra Mecnun'u hiç gören olmadı. Leyla sevdasını içine, gözyaşlarını gamzesine akıttı. Kimseler ne Leyla'nın halinden anladı ne de Mecnun'un Leyla'ya söylediği sözleri hayra yorumladı.

Aşkın ilahiliği karşısında hayranlığını gizlemeyen Leyla hiç kimseye Mecnun'un aleyhinde söz söyletmedi. Ancak halk dedikodu edecek lakırdı arıyordu.

Leyla'ya sordular bir gün,

'Sen mi Kays'ı daha çok sevdin; yoksa o mu seni sevdi?' diye.

'Elbette ben onu daha çok sevdim.' demişti Leyla. Kays adını duyar duymaz gözünden yaşlar boşanarak, 'Elbette, ben onu daha çok sevdim!'

'Nedir delilin, nasıl ispat edersin onu daha çok sevdiğini, üstelik o senin için çılgınlığa varmış, aklını yitirmiş, mecnun olmuşken?'

O vakit Leyla ağlayarak,

'Dostlar!' demişti. 'Sırdır ki gizli gerektir; sevgilinin adını dile düşürmek, hakikatte ayıptır. Kays bir dağ delisi gibi davrandı, gitti sahralarda çöllerde aşkımızı ona buna anlattı. Bense kimseciklerle paylaşmadım onun sevgisini, içimde büyüttüm, büyüttüm, büyüttüm.'

Gönül önce süveydayı unutur, ardından sıra sevdaya gelir. O da unutulmaktan nasibini alır. Ah soyka gönül, ne dinersin, ne de dinlersin. Seninle işimiz var. Ah!

Ah Mecnun, rüyalarını hep günahsız uykularının hırsızları yorumladı nedense, ah!

Eğer birisi, 'Mecnun ile Leyla aynı derecededir,' derse sakın inanma. Gerçi Leyla'da çok dertler vardır ama kederli Mecnun kadar derdi olamaz. Leyla'nın eli iğneden bile yaranırken, Mecnun'a kılıçlar kâr etmiyor. Leyla'yı ipek elbiseler sıkıntıya sokarken, Mecnun'a zincirler neşe veriyor. Leyla diliyor ki, gamı eksilsin; Mecnun ise gün geçtikçe gamını arttırıyor. Mecnun'a humma titremesinin işkencesi yetiyor. Allah'ım... Leyla, kimin derdinin tabibi?

Her sevda bir hayal ötesidir. Oysa hayat nice canlar ile dolu iken aşk-ı cananın sırrını çözene helal olsun! Boşuna harap olma Mecnun; Leyla kirpiklerinin arasından eski zaman sevdalarını damıtmayı aşk sanıyor."

Hace'nin bilgisine Aylin ve Cengiz şaşırıp kalmışlardı. Geçmişte sadece şirketinden başka hiçbir şeyi hayatına almayan bir adam nasıl oldu da bu kadar kısa bir süre içinde aşk ummanına daldı? Her iki dinleyicisinin de kendisini merakla süzdüğünü gören Hace, "Şimdi cam kâseye mi, yoksa

içindeki aşk şerbetine mi talip olduğunuzu anlamanız için Mecnun gibi sokaktaki Leyla'yı değil soluğunuzdaki Leyla'yı bulun!" dedi.

"Biz onlar kadar güçlü değiliz ki."

"Güçlü daima zayıfa yüküdür. Sizler ancak ve ancak sevgiyi tanımak için yaşıyorsunuz. Sizler ancak ve ancak hayatı tanımak için seviyorsunuz.

Sizler, bir insanı ya da bir şeyi kişilikleriniz ona yansıdığı için sevmişsinizdir. Aynı şekilde bir insandan ya da bir şeyden, yine kişilikleriniz ona yansıdığı için nefret etmişsinizdir.

Sevmek bir fazilet değildir. O; ekmek, su, ışık ve havadan çok daha fazla gereklidir. Sakın ha kimse sevgisi ile övünmesin!

Sevgiye hesap da sormayın! Çünkü sevgi, kendinden başkasına hesap vermez. O ne borç verir, ne de borç alır. Ne alır, ne de satır! Fakat eğer verirse, her şeyini verir; alırsa da her şeyini alır. Onun alışması veriş, veriş de alıştı. Bunun için ne çoğalır, ne de azalır. Hep bugün, yarın ve kıyamete kadar tam olarak kalacaktır.

Hayatın gizemi budur. Hiçbir zaman haklı olduğunu hissetme ve hiçbir zaman haklıymışın gibi davranma.

Eğer kendinin haklı olduğunu hissedersen her zaman için diğerlerini kötölürsün ve başka birisinin yanlış olduğunu zannedersin. Asla birisini kötüleme ve asla kendini yüceltme; aksi takdirde ıskalayacaksın. İnsanlar nasıl olursa olsun kabul et. Onlar böyleler ve onların doğru ya da yanlış olduğuna karar vermek için sen kim oluyorsun! Fakat onları kınamak için sen kim oluyorsun!

İnsanın anlamadığı şeyle alay etmesi ne kadar da kolay! Anlamaya çalışması ise ne kadar zor! Bilin ki alay eden kim-

se, sadece kendisi ile alay etmiş olur. Öyleyse neden dilini yanlış şeylerle terbiye etmeye çalışıyorsun?"

"Hacem güçlü olmamız ve dilimizi terbiye etmemiz için dua eder misin?"

"Benim duama ihtiyacınız yok. Dua için, sizin dudağa ve dile de ihtiyacınız yok. Fakat sessiz ve uyanık bir kalbe, kontrol altına alınmış bir isteğe, bir düşünceye ve bunlardan daha önemlisi, kuşku ve kararsızlığı bilmeyen emrinizdeki bir iradeye gereksiniminiz var.

İçinde dua edeceğiniz mabetlere de ihtiyacınız yok sizin. Kalbinde bir mabet bulamayan kimse, kalbini de herhangi bir mabedin içinde bulamayacaktır.

Fakat bunu herkese değil, size ve sizin gibilere söylüyorum. Çünkü insanların çoğu, hâlâ olgunlaşmamışlardır. Kelimelerden başka bir şeyle dua edemezler ve dua için de ancak başka insanlardan öğrendikleri kelimeleri bulabilirler."

"Hem Ferhat ile Şirin'de hem de Leyla ve Mecnun'da aşkın çeşmesini gördük," dedi Cengiz.

"Mademki aşk çeşmesini gördünüz, ümit çeşmesini gördünüz, neden kana kana su içmediniz? Mademki o güzeli gördünüz, nasıl oluyor da hâlâ kendinizi beğeniyorsunuz?."

Aşk çeşmesinin kurumaması için her yerinle sussan da ağlayan bir yanın olmalı! Sizler içinizdeki ölümler için gözyaşı döküyor çeşmenin suyunu boş yere heba ediyorsunuz. Oysa mezarlığı istediğiniz kadar gözyaşı ile sulayın belki kuru otlar yeşerir ama ölümleri diriltmez! Ve unutulmamalı ki ölümlerden özür beklenmez!"

Aylin ve Cengiz iki ölü müydüler yoksa uyku halinden yeni kalkmış gözlerini ovuşturan rüyası yarım kalmış çocuklar gibi miydiler bilemiyorlardı.

Hace elindeki *Mesnevi*'den onlara birkaç beyit okudu:

"Ey balıklar gibi ölüm denizine dökülenler; bir an için olsun, bu sudan çıkın, kendinizi gösterin! Yoksa hayat mücadelesi vererek günlerin havanında inciler gibi dövülüp toz mu oldunuz?"

Aşkı yazmak istiyorum. Belki bir gün bu defter birilerinin eline geçer; okunur, anlaşılır.

Bir yüz görümü mutluluk için günlerce yanaklarımızı ıslatan gözyaşlarının gizemli büyüsunü yazmalıyım.

Dinle Allah aşkına, bir başka aşka düşmeyin; can meclisinde aşktan başka bir düşünceye dalmayın!"

Aylin okunan beyitlerin verdiği şevk ile bir dörtlük okumak için müsaade istedi. Hace tebessümle başını olur manasında öne eğdi.

"Cemal Safi'nin dediği üzere;

Kervanı kırılmış çölden beterim.

Hancıya yolcuya hasret giderim.

Yüz karası olmuş gönül defterim.

Dürülse ne yazar dürülmese ne?"

"Evladım, âşıklara ölüm yoktur. Onlar mumdan gemilerle aşkın denizinden geçerler. Unutma evlat! Aşk, zaman ve mekân duvarlarını yakar, yıkar. Ateşi ile sır duvarlarını yıkan Ateşbaz'ı yarın ziyarete gideceğiz. O nedenle bu gece erken istirahat çekilin," diyen Hace Üzeyir Derviş'e seslendi:

"Üzeyir yâren, hanım kızımıza oteline kadar refakat et!"

Cengiz biraz mahcup biraz ürkek bir ses tonu ile

"Aylin'i oteline kadar uğurlamada Üzeyir Derviş'e ben de eşlik edebilir miyim?" diye sordu.

"Hay hay, neden olmasın. Avludaki testiği alın dönüşte tatlı su çeşmesinden doldurup getirirsiniz."

Ve Ayrılık Vakti

*"Aşkı dilemek ile aşta dilenmek ayrıdır.
Ayrılık acısı çeken aşkın neresinde olduğuna baksın.
Aşk yolunda yürüyen ayaklarınız değildir.
Adımlarınızı itekleyecek karıncalarınız yoksa
Mühr-i Süleyman'ı taşıyamazsınız. İbrahim
olmadan İsmail kurbana gider mi?"*

İki yolcuydu Aylin ve Cengiz. Yol Hace'ydi. Vakti geldiğinde yolcular kendilerini bir yol yapmalıydı.

"İki yolcu olarak geldiniz. Yolun sözünü işitmeden düştünüz menzile. Siz ne aradığınızı bilmezken, aradığınızı kendi derdinizdeydi de göremezdiniz. Tıpkı su gibi... Tıpkı susuzluk gibi..."

Dünya, henüz bir susuzluk idi. Suyu arıyordu. Ama su da susuzlukları arıyordu. Onun suyu varlık olma idi. Varlık olma bilinmekle mümkün idi. 'Bu ağaçtır,' diyerek, 'Bu dünyadır,' demeye kadar bütün adları bilen birini bekliyordu. Toprak, toprağa kavuştu.

Dünya, henüz bir sessizlik idi. Sesini arıyordu. Çağlayanlar akarken, sessizliği de yokluğu anlatıyordu. Her sesi duyup da kendi sesini duymayan birini bekliyordu. Sessizlik, sessizliğe kavuştu.

Dünya, henüz bir yalnızlık idi. Kendini yalnızlıktan kurtaracak birinin varlığını arıyordu. Hayata da, ölüme de tek başına atılan birini bekliyor idi. Gariplik, garipliğine kavuştu.

Güzellik, varlığa bir taç idi. İnsan yaratılınca gidip onun yurduna misafir oldu. Kalp, bu yurdun kalesi idi. Oradan beden şehrine yayıldı.

Güzelliğin aynaya ihtiyacı var idi. Ayna, Âdem'in ege kemliğinden yaratılmış idi.

Ona bir bakış verildi. Bakış onun süsü idi.

Kalp ile bakış, güzelliğin birleştiği deniz oldu.

Susuzluk, sessizlik ve yalnızlık o denizde son buldu. Denizin suya ihtiyacı mı var ki? Deniz ne susuzluğa, ne sessizliğe ne de yalnızlığa bağlıdır.

Güzellik, kendi aynasında güzeldir. O güzellik, bir başka güzellikle kıyaslanamaz. Her güzellik, kalbinden bakan güzelliğe yüz çevirir. Sen güzelliğin kalpten geldiğini bil de surete aldanma. Suyun kaynağı orası...

Züleyha, Züleyha olandı. Yusuf'a vardı da Yusuf oldu.

Yol, Musa'nın beşiğine suyun üzerinde yastık oldu da, beşik Musa değmedi.

Gelelim siz iki yolcuya; sizin durumunuz iki kardeşin arayışına ne de çok benziyor:

İki kardeş yola çıkarlar nasiplerini bulmak için. Uzun yollar aşarak bir yol ayrımına gelirler. Orada bulunanlardan bir derviş onlara her iki yolun da aynı şehre vardığını; birinin meşakkatli diğerinin ise nimetlerle dolu kolay bir yol olduğunu söyleyip gözden kaybolur. Her ikisi de ayrı yollardan hicrette karar kılarlar. Bilesin ki her hicret, söz aynasında tersten okunduğunda tercih olur. Kardeşler de varlık ve hiçlik tercihlerinde ayrı yollara düşerler. Şimdi ben size derim ki, sonu hayır olan meşakkatli yolu seç ki, sonunda ebedi nimetlere kavuşasın."

Aylin Cengiz'in yüzüne, Cengiz Aylin'in gözüne bakıyordu. Aylin yolculuğu anlamıştı anlamasına da yol nedir? Nasıl bir kapıdan girilirdi bu meçhul yola.

"Efendim biz yolcular hangi kapı eşiğine baş koyalım?"

"Kalp kapısından evla yol mu vardır?"

"Kalp kapısı mı?"

"Kalp kapısı 'Herkes mizaç ve meşrebine göre iş yapar' hü-küm ve hikmetindedir. Doymayana inşirah, doyana bir dam-lada, aşk yolunun belası sevda..."

"Burada sevda diye bahsettiğiniz kapının sırrı olan sevda mıdır?" diye sordu Aylin.

"Her birimiz diğeri için sırdır. Sen, kendi sırrını bil ki baş-kasının sırrına vakıf olabilesin.

Sen, bakışı bilirsin ama kalbi de bilir misin? Kalpsiz bakış bakış mı ki, sen gördükleriyle baktığını sanırsın?"

İki yorgun yolcu henüz geldikleri ilk günün gecesinde is-mini cismini bilmedikleri bu nur yüzlü adamın ağzından dö-külen sözleri dinledikçe dinlendiklerini hissetmeye başladı-lar. Sanki içlerindeki acı ve azap yığını tek tek kayboluyordu. Çayından bir yudum daha içen Hâce sözüne kaldığı yerden devam ediyordu:

"Geçmiş devirde kendilerini aşk yoluna adayan iki âşık, bir medreseye vardılar. Her biri on niteliğe sahip, on hoca-dan ders aldılar. Bunların her biri aşkın kitabını yazmıştı da unutmuşlardı bile.

Birincisi, uyanış hocasıydı. Her an tövbe eder, kendine dönmeye çalışırdı. Halktan kaçır, Hakk'a sığınırđı.

İkincisi, hüzünde ustaydı. Korku ve ümitsizlikten yaka sil-ker, şüpheli şeylerden kaçınırdı.

Üçüncüsü, ilim ve amelîe uğraşır, gerisini Allah'a bırakırdı.

Dördüncüsü, tevazu ehliydi. Sabır, şükür, bağlılık onun el-biseleriydi. Bunları hiç çıkarmaz, fakirliğe rıza gösterirdi.

Beşincisi, azimliydı. İradesini nefsin eline bırakmaz, edep şehrinden hiç çıkmazdı.

Altıncısı, nefs-i mutmainne evinin sahibiydi. Her şeyi basiret gözüyle görür, hikmet yolculuğuna çıkıp dururdu. Bazen Çin'e bile gidip geldiği olurdu.

Yedincisi, muhabbet ehliydi. Aşk en güzel anlatan, aşk ve şevk dolu şiirleri yazar, sonra bunların her bir sayfasını koparıp koparıp dereye atardı.

Sekizincisi sırlarla uğraşır, hep velayet, gayb şehirlerinde dolaşır ve vahdet şarabı içerdi.

Dokuzuncusu keşif ehli idi. Hep âlemi seyreder, istediklerine kavuşurdu.

Sonuncu hoca ise marifet ehliydi. Varlık ve yokluk defterlerini toplar, buradaki harfleri tevhid kesesinde karıştırırdı.

Bu hocaların hepsi yolculuk ehliydi. Ama daha yola çıkar çıkmaz bir kişi olurlar, hakikat vadisini dolaşıp gelirlerdi. Dört kapı kırk odaya çıkardı. Kırk oda doksan dokuz pence-reye açılırdı.

İki âşık yolcu, yolun sonunu getiremeyecek kadar bitaptı. Sonunda gördüler ki senelerce yürüdükleri yolların hepsi aslında tek bir yol imiş: Allah'a yolculuk.

İşte sizin geldiğiniz kapıda yazan da yazılmayan da hep kader mührünün tecellisidir. Sır ve yol kalbinizde yazılı değilse attığınız adım sadece balığın havada sürünmeye çalışmasından başka bir şey değildir. Unutmayın suda yüzülür, havada uçulur ve toprakta sürünülür. Siz şimdi kendinizi nerede görüyorsunuz?

Kader mührünüzü iyi okuyun! Mühür, söz tamamlanmışsa, anlaşmanın sonuna vurulur. Mühür, güneşti; kuyu gece. Mühür, güldü; kuyu, gülü kurutan zaman. Aşk, mührü arıyandır. Mühür, aşktı! Aşk, aşkı arıyordu. Aşkın mührü kalbindedir. Doksan dokuz köşeli, doksan dokuz ayrı isimli mührü iyi oku."

Duyduğu sözlerin etkisinden sarsılan Cengiz sordu:

"Sakıncası yoksa söyler misiniz, siz kader mührünüzü okuduğunuzda orada ne yazıyordu?"

"Konya'ya geldiğimde yaşadığım onca inanılmaz olaylardan sonra zifirî karanlıkta sisli bir gecede elime tutuşturulan buruşturulmuş bir kâğıtta çözdüm mührümü. Ardından binlerce cümleyi taşıyan o tek kelimeyi okudum."

Aylin'in merakı zirveye çıkmıştı.

"Neydi o kelime?"

"Bişnev!"

Aylin neredeyse oturduğu sedirin üzerine yığılıp kalıyordu. Kulağında yankılanan o kelime onun da sır mührünün anahtarı değil miydi: Bişnev!

Cengiz elleriyle titreyen bacağına diz kapağını sımsıkı tutup titreyişini durdurmaya çalışırken Hacı,

"Titreme evladım, henüz buz ayaz iklimle çıkmadık. Yolumuzda daha çok kar boran olacak." deyip teskin etmeye çalıştı Aylin'i.

"Efendim titremem üşümekten değil sizin sözlerinizin içime verdiği cezbeden."

"Biliyorum evladım."

"Hani demiştiniz ya her hikâye bir yolculuktur ve her yolcunun bir hikâyesi vardır, diye. Efendim yaşadığınız olayları daha doğrusu sizin hikâyenizi dinlesek."

"Onun da bir zamanı var. Vakti, demi gelince anlatırız. Şimdi biraz soluklanın. Yudumlayın çayınızı." diyen Hacı daha sonra cebinden çıkardığı notu sehpanın üzerine bıraktı. Neyini alıp üflelemeye başladı. Neyin hazin sesi Aylin ve Cengiz'in acılarına çarpa çarpa odanın loş ışığında kırılıp yere bir gözyaşı misali düşüyordu. Titrek bir mum alevinin cılız ışıkları altında zar zor okunan o notta yazılanlar şunlardı:

Halimizden bilmez oldu eller.

Ya ilahi bize halden anlayan gönder.

Ne söylesem boş, ne anlatsam nahoş.

Sözü uzatma ey dil! Sus ve dinle!

Hace, "Artık yüreklerinizi Mevlana ve Şems ile yüzleştir-
diniz. Nazır oldunuz. Gayri yeni yollara devam edebilirsiniz,"
dediğinde Cengiz (Süleyman) ve Aylin (Hüma) mahzunlaşmış-
lardı. İnsanlara bazı vedalaşmalar buruk bazı vedalaşmalar
vurgun yemiş gibi gelir. Ne söyleyeceklerini bilemediler. Hace
üzerinde "Bîşnev!" yazılı kolyeyi Hüma'ya, yüzüğü de Süley-
man'a doğru uzatarak

"Artık bizim Süleyman'ın da bir mührü var," diye tebessüm
etti. Aylin:

"Hacem, bir şey sorsam kusuruma bakmazsınız değil mi?"

"Sorsan da bakmam, sormasan da. Neymiş bu soru?"

"Sizi ilk gördüğümüzde gözlerinizden şimşekler çıkıyor-
du, şimdi ise gülücükler yayılıyor. Bazen durgun bir göl, ba-
zen de yatağına sığmayan, önüne çıkan her şeyi devirip geçen
bir nehir gibisiniz. Kimi yerde sözleriniz yürek okşayıcı, kimi
yerde de kelimelerin her biri tufan gibi. Sakın yanlış anlama-
yın, sizi tutarsız olarak görmüyorum. Her iki halinizde za-
manında yerinde güzelleşiyor. Neden böyle?" Hace bir Süley-
man'a bir Hüma'ya baktı.

"Bir Mevlevi'nin davranış damarı iki tanedir. Yeri gelir
Mevlana misali mütevazı olur, yeri gelir hadsize haddini bil-
dirmek için Şems gibi sözünü sakınmayan harbi dilli olur.
Bize de bu iki hal sirayet etmiş olmalı. Kalbinizi kırmışsam
hakkınızı helal ediniz."

"EStağfurullah" diyerek her ikisi de Hace'nin elini öpmeye
çalıştı. Hace Hüma'nın elini avucuna alıp "Kızım annenle hiç
tartışma. Onun hidayete ermesi için Allah'a dua et. Haftalar

sonra güzel bir rüya gördüğünde rüyana uy ve ziyaretini yap." dedi. Sonra da Süleyman'a sımsıkı sarıldı.

"Evladım bundan sonra neler yapman gerektiğini uzlet döneminde öğrendin. İlk işin nedir biliyorsun değil mi?"

"Tamam, Hacı hakkınızı helal edin."

Bişnevhanenin dış kapısından uğurlanan Hüma ve Süleyman gözleri yaşlı, yeni bir milada yürüyorlardı. Arkalarından dua eden Hacı ve Üzeyir,

"Allah ile bir olunuz. Yolunuz Konya'ya düşerse bir yuvanız olduğunu unutmayın.

Selametle! Selametle!" diye uğurladılar.

Aylin ve Cengiz birbirlerine bakıyordu. Cengiz'de hüznün Aylin'de burukluk. Cengiz elindeki paketi Aylin'e doğru uzatarak

"Bu senin. Kitapları sevdiğini biliyorum. Buradaki manevi günlerimizin hatırası olarak yâd etmek üzere bir hediye. Kabul edersen sevinirim." dedi.

"Teşekkür ederim çok incisin fakat dalgınlığımı mazur gör ben sana bir hediye bile getirememişken Amasya'dan, sen şimdi beni mahcup ettin. Hediye adresine kargo etmek isterim mümkünse."

"Sağ olası varlığın en güzel hediyedir bana. Kendine iyi bak. Allah'a emanetsin. Haklarını helal eyle. Bazen kaba davrandım."

"Helal ü hoş olsun. Sen de helal et. Allah'a ısmarladık."

Taş döşeli yollardan tren garına doğru yürüyordu Aylin. Hatırladığı hikâyeler, anılar, gözünün önünden acelesiz geçiyor. "Şiir yazabilsem ah ellerim... Yok!" diyor kendince.

"Hani bazen sır tutmak gerekiyor ya, bir kitap isminden Ah Mine'l Aşk... Ey aşk, vallahi seni söylemekten usandık, herkes âşıkken bu devirde..."

Yüreğinde bir İbrahimî bıçak, yaram derin mi derin. Ah Şirin sevdası, ölüm sebebim olacak. Hükmü geçmez bir aşkın, ta Âdem'den beri alacağı, bilirim ki ödenmez.

Bir damla su için kayaları dövüyorum. Oysa içimdedir tufanların tufanı."

Şirin'e mahur uykular düştü, bana da hüznümle avunmak.

Ey aşk! Yollarına can döken gözlerimden, yoluna can olan sözlerimden geçen sen değil miydin?

Ve ey Aşk!

Sana son seslenişim değil ki bu...

Aylin Konya'dan gözleri buğulu gökyüzüne bakıp bulutlarla sohbet ederek Ankara'ya dönüyordu.

Trende koltuğuna oturdu. Duasını okudu. Cengiz'in hediye ettiği paketi açtı. Paketin içinde el yazması *Mesnevi* nüshası ve onun arasından da bir mektup çıktı:

"Kimine Aylin, kimine, Hüma bana ise mürşidi maşuk olan Sevgili!

Şems'in tabiri ile 'Arayanlar bulanlardı. Bulanlar adayanlardı.'

Adaksız geldim yüreğine. Ne sözden yana adağım var sana sunacak ne de ölümden yana. Örselenmişim zamanın kollarında. Kendimi sana anlatmaya ne hacet! Mazimin bütün kirliliği ile ayan beyandım hülyalarına.

Özgeçmişim yok, özgeleceğim ise muhal. Yüreğimi kalemin ucundan dökmekten başka bir şey gelmedi elimden. Söylemek isterdim gözlerinin içine bakarak yüz yüze, dedim ya cüret edemedim. Belki de korktum 'Dinlemeye değer bir şey değil!' demenden. Yaz dedi yüreğim yazıyorum yüreğine:

Seni ilk gördüğümde değil, Hâce'nin dergâhında ikinci kez gördüğümde bileğindeki o büyük yara, henüz iyileşmemiş, hâlâ kanıyordu. Gözlerindeki o derin donuk hüznün, hâlâ

derin, donuk ve ürkekti. Yüzün sapsarıydı. Fakat gözlerin, evet gözlerin... İnsanlığın bütün hüznüleri ve dertleri kirpiklerinin arkasından bana bakıyordu sanki. Donuk ve hareketsiz, fakat okyanustan daha derin. İçlerinde ne intikam ne isyan ne de acı vardı; sadece belirsiz bir hüznün var, sorular vardı. Daha doğrusu yalvarışlar. 'Bana niye yalvarıyor acaba? Onun için ne yapabilirim?' diye düşündüm ister istemez.

İçimde seni konuştum kendime: Bu kadın hüznün ve sessizlik abidesi. Öyle zannediyorum ki ağzını açsa sel gibi hüznün akacak sözlerinden. İşte o zaman titremezdim. Fakat şu an sessiz. Sessizliği beni ürkütüyor. İşte ben de böyle sessizim. Fakat sessizliğim insanları korkutmuyor, oysa onun bu sessizliği, korkutuyor ve ürpertiyor.

Sen Amasya'da haline çare ararken ben halvette kendimi bulma yolundaydım. Halvete girerken Hacemin bana fısıldadığı cümle hâlâ içimin el değmez bir yerinde hâlâ kanıyor harf harf:

'Karanlık bir hülyada aydınlık bir dünya bulamazsın.'

Halvette sürekli kendime hayret ettim. Çünkü insanları mutlu eden, beni asla mutlu etmiyor. Ve onları mutsuz eden de beni mutsuz etmiyor. Yoksa ben insan dışı bir varlık mıyım?

Buluşma ve ayrılık, ümit ve pişmanlık, güven ve aldatma, fedakârlık ve bencillik, dualar ve lanetler... Bunların hepsi ışıktan kaçıyor ve ancak karanlıkla dostluk kurabiliyor. Sanki içlerindeki şehvet, hayatın parıltısıymış gibi, külleri de saf katışıksız altın tozu gibi geliyor onlara. Zevklere açılan kalpleri hemencecik üzüntü kaplıyor. Etlere yapışık, etlerde hemen kavruluyor. Kan, içindeki ateşi tutuşturuyor, sonra da ateş sönüyor ve kan, irinle kuru balçık haline geliveriyor.

Aşk, kimi zaman yalnızca korkuydu. Belki bu nedenle tepeden tırnağa yürek olmuştu.

Ey tenime deri olan elbisem! Allah'ın beni baştan aşağı sardığı deri ile senin aranda ne kadar da fark var!

'İnsan yalnızca anlayabildiğini mi sever Aylin? Aşkın tarihinde kaç seven çözümsüz bilmecelerde kendini aradı, aşılmaz uzaklıklarda kimlerin ahı yazıldı duvarlara...'

Parçalanan kalpler, yok edilen ruhlar, hiç doğmamış ve ölmemiş gibi doğan ve ölen canlılar...

Hiç kimse de 'Biz bunun için mi vardık? Yeryüzü ve gökyüzü bunun için mi vardı?' demiyor.

Ey aşk! Hem ne kadar uzak hem de ne kadar yakınsın! Hem ne kadar acı ve hem de ne kadar tatlısın!

Ey aşk! Tökezleyişlerimi başıma kakma!

Ey aşk! Sana olan arzum senin katında benim için şefaatçi olsun!

Bak ne diyor Hz. Pir Mevlana:

'Gözün bize bakmaktadır, sen de, akıl gibi, daima bizimle berabersin! Fakat kendimde güç, cesaret bulamıyorum ki, kalkayım da sana; 'Bende bulunan sensin; sen, benden hiç ayrılmıyorsun!' diyebileyim!

Kulağımdan tuttun, beni çeke çeke bulduğum yerden alıp götürdün! Fakat sen beni nerelere götürdünse oralarda gördüğüm her şeyde, seyrettiğim her yerde, her manzarada hep seni buldum, seni gördüm; senden başka bir şey göremedim!'

Sessizliğime ses oldu Hz. Pir. Dinle, Allah aşkına Hüma!

Dinle!

Özlem nedir? Gidip de görememek midir? Görüp de söyleyememek midir?

Gidip gidip sevdanı dillendirememenin kıvranışıdır özlemek. Yakınında iken ayazlarda üşümektir yazın ortasında özlemek. Kokusunu alıp da içine çekememek ve ne gariptir ki kokusuzluktan boğulurcasına inlemektir özlemek.

Beklemek, sisler bulvarında 'Seni seviyorum' sözünü gözlemlerle sıvası dökülmüş sokak duvarlarına yazmaktır. Hani Sait Faik Abasıyanık'ın dediği misal:

'Nefes aldığın şehir ne kadar şanslı...

Kim bilir, sesini gökyüzü sanan kuşlar bile vardır.'

Ellerim, yüreğim, hayallerim... Hepsi yalnız, hepsi vedalı. Oysa öyle bir gelişin vardı ki bana... En kalabalık zamanlarda yalnızlığa düştüğüm an sarıvermiştin savrulan ruhu-ma. Bedenimin ten kafesine hapsolan gülüşlerimi semaya salıp, yıldız yıldız gökyüzü bırakmıştın avuçlarıma. Sonra yüreğimden sadece yüreğine uzanan ucu yanık bir uçurt-malı bıraktın senelerime, günlerime ve hatta saniyelerime... Şendim. Mahşeri bir kalabalığın içinde senin sesine yürüyen tek nefes tek bedendim. İnancın ılık nefesini tenimde hisset-tiğim zamanlardı. Pembeye çalan bir yanı vardı çiçeklerin, sadece çiçekler değil ha; dağlar, ovalar, sana çıkan tüm yollar ve baktığım her zemin pembe renk libasıyla karşımdaydı. Küçücük ve alacalı hayallerim senin sıcaklığında kavrularak büyümüştü. Ben büyümüştüm, aşk büyümüştü ve biz büyümüştük. Ama şimdi;

Sen gidiyorsun, ben küçülüyorum

Sen gidiyorsun aşk küçülüyor

Ve sen gidiyorsun zaman küçülüyor.

Senin olmadığın bir mevsime sığmıyorum. Ne kadar küçülse de yokluğunda zaman ben hâlâ gözlerinin yüreğime açtığı oyuklarda büyüyorum.

Gitme. Sen gidersen savrulur zamanın saçları hazanımıza. Öyle bir kal ki gitmenin utancıyla kavrulsun aşkın közü. Gitme ey yar, senden kalanları toplarken, anıların arasında boğuluyor sesim. Ne yana baksam ne yana dönsem sensin. Sen...

*Gitme ki düşmesin gözlerime mevsim çiğleri
Ardım sıra uzanmasın hazan sessizce
Öyle bir kalabalık gel ki kimsesizliğime
Öyle bir serinlikle savur ki ruhumun közlerini
Üşüsün ardında kalan çaresiz ellerim*

Aşkın şiirini yazmak isterdim sana; sana aşkı şiir ile yazmak isterdim. Aşkı seninle tanımlamak ister, aşkı sende tanımak isterdim.

Şimdi senden uzakta, aşk şudur diyebilsem eğer, son defa kendimi kandırmış olacağım. 'Bildim' demek bir aldandır çünkü.

Aşkın gerçeği değildi bildiğimiz, ama aşkın ateşiydi içinde yandığımız. Artık şüphedeyiz, canları yare ulaştıran bir sel miydi aşk, şekeri güzele sunup ağıyu kalbe bulaştıran bir el miydi?! Sana varacak yolların çilesi miydi; tutkular ötesi tutkunun zirvesi, hasretle yanırların sesi miydi?!

*Ömrüm! Öncesinde senin aşkın yoksa neye yarar ölüm!
Ey gözyaşım!*

Sevgilinin geleceği yolları sulayıp süpürmek için sakladım seni.

Bütün boşluklarını sen doldurdun, ömrümün. Söylenmedik sözler yerine sen vardın yanımda. Sevdaya dair yeminlerden sonra sen vardın.

Bir yıldız, gökte bir saadetin adıdır yerdeki insan için.

Gerçeğin ruhuna üfleye üfleye hayatı sevgiyle yorumlayan yıldızlarımız nerede? Yağmalanmış kuyulara düşü-

remediğimiz yağmurları, kör sıtmalarımıza serinlik diye yağdıran yıldızlarımız nerede? Kentten kaçışlarımızın ardından avuçlarda yalnızca bir damla gözyaşı olup yanan yıldızlarımızı kim aldı?

Ah, ışıklarımızı yitirdik. Işığımız körlük, beyazımız karanlık oldu.

Mağaralardan uzun uyku sesleri geliyor ve kovasız kuyularda Yusuf'lar ağlaşıyor.

Bu mektubu yazarken sürekli şu soruları sordum kendime: 'Seni seviyorum' demek nasıl bir vaat? Belki daha önemlisi, yaşamak neydi? Sürekli yitirerek nereye kadar?

Belki yanılan yoktu da tarih boyunca sevenler nasıl bu kadar yalnız kaldılar?

Lütfen anla beni; senin için bir kez ölmek yetmez ama ben tek cana sahip olmaktan utanırım yalnızca.

Seni daha önce tanımış olsaydım bu durumda olmazdım, belki tek bildiğim bu.

Onca aldığım ah var ki hangi tövbe paklar beni, hangi yetim tebessümü aklar beni? Arasan da sorsan da, hafızan kadar sana işkence edeni bulamazsın.

Sen benim hayalim değilsin, hayallerimi süsleyen hiç değilsin. Hayaller, gelip geçici, hevesler... Sen benim duamsın. Dualarımı güzelleştiren, dilimle, zihnimle değil yüreğimle dilediğimsin, sen beni Allah'a daha da yaklaştırırsın...

Cengiz; nam-ı diğer Süleyman..."

KÂBE'DE AŞK

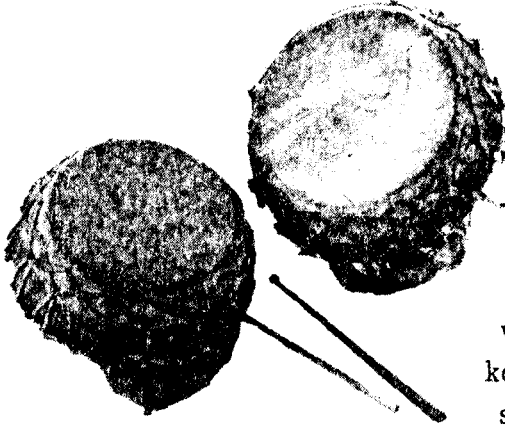
7. HAL

Bişnev!

*"Gel, gel Allah
aşkına!" diyorsan,
'Hamûş!' ol sen
de...*

*Sonra 'dinle'
de en sevilene
semaya duran
yüreğinle secde et
aşkın önünde...*

“Geceye
yemin olsun
ki’ diyor
Hz. Allah.

Bunca acıya
nice ümit
vardır gecenin
koynunda. Yeter ki
sessiz harflerin
sırılsıklam

duaya dönüşsün

seccadende. İnsansın.

Rabbin ayetisin. O halde

Aşkın Mabedi’ne yürekten

taşan bir avuç gözyaşı ile var.”

Cengiz şirkete geldiğinde, onun ruh haline yansımış değişikliği neredeyse fark etmeyen yoktu. Sanki başka bir havası vardı eski patronlarının. Yıllardır kapısını açan güvenlik görevlisine ilk kez teşekkür etmişti. Bununla da kalmayıp, bir de halini hatırını sormuştu, yüzüne garipseyerek bakan güvenlik görevlisinin. Zavallı ise, şaşkınlıktan ne diyeceğini bile şaşırmıştı. En küçük bir şey yüzünden bile ağır azarlar işiten biri için akla hayale gelmeyecek bir durumdu bu. Hatta, "Uyanamadım galiba" diye söylendi kendi kendine. 'Ya da bizim patronun kafasının üstüne sağlam bir saksı düşmüş!' diye düşündü.

Asansöre yöneldiklerinde güvenlik görevlisi onun yerine asansörün düğmesine basıp beklemeye başladı. Cengiz ondan bir adım kadar geride duruyordu. Bir türlü gelmek bilmeyen asansör, Cengiz'den ziyade güvenlik görevlisinin sinirini bozmuştu. Öyle ya, bu adamın sağı solu belli olmazdı ki. Şimdi selam verir, ardından ne olduğunu bile anlayamadan birden parlardı. Bunu birkaç kez yaşamıştı da.

"Hay Allah!" diye söylendiğinde,

"Neden acele ediyorsun ki?" dedi Cengiz.

"Yani sizi beklettikleri için..." diyecek oldu, ama Cengiz yüzündeki tebessümle, "Bunun için can sıkmaya değmez. Daha da gelmezse, Allah iki sağlam ayak vermiş. Tırmanırız merdiveni olur biter," dedi.

"Olur mu, efendim?"

"Neden olmasın? Ha, eğer sizi sırtıma alır taşıyım diyor-
san o başka." Cengiz yine gülümsüyordu. Üstelik şaka da ya-
pıyordu. Güvenlik görevlisi de bu cevaba tebessümle karşılık
verdi.

"Yani ne bileyim?"

O sırada asansör zemin kata inmişti. İki yana açılan kapı-
dan, asansöre bindi. Binerken yıllardır hiç yapmadığı bir şey
daha yapmış, güvenlik görevlisinin şaşkın haline bir şaşkın-
lık daha eklemişti.

"Kolay gelsin Ekrem!"

Asansörün kapısı kapanıp, yukarı çıkmaya başlarken Ek-
rem, gülerек kapalı olan asansör kapısına bakıyordu.

"Adımı biliyormuş," diye mırıldandı...

Toplantı odasına girdiğinde, çalışma arkadaşları ayağa
kalktılar. Evden çıkmadan önce sekreterini aramış ve acil ola-
rak toplantı yapmak istediğini söylemişti. Onun bu emriyle,
uzun zamandır ortalarda görmedikleri patronlarının esaslı
bir rüzgârına maruz kalacakları hissi uyandırmıştı, odadaki
on bir kişinin dokuzunda.

Toplantı odasındaki on bir kişinin, dokuzunun tedirgin-
likleri yüzlerine yansımıştı. Cengiz'in burada olmadığı za-
man boyunca devam eden faaliyetlerin raporları, ilgili olan
kim varsa önlerindeydi.

Rahat olan iki kişi Cengiz'in muhasebe müdürü ve avuka-
tıydı.

"Hoş geldiniz Cengiz Bey," diyerek elinde tuttuğu dosyayı
Cengiz'in önüne bırakan muhasebe müdürünün hazırladığı
dosyayı açıp, şöyle bir göz gezdirdi.

Birkaç kişi daha ellerinde tuttukları dosyaları vermek için
ayağa kalkmışlardı ki, eliyle işaret etti.

"Oturun arkadaşlar. Lütfen rahat olun. Buraya dosya incelemek için gelmedim. Aslında hepinizin işinizi ne kadar iyi yaptığının an be an farkındayım. Sağ olsun muhasebe müdürümüz Çetin Bey de bu konuda beni sürekli bilgilendirdi. Görüyorum ki ben buradan ayrıldığım zaman bile, tıpkı buradaymışım gibi işleri profesyonelce idare etmişsiniz. Bir bakıma öyle de olması gerekiyor değil mi? Yani bu şirket olmasa, bu odada toplanmamıza gerek kalmaz. İşlere gösterdiğiniz azami ilgi ve çalışmalarınız için sizlere çok teşekkür ederim. Hepinizden Allah razı olsun!"

Evet, son cümlesiyle herkes büyük bir şaşkınlığın içinde kaybolmaya başlamıştı. Teşekkür etmek bir yana, asla adını anmadığı Allah'ın adını söyleyerek onun rızasından bahse diyordu. Kimse şaşkınlıktan ne diyeceğini bilemez haldeydi. Cengiz ise konuşmaya devam ediyordu.

"Gayet iyi biliyorsunuz ki, önceleri çok da cana yakın biri değildim. Dürüst olmak gerekirse, hiç sevimli değildim. Fakat 'hiç' olmayı öğrendim. Zaman içerisinde başarabilir miyim, onu da Allah bilir. Yine önceleri, hakkımda ruhunu şeytana satmış olduğumu söylerlerdi. Bilemiyorum. Belki de öyleydi. Öyleyse bile, artık o ruhu şeytandan geri almanın yollarını bulmam gerektiğini biliyorum. Bu belki zamanla olacak, ama inanıyorum ki olacak. Üzerinizde ne kadar hakkım var, inanın bilmiyorum. Varsa da şundan emin olabilirsiniz ki, hakkım sizlere helaldir. Aynı şekilde bütün gönlünüzle bana hakkınızı helal etmenizi rica ediyorum. Biliyorum ki; burada hemen hemen herkesin kalbini kırdım, sözlerimle canını yaktım; benim ağzımdan çıkan kötü sözlerle çoğunuzun hatta hepinizin günleri huzursuzluk içinde geçti. Şimdi şunu açık yüreklilikle söylemek istiyorum; hatalıyım ve geçmişte

yapmış olduğum hatalar için sizlerden özür diliyorum beni bağışlamanızı rica ediyorum!"

Odadakilerin yüzlerindeki ortak ifade yazılmaya kalksa, kalem kâğıda şunları yazardı;

"Bu adam ya ölümcül bir hastalığın pençesinde ve günleri sayılı, onun için bu kadar iyi görünmek istiyor ya da, rüyasına her kim girdiyse, bunu adamakıllı korkutmuş!"

Fakat kim ne derse desin, kim ne düşünürse düşünsün, varılan karar aynıydı.

"Bu adam cidden çok değişmiş!"

Gergin geçeceği sanılan toplantı, beklenildiğinin aksine huzurlu bir ortamda geçmişti. Personele yapılacak zamlar ve verilecek ikramiyeler konusundaki olumlu tavır, toplantıdan çıkan kim varsa, bu kez işlerine sanki kendi işleriymiş gibi dört elle sarılmalarına sebep olmuştu.

Geçmişte yaşanan pürüzlerin halledilmesi için de avukatına talimat vermişti Cengiz. Özellikle eli dar olduğu için kapısını çalan Nusret Efendi'nin durumunda yapılması gereken kolaylık konusunda ayrıca talimat vermişti.

"Kalan kısım için Nusret Bey'in durumu göz önüne alınarak uygun bir ödeme planı oluşturulsun. Yormayalım ihtiyarı. Hayır duası herkese lazım!"

Yapılması gereken bir başka, hatta en önemli işe sıra gelmişti. Arabasına binip, hızla ayrıldı şirketin otoparkından. İstikameti belliydi. Yıllardır girdiği en büyük günahattan bir an önce kurtulmalıydı...

Yol boyunca ne konuşacağını tekrar etti ve her defasında yaptığı haksızlığın karşısında kendi kendine kızdı durdu.

Arabayı yol kenarına park edip, indi. Uzunca bir süre karşısındaki soğuk tabelaya baktı. Baktıkça ürperdi. Baktıkça üşüdü. Baktıkça hüznülendi.

Yaptığı o büyük yanlışın, kelimeye dökülmüş haliydi bu soğuk, ürpertici tabela. Derin bir nefes alıp binadan içeri girdi.

"Buyurun beyefendi, yardımcı olabilir miyim?" diyen hemşireye gülümsedi.

"Annem burada kalıyor. Onun için gelmiştim," dediğinde gözü, pencere kenarında oturmuş ihtiyar kadına ilişti. "Sanırım buldum!"

Evet. Pencere kenarında oturan ihtiyar kadın kendi annesi idi.

Annesi ise onun geldiğinin farkında değildi. Tek başına bir koltukta oturmuş, dışarıdaki ağacın dallarına konan serçeների seyrediyordu.

"Anne," dedi Cengiz, yanına gidip.

"Oğlum! Cengiz'im!" dedi annesi sevinçle. "Ziyaretime mi geldin kuzum?"

İşte o anda Cengiz'in gözlerinden yaşlar boşaldı. Hıçkırarak ağlıyordu. Annesinin dizlerinin dibine çökmüş, ellerini tutmuş, durmadan öpüyordu.

"Anne beni affet! Kendinden utanıyorum, sana hayırlı bir evlat olmadım. Ne olursun beni affet!"

Acıyla sevinç dalga dalga vuruyordu ana yüreğine ama sevincin coşkusu ağır basıyordu. Oğlunu görür görmez bağışlamıştı zaten. Hele pişmanlığı, ağlayışları yüreğini burkmuştu annesinin. Hasret gözyaşları ve mutluluk seller gibi akıyordu ikisinin de gözlerinden. Annesi öyle ağlıyordu ki bin acıyla gözlerinden kopuyordu iri iri yağmurlar.

Her anne insanlığın anasıdır da anneler Hâcerliğini bilemez.

Anadır evladını bağrına basar sitem etmez.

Göğsünü yarıp da içine sarsın ister, sarılır da sarılmaya doyamaz.

Ana yüreği sevginin feryadı ile öyle bir evladım der ki dağlar mı titremez.

Evlat anasını sever de ananın sevgisini bilmez, bilemez.

Orada bulunan birkaç yaşlı huzur evi sakinleri anne oğulun bu durumunu gözyaşları içinde izliyorlardı. Bir evlat ve bir annenin bu hali herkese dokunmuştu.

"Sen benim biricik yavruysun oğlum. Geldin ya oğul bu ana yüreği ciğerini affetmez mi sanırsın?"

Anne her zaman ve her yerde anneydi, çocuk ise onun gözündeki her zaman çocuktur. İşte vaziyet bu kadar basitti. Kırğın değildi annesi. Dargın değildi. Her zamanki tesellisi ise Cengiz'in işlerinin çok olmasıydı. Bir gün bile ah etmemişti oğluna. Ne olsa aylarca karnında taşımıştı. Onu beslemiş, büyütmüş, iş gücü sahibi olmasını sağlamıştı. Hem ne olmuştu ki, oğlu bir gün gelip de onu buraya koyduysa?

İşte bu kadar hüsn-i niyet sahibiydi. Oğluna hiçbir zaman kızmamış, hiçbir zaman bir başkasının onun hakkında kem söz etmesine izin vermemişti...

"Haydi anneciğim hazırlan gidiyoruz!"

"Nereye oğlum?"

"Evimize. Seni ait olduğun yere götürüyorum. Evine. Evimiz!"

"Ya işlerin?"

"Ne olmuş ki işlerime?"

"Yani ne bileyim?"

"Annem! Senin olmadığın evde huzurum olacak mı sanıyorsun? Sen buralardayken benim kazandığım tek kuruşun helal olacağını mı düşünüyorsun? Senin olmadığın o ev, cehennem külhanları kadar yansa, ben yine de üşürüm, donarım!"

Hazırlıklarını tamamlayıp çıktılar huzurevinden.

Cengiz'in yüreğine oturan ağırlık kuş olup uçuştı san-
ki. Güneş başka parlıyor, deniz başka dalgalanıyordu. Kuşlar
sanki bir başka uçuş, sanki her biri bir başka şakıyordu.
Yediğı ekmeğın, içtiğı suyun tadı artık bir başka olacaktı. Al-
dğı nefes, uyuduğı uyku, baktğı dünya, dinlediğı müzik ar-
tık daha bir başka, artık daha bir huzurlu olacaktı...

Evin kapısını açtıktan sonra kenara çekildi.

"Buyur anne. Evine hoş geldin!"

"Bismillahirrahmanirrahim!" diyerek geçti annesi kapı-
dan. "Allah'ım bir daha seni benden ayrı koymasın oğlum!"

Salondaki geniş koltuğa oturan annesinin dizinin dibine
çöktü Cengiz. Ellerini annesinin ellerinin üzerine koydu.

"Sana bir sürprizim daha var anne," dedi.

"Senin yanımda olman bana en büyük mutluluk oğlum. Bir
ana daha ne ister ki?"

"ylesinden değıl anne."

"Ya nedir yleyse?"

"Sana bir pasaport çıkartacağım."

"Ne yapacakmışım oğlum ben pasaportla? Bu yaştan son-
ra nereye gideceğim?"

"Mecburen çıkartmamız lazım anne. Çünkü umreye ve ar-
dından hacca gitmemiz için lazım olacak."

"Umre mi?"

"Evet anne. O mübarek topraklara Allah'ın izniyle seninle
birlikte gideceğiz."

"Ah oğlum! Ah benim Cengiz'im! Bugün bana ikinci kez
cenneti bağısladın! Sana kavuşmamın ardından, bir de Pey-
gamber Efendimizin kabrini, Kâbe'yi ziyaretin müjdesi... Al-
lah'ıma şükürler olsun!"

Çok geçmeden bütün hazırlıkları tamamlanmıştı ana oğ-
lun umre yolunda. Havaalanının dış hatlar terminalinde, on-
ları Suudi Arabistan'a götürecek uçağı beklemekteydiler.

Günlerce hasret gidermişti her ikisi de.

Cengiz yaşadıklarını bir bir anlatmıştı annesine. Hacı'yi
ve Aylin'i en ince detaylarına kadar resmetmişti, anlattığı ke-
limelerle. Hayatının yönünün nasıl değiştiğini kâh ağlayarak,
kâh gülererek aktarmıştı. Sanki annesiyle konuşmaya bir türlü
doyamıyordu.

"Biliyor musun anne?" dedi bekleme salonunda beklemek-
teyken. "Hacı bana bir mahlas buldu."

"Mahlas mı?"

"Lakap yani..."

"Allah Allah! Neymiş?"

"Süleyman!"

"Süleyman mı? Sultan Süleyman gibi mi?"

"Hayır, hayır. Süleyman Peygamber gibi..."

"Nedenmiş ki?"

"Dünyada her şeye sahip biriymiş Süleyman Peygamber.
Bütün ilimlerden bilgi sahibi... Allah onun emrine hayvanla-
rı vermiş. Dillerini anlayabiliyor, onlarla konuşabiliyormuş.
Sonra cinler de emrindeymiş... Ve Allah ona çokça mal mülk
de vermiş. Aklın alamayacağı bir zenginlik... O ise bir an ol-
sun bunlara sahip olduğu için töhürlenmemiş. Bir an olsun
kendini yaratan hiçbir şeyin üzerinde görünmemiş. Halkına
sürekli olarak iyilik etmiş."

"Bilirim Süleyman Peygamber'i. Annem anlatırdı ben daha
çocukken... Demek seni ona benzetti arkadaşın Hacı... Ne di-
yeyim oğlum? Süleyman Peygamber kadar olamasan da, İb-
rahim Peygamber'in atılacağı ateşe su taşıyan karınca kadar
olmak bile marifet."

Bekleme salonunda duyulan anons, ikisinin de yüreklerine o mukaddes heyecanı taşıyordu.

Bekledikleri uçak yolcu almaya başlamıştı. Birkaç saat sonra, mukaddes topraklara adım atacaktı ana oğul...

İlk önce Medine'de Hz. Resulullah'ı ziyaret edip orada bir hafta kaldıktan sonra Mekke'ye geçeceklerdi. Umre şirketinin rehberi kısaca onları ve kafiladaki diğer ziyaretçileri bilgilendirdi ve umre kitapçığı dağıttı.

Bir rüya gibi sürecekti bu mukaddes yolculuk, aslında bir rüyayla başlamıştı; annesini huzurevinden çıkarmadan bir gece öncesinde, bir rüya görmüştü Cengiz.

Rüyasında bir çölün ortasındaydı. Elleri tepesinde parlayan güneşten neredeyse kapkaraydı. Bir kum tepeciğini tırmanıyordu.

Sırtında ise annesini taşıyordu...

"Seni yordum oğlum!" dedi annesi.

"Deme öyle anne. Sen değil belki, lakin bu ettiğin laflar bana ağır geliyor. Onları taşıyamam belki, ama seni dünyanın her yerine sırtımda taşıyırım!"

"Allah'ıma hamdolsun ki, bana senin gibi bir evlat vermiş. Sen olmasaydın eğer, ben bu yollara nasıl gelirdim bir başıma? Sen olmasaydın eğer, aldığım nefesin ne hükmü olurdu ki bedenime? Allah seni başımdan eksik etmesin!"

Tepeye çıktığında karşıda sadece tek bir yapı gördü Cengiz. Etrafı bomboştı. Siyah örtüsüyle onları selamlıyordu sanki Allah'ın önce Âdem Peygamber'e, sonrasında oğlu İsmail ile İbrahim Peygamber'e yaptırdığı o muazzam yapı;

Kâbe!

Göz açıp kapayana kadar ulaşmışlardı Kâbe'ye. Şimdi sırtında annesiyle tavaf etmekteydiler, dillerinden düşürmedikleri dua ile: "Lebbeyk! Allahumme Lebbeyk!"

Cengiz sıçrayarak kalkmıştı yatağından. Hayatında bir kez olsun duymadığı bir sözü, hatta lisanında dahi olmayan bir sözü uykusunda yinelemekle kalmamış, uykudan uyanmış ve fal taşı gibi açılmış gözleriyle karanlıkta etrafına bakınarak tekrar ediyordu.

"Lebbeyk! Allahumme Lebbeyk!"

İşte bu rüyayla başlayan, rüya gibi yolculuklarında annesi bir yandan oturduğu koltuğun yanındaki pencereden aşağıyı seyrediyor, bir yandan elindeki tespihin tanelerini birbiri ardına çekiyor, bir yandan da bir fısıltıyla aynı cümleyi tekrar ediyordu.

"Lebbeyk! Allahumme Lebbeyk!"

Bir kadın başından ayağına beyazlar içerisinde saatlerce dikilmiş Hacerü'l-Esved'in tam karşısında öylece duruyor. Tavafe edenler ona çarpmamak için ayrı bir uğraş içinde. Arda sırada bazı kadınlar ona çarpsa da onda ne öne ne arkaya zerre kıpırdanış var. Sanki zihnini taşların içine saklamış bir maket gibi duruyor.

Cengiz ve annesi merak içinde bu kadına bakmaktalar. Cengiz bu kadın ne yapıyor diye kadının tam karşısına geçer ki şaşırması ile mutluluğu birbirine karışır. Aylin'dir bu kadın.

"Aylin!" diye seslenir. Aylin'den yine en ufak bir tepki gelmez. Aylin gözlerini yummuş niyazdadır,

"Allah'ım yardım et! Öyle bir zamanda yaşıyoruz ki, insan aklım da koruyamıyor kalbini de. Çok yakında insanların senden bir yardım dileyecek mecali de kalmayacak. Sen yardım etmezsen öyle güçsüzüz ki her birimiz. Ve her gün daha fazla kirleniyoruz."

Kâbe'ye bakan bakmaya mı doyar? Senin aşkına düşen böyle mi yanar? Vuslatına gücüm kalmadı, iki gözüm günahlarıma ağlar.

Cengiz onun gözlerine bakınca o hüznü masumluğun içindeki gözyaşlarını görür. Binlerce yıldır birikmiş gözyaşları. Bütün insanlığın gözyaşları onun gözlerinde toplanmış. Ümidin, masumiyetin ve acının bu kadar iç içe olduğu bir bakışı başkasının gözünde hiç görmemişti.

Kendini kaybetmiş değil kendinden geçmiş bir haldeydi Aylin. Cengiz onun omzuna dokundu. Sanki ilk kez birisi kendisine dokunuyor gibi bir his geldi Aylin'e. Gülümsedi Cengiz'e.

"Hoş geldin. Cengiz mi desem sana Süleyman mı?"

"Nasıl istersen öyle seslen. Buraya kiminle geldin?"

"Ağabeyim ile. Ya sen?"

"Annemle. İşte şu sağ taraftaki zembem bidonlarının önünde oturan annem."

"Maşallah nur yüzlü bir annen var. Yanına gidip elini öpmek isterim."

"O da, ben de mutlu oluruz."

İlahi kader bazen öyle güzellikler sunar ki alan kalp bilir bu güzellikleri. Bir anne oğlu tarafından huzurevine konulur ve kederinden için için ağlarken gün gelir aynı oğul o anneyi Allah'ın evine getirir bu kez mutluluktan ağlatır.

Cengiz Aylin'deki muhteşem değişikliğin farkındaydı. Konya'da tanıdığı Aylin'den bambaşka bir Aylin vardı şimdi karşısında. Sohbate nereden başlayacağını bilemedi. Aylin ise oturduğu yerden Kâbe'ye doğru dalıp gitmişti.

"Aylin saatlerce ayakta durup soluksuz bir şekilde Kâbe'ye bakıp durdun. Sır değilse gördüğün neydi söyler misin?"

"Kâbe'ye ilk baktığımda gördüklerimi yeniden görebilecek miyim diye seyre dalmıştım. Ama gördüğüm dile gelmez, si-neyi yakmadan geçmez. Anlatmak istesem de anlatamam."

"İlk gördüklerin neydi bari onları söylesen."

"Rehberimiz Harem'e girmezden önce bizi 'Başınızı öne eğerek yürüyün sürekli yere bakın, ben tamam şimdi başınızı kaldırdın dediğim zamana kadar başınızı yukarı kaldırmayın,' diye tembihledi. Onun dediklerine uydum Sonra 'Şimdi başınızı kaldırdın,' dediğinde gözlerim vücudumdan ayrılıp bir kara noktanın içine girer gibi zamanı durdurdu. Dondum kaldım. Öldüm sandım. His yok. Düşünce yok. Onca ezberlediğim duaların hiçbirisi aklımda yok. Silindi her şey. Sonra Kâbe'nin örtüsünde üç kişi süzülüp geçti önümden:

Babam.

Şems.

Safvan bin Muattal."

Cengiz duydukları karşısında sarsıldı. Neden kendisi Kâbe'yi ilk gördüğünde böyle bir şeyi yaşayamamıştı. Hâce'nin bir sözünü hatırlamıştı "Göremediğinizi görende görmeye çalışın!" Aylin'in gözlerine baktığında olduğu yere yığılıp kaldı. Annesi ve Aylin etraftakilerin yardımını ile onu revakların altına taşıdılar. Bir saat sonra kendine gelen Cengiz'in başucunda annesi vardı. Annesine Aylin'i sordu.

"Ağabeyi ile Safa ve Merve'ye geçtiler. Yatsı namazı sonrası bizi otelin salonunda çaya davet ettiler."

Otelin salonunda çay sohbeti ile başlayan buluşma aynı zamanda vedalaşmanın da habercisiydi.

"Ağbim ile Medine'ye Hz. Resulullah'ı ziyarette geçeceğiz inşallah. Sonra da Türkiye'ye dönüp Adıyaman'a Safvan bin Muattal hazretlerinin türbesine gideceğiz."

"Hâlâ Ankara'da mı yaşıyorsun?"

"Hayır. Amasya'ya yerleştim. Şiddet mağduru çocuk ve kadınlara terapi eğitimi veren bir dernekte çalışıyorum. Ya sen ne âlemdesin, neler yapıyorsun?"

"Benliğini bulmuş da sencileyine erememiş birisi ne yaparsa işte onları yapıyorum. İş hayatındaki koşuşturmaya aynen devam yani. Senin anlayacağın gibi henüz Süleyman olamadım."

Cengiz, Aylin ve ağabeyinin birkaç gün sonra Mekke'den Medine'ye gideceklerini duyduğunda içi buruklaştı. Çünkü annesi ile unreye gelişte ilk önce Medine ziyareti yapmışlar; bir hafta Mekke'de kaldıktan sonra İstanbul'a döneceklerdi. Aylin'i bir daha görme umudu belki de hiç yoktu. Konya'dan ayrılırken verdiği mektubun cevabını merak ediyordu.

"Aylin sana kitabın arasında bir mektup yazmıştım. Okudun mu?"

"Evet. Okudum."

"Peki, cevap yazmayacak mısın?"

"Bu gece yazıp kaldığımız otelin resepsiyonuna bıraksam olur mu?"

"Tabii, neden olmasın. Teşekkür ederim."

O gece gözüne uyku girmeyen Cengiz sabah namazının ardından tavaftan sonra otelin resepsiyonuna uğrayıp kendisine bir emanet bırakılıp bırakılmadığını sordu. Görevli küçük bir sandık halindeki paketi ona uzattı. Cengiz odaya çıkar çıkmaz alelacele paketi açtı. Hurma ağacından yapılmış sandığın içerisinde bir tane Kur'an-ı Kerim ve akik bir tespih çıktı. Kur'an-ı Kerim'i öperek açtı ve arasında bir mektup olduğunu gördü. Okumaya başladı:

Rahman ve Rahim olan Allah'ın ismi ile;

Hediye ettiğin kitabın arasından çıkan mektubun için teşekkür ederim. Çünkü dürüst insanın erdemini tebrik etmek nezaket borcudur.

Mektubunun hemen ilk satırlarını okur okumaz liseli yıllarda edebiyat öğretmenimizin anlattığı bir gerçek yaşam öyküsünü hatırladım. Galiba senin ve benim durumumuz da tıpkı bu şiirsel öyküdeki gibi.

Maraş Lisesi'nden mezun olmuş taşralı duyarlı delikanlı şair Sezai Karakoç, Mülkiye'ye girer. Bu zeki ve mahcup genç, okulun en şımarık ve aldırmaz kızlarından birine, Muazzez'e vurulur. Ama Muazzez'e bir türlü açılmaz. Açılmak ne kelime! Yanına bile yaklaşamaz.

Muazzez melankolik bir maşuk, Sezai platonik bir âşık... Şiir değil destan yazsan, aşkı zorlamaya gelmiyor, bir sevgi kalbe girmiyorsa ne etsen de neylersen de nafiyledir artık. Kendi kendine okur durursun her bir harfî ölüme göz kırpan şiirleri.

Ve kendini şiire vurur Sezai. Böylece Türk edebiyatının en dokunaklı aşk şiirleri ortaya çıkar.

Hem de kuşaklar boyu nice taşralı genci acayip hırpalayan damardan şiirler.

Uğruna Türk edebiyatının en gizemli ve en dokunaklı aşk şiirinin yazıldığı kadın baş döndürücü bir güzelliğe sahiptir. Güzelliğinin yanı sıra gizem dolu bir hali de vardır. Kimine göre burnu havada şımarık birisi, kimine göre kendisine baktığında zamanın durduğu bir afet-i mehtap.

Şairimiz dört yıl boyunca bu aşkı yaşamış gönlünü yakmış. Gün gelmiş sene sonuna erişmiştir. Ankara Üniversitesi'nin öğrencileri dört yılın yorgunluğu ve okulu bitirme-

nin heyecanıyla mezuniyet gecesinde birleşir. Kalabalık bir mahşer gününü andırır. O kalabalığın içinde olmayanlar da vardır, Sezai Karakoç gibi. Genç âşık, o gün büyük bir istek üzerine şiir yazdığının da bilinmesi üzerine kürsüde bir şiir okumak için bulunur. Ve o an gelir Sezai Karakoç anons edilir. Kürsüye çıkan Sezai, ana, baba, misafir, öğretmen, öğrenci kalabalığına bir bakar. Kalabalığın içinde aşkını arar, gönlünde yer alamadığı kusursuz sevdasını... Ve neden sonra başlar şiirini okumaya...

Mona Roza siyah güller, ak güller
Geyve'nin gülleri ve beyaz yatak
Kanadı kırık kuş merhamet ister
Ah, senin yüzünden kana batacak
Mona Roza siyah güller, ak güller
Zambaklar en ıssız yerlerde açar
Ve vardır her vahşi çiçekte gurur
Bir mumun ardında bekleyen rüzgâr
Işıksız ruhumu sallar da durur
Zambaklar en ıssız yerlerde açar
Bir gün gözlerimin ta içine bak
Anlarsın ölümler niçin yaşarmış
Mona Roza siyah güller, ak güller
Geyve'nin gülleri ve beyaz yatak
Kanadı kırık kuş merhamet ister
Acacahh! Senin yüzünden kana batucak!
Mona Roza siyah güller, ak güller...

Şiir bitene kadar o kalabalıktan hiçbir ses gelmez. Oysa Sezai Karakoç şiirin tamamını sevdiğinin gözlerinden gözlerini hiç ayırmadan okumuştur. Son kıta da başlayan uğul-

tular, kalabalığın şiiri çok beğendiğini mırıldayan dudaklar ve 'bu aşk kime?' diye sorulan sorular... O kız ki, Sezai'nin gönlünün sahibi, dört yıl boyunca nasıl fark edemedim böyle bir aşkı dercesine kalabalıktan sıyrılıp kürsüye yaklaşır. Ve bağırarak seni kabul ediyorum der. Fakat gurur aşkın önüne geçmiştir. Sezai, bu sefer de ben seni kabul etmiyorum diyerek arkasını döner. Ne kadar yürekten söylediği tartışılsa da gönül susmuş dudaklar konuşmuştur. Delikanlı şair Sezai Karakoç, o günden sonra bir daha kıızı görmemiştir.

Belki de ilk defa gurur aşkın önüne geçmiştir. Sezai Karakoç tarafından reddedilen Muazzez Akkaya, Sakarya'nın ilçesi Geyve'de yazlıkta kalmaya başlar. Sezai Karakoç da tam karşısındaki yazlığın bahçesinde bahçıvan olarak çalışmaya başlar. Her gün karşılıksız sevgi duyduğu sevgilisini seyrederek. Ona şiirler yazar. Muazzez Hanım kendisini reddeden Sezai'nin hemen hemen her gece ve gündüz uzaktan uzağa seyredip şiirler yazdığından habersizdir. Belki haberi olsa ona şu soruyu sormadan edemezdi: "Benim adıma en güzel aşk şiirini yazdın. Aşkından haberim yoktu o şiir ile haberim oldu. Aşkına karşılık verdim reddedildim, incindim. Hem reddettin hem de beni aylarca gizliden gizliye seyrettin. Peki neden? Kavuşmamız varken bu reddediş niye?"

Ve bu soru kıyamete kadar cevapsız kalacaktı.

Kadınların kalplerine girmek, bazen muazzam bir aşk şiiri ile bile mümkün olmuyormuş!

Evet, Cengiz benim pürmelalimi anlamam için yazdıklarını okurken aklıma getirdiğin Sezai Karakoç dizeleri versin benim adıma cevabı:

"Kırgın kırgın bakma yüzüme Roza / Henüz dinlemedin benden türküler / Benim aşkım sığmaz öyle her saza / En

güzel şarkıyı bir kurşun söyler / Kırgın kırgın bakma yüzüme Roza."

Biz ilkleri tükettik Cengiz. İlk buluşma, ilk tarıfsız karın ağrısı, göğüs daralması. İlk sinema gecesi, ilk öpüş, ilk utanç, ilk kaygı. İlk yanılğı, ilk sigara dumanı, ilk mesajı bekleme. İlk kavga ardından ilk barışma. Dedim ya Cengiz biz ilkleri kaçırmış yitik yolcularız. Arasan bulunmaz, bulsan bilinmez iki yabancı yolcu. Hangi ilk bize kaldı söyler misin? Hangi hasretlik, hangi gözyaşı bize lekesiz gelecek ki?

Kıyısız bir ihaneti yaşıyan, seni taşısa taşısa nereye kadar taşıyabilir?

Söyle!

Ve dinle!

Ben gittiğim her yol başına matem ve mağlup bir aşk bıraktım. Oysa gökteki her yıldıza söz vermiştim: "Ben bu adamı bırakmam!" diye. Şimdi ise söz vermekten utanır olmuşum. Kâbe'ye bakan gözlerinden utanırım Cengiz; anla utanırım.

Meğer ne kadar yalnızmışız kalplerimizin kuytusunda. Nice buruk, ağlamaklı düşler saklamışız da elimiz koynumuzda beklemişiz neyin nereden geleceğini yahut hiç gelmeyeceğini bile bile.

Bekleriz. İnsanı, aşkı, olmayı, onarılmayı...

Deniz gözler vardı bir damla olarak yolculuğuna çıktığım... Öpüşlerinde ağızımdan önce gözlerimi kapadığım... Şimdi o gözler kupkuru çöl.

Yüreğime bir sorabilseydim bu acıyı bitirebilirdim...

Gözlerini yumarsın, yüreğini susturursun, dalarsın kıyısız yılgınlıklara, sevdanın çözemediği her düğümde bir nefes vurgun yer dönersin. Yüzünde bir kırık tebessüm, yüreğinde kana bulanmış bir kar tanesi erir gider.

Dilin çilesi susmak, gönlün çilesi susamak. Susan ile susayan hangi ateşte buluşur bilinmez!

Mecnun, ne yeminler etmiş Leyla'nın başı için; Ferhat, Şirin'in bir düşü için dağlar delmiş. Şimdi sen söyle!

Sökebilir misin yüreğini göğsünden, geçebilir misin gözlerinin içinden? Delice bir yangını parmaklarının ucu ile söndürebilir misin?

Zaman, hem doğuran anne, hem öldüren Azrail! Her şeyi çürütüyor zaman. Zamana bıraktım tüm terk edişlerin çığlığını. Sustum.

Söyleyeceklerim aklımın, yazacaklarım kalemimin ucundaydı ama ben susmayı yeğledim.

Sen konuş ben dinleyeyim diyorsun. Susmak konuşmaktan sayılmıyor mu?

Suskunluk söyleyemediklerini mahşere biriktirmek değildir, mahşeri ateşleri içindeki ahlarda söndürmektir. Ben dünyadayken mahşeri yaşıyanım.

Yürek hem suskun, hem susuz! Söyle hangi gözyaşı ateş artığı bir ahı söndürebilir?

Dinle! Aşkın adına dinle!

Dinle Cengiz! Anla!

İki ayrı mevsimin iki ayrı yağmuru gibi aynı toprağa düşerken çarpıp dağılan damlalarız.

Ben karlı dağlardan eriyip gelen suları ile asi Fırat, sen kıyısız bir deniz. Sana akamam anla beni!

Aşk diyorsun. Hangi aşk? Aşk تنها yalnızlığı severken şehir âşıkları kafelerde, barlarda, parklarda ulu orta, sere serpe sergilenmeyi, kümelenmeyi seviyor. Herkes birbirinin şizofreni vitrini... Herkes kirliliğini birbirinde örtmeye, saklamaya çalışıyor ve buna da aşk diyorlar. Loş ışıklar altında

bunaltıcı parfüm kokuları eşliğinde kulaklara fısıldanan şiirlerle cinselliği kıskırtmak değildir aşk. Böylesi sevgi oyunlarında geriye kalan terli yataklardan buharlaşıp içine oturan öfke ve tiksinti değil midir?

Gerçek aşk bağlılıkların en temizidir. Ben yeterince kirlendim ve kirlettim. Şimdi ruhumu geçmişin ihanetlerine karşı temize çekerken bedelini ödediğim yolu tekrar tozlandırma-ya cesaretim yok anlıyor musun? Bunca bedelin mükâfatı olarak ilahi aşkı yaşamaya başladığım şu anda yeniden cehennemleri içmeye niyetim yok. Demıştım nice büyük cehennemler vardır aşkın yolunda ama ne gam ne cennetmiş gibi yaşamak gerek vuslat-ı İlahi umudunu.

Aşkın kendisi değil, aşka uzanamayan ellerimiz kirlidir. Ve kurbandık biz aşka duyarsız dudaklarda bir ışıık halinde çalınan. Kanı yere düşer düşmez çamurlaşan kurbanlardık.

Akan zamanı hiç bilemedim. Sandım ki dışımda kalan- dır zaman. Sadece yüzüme bakarak fark ettim yılları. Oysa kalbimdeydi senelerin iklimlerinin sırrı. Ruhumun çizikleri alnımın kırışıklarındaydı da gören kim?

Acılar dibe vurduğu zaman anlarsın ki; ne çok hayatı yaşamışındır, ne çok ölümle ölmüşündür. Fırtınadan arda kalmış kırık bir tekne gibisindir. Geçmiş yoktur artık. Geçmişin kendisi hiç olmamıştır haddizatında, geride kalan geçmişin sayıklamasıdır yarı uykulu yarı ölü hatıralarda.

Kötülerin çok yaşadığı söylenir. Yalan! Zalim olan çok çabuk yaşılanıyor da aynaların yalanına inanıyor. Aynalarda görememişim kalbimin nehirlerini. Önceleri gözlerim mühürlenmiş, kalbim susmuştu. Oysa insanlar birbirlerinin gözlerinde cenneti görünce birbirlerine âşık olurlar. O gözde cennet yoksa aşk da yoktur. Her insan bir cennet haberci-

sidir ve duaların içinde yüzen bir yürek eninde sonunda bulur aşkın cennetini.

İnsanlar birbirlerinin gözlerinde cenneti görünce birbirlerine âşık olurlar. O gözde cennet yoksa aşk da yoktur. Ancak dualar içinde yüzen bir yürekle bulunur cennetin yolu. Cennetin yolu birdir oysa. Ve cennette hikâye olmaz. Hikâye dünya içindir. Bildim ki dünya hayatım bitince Aylin'in de hikâyesi bitecek. Bitecek ve okunmayacak olan bir hikâye için sana ne yazayım Cengiz?

Önceleri çok yazardım. Yazdım da yazdım. Sanki bir anlayan çıkacakmış gibi. Yanıldığımı anladım. Kalbim bile anlayamazken beni kim bilebilir hakikati?

Yazıya gelmeyen bir şey bu, ama neylersin yazmaktan başka bir çare kalmıyor. Kelimeler melekler gibidir. Kalbe bir söz olmak için en önce o kalbin temizliğine bakmak isterler. Kirli bir kâlpden hangi kelime âzâde olur ki sana halimi beyan etmeye güç yitirsin? Ancak yettiği kadar yazmaya gayret edeceğim. Ve unutma! Sözün bittiği yerler de var. İşte ben sözün bittiği yerdeyim. Yani hiçbir hiç!

Hiçliğe eren bilir ki her aşkın bir tek sahibi vardır: Allah.

Aşk bu, cennete 'bir' olmak! Dünya 'şey'lerini unutmak! O dinmeyen kanamaları durdurmak. Yaşadıklarını bir uyku gibi görmek ve o tek bir anın içinde uyanmak. Cennetteyken cennette olduğunu bile unutmak. Allah'a ait olmak!

Aşkı yaşamak.

O tek bir aşkı,

İlahi aşkı, Allah'ı birlemek: Tekbir Allahuekber!

Dinle! Aşkın adına dinle!

Ne benimki aşk acısı, ne seninki vicdan azabı. Sadece boş yere geçmişimize iç çekişleri arıyoruz o kadar. Beşerî aşkı ya-

şadım yaşayalı; gözleri içine düşmüş kırık bir kukla gibiyim. Bakışlarında hiçbir hayat belirtisi olmayan bir avareyim.

Aşkın olan her şey O'nundur. Bu dünyada ne kadar gerçek aşk varsa O'nundur. Aşk ile yücelmeli insan. Aşkın olan Allah'ın hakkını verebilmeli. Eğer âşksa kendi haddini de bilmeli. Sevdiğine varamamak yüzünden ızdırıp içinde kalıyorsa varamamayı da sevmeli. Varmak, varlığı yok eder; bunu iyi düşünmeli. Hiçlik bu sebepten önemli!

Aşk yolunda verdiğin kayıpları lütuf kabul et; hedef Allah aşkıdır, diğer sevgileri bir kenara bırak. Savaşçı, oğluna tahta bir kılıç verirmiş ki, kılıç kullanmayı öğrensin ve savaşta gerçeğini kullanabilsin. Bir insana duyduğun sevgi tahta bir kılıçtır; yolun sonuna geldiğinde, aşkını yönelttiğin tek hedef, esirgeyen ve bağışlayan Allah'a olacaktır.

"Gel ağlatma beni, Yusuf'un zar ü fığanı var. Ayrılık ateşiyle yandı ciğerim bilesin. Allah için bana kıyma sevdana sözüm var." diyorsun mektubunda ama unutma!

Ben ne bir Züleyha'yım ne de bir Rabiâtü'l-Adeviyye. "Keşke" kelimesini ilk kez dua niyetine kullanmak istiyorum. Keşke onlar gibi olabilseydim ama değilim. Hacemizin dediği üzere bir Hüma kuşuyum. Konacağım dalı kaderim çizdi. Ömrü kuru bir dala konmak üzere örülü olan bir kuşun kalbine konacak yoktur gayri.

Kendinde cevabı bulmayan kişi, soruları hep başkalarına sorar. Rabbimiz dilemedikçe, bizler dilemeyi de beceremezken ne de büyük cümleler kurmaya meraklıyız. Dilemek dinlemekle başlar.

O halde dinle.

Bişnev!

Tüm beşerî aşklar hayal ürünüdür ama dünyanın çoğunlukla alışkın olduğu kınama anlamında değil... Hayal kur-

mak ilahi bir hediyedir. İnsanız, her şeyi geride bırakıyoruz. Zamanın ve ölümün ikinci bir şans verdiği yok. Nefes alarak doğmuyoruz ancak nefes vererek kaç kez öldüğümüzün haddi hesabı yok. Eğer bir insanı seversen o kişinin tek başına olmasına yardım edersin. Onu doldurmaya çalışmazsın.

Kimsenin okuyamadığı bir hikâyenin son cümlesi gibiyim. Hâlâ yarım, hâlâ yaralı ve hâlâ sol yanı eksik...

Mektubumda sürç-i lisan eden sözler yazmış isem hakkımı helal edesin.

Aşk-ı Cemal olan Rabbime emanet olasın."

Aylin bir aşkın son sözlerini yazdı ve bir yangının giderek küllenen son közlerini bıraktı geride.

Ne tuhaf, aylar önce Ankara'da bir veda mektubuyla başlayan ölüme yürüyüş, şimdi Mekke'de yine bir Allah'a ısmarladık mektubu ile ilahi aşka doğru yol alıyordu.

Aylin Mekke'den ayrılmadan bir gün önce Kâbe'de son tavafını yapmaya ve Mina'ya varıp son geceyi orada geçirmeye karar verdi.

Görünüşte oldukça sade bir şekilde döşenmiş ve araları tebeşirle doldurulmuş siyah taşlardan yapılan boş bir küp şeklindeki Kâbe, kör noktalardan sıyrılıp karanlık bir delikten geçer gibi Rahman'ın makamına süzülmehtir. Etsiz kemiksiz. Cansız damarsız.

Siyah örtünün bir gece gibi salkım saçak aşağıya doğru serildiği Beytullah, merkezin en merkeziydi. Kâbe sonsuzluğa varış. Hürriyetin hediyesini alıştır Kâbe. Kâbe'yi taş görenin kalbi, taşın taşa çarpmasındaki sestten başka hiçbir şey değildir.

Burası imanın, sevginin ve hayatın merkezidir.

Allah'ın evine varış, kalbin aşk ateşi ile yanmakta olduğu hissini yaşıyor. İnsanın o anda soluğunu yakalaması güçleşiyor.

Şimdi Kâbe'ye daha da yakınız, sessizlik, düşünce ve sevgi dolu gözler büyüdükçe büyüyor ve kibleye dikiliyor. Ne güzel burada her yön kible, her yol vuslat habercisi.

Kâbe Allah'ın ölümsüzlüğünü ve sonsuzluğunu sembolize eder. Dönen daireler ise yaratıklarının sürekli hareket ve değişimlerini anlatır.

Allah'ın yolu insanların yoludur; Allah'a yaklaşmak için önce insanlara yaklaşmalısın. O halde tavaf eden insan çağlayanın içine dalmalısın. Allah'ın evine varmak kulların gönül evine girmekle kolaylaşır.

İnsanlara katıl, eğer insanlara katılmazsan yörüngeni bulamayacak ve Allah'a yaklaşamayacaksın. Hacerü'l-Esved'e dokunmak lazım. Sonra da insanların arasında kaybolmalısın. "Hacerü'l-Esved yeryüzünde Allah'ın sağ elidir." Hâcer insanlık için bir örnektir. Ona memedeki çocuğu ile evini terk etmesini emretti. Hiçbir bitkinin öyle ki bir deve dikeninin dahi bitmediği korkulu Mekke vadisine girmesi söylendi. O da Allah'a olan aşkından bu emri kabul etti. Böyle bir yerde, su varlık için gerekli, bebek süt ister, insan arkadaşına muhtaçtır. Kadın bir desteğe ihtiyaç duyar ve bir anne yardım bekler, bütün bunlar doğru ama ilahi aşk bütün bunların yerini alabiliyor. Eğer ruhu O'nu tanırsa bir kimse yalnızca aşkıyla yaşayabilir.

Tavaf yalnızca kendin için değil insanlar için de elinden geleni yapmak. Kâbe O, tavaf sen.

Sen ey çamur, Allah'ın ruhunu ara ve O'nun ardından git davetini kabul et O'nu görmek için evini terk et. O seni bekli-

yor. İnsan varlığı; gaye, Allah'ın ruhuna yaklaşmak olmadıkça bir saçmadan başka bir şey değildir. Seni Allah'tan uzaklaştıran bütün şu ihtiyaç ve doymak bilmez arzularından sıyrıl.

Kâdir olan Allah'ı gör! Nankörleri değil.

Ey tavaf ederek yorgun düşen, aşka güven. Susuz kal ve kalbine dikkatle kulak ver. Şırıltıyı duyacaksın, Merve Tepesinden zembereğin sana doğru yürüdüğünü göreceksin. Aç avucunu, günaha bulanmış kalbini yıka ki aşk ve inanç ile Mina'ya yürü. Kâbe tavafından Mina takvasına koş. Mina'da gönlünü hakiki dosta yani Allah'a aç. O'nunla dertleş, özel sohbet et. Gece gelince çöle otur, elini çenene koy ve Rabbinle baş başa kal. Yalnızlığın cennetini işte o zaman gör. Çöz keşke deyip de içinde boğulduğun düğümleri. Devir putları Mina'da. Taşla içindeki binlerce isimsiz şeytanı. Kurbanını sun ama bileğine jilet attığın gibi değil.

Aşkın inanç ve itaat toprağını kurtarmak için hür ol!

İlahi aşkın sır sesini dinle! "Ah mine'l Mina!" diye inle.

Ey Kâbe'nin Rabbi! Senin aşk ve derdini can ve gönüllerinde duyanlar sana muhtaçtırlar. Hem de her zamankinden çok.

Ben ki âciz, ben ki mahcup ben ki suskun bir kelimem yüzlerce yalanın kucağında.

Ben ki bir cinnetin hatıralı bakışının iftirasıyım hiç sesi duyulmamış ve nice ümidin dişleri dibinden sızan bir zehir neye değse perişan eden.

Ben ki yaşama onurundan eteği kirlenmiş kimsesizliğinde, boğazlara takılı acı bir feryat.

Ah ki ne ah! Rebeze'de yalnız ölen bir garip olabilsem.

Mekke'den ayrılp Medine'ye gitme vakti gelmişti. Uzaklardan son kez baktı Harem-i Şerif'e. Kâbe'nin semasında bir Hüma kuşu süzülüyordu sütbeyaz nur bulutlarına kanat çırparak.

Yürüyordu bir kadın, mazisinde ne varsa tek tek kum tanelerine terk ederek.

Mekke'den ayrılırken gözlerinden bir damla Hâcerî yaş, bileğinden birkaç damla İsmailî kan sızıyordu.

Hüzün adına neyi varsa gökteki bulutlara yükleyerek yürüyordu. Dudağında bir şükür, sinesinde rüzgârları dindiren bir iman ile yürüyordu.

Nereden geldiğini düşünmeden ancak nereye gittiğini bilerek. Dilinde şükür cümlelerinin en güzeliyle yürüyordu:

"Lebbeyk Allahumme Lebbeyk!"

Kaynakça

Kur'ân-ı Kerim Meali, Elmalılı M. Hamdi Yazır, Sentez Yayınları.

El Müstedrek, Hakim En Nisaburi.

Ensabu'l Eşraf, Belazuri.

El Kamil Fi't Tarih, İbnu'l Esir.

Mesnevi Şerhi, Tahirü'l-Mevlevî, Şamil Yayınları.

Mevlana, Abdülbâki Gölpınarlı, Kapı Yayınları.

Fuzûlî, Abdülbâki Gölpınarlı, Kapı Yayınları.

Samsat'ta Bir Yıldız, Safvan b. Muattal, Yılmaz Arı

Mirdad-Kundaktaki Ermiş, Mihail Nuayme, Kaknüs Yayıncılık.

Kalk Son Gününe Veda Et, Mihail Nuayme, Kaknüs Yayıncılık.

Dinle, Cemalnur Sargut, Nefes Yayıncılık.

Hayatın Düşlere Borcu Var, Yılmaz Odabaşı, Nemesis Kitap.

Hayati Sır, Hayy Kitap.

Tasavvuf ve Ahlak Yazıları, Prof. Dr. Mehmet Demirci, Mavi Yayıncılık.

Sûfinin Yolu, İdris Şah, Doğan Kitap.

Şehir, Hayat ve Derviş, Bilal Kemikli Kitabevi Yayınları.

Rasûlullah'ın Yıldızları Sahabîler, Prof. Dr. Tacettin Uzun, Serhat Kitabevi.

Ruhun Uyanışı, Hayy İbn Yakzan, İnsan Yayınları.

Sûfi ile Terapist, Ali Rıza Bayzan, Etkileşim Yayınları.

Ah Mine'l-Aşk, İskender Pala, Kapı Yayınları.

Aşka Dair, İskender Pala, Kapı Yayınları.

Leyla ile Mecnun, İskender Pala, Kapı Yayınları.

Kelebeklerin Göçü, Ahmet Küçükkerniç, Profil Yayınları.

Aşkın Ömrü Yüreğiniz Kadardır, Kenan Kalecikli, Hoşgörü Yayınları.

Âşık Olmak, Osho, Ganj Yayıncılık.

Şenler Yıldız, Mağara Dergisi.

Ekrem Özdemir, Mağara Dergisi.